Evanghelia dupa Lucifer

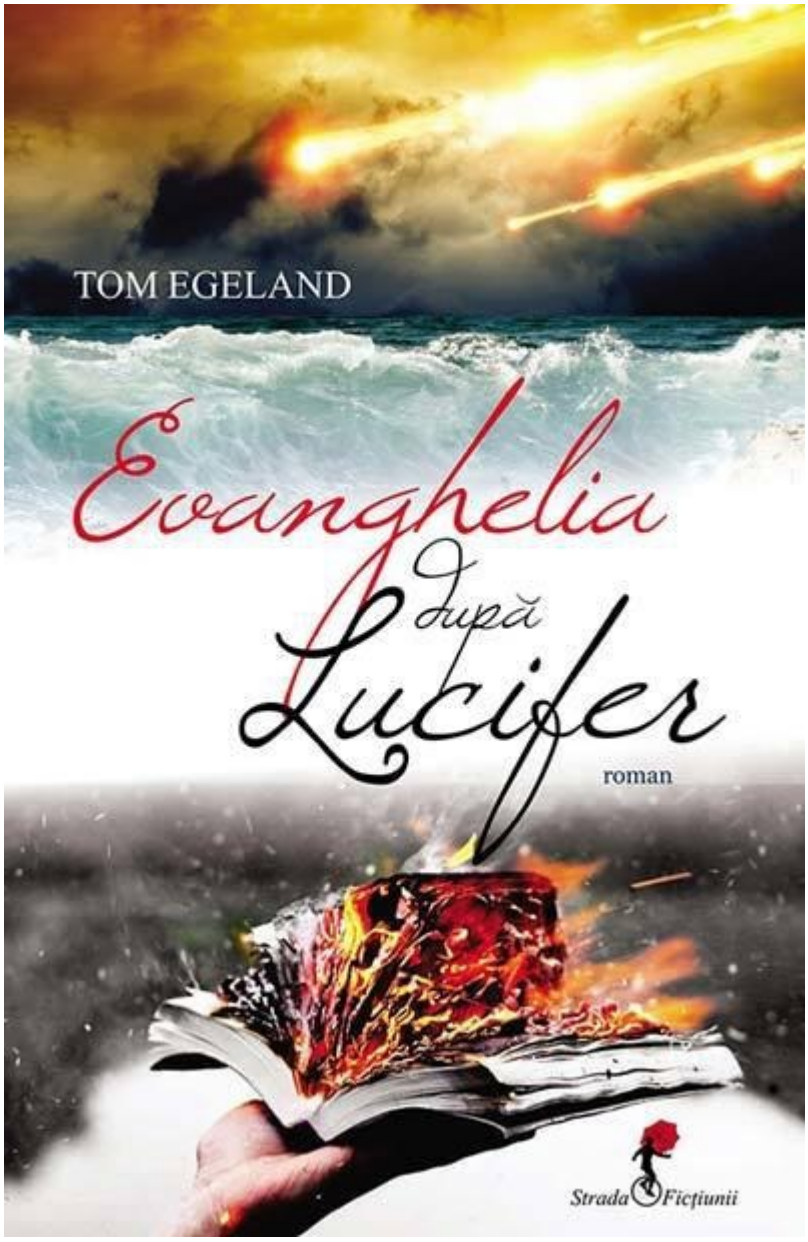
TOM EGELAND
Evanghelia după Lucifer
roman
Strada Ficțiunii

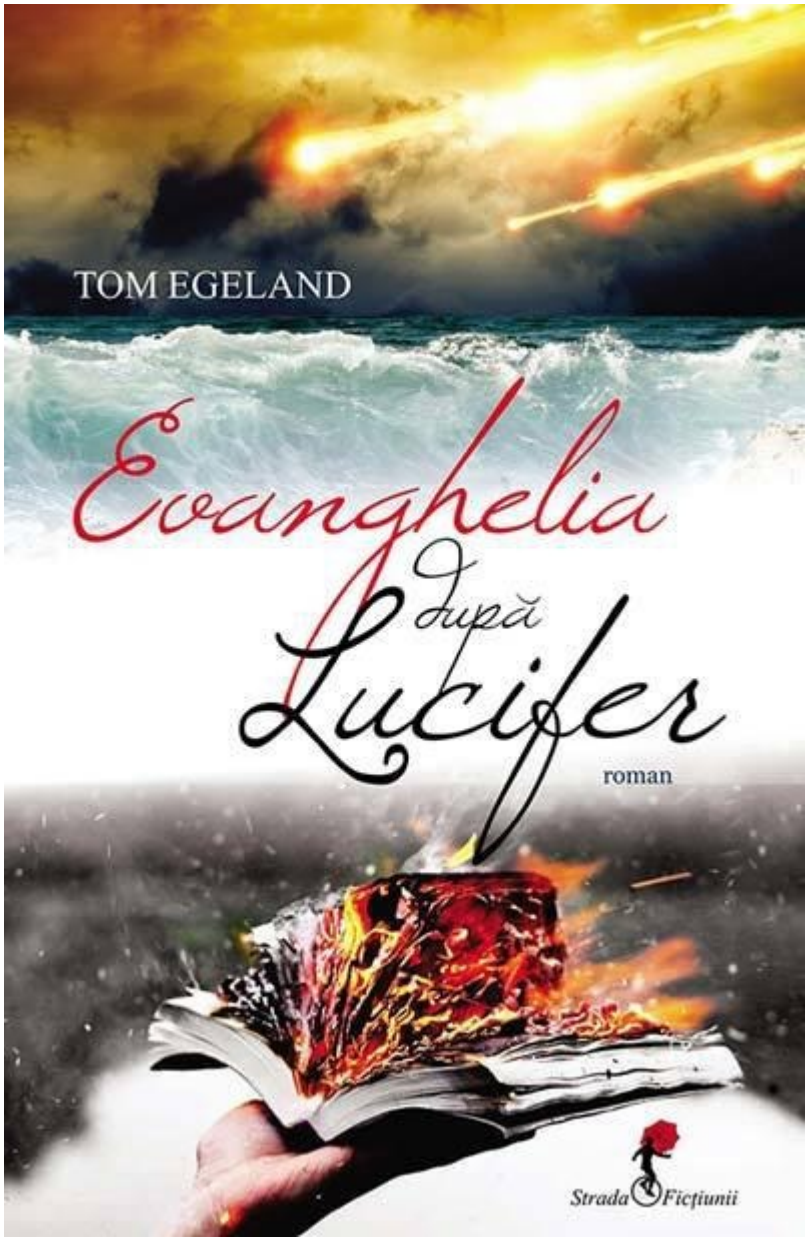
TOM EGELAND
Evanghelia după Lucifer
roman
Strada Ficțiunii

Tom Egeland

Evanghelia după Lucifer

Traducere din limba norvegiană și note de

Adriana Diana Pop

ALLFA

2015

Această traducere a fost realizată cu sprijinul financiar al

NORLA

Fundația pentru Literatură Norvegiană

The Translation has been published with the fi nancial support of

NORLA

Norwegian Literature Abroad, Fiction and Non-Fiction

EDITURA ALLFA

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

LUCIFERS EVANGELIUM

Tom Egeland

Copyright © 2009, H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS

EVANGHELIA DUPĂ LUCIFER

Tom Egeland

Copyright © 2015 Editura ALLFA

ISBN ePub: 978-606-783-001-9

ISBN PDF: 978-606-783-002-6

ISBN Print: 978-973-724-861-9

Redactare: Crenguța Năpristoc

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Elena Georgescu

Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512, București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție:

021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:

comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul Versiune digitală realizată de elefant.ro

TOM EGELAND

Tom Egeland s-a născut în 1959 la Oslo, în Norvegia. În timpul liceului a studiat un an în Statele Unite ale Americii, în orașele Denver și Salt Lake City. A lucrat ca jurnalist la publicația săptămânală Vi Menn, ca reporter și redactor de știri la ziarul Aftenposten, iar apoi ca redactor la canalul de televiziune TV 2. A debutat în 1988 cu romanul Ragnarok. Succesul a venit odată cu publicarea romanului Capătul cercului (Sirkelens ende, 2001; Editura ALLFA, 2012). La fel de bine primit de către public a fost și

romanul Paznicii Legământului (Paktens voktere, 2007; Editura ALLFA, 2013), care continuă aventurile arheologului Bjørn Beltø din Capătul cercului. Romanul Evanghelia după Lucifer (Lucifers Evangelium, 2009; Editura ALLFA, 2015) i-a adus Premiul Riverton pentru cel mai bun thriller norvegian. Cărțile lui Tom Egeland au fost traduse în peste douăzeci de limbi.

„Scriu cărțile pe care mi-ar plăcea să

le citesc – cărți care mă intrigă, mă

entuziasmează, mă provoacă, mă învață

lucruri noi, dar și cărți care mă sperie...“

Tom Egeland

Reprezentarea demonului Baphomet în viziunea lui Éliphas Lévi din Dogme et Rituel de la Haute Magie (1854).

Ilia sa-ba-si-su uz-za-su ul i-mah-har-su ilu ma-am"-man ru-u-ku lib'" "-ba-su su-'i-id'" "kar-as-su"

„Căci niciun zeu nu va îndrăzni a-i sta împotriva mâniei sale, atunci când el

[Marduk] cu furie va domni.“

ENUMA ELIȘ, POEMUL BABILONIAN AL CREAȚIEI

„Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare,

fecior al dimineții!“

PROFETUL ISAIA

„Și către sfârșitul miilor de ani,

Satana va fi dezlegat din închisoarea lui...

Și fiara a fost răpusă și cu ea proorocul cel mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care amăgea pe cei ce au purtat semnul fiarei și pe cei ce s-au închinat chipului ei. Amândoi au fost aruncați de vii în iezerul de foc unde arde pucioasa, și aici se vor chinui zi și noapte până la sfârâșitul veacului.“

APOCALIPSA DUPA IOAN

În mitul babilonian despre facerea lumii Enuma elish – scriere cuneiformă în limba acadiană pe șapte table de lut ce datează din jurul anului 1200 î.Hr. –, zeul mesopotamian Marduk este văzut ca zeul suprem, atotputernic. În același fel, 250 de ani mai târziu, în Pentateuh, Dumnezeul Avraamic Elohim/Jahve apare ca adevărul credinței și Dumnezeul suprem al iudeilor (și ulterior al creștinilor).

Nu sunt mort, sunt doar într-un sicriu. Sunt gol, iar în jurul meu este întuneric.

Inima îmi bubuie în urechi în aceeași cadență cu respirația, pe care o aud infinit mai puternic.

Doamne sfinte, ajută-mă te rog să scap!

Nici brațele nu le pot întinde căci se lovesc de marginile coșciugului mult prea strâmt.

Am plâns și simt că nu mai rezist.

Nu mai pot să respir. Mi-e sete și mă năpădesc gândurile.

Mă gândesc că așa trebuie să fie atunci când ești mort.

Prolog

„Iar într-o zi îngerii lui Dumnezeu s-au înfățișat înaintea Domnului și Satan a venit printre ei.

Atunci Domnul a zis către Satan: «De unde vii?»

Iar Satan a răspuns Domnului și a zis: «Am dat târcoale pe pământ și m-am plimbat în sus și în jos.»“

IOV

Juvdal

23-28 mai 2009

A fi pe fugă este în aceeași măsură o stare de spirit cât un fapt în sine. O muscă

se zbate când înainte, când înapoi, pe pervazul ferestrei, intuind parcă libertatea de dincolo de obstacolul de care se lovește. Prin geamul vălurit al bucătăriei zăresc, ușor deformați, munții îndepărtați, colinele și pădurea înghițită de văi și stânci. Continui încet spre sat, spre noianul de acoperișuri, atelierele de tâmplărie și fierărie cu fermele departe pe margini, biserica de lemn, iar în capăt strălucește vălul de argint ale cascadei.

Vă întrebați poate de ce sunt aici.

Zborul muștei, tot înainte și înapoi, același zbor frânt, îngrozit, mă supără.

Fiecare bătaie disperată de aripă mă umple de o compasiune nesfârșită. Deschid fereastra și îi dau drumul. Într-o clipită a dispărut. Era doar o muscă. O fi având vreo însemnătate faptul că, pentru o clipă, am devenit același cu ea? Există în interiorul meu un ceva anume care mă împinge să mă regăsesc în tot ceea ce se petrece în jurul meu.

A fi pe fugă înseamnă a dispărea, a deveni invizibil în mulțimea nesfârșită de oameni, în babilonia urbană. A fugi înseamnă a părăsi firea.

Până și eu am dispărut tot așa, într-un fel de pustiu.

O veche tocilă, abandonată chiar sub fereastra camerei de zi, fusese năpădită de buruieni. În fața casei, sub geamul bucătăriei, se mai află încă o bancă învechită, aproape ruptă, pe care îmi place să stau în bătaia soarelui sau a vântului rece din munți. Razele soarelui de aici îmi mângâie cu blândețe pielea. La o aruncătură de băț curge un râu de munte de unde iau apă proaspătă de izvor în fiecare dimineață. Juvdal-ul este un strop de pace pe pământ, o vale ascunsă în munții dintre Telemark și Agder-ul de Est. Aici, în mijlocul câmpului, departe de oameni, ferit de prigonitorii mei, înconjurat doar de mesteceni și de mlaștini, de păduri adânci și de vârfurile înzăpezite ale munților, încerc din răsputeri să

deslușesc misterul.

Acesta este locul ideal pentru a te ascunde, pentru a te face nevăzut.

Vă întrebați probabil de cine fug.

Mi-am pierdut tatăl în munți, la doisprezece ani. A căzut de pe munte și s-a zdrobit de pietre. Am fost foarte aproape și l-am auzit țipând.

Deja din acel moment începusem să mă întreb dacă răul există în lume – dacă

există vreo forță nimicitoare a întunericului și a pierzaniei care te pândește așteptând să te învăluie cu orice prilej. Ajunsesem să asociez răul cu imprevizibilul vieții.

Am avut copilăria privilegiată a unui prinț răsfățat în palatul său alb, uitat de toți aceia care se fâțâiau mereu în cele mai bune haine, făceau grătar în grădină, spălau mașina, udau peluza și șirul de arbuști ornamentali ori de câte ori căldura era prea supărătoare. Mama obișnuia să bea. Vecinii treceau cu vederea cele mai înrăite ieșiri ale ei și mă întâmpinau cu un fel de reținere blândă și compătimitoare, mângâindu-mă pe cap și spunându-mi că sunt un copilaș bun.

Nu cred că tata și-a dat vreodată seama de prăbușirea lentă al mamei, fiindcă, odată cu moartea lui, mama s-a căsătorit cu prietenul lui cel mai bun, iar eu am fost de îndată dat uitării. Aveam dintr-odată un frate mai mic, pe care de altfel un am reușit să-l cunosc cu adevărat niciodată, și un tată vitreg de care nu am reușit niciodată să mă apropii. Cu atât mai mult cu cât îi eram subordonat la institut.

Abia când deja crescusem am aflat că moartea tatei nu fusese un accident. De fapt, tata, aflând de relația mamei, căzuse victimă propriului plan de a-și ucide prietenul. În căderea sa spre moarte, învăluit de furia trădării și a geloziei, tata nu își lăsase în urmă numai trupul zdrobit, ci și o soție alcoolică și un fiu deznădăjduit, care avea să poarte mereu cu el țipătul căderii sale. S-au scurs aproape treizeci de ani de atunci. Cât de repede trece timpul!

Și mama a murit între timp. Obișnuia să-mi spună Ursulețul. Pentru ea, numele de alint simbolizau duioșia și afecțiunea de care era capabilă, atâta vreme cât durau. La școală, în schimb, mi se zicea Ursul Polar, pentru că sufăr de albinism.

Timpul trece foarte încet aici în Juvdal. Ceas după ceas, zi de zi, așezat cu laptopul la masa din bucătărie, intru pe internet ca să găsesc suficiente informații pentru a putea înțelege. Notez numele specialiștilor, ale publicațiilor și site-urilor care mi-ar putea fi de folos. Accesez anonim diferite forumuri științifice, chat-uri cu tentă religioasă și site-uri pentru persoane cu înclinații înspre sfera ocultului și a misticului. Scriu email-uri confidențiale colegilor în care știu că pot avea încredere și cărora le pot pretinde discreție și sprijin. Am primit deja nenumărate răspunsuri, dar niciunul nu m-a ajutat să înțeleg.

Vă întrebați probabil ce anume caut.

Seara, nu-mi place să rămân singur pe câmp, mă neliniștește sentimentul de singurătate pe care mi-l dă cerul plin de stele, mă face să mă simt atât de neînsemnat, ca și cum ar exista ceva invizibil acolo în întuneric, ceva care mă

urmărește.

Ceva sau cineva.

Nici nu îndrăznesc să aprind lumina, îmi ajunge să trag perdelele și să aprind câteva lumânări. În acest semiîntuneric încep să mă gândesc la uciderea lui Christian Keiser și la tot ceea ce mi s-a întâmplat în Kiev.

Vă întrebați poate ce mi s-a întâmplat.

PARTEA ÎNTÂI

Slujitorii diavolului

„Cu atât mai dezgustătoare, poate chiar înfiorătoare sunt practicile sectelor care practică jertfe. Acestea își propovăduiesc învățăturile pe dogma centrală a unei convingeri mitice eronate că se vor mântui doar aceia care își ispășesc păcatele printr-o moarte chinuitoare, indiferent că aceasta vine de la sine sau că este provocată de vreo acțiune mântuitoare.“

LEOPOLD VON SACHER-MASOCH, SECTELE RUSEȘTI (1890)

Caedite eos! Novit enim Dominus qui sunt eius.

„Ucideți-i pe toți, căci Domnul va ști care sunt ai Săi.“

ARNAUD AMALRIC (1209)

Pagina anterioară de titlu : Anterior masacrului din 21 iulie 1209 asupra creştinilor catari din regiunea franceză Béziers, trimisul Papei de atunci, Arnaud Amalric, fusese întrebat de unul dintre cruciaţi cum vor reuşi să îi deosebească pe catari de catolici. După istoricul cistercian Caezar de Heisterbach, Amalric ar fi răspuns : „Ucideţi-i pe toţi, căci Domnul va şti care sunt ai Săi.“ În raportul său adresat Papei, Amalric înregistrează cu mândrie că

ar fi ucis douăzeci de mii de oameni printre care tineri şi bătrâni, bărbaţi, femei, copii, catari, păgâni şi catolici. Câţiva ani mai târziu, Arnaud Amalric avea să

fie numit arhiepiscop de Narbonna.

I: Mumia

Kiev

9 mai 2009

1

Fața mumiei se schimonosea într-un fel de zâmbet ciudat, dezvelind un chip supt de trecerea timpului, cu niște dinți asemenea unui șir de colți. Gingiile și nasul se uscaseră, iar buzele întinse și ochii holbați, aproape de pisică, alungiți și supți în orbite, dădeau feței un aspect animalic, aproape neomenesc.

— Oare cine era? mă întrebai. Un călugăr? Sau vreun pelerin? Arată ca un vampir.

Muzeologul nostru, Taras Koroljov, își făcu cruce.

— Așa se atrofiază unele trupuri. Procesul de îmbălsămare naturală lasă adesea în urmă astfel de leșuri, ca pilde înfricoșătoare.

Ceva mai în jos de tunelul principal, în spatele cordoanelor de protecție și al șirurilor întregi de gândaci, ce săpau nestingheriți prin pustiul galeriilor, se auzeau vocile turiștilor. Pentru a ajunge la mormântul ascuns, muzeologul mă

purtă prin nenumărate tuneluri de piatră, înguste și lungi de câteva sute de metri.

Koroljov era scund și dolofan, avea niște ochi neobișnuit de rotunzi, iar pe chipul său era așternută mereu aceeași expresie de continuă mirare, ca în fața unei descoperiri neașteptate. Lucrând în muzeul ucrainean „Pechersk Lavra“, Koroljov era obișnuit să examineze cadavrele călugărilor sau ale sfinților care își duceau somnul de veci în catacombele adânci ale mănăstirilor rupestre sau în chiliile văruite și în multitudinea de camere mortuare. De-a lungul secolelor, curenții de aer uscat din interiorul labirintului de tunele și grote reușiseră să

mumifice toate trupurile, nimeni, însă, nu știa nimic despre acel călugăr. Camera mortuară fusese descoperită în spatele unui altar ce se afla dincolo

de un zid de piatră la capătul unei galerii, de către patru studenți ce efectuau activități de prezervare de rutină.

Un alt trup mumificat, un călugăr.

În mâinile sale supte, cu aspect de-a dreptul reptilian, mumia strângea încă un manuscris.

2

Așa cum fâlfâitul aripilor unei păsări poate declanșa un uragan sau cum căderea necontrolată a unui fulg poate porni o avalanșă, ar părea că niciun detaliu nu este până la urmă lipsit de semnificație. Chiar și matematicienii încearcă să explice efectele uriașe pe care cele mai mici variații le pot avea asupra stagiilor inițiale ale sistemelor dinamice.

Și eu am fost o astfel de variație.

Cu o săptămână în urmă, Koroljov n-ar fi putut bănui șirul evenimentelor pe care avea să le declanșeze formând un simplu număr de telefon din biroul său. Se scursese deja o jumătate de oră de când desprinsese manuscrisul dintre oasele încleștate ale mumiei. Simțea cum receptorul telefonului începe să îi alunece din mâna umedă, în efortul său de a decide o dată pentru totdeauna pe cine să anunțe mai întâi, pe supraveghetorul său, un bețiv notoriu de altfel, sau poliția? În cazul în care, cu adevărat, s-ar fi dovedit că trupul găsit a fost zidit pentru a ascunde vreo crimă, asasinatul va fi avut loc cu sute de ani în urmă. Era posibil ca nici autoritățile arheologice să nu fie interesate. Koroljov nu înceta să se întrebe pe cine e de datoria lui să înștiințeze, în cine poate avea încredere?

Într-un final s-a hotărât să mă contacteze pe mine, aparent un gest la fel de

neînsemnat ca acel fulg de zăpadă, o abatere infimă de la mersul lucrurilor, un banal telefon către un umil arheolog închis în biroul lui strâmt de la universitatea din Oslo.

Îmi amintesc cum ascultam politicos în vreme ce, la celălalt capăt al firului, Taras Koroljov, cu voce melodioasă ce dădea într-un bariton plăcut, s-a recomandat și mi-a povestit despre descoperirea făcută:

— Puteți veni la Kiev, mister Beltø?

— Dar eu sunt arheolog, nu paleograf!

— Experiența dumneavoastră cu manuscrisele vechi vă recomandă pe deplin.

— Poate ar fi mai indicat să luați legătura cu un expert în domeniu. Aș putea să

vă recomand un specialist din Islanda, este absolut remarcabil...

— Dar nu sunteți dumneavoastră acel Bjørn Beltø care a descoperit manuscrisele Evangheliei lui Isus Hristos?

— Acum zece ani, da, însă, ca să fim corecți, nu eu le-am descoperit. Mi-au fost doar date în grijă.

— Și nu tot dumneavoastră ați găsit și papirusul celei de-a șasea cărți necunoscute a Pentateuhului?

— O simplă coincidență!

— ...Și mumia lui Moise?

— Mai bine zis, ea m-a găsit pe mine...

— Ești mult prea modest, Beltø. Putem să ne tutuim? Am citit multe despre tine în ziare, în jurnale arheologice internaționale. Știu și despre celelalte manuscrise pe care le-ai descoperit. Se spune că ești foarte ambițios.

— Ambițios? Vrei poate să spui imposibil de încăpățânat.

— Întocmai, mi-am dat și eu seama.

— Ascultă, eu nu sunt decât un biet asistent universitar, nici măcar nu sunt

profesor.

— Atunci nu vrei să m-ajuți?

— Din păcate, cred că va trebui să găsești pe altcineva!

Niciodată, însă, n-am fost o persoană principială.

3

Mumia zăcea dezvelită pe un pat de pietre din spatele altarului masiv care blocase intrarea în catacombă. Abia mult mai târziu, după căderea comunismului, începuseră să acopere cadavrele.

— Chiar am primit permisiunea autorităților de a prelua manuscrisul?

— Nu sunt interesați decât de mumie, zise muzeologul, schițând o grimasă care te trimitea imediat cu gândul la chipul leșului. Superiorii mei se contrazic cu privire la cine ar trebui să-și asume responsabilitatea pentru mumie și să

finanțeze munca de cercetare. Localizarea catacombei și vechimea altarului ne fac să credem că acest călugăr ar fi și mai bătrân decât Sfântul Nestor Cronicarul, care a fost înmormântat într-una dintre catacombele astea în 1114.

Autoritățile ar fi abandonat manuscrisul în arhivă împreună cu toate celelalte texte pe care încă n-am reușit să le studiem așa cum ar fi trebuit.

Printr-o mișcare de cap îmi atrase atenția asupra manuscrisului pe care mumia îl strângea cu încleștare la piept.

— L-am înlocuit cu alt text din aceeași perioadă, mai bine zis cu un manuscris pe care l-am găsit în arhivă.

4

Materialele originale erau împrăștiate pe masa de lucru din biroul muzeologului.

Fiecare pagină era împărțită în două coloane egale care parcă urmăreau niște linii invizibile, complet drepte.

— Această parte a textului, zise muzeologul Koroljov în vreme ce indica înspre coloana din dreapta, este scrisă cu niște semne pe care nu le-am mai întâlnit niciodată. Coloana din stânga este în scriere cuneiformă – un alfabet apărut acum cinci mii de ani în Mesopotamia și care mai poate fi găsit și pe tăblițele de lut din Sumer și Babilon. Dar hai să ne închipuim că și această scriere ar fi o copie a unei tăblițe de lut; dacă am lăsa la o parte analizarea manuscrisului din punct de vedere filologic, semantic, paleografic sau lingvistic, interpretarea sa ar fi un pur joc de noroc. Chiar și dacă textul ar fi o transcriere a unei tăblițe de lut, tot n-am putea estima cât de vechi este originalul. Abia după datarea cu carbon C14 vom afla măcar cât de vechi este pergamentul.

Ridicai un colț al pergamentului și atinsei ușor materialul cu vârfurile degetelor.

— Nu pot să-mi dau seama ce fel de pergament este.

— Foarte greu de spus după atâția ani.

— Uite, pielea se simte moale, chiar nouă. Ar fi trebuit să fie tare și uscată. Mai mult, a stat înfășurată pe sul mii de ani și totuși se poate deschide ușor, aproape fără nicio îndoitură sau cută.

— Nici eu nu știu nimic despre cum erau tratate pieile de animale în zonele sudice.

— Ce crezi că vor să spună semnele necunoscute din coloana dreaptă?

— Habar n-am.

— Să fie oare în limba arabă?

— Nu, aș fi recunoscut imediat semnele arabe. Simbolurile lor seamănă foarte bine cu formulele matematice. Babilonienii dezvoltaseră deja principii matematice avansate cu câteva mii de ani înainte de Hristos. Ceea ce mă

nedumerește este caligrafia.

— De ce?

— Iată acest simbol triquetra, zise muzeologul punând degetul pe unul dintre simbolurile din partea cea mai de sus a pergamentului, care nu poate face trimitere la vechea Mesopotamie. Și apoi acesta, continuă el, arătând spre un alt semn, care simboliza un păun, nu este nicidecum o apariție întâmplătoare.

Începusem să privesc cu atenție pasărea și penajul ei frumos deschis în semicerc.

— Păunul, continuă muzeologul Koroljov, este un simbol antic, cel mai adesea asociat cu grupările religioase yazidi, de origine kurdă. Aceștia venerează în continuare păunul, fiindcă îl consideră un înger căzut. În religia lor, păunul este un demiurg, o zeitate de rang mai mic, care a creat universul. Pasărea poartă

numele de Melek Taus, denumire cu multiple interpretări, una dintre ele fiind Îngerul Domnului sau Îngerul Păun. Aceste grupări sunt însă contestate de creștini și musulmani, care au o cu totul altă interpretare a religiei lor. Simbolul păunului și originea lui Melek Taus pot fi interpretate într-un alt fel, fiindcă

Melek Taus este cunoscut și sub alte denumiri.

— Cum ar fi?

— Shaitan. Îți sună cunoscut? Rătăci o clipă cu privirea și apoi încuviință

gânditor, ca și cum ar fi dorit să aprobe răspunsul unei întrebări pe care nici măcar nu o pusesem. Shaitan este echivalentul lui Satan, în arabă.

5

Priveliștea care te întâmpina la fereastra biroului muzeologului era aceea a maiestuoaselor clopotnițe, turnuri și cupole sub formă de bulb de ceapă, ce sclipeau aurii în bătaia soarelui. An de an, grupuri masive de pelerini ortodocși invadau mănăstirea Pechersk Lavra purtând în suflet speranța de a fi cât mai aproape de Dumnezeu. În vreme ce Koroljov pregătea cafeaua, mă uitam pe fereastră, mutându-mi privirea de la catedrală și turnul cu ceas, până departe, spre multitudinea de biserici și monumente. Îmi apăru în fața ochilor mumia din mormânt, din acele catacombe cu capele și biserici subterane. În câteva cuvinte Koroljov îmi povesti ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi respectat întocmai procedurile, mai precis, nimic. Nimic în afară de un șir birocratic interminabil și de o inutilă listă de formalități... Pentru muzeologul Taras Koroljov, împiedicarea inutilului război birocratic dintre muzeologi, autoritățile bisericești și cele laice devenise o adevărată obsesie. De-a lungul atâtor veacuri, călugării mănăstirii Pechersk Lavra adunaseră și transcriseseră nenumărate texte religioase. Dar ce folos? Toate textele zăceau ferecate în arhivele muzeului, iar după Revoluția bolșevică din 1917 colecția, arhivată și așa cu neglijență, fusese uitată de tot. Comuniștii nu se arătaseră niciodată interesați de cercetările de natură religioasă ale înscrisurilor creștine, iar mai târziu stagnarea întregii activități fusese pusă pe seama lipsei de bani, a schimbărilor politice și a birocrației.

— Pentru a i se putea face pe deplin dreptate manuscrisului, adăugă el, acesta trebuie studiat îndeaproape, datat cu carbon C-14, tradus, interpretat și pus în context, or noi nu avem resursele necesare.

— Care ar fi totuși rolul meu în povestea asta?

— Tu va trebui să duci manuscrisul cu tine în Vest! Vreau să-l studiezi cu resursele și cunoștințele științifice de care dispuneți tu și colaboratorii tăi.

— Dar autoritățile ucrainene nu se vor împotrivi ca un cercetător străin să plece din țară cu un astfel de obiect de patrimoniu?

Muzeologul se uită la mine prelung.

— Nu! izbucnii eu.

— Nu-ți dai seama nici măcar acum de ce am luat legătura tocmai cu tine, Bjørn Beltø?

— N-ai dreptul să-mi ceri așa ceva!

— Un manuscris ca ăsta trebuie studiat cât mai riguros.

— Îmi ceri să-l scot ilegal din Ucraina?

— Tu nu ești ca ceilalți și nici nu ești vreun birocrat sau vreun funcționar dezinteresat, tu ești un om de știință, Beltø, ai curiozitatea unui cercetător

adevărat și ești mânat de dorința de a cunoaște.

— Dar nu poți să-mi ceri să fug din țară cu manuscrisul!

Dar până la urmă a reușit să mă convingă, și manuscrisul a fost scos din țară.

Destinul este ca o infinită pânză de păianjen formată din fire văzute și nevăzute, care, amestecându-se, dau naștere unui șir de întâmplări pe care arareori reușim să le percepem înainte de a ne lovi de iminența lor. În aceeași măsură, nici eu nu bănuiam că, luându-mi rămas-bun de la muzeologul Taras Koroljov pe aeroportul din Kiev, nu-l voi mai întâlni niciodată. Avea să fie ucis câteva săptămâni mai târziu, ca toți aceia care fuseseră prinși în vârtejul de moarte al blestematului manuscris.

II: Apartamentul

Oslo

22 mai 2009

1

Experiența mi-a confirmat de atâtea ori că nu poți fi niciodată îndeajuns de pregătit pentru descoperirea unui cadavru. Asemenea unei fortărețe impenetrabile, blocul trona impunător, fortificat cu bovindourile și turnurile sale, apărat de parapeții săi stilizați, amintind mai degrabă de imaginile fugitive ale unor vremuri de mult apuse. Liane bogate de iederă acopereau pereții de cărămidă amestecată cu granit roșu, în vreme ce ici-colo câteva petice de iarbă și niște lalele ostenite se luptau să își facă loc pe linia îngustă dintre fațada Art Nouveau și gardul de fier forjat, ce separa parcă două lumi.

Casa scărilor încă mai păstra ceva din gloria apusă; ca o marcă a trecutului, soclurile din lemn nobil se îmbinau cu balustradele Art Nouveau, iar tavanul pictat era împânzit de heruvimi dolofani și de îngeri înaripați cu chip de copil.

Pas cu pas, ca un moșneag, mă chinuiam să urc scările trăgând după mine un cufăr. Ca într-un film, până și cel mai mic pas răsuna în pustiul clădirii. Fața mea părea și mai albă pe suprafața lucioasă a plăcilor de gresie de pe pereți. Cu respirația aproape tăiată, m-am oprit în fața ușii duble de mahon și sticlă mată.

Am apăsat pe butonul soneriei. S-a auzit un glas răgușit, de om ce părea că ar fi avut mai degrabă nevoie de un fular sau de vreo pastilă mentolată. Preferam să

sun de fiecare dată când veneam la Christian, deși aveam cheie și puteam să

intru singur. Mi se părea mult mai firesc să procedez așa, ca nu cumva să

deranjez.

În cei optsprezece ani de când făcusem cunoștință cu scriitorul Christian Keiser,

niciodată nu îl auzisem vorbind pe nimeni de rău. Era plăcut să fii în preajma lui, umorul lui sec, englezesc avea o eleganță fină. E genul de om

care nu ți-ar uita numele odată ce i-ai fost prezentat, ba mai mult, și-ar aminti și numele tuturor membrilor familiei, de la copii până la micul terrier Trixie pierdut pe munte cu un an înainte. Înfățișarea sa ți se fixa foarte adânc în minte, era uscățiv, ascuțit și atât de firav, încât aducea mai mult cu o nălucă decât cu o ființă în carne și oase.

Înainte ca accidentul să-l fi aruncat pentru totdeauna în scaunul cu rotile în care nu s-a mai simțit niciodată în largul său, părea chiar mai înalt decât era în realitate. Se îmbrăca mereu în costum cu papion, iar primăvara obișnuia să își pună o floare la butonieră. Sprâncenele sale dese și proeminente ar fi putut fi luate drept mustăți greșit plasate. Avea un tic nervos, clipea aproape fără

încetare. Părul cenușiu, pieptănat pe spate, îi dădea aspectul unui pastor blând, de la sat.

Mă oprisem și așteptam să-mi deschidă. Avea obiceiul să strige dinăuntru să

intru – „Iar ai uitat că ai cheie! Doar ți-am dat cheia aia ca s-o folosești!“ –, în ziua aceea, însă, nu s-a auzit niciun sunet.

Liftul pentru scaunul cu rotile era oprit la etajul al doilea, ceea ce însemna că

trebuia să fie acasă. Liftul, care fusese construit după nefericitul accident (rezultatul unei combinații nefaste de întâmplări: un vatman mult prea zelos, stare de ebrietate, trecere de pietoni), fusese mărul discordiei multor ședințe ale asociației de locatari, care chiar îi ceruseră lui Christian Keiser să se mute.

Christian era istoric și autorul mai multor cărți de mare succes. În ultimii ani, niciuna dintre cărțile sale – Pe urmele lui Odin în est, Expedițiile vikingilor pe Nil și Moștenirea norvegiană a cavalerilor templieri – nu se vânduse în mai puțin de cincizeci de mii de exemplare, și, în plus, alimentaseră dezbateri științifice aprinse, care, susținute de talentul său oratoric, replicile sale pertinente și de fizionomia sa aparte, îl transformaseră pe Keiser în invitatul preferat al emisiunilor de mare audiență. Christian a fost și prima persoană la care am apelat de îndată ce

finanțarea cercetării manuscrisului din Kiev a fost refuzată în maniera sa tipic sfidătoare de către decanul Trygve Arntzen. Plănuiserăm de ani buni să scriem o carte împreună și acum, în sfârșit, aveam un proiect – acel manuscris mistic pe care îl adusesem ilegal din Ucraina și care ar fi putut însemna începutul unei colaborări fructuoase. Deși niciunul dintre noi nu știa mare lucru despre manuscris, Christian prezentase materialul editurii sale – „O

mumie! Simboluri satanice! Semne criptice!“ – în așa fel încât oferta nu putuse fi refuzată, ceea ce ne asigurase și un avans generos. Decanul fusese la rândul

său mai mult decât încântat să mă trimită în concediu fără plată, scăpând astfel de povara de a mă vedea.

Am mai sunat o dată. Christian trebuia să se fi trezit deja, doar era o persoană

matinală. Nu era posibil nici să nu fi auzit soneria.

În seara precedentă, când Christian mă sunase la Reykjavik, îmi ceruse să vin direct la el acasă de la aeroport.

— Trebuie să ne punem la curent, zisese cu un râs molipsitor.

Dăduse de urma unei femei la Paris, care îl pusese în legătură cu doi cercetători din Amsterdam specializați în interpretarea triquetrelor și a simbolicului Melek Taus în manuscrisele Evului Mediu. Părea că se află pe calea cea bună. Și eu petrecusem câteva zile alături de cei mai de seamă paleografi ai Islandei, printre care chiar profesorul Thrainn Sigurdsson, prietenul meu de încredere, dar mai cu seamă directorul Institutului de scrieri antice „Árni Magnússon“ din Reykjavik.

Ce putea să i se fi întâmplat lui Christian? Și eu eram într-o stare jalnică, încă

amețit după zbor, aproape paralizat. Călătoresc greu, toate simțurile îmi sunt date peste cap și am de fiecare dată impresia că îmi las o parte din suflet în

urmă.

Până la urmă am decis să intru singur cu neîncrederea și prudența unui intrus.

2

Apartamentul era atât de mare, încât câteva clase de elevi și-ar fi putut desfășura activitatea acolo fără să fi bănuit unii de existența celorlalți în labirintul de încăperi și coridoare.

Gazeta de dimineață zăcea încă pe jos, la intrare. Christian aștepta ziarul de fiecare dată cu nerăbdare avidă, așa că niciodată n-ai fi găsit gazeta pe covorașul de la intrare, afară pe casa scărilor.

— Christian! am strigat, lovind din greșeală pantofii așezați la intrare.

Îmi răspunse doar Sir Francis, pisica persană a lui Christian, o vietate nesuferită

ce se hotărâse parcă să nu mă recunoască, deși trecusem de nenumărate ori pe acolo de-a lungul anilor. Parchetul era proaspăt lustruit. De două ori pe an, Christian angaja o firmă special pentru asta. În aer plutea un miros discret, aproape dulce, dar înțepător și oarecum străin, ca de tămâie. Mă amuza puțin noul iz, fiindcă aroma lui Christian era de obicei o combinație de Martell, trabucuri Alejandro Robiana și Dior Homme.

— Christian? am strigat din nou.

Am aruncat o privire în bucătăria imensă. Nimeni. Curățenie impecabilă.

Decorul era parcă perfect copiat din paginile unei reviste de specialitate: cahle de teracotă, mobilier din fag roșiatic. Lumina pătrundea prin fereastră direct în chiuveta goală, nu se vedea nici măcar o farfurie sau vreo cană de cafea. Cutia cu pâine era bine închisă.

În sufrageria cu perdele de catifea îl găsisem pe Sir Francis, așezat pe canapea.

Pentru o clipă ne-am uitat unul la altul. Am încercat să miaun, dar n-am primit niciun răspuns. Mă fixa cu privirea lui grea, abătută și ieșit din comun de aurie.

Ar fi avut parcă nevoie de un gin tonic.

— Christian! am strigat din nou, bătând la ușa dormitorului.

Liniștea și mirosul de tămâie începeau să mi se pară apăsătoare.

— Te-ai trezit?

Șovăiam în fața ușii închise a dormitorului. Mereu am simțit că dormitoarele, adevărate încăperi ale somnului, îmbibate de mirosuri trupești și de izul viselor, reprezintă un univers cu totul personal. Nu se poate ști niciodată ce se află

dincolo de ușa închisă a unui dormitor.

— Christian! am strigat din nou, bătând în ușă din ce în ce mai tare.

Dacă ar fi fost vreun tinerel îndrăzneț, m-aș fi așteptat să îl găsesc în compania unor domnișoare infatuate culese de pe la tot felul de cercuri literare, dar acele vremuri erau de mult apuse.

Inspirând aroma discretă de tămâie, care mă aruncă într-o beție ametitoare, începusem să am o senzație inexplicabilă că ceva cu totul înspăimântător se

petrecuse acolo. Nu fusesem niciodată clarvăzător. Când eram mic, credeam că

moștenisem ceva din puterile bunicii din partea mamei, fiindcă se zicea că pot vorbi cu morții, dar lăsasem de mult în urmă asemenea gânduri copilărești. Cu toate acestea, de fiecare dată când îmi vine în minte amintirea celor câtorva secunde dinaintea deschiderii ușii dormitorului, îmi dau seama că deja știam, fără cea mai mică urmă de îndoială, că Christian Keiser murise. Încremenit în fața ușii, nu mă gândeam la altceva decât la amenințările primite prin telefon, în săptămânile trecute. Era vocea unui bărbat necunoscut care știa de existența manuscrisului și care vorbea o engleză cu un puternic accent străin. Îi povestisem și lui Christian despre telefoanele misterioase, dar niciunul dintre noi nu bănuiam cine putea fi. Să

fi fost vreun polițist ucrainean, vreun coleg de-al lui Koroljov de la Pechersk Lavra, vreun colecționar misterios?

Am mai bătut o ultimă dată în ușă cu toată forța de care eram capabil, înainte să

las mâna să-mi alunece pe clanță și să pătrund stingher în încăpere.

III: Uciderile ritualice (1)

Christian Keiser zăcea gol pe pat, pe un cearșaf îngust de mătase, cu mâinile încrucișate pe piept. Ochii îi erau adânciți în orbite. Maxilarul îi era căzut și fața i se schimonosise într-un rânjet sinistru. Trupul, alb ca varul, era dezgolit.

Peste tot prin dormitor, pe podea, pe mese, pe pervaz, ardeau lumânări, zeci, poate chiar sute. Timpul încremenise. Înlemnisem parcă în picioare, chinuindu-mă să respir, iar sângele îmi înghețase în vene. Îmi auzeam inima bubuind în piept și în urechi, trimițând spasme în întregul aparat circulator, până la cele mai mici vene. Începuseră să îmi tremure genunchii și mâinile. Stropi mari de sudoare mi se scurgeau pe frunte și pe spate. Până și creierul se oprise și nu mai putea comunica cu restul corpului. Privirea gonea frenetic, absorbind sute de detalii: razele soarelui prin crăpătura dintre perdele, papucii de casă de la capul patului, un pahar de apă pe jumătate plin pe noptieră, cutia cu medicamente, cartea, hainele frumos împăturite pe scaunul cu rotile deasupra cărora era așezată

pijamaua, la fel de bine împăturită, lumânările, trupul.

Un zgomot m-a trezit din transă. În mintea mea se perinda obsesiv o singură

întrebare: „Dumnezeule Sfinte, Christian, ce ți s-a putut întâmpla?“

Sir Francisc a intrat tiptil în cameră și s-a întors brusc. Șovăielnic, am pătruns în interiorul camerei. Abia mă mai țineam pe picioare. Fiori de transpirație rece mă

treceau prin tot corpul. Mă pregătisem să înfrunt mirosul urât. Piela lui era albă

ca ceara, dar trupul nu avea miros, cel puțin nu încă. Era evident că nu murise de mult. Amestecat cu parfumul dulceag de tămâie și lumânare topită, se distingea un alt miros mai puternic, aproape metalic, pe care nu reușeam să-l identific.

Trupul era nefiresc de alb. Moartea îl decolorase atât de tare, încât părea aproape mai alb decât mine. Cât de livid este fața morții?

Cineva îl omorâse, asta era evident. Nu aveai cum să mori așa de unul singur, gol, dezvelit, cu mâinile încrucișate pe piept și cu pumnii încleștați, în mijlocul unei întinderi de lumânari aprinse. Era ceva aproape… ritualic în felul în care era așezat, ca și cum ar fi fost deja oficiată o slujbă de înmormântare în toată regula, cu preot și alai mortuar, iar trupul ar fi fost lăsat așa în așteptarea hainelor și a apei sfințite.

Am rămas încremenit privind corpul lipsit de viață al prietenului meu. Curând ochii mi s-au umplut de lacrimi, iar imaginea lui a început să se încețoșeze. I-am închis ochii înainte să anunț poliția.

IV: Martorul-cheie

Curt Henrichsen – scris Curt cu C și Henrichsen cu ch – era un anchetator robust ce își purta ochelarii masivi pe cap și carnetul de notițe în buzunarul de la piept.

Privirea lui scormonitoare l-ar fi făcut până și pe cel mai înrăit răufăcător să-și mărturisească orice păcat.

Tot felul de anchetatori, unii îmbrăcați în uniformă, alții, civil, împânziră

apartamentul. Criminaliștii în costumele lor albe ce te trimiteau cu gândul la niște pinguini uriași se plimbau din cameră în cameră. Pe mine mă abandonaseră

pe un scaun din sufragerie, parcă uitaseră de mine. Unul dintre pinguini, în goana sa prin labirintul de camere, mă călcă pe picior și își ceru apoi distrat scuze. Curt Henrichsen, care ajunsese mai târziu decât colegii săi, își băga nasul peste tot; se uită pe rafturi, deschise ușile dulapurilor, butonă radioul. Cel mai probabil mașina lui nu era prevăzută cu sirenă.

— Este foarte important să fim atenți la detalii! zise el deodată.

Era de mai bine de douăzeci de ani angajat al poliției din Oslo, dar își păstrase o bună parte din accentul său sudic.

— Inspector șef Curt Henrichson, inspectorat Oslo, departamentul cu numărul doi, Curt scris cu C, Henrichsen scris cu ch, se prezentă el, întinzându-mi mâna.

Dumneavoastră ați descoperit crima?

— Da, din nefericire. Eu sunt Bjørn Beltø.

— Mă gândeam eu. Mi se pare că v-am mai văzut undeva, cred că am citit despre dumneavoastră.

Făcu apoi referire la niște descoperiri arheologice în care fusesem implicat în urmă cu câțiva ani și despre care se scrisese și în ziare. Ajunsesem chiar să fiu recunoscut pe stradă. Ne retrăseserăm în bucătărie pentru a nu sta în calea criminaliștilor cu aspect de pinguin și pentru a discuta fără a fi întrerupți.

Henrichsen notă datele mele personale în carnețelul cu spiră și mă întrebă de ce

aveam cheia de la apartamentul lui Christian Keiser. Nu păru prea mulțumit când îi explicai că lucram împreună la o carte și dori să știe unde mă aflasem între orele cinci și șapte dimineața.

— Atunci a fost ucis? întrebai.

— Este o simplă întrebare de rutină, se pun aceleași întrebări în astfel de cazuri.

— Dormeam. Eram undeva între Keflavik și Gardermoen.

— Alibiul perfect, spuse el în glumă, dar în vocea sa se putea citi convingerea că

eu sunt criminalul și că e doar o chestiune de timp până când îmi va fi descoperit toate scăpările și mă va fi aruncat în închisoare.

— Deci valiza de la intrare este a dumneavoastră?

— Cred că veți ajunge foarte departe în poliție, domnule inspector șef!

— Care a fost motivul călătoriei în Islanda?

— O vizită la Stofnun Árna Magnússonar.

— Din păcate, eu nu vorbesc islandeză.

— Institutul Árni Magnússon ține de Universitatea din Reykjavik și este renumit pentru analizarea și conservarea vechilor documente scrise. Specialiștii acestui institut m-au ajutat la descifrarea unui manuscris.

Henrichsen ridică privirea din carnețel. Un polițist bun este adesea ghidat de instinct. Pentru câteva clipe mă țintui cu privirea nestingherit. Boala de care sufeream mă făcuse imun la privirile insistente.

— O carte, așadar, un manuscris. Spuneți-mi, ar putea exista vreo legătură între acest manuscris și moartea lui Christian Keiser?

Iată întrebarea-cheie! Inspirai adânc și începui să povestesc tot ce știam despre mumie și despre manuscris. Evitai să menționez că furasem manuscrisul din Ucraina, susținând doar în treacăt că universitatea al cărei reprezentant sunt sprijină munca cercetătorilor ruși de prezervare a manuscrisului. Punctul culminant, așa-zisul grand finale, îl constituiau desigur telefoanele de amenințare.

— De unde? întrebă Henrichsen.

— Aceeași poveste de fiecare dată, un număr necunoscut. Era vocea unui bărbat care nu și-a dezvăluit niciodată identitatea. Telefoanele au început săptămâna trecută și au continuat în fiecare zi, până azi.

— În ce fel ați fost amenințat?

— Ar fi poate mai bine să ascultați chiar dumneavoastră o astfel de conversație, am spus eu scoțând telefonul mobil.

— Ați înregistrat conversațiile?

— Doar pe prima. Am activat butonul de înregistrare abia când am înțeles că

persoana respectivă știe că sunt în posesia manuscrisului din Kiev. În celelalte mesaje nu a făcut decât să repete același lucru.

Găsii imediat fișierul audio și îl accesai. Se auziră mai întâi un sunet ascuțit și apoi vocea necunoscutului:

— *Ar fi în interesul tuturor să ne întâlnim. Aș putea veni oricând la Oslo.*

— *Din nefericire...*

— *Este esențial, Beltø!*

— *Îmi pare rău, n-am timp.*

— *Nici n-ai idee ce descoperire ai făcut!*

— *Nici măcar nu mi-ați spus cine sunteți.*

— *Sunt doar o persoană care dorește să te ajute.*

— *De unde știți că am nevoie de ajutor?*

— *Crede-mă, ai nevoie de tot ajutorul din lume!*

— *Știți ceva, n-am nici....*

— Te afli în mare pericol, Bjørn Beltø!

— Prostii!

— Ești în pericol de moarte, Beltø.

— Cine sunteți?

— Reprezint pe cineva care te poate ajuta.

— Sper că știți că voi alerta poliția!

— Eu nu doresc decât să te ajut.

— Asta n-o mai cred.

— Lasă-mă să-ți explic!

— Nu vă permit să mă amenințați.

— Nici nu era intenția mea.

— Am mai avut de-a face cu personaje ca dumneavoastră.

— Mă înțelegi greșit, nu vreau decât să m-asculți.

— Credeți că nu-mi dau seama că vreți să mă intimidați?

— Nu asta era intenția mea. N-ai vrea să asculți ce am de spus? Poate ne-am putea întâlni undeva.

Îi închisei telefonul în nas necunoscutului și înregistrarea se încheie cu același sunet ascuțit.

— Până la urmă n-am mai alertat poliția, adăugai eu privindu-l pe inspectorul-șef Henrichsen cu un vădit sentiment de vinovăție. Poate atunci nu s-ar fi ajuns aici...

— Nu știu, Beltø, asta nu prea sună a telefon de amenințare. Necunoscutul n-a făcut decât să te prevină și să încerce să te ajute, dar nu mă înțelege greșit, este până la urmă un indiciu grăitor.

Ochii lui Henrichsen străluceau cu interes în fața noilor indicii. Plin de zel, îmi confiscă telefonul mobil predându-l criminaliștilor pentru a încerca să dea de urma apelantului necunoscut și pentru a analiza înregistrarea.

— Avem un punct de plecare, mai adăugă el.

Apoi dori să afle cât mai multe despre manuscris, luând chiar în considerare ideea de a-l reține ca probă. Din fericire, se răzgândi destul de repde.

Manuscrisul se afla oricum închis într-un seif din subsolul institutului islandez și nu aș fi vrut să-i dezvălui locul nici lui Henrichsen, nici altcuiva, mai ales dacă

nu era absolut necesar. Îi explicai cu multă răbdare că manuscrisul nu e altceva decât o comoară rătăcită a istoriei, ce nu poate fi înțeleasă decât de profesioniști.

Textul nu ar fi avut nicio semnificație pentru poliție, mai ales că departamentul din Oslo nu dispunea de experți în scrieri cuneiforme sau în semiotică antică.

Până și pentru noi, specialiștii, continuai, acel manuscris era încă un mister. Îl asigurai astfel că identitatea ucigașului nu are cum să se ascundă printre șirurile de semne criptice.

Inspectorul hotărî să revină ulterior asupra manuscrisului, pe măsură ce probele vor începe să apară.

Unul dintre criminaliștii cu aspect de pinguin veni în bucătărie și îi făcu semn lui Henrichsen. Cei doi dispărură câteva clipe și Henrichsen se întoarse cu un obiect mic, sigilat într-o pungă transparentă pentru conservarea probelor.

— L-am găsit încleștat în pumnul drept, zise el și îmi puse punga în mână. Ce reprezintă simbolurile astea?

Era o amuletă de bronz.

O întorsei de pe o parte pe alta așa cum ar fi făcut un copil cu o scoică și o examinai atent. Pe ambele părți erau imprimate însemne.

— Prima este o pentagramă, răspunsei, iar a doua este o triquetră.

— Pari foarte surpins.

Nu-i răspunsei. Dacă i-aș fi dezvăluit că triquetra apărea și în manuscris, cu siguranță s-ar fi decis să-l confiște, așa cum făcuse și cu telefonul mobil.

— Purta Christian Keiser o astfel de amuletă?

— Foarte puțin probabil.

— În orice caz, amuleta i-a fost imprimată în mână cu puțin înainte sau imediat după moarte.

— Nu pot să-mi închipui de ce.

— Au semnele astea vreo semnificație aparte?

— Orice semn are o semnificație care îi justifică existența. Pentagrama este un simbol sacru ce poate fi regăsit în Pentateuh, în practicile de magie neagră, în ocultism și în satanism. Poate fi întâlnită sub mai multe denumiri – „crucea mare“ sau „pecetea lui Solomon“ ar fi două dintre ele – și poate avea nenumărate semnificații religioase.

— Ce-ai putea să-mi spui despre celălalt simbol? Nu-mi vine în minte numele...

— Triquetra – Valknut, inima lui Hrungnir – este un simbol religios magic care se găsea pe vechile monede germanice, în arta celtică și pe vechile scrieri runice.

În creștinism apare ca simbol al Sfintei Treimi, iar în Norvegia este asociată cu monedele din vremea vikingă ale regelui Harald cel Rău.

Când Henrichsen termină de scris, își privi puțin încheietura încercând parcă să

absoarbă toate informațiile primite. Părea copleșit.

— Noi doi avem încă multe de discutat, zise.

— Aș mai avea o întrebare.

— Da?

— Cine se va ocupa de Sir Francis de acum încolo?

În pauza care urmă, observai cum Henrichsen încearcă din răsputeri să găsească

parcă o legătură între tot felul de personaje din aristocrația britanică și cazul de

față, punând de asemenea sub semnul întrebării sănătatea mentală a martorului-cheie Bjørn Beltø. Așa funcționau probabil mințile anchetatorilor.

— Sir Francis? întrebă într-un final.

— Pisica! îl lămurii.

— Ah, da, pisica, firește! Ne ocupăm noi și de pisică, fiți fără grijă!

Acestea fiind spuse, îmi strecură în mână cartea sa de vizită și mă conduse afară.

V: Persecuția

Cel mai probabil că începusem să fiu urmărit de îndată ce am părăsit blocul. La început nu mi-am dat seama, dar cineva era negreșit pe urmele mele,

cineva care se ascunsese bine în mulțimea adunată dincolo de barierele de control ale poliției. I-am observat abia când să ies din taxi, la intrarea în universitate, în clipa în care mașina a făcut ultimul viraj lateral și s-a oprit. Îmi căutam portofelul ca să plătesc, când șoferul spuse brusc: — Ceva în neregulă?

Era un tip destul de tânăr, cu tenul măsliniu împânzit de petice de barbă

negricioasă, iar felul în care vorbea îi trăda originile pakistaneze.

— Dintotdeauna. De ce?

— Vedeți Lexusul ăla?

Mă uitai în oglinda retrovizoare și observai o mașină oprită la cincizeci de metri în spatele nostru.

— Nu-i bine, zise el, s-au ținut după noi încă din centru. Vă urmăresc gaborii?

— Nu e cazul.

— Atunci poate ați supărat pe cineva?

— Mai bine pornește!

Porni numaidecât mașina și întoarse câțiva metri mai în jos.

— Motor cu explozie?

— Din cel mai rău fel. Am un văr care ar putea să vă ajute.

— Nu-i nevoie. Pot să folosesc mobilul tău?

Am scos cartea de vizită primită de la Henrichsen și am format numărul. A răspuns numaidecât. Imediat ce am terminat de povestit, mi-a pus mai multe întrebări cu iz de evaluare psihiatrică și apoi a promis să trimită un echipaj, mai mult pentru a scăpa de gura mea. Până la urmă eram martorul său cheie.

I-am cerut șoferului să se învârtă în jurul universității în vreme ce așteptam echipajul. Lexusul se ținea strâns după noi. Nici măcar manevrele bruște ale taximetristului pe pasarela care dădea într-o alee cu sens unic nu au fost de niciun folos în derutarea urmăritorilor, dimpotrivă, acum, că înțelegeau că

fuseseră descoperiți, se apropiau din ce în ce mai mult. Încercam din răsputeri să

îmi dau seama cine putea fi, dar lumina mult prea puternică nu îmi permitea să

disting altceva decât niște umbre.

Optzeci și cinci de kilometri pe oră, atât indica vitezometrul mașinii. Goneam pe aleea îngustă înțesată de mașini parcate pe margini, iar Lexusul era doar la câțiva metri în spatele nostru.

L-am sunat pe Henrichsen din nou și m-a asigurat că echipajul este pe drum. Pe geamul deschis al mașinii auzeam sirena echipajului de poliție. Lexusul dispăru pe una dintre aleile lăturalnice chiar înainte ca poliția să ne ajungă din urmă și să

oprească taxiul în bătaia luminilor sale roș-albastre.

De la: Primus Pilus

Trimis la: 22.05.2009 15:36

Către: Legatus Legionis

CC: Marele Înțelept Criptare: S/MIME PKCS7

Subiect: Raport: Oslo

Dominus!

Înțelepciunea voastră, cu deosebită părere de rău am datoria de a o informa pe Preasfinția Voastră, Sfatul Bătrânilor și al inițiaților congregației drăculsângelui, că manuscrisul nu se mai găsește la Oslo. Christian Keiser a

fost sacrificat conform ritualului drăculsângelui – sub toate însemnele ceremoniei, ale poruncilor scrierilor antice și ale Înțelepților din Vechime –, fără să ne dezvăluie însă nimic. În zadar am percheziționat apartamentul și biroul lui Bjørn Beltø, dar și apartamentul și odaia de lucru a lui Keiser, două laboratoare de cercetare și trei depozite de arhivă. Pe când ne aflam în apartamentul lui Keiser, am interceptat un apel telefonic. Vă voi trimite separat un raport cu privire la mesajul înregistrat pe robotul telefonului, cu recomandarea trimiterii de urgență

a unui nou contuberniu la Paris. Vom aștepta ca Bjørn Beltø să plece acasă, unde îl vom supune Ritualului Drăculsângelui.

Ave, Satanas!

Primus Pilus: Fratele Hărăguș

VI: Sacrificiul

Juvdal

23 mai-2 iunie 2009

Așa cum locul oricărei bucurii este, mai devreme sau mai târziu, luat de durere, la fel fiecare reușită este urmată de un eșec, lumina este urmată de întuneric, într-o succesiune perfectă a contrariilor, ying și yang, libertate și fugă.

Autoritățile mi-au propus să mă cazeze într-un apartament pentru protecția martorilor cu sistem de securitate instalat, dar am refuzat. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să devin prizonierul sistemelor electronice și al fricii. În schimb, am ales Juvdal-ul, singurătatea, liniștea și liliecii a căror colonie pusese de mult stăpânire pe șură. Mă aflam așadar acolo, sus pe deal, izolat în acea gospodărie uitată de lume, între munți, pajiști și mlaștini. Doar două persoane îmi cunoșteau ascunzătoarea, prietena mea Kristin, care de altfel era proprietara fermei, și inspectorul-șef Henrichsen.

Acesta sună duminică după-amiază la ora patru fix.

Stăteam pe banca din fața fermei. În vale, dincolo de râu, soarele bătea în geamul unei mașini, iar în depărtare se auzea behăitul unei turme de oi.

Frunzișul fremăta în adierea ușoară ce aducea cu sine un iz de cireșe. Insectele zburau în voie în jurul meu.

Conveniserăm, înaintea plecării mele din Oslo, că voi fi contactat telefonic de două ori pe zi. Polițiștii îmi oferiseră un telefon sigur, fiindcă al meu era în continuare bombardat de apelurile aceluiași număr necunoscut, după spusele lui Henrichsen. Mai aflaseră și că un tracker – un sistem de supraveghere ce trimite semnale GPS pe satelit – fusese instalat tot pe telefonul meu mobil.

Auzii răsuflarea ușurată a lui Henrichsen de îndată ce răspunsei la telefon.

— Totul în regulă?

— Liniște și pace.

— Nimic suspect, nici măcar vreun grup de turiști rătăciți?

— N-am văzut nici țipenie de om, de ce?

Urmă o clipă de tăcere.

— Crima asta... De fapt, crimele astea...

— Ce vreți să spuneți?

— Am investigat multe omoruri la viața mea. Cele mai multe sunt pur și simplu tragice, lipsite de sens, scenarii comune: soțul gelos, izbucniri la beție, boli psihice, paranoia, persoane care aud voci. Dar așa ceva… Niciodată n-am avut de-a face cu o astfel de crimă. Niciodată! Ia spune-mi, era credincios?

— Vă referiți la Christian Keiser? Aș fi tentat să afirm contrariul.

— Îți voi face o confesiune, dar va trebui s-o păstrezi pentru tine.

— Bineînțeles, doar Christian îmi era un bun prieten.

— Am descoperit niște particularități, niște detalii nedezvăluite presei.

Criminaliștii sunt de părere că am avea de-a face cu niște profesioniști. Au descuiat ușa fără să forțeze deloc iala, ca și cum ar fi avut cheie. N-au lăsat nici cea mai mică urmă, nicio amprentă, ceea ce nici nu ar fi atât de ciudat până la urmă, cât este amuleta pe care i-au pus-o în mână, cele exact șaizeci și șase de lumânări, cearșaful alb de mătase, tămâia... Și asta nu e tot.

— Ați mai descoperit ceva?

— Trupul lui Christian Keiser a fost golit de sânge.

Avusei dintr-odată impresia că soarele își concentrase toată puterea asupra mea.

— Nu se poate!

Știam foarte bine de pe vremea când stăteam cu bunicii din Firnnmark ce înseamnă să golești un trup de sânge, totuși nu voiam să cred ceea ce mi se spunea.

— Golit de sânge, așa cum se face cu peștii sau așa cum se făcea cu jertfele în trecut. I-au golit trupul de sânge fără să fi pierdut vreun strop.

VII: Înțeleptul

1

Am simțul mirosului deosebit de dezvoltat, ceea ce probabil compensează simțul vederii cu mult atrofiat. Îmi place să cred că am simțul mirosului unui câine.

Cel mai neînsemnat iz mă poate trimite departe în copilărie. Unele arome îmi sunt atât de proaspete, de parcă le-aș fi simțit cu câteva clipe în urmă: mirosul bomboanelor de zmeură, aftershave-ul tatei și parfumul mamei, mirosul de acadele topite și de cremă de plajă...

Stăteam pe banca din fața micii gospodării și inspiram aroma de munte și de primăvară. Fiecare suflare deschidea ușile unei lumi fermecate, pădurea cu aroma sa de mucegai și mușchi proaspăt, un izvor cu apă cristalină, iarba cărnoasă, mlaștinile, mica pădure de foioase, polenul florilor sălbatice, cu alte cuvinte, tot ceea ce oamenii fără un simț al mirosului foarte dezvoltat ar aduna sub denumirea de „aer curat“.

Luni dimineața am primit un e-mail de la muzeologul Taras Koroljov din Kiev.

Fusese vizitat de niște necunoscuți care se recomandaseră drept cercetători americani, John Scott de la Universitatea Stanford și Mark DeValois de la Yale.

Păreau să fi fost la curent cu tot ceea ce se întâmplase. Știau că manuscrisul fusese schimbat și că eu îl adusesem cu mine în Norvegia. Muzeologul încercase să nege, dar îi aruncaseră în față niște copii după biletele mele de avion înspre și dinspre Kiev, precum și copii după cererea înaintată decanului pentru obținerea finanțării proiectului de cercetare. Îl amenințaseră cu alertarea autorităților ucrainene în cazul în care ar fi refuzat să colaboreze. Taras Koroljov nu avusese altă soluție decât să recunoască înlocuirea manuscrisului, dar nu menționase, însă, nimic despre mica escapadă în Islanda.

Eram din ce în ce mai contrariat. Cine erau acei așa-ziși cercetători americani?

Simplul fapt că se aflau în posesia unor copii după biletele mele de avion îmi confirma că nu aveau cum să fie cercetători. Nicio companie aeriană nu ar fi eliberat copii ale biletelor de călătorie altcuiva decât autorităților statului.

Am sunat de îndată la Thrainn, în Islanda. Acolo totul părea să fie în ordine.

Nu-i mai trimisesem niciun răspuns lui Koroljov de teama ca americanii să nu-i fi pus sub supraveghere traficul de date. Deși Henrichsen mă asigurase că atât telefonul cât și rețeaua mobilă de internet pe care o foloseam erau mai mult decât sigure, faptul că unele semnale analoge și digitale erau bruiate sau criptate mă

făcea să suspectez că niște tehnicieni buni ar fi putut să-mi dea imediat de urmă

folosindu-se de cea mai apropiată sursă de semnal. Henrichsen, însă, nu credea că e posibil, dar asta nu mă liniștea.

2

Nu mi-e rușine să recunosc că mi-am petrecut câteva luni din viață într-un spital de boli psihice. Până la urmă mă simțisem chiar bine acolo alături de ceilalți pacienți cu care mă împrietenisem. Cu toții avem nevoie de un loc sigur în care să ne simțim protejați. Ieșirile mele nervoase erau complet lipsite de dramatism, n-am avut parte de halucinații sau de căderi tumultuoase. Aveam doar o predispoziție către depresie și către stări de anxietate, asociate cu lipsa stimei de sine și accese de autocompătimire. Îmi fusese prescrisă o doză zilnică de Seroxat și îmi fuseseră apoi recomandate nenumărate opțiuni terapeutice. Trebuie să

mărturisesc că le-am încercat pe toate: terapie individuală, terapie de grup, terapie cognitivă, terapia Gestalt și terapia psihodinamică pe termen scurt, iar în plus am înghițit toate felurile de pastile – roz, albastre, amare. La prima internare în spitalul de boli nervoase, psihiatrul mi-a cerut să povestesc ce se întâmplase cu părinții mei în vara aceea fatidică. Mă închisesem în mine mai ceva ca o anemonă de mare și petrecusem mai multe zile în starea aceea. M-au făcut să

înghit nenumărate pastile, fără niciun rezultat. După ce m-au pus pe picioare, mi-au dat drumul fără să-și dea seama că-i amăgisem. Nu fusesem nicio clipă

bolnav, așa că nu aveam de ce să mă vindec. Poate părea greu de înțeles, dar nu sunt nebun. Dacă tot veni vorba, nici foarte normal nu sunt. Sunt până la urmă

marcat de suferință, lucru care nu mai poate fi schimbat și în fața căruia trebuie să mă resemnez. Mă vor înțelege doar cei care se lovesc de același sentiment de dezgust de fiecare dată când se privesc în oglindă sau de cei care s-au prăbușit atât de adânc în tenebrele depresiei, încât nu mai au altă opțiune decât să se urască, convinși fiind că nu mai au ce iubi. Numai aceștia ar putea înțelege starea pe care încerc să o transmit aici.

3

Începusem să fiu din ce în ce mai neliniștit fiindcă primisem în contul de Gmail un mesaj trimis de pe contul meu de e-mail de la universitate. Venea din partea unui cercetător american, pe numele său Neil McHull, de la MIT, Massachusetts Institute of Technology, care îmi scria să-l contactez, sugerând că am avea amândoi de câștigat dintr-o colaborare pentru elucidarea manuscrisului. Nu puteam să-mi dau seama de unde ar fi putut afla de existența manuscrisului. Mi-a dat mai multe adrese de e-mail la care putea fi contactat. Mesajele sale continuau să vină în fiecare zi, asemenea spam-urilor.

Într-una dintre seri l-am sunat din nou pe Thrainn pentru a verifica dacă

descoperiseră ceva sau dacă fuseseră contactați cu privire la manuscris. Nimeni nu părea să fi aflat de mica mea escapadă în Islanda. Informațiile trebuia să

provină fie de la Kiev, fie de la Oslo.

Aflasem de la Thrainn că unul dintre lingviști reușise să identifice originea scrierii cuneiforme. Coloana din stânga era scrisă în acadiană, limbă folosită în Mesopotamia cu câteva secole înainte de Hristos. Reușiseră chiar să traducă un fragment care părea să fie plin de referințe apocaliptice: un înger purtător de lumină – „o lumină plutitoare se coborî din cer“ – va veni pe Pământ pentru a salva lumea și oamenii de la moartea veșnică.

— Nu e nevoie de prea multă fantezie ca să-l putem asocia pe acest purtător de lumină cu o prezență angelică precreștină, deci cu un precursor al lui Lucifer, zise Thrainn. Lucifer este unul dintre multele denumiri sub care este cunoscut Satana. Numele vine din limba latină și este compus din lux și ferre însemnând cel care poartă lumina, aducătorul luminii, cu alte cuvinte Luceafărul, nimic altceva decât planeta Venus. Îngerul luminii din manuscris ar putea indica faptul că atât textul cât și religia yazidi își au originea în miturile mesopotamiene.

— Asta ar însemna că prefigurările păunului Melek Taus ar fi reprezentările timpurii ale lui Satana?

— N-o putem afirma cu siguranță. Există mai multe neconcordanțe. Dacă textul este scris în acadiană, cu greu l-am putea lega istoric și geografic de yazidi. Din informațiile pe care le am cu privire la ei, credința lor avea la bază o cosmologie gnostică cu influențe creștine și islamice. Cu alte cuvinte, ei nu-l percep pe Satana așa cum îl percepem noi și venerează ființe zburătoare de origine divină, pe care noi le-am numi „îngeri“.

— Aveți informații despre limba de pe coloana dreaptă?

— Imposibil de descifrat! Simbolurile au fost studiate de mai mulți lingviști și de un matematician, fără ca vreunul dintre ei să poată însă înțelege ceva. Poate ar trebui să luați legătura cu Universitatea din Ierusalim, sau din Bagdad, poate chiar din Cairo. Până la urmă eu sunt specializat pe texte din mitologia nordică a Evului Mediu, nu în interpretarea manuscriselor orientale antice.

— Cam cât de vechi este pergamentul?

— Încă o ciudățenie, am analizat materialul și am efectuat și o datare cu carbon.

— La ce concluzie ați ajuns?

— La niciuna. Materialul pare să fi fost procesat în așa fel încât să nu poată fi datat, nu putem identifica nici măcar proveniența materialului. Oamenii noștri de știință au rămas fără cuvinte. Orice am face, nu reușim să aflăm nimic.

Rezultatul datării cu carbon este absolut inutil.

4

În dimineața următoare am primit un e-mail de la decanul și prea iubitul meu tată

vitreg, Trygve Arntzen. Odată cu moartea mamei, renunțaserăm de comun acord

la prefăcătoria ultimilor treizeci de ani și dăduserăm curs antipatiei reciproce.

Voia să știe ce se întâmplase cu mine. Fusesem căutat, se pare, de niște profesori de rang înalt de la Harvard, care arătaseră un interes ieșit din comun pentru persoana mea în legătură cu un anume proiect de cercetare. Atașat e-mailului am găsit o listă cu nume, numere de telefon și adrese de email. Nu erau printre ele nici numele lui Neil McHull, nici al lui John Scott, nici al lui Mark DeValois.

Aș fi ajuns de mult la gradul de profesor dacă nu ar fi fost Trygve Arntzen. Nu ar fi acceptat avansarea mea niciodată, la fel cum nici eu nu l-am acceptat niciodată

lângă mama. Ceva nu funcționase deloc, încă de la început, între noi. Fusese fără

doar și poate amantul mamei la un moment dat. Nunta lor avusese loc la doar o jumătate de an după ce tata murise prăbușindu-se în prăpastie, iar eu fusesem redus la ceea ce ar reprezenta un accesoriu nedorit, menit să le aducă mereu aminte de tragedia ce făcuse posibilă căsătoria lor. E de înțeles că tata încercase să-i ia viața lui Trygve Arntzen. Ceea ce tata nu luase de fapt în calcul era cât de neîndemânatic putea să fie. Doar la fel sunt și eu. Slăbise funiile și mecanismele de legare dintre ele pentru ca acestea să cedeze la coborârea lui Arntzen, însă tata fusese cel care căzuse. Niciodată nu am știut cu exactitate de ce murise tata și nu el. Un lucru, însă, îmi devenise foarte clar în minte chiar din momentul în care, privind cu ochii goi, văzusem cum mama, roșind sfios așa cum se cade, acceptă

să devină doamna Arntzen, bună și devotată soție, prietenă loială, și anume că

fusesem surghiunit și că de atunci încolo nu mai aparțineam nimănui. Mă socotiți probabil un amărât ce își plânge de milă, însă odată cu nașterea fratelui meu vitreg am simțit cum mama mă uită pe deplin. Steffen întruchipa tot ceea ce eu nu puteam fi. Devenise agent imobiliar, era atrăgător și pe deasupra și un donjuan înrăit. Mama era atât de mândră de el! De fapt, chiar din momentul nașterii fratelui meu, eu începusem deja să mă pierd în umbra sa.

Citeam printre rândurile e-mailului tonul atât de specific lui Trygve Arntzen, poruncitor, condescendent, de-a dreptul arogant, care îmi impunea pur și simplu să iau legătura cu americanii numaidecât, erau până la urmă cercetători la una dintre cele mai prestigioase universități din lume.

Nu e de mirare că am ajuns să mă disprețuiesc într-atât, din moment ce treizeci de ani nu fusesem altceva decât fiul nedorit al lui Trygve Arntzen.

VIII: Lilith

1

Stăteam în întuneric ascultând liniștea și țipetele mute ale liliecilor.

Dormitorul se afla la nivelul superior, la capătul unor scări spiralate care trosneau la fiecare pas. Dincolo de ușă te întâmpinau un raft plin de cărți cu coperte de carton moale, mai multe compilații cu cea mai bună muzică din anii șaizeci, iar alături, încă o grămadă părăsită de reviste de benzi desenate – Sølvpilen, Tempo, Romantikk. Patul era așezat tocmai din unghiul în care tavanul începea să se încline, picurând parcă din grinzile sale miros de lemn și miros de somn. La capătul opus, dădea direct într-o ferestruică fără perdea, care în clipa aceea făcea loc întunericului să umple întreaga încăpere.

Nu am crezut niciodată în fantome, însă, dacă ar fi existat, cu siguranță că acolo s-ar fi simțit cel mai bine, în colțul acela uitat de lume, martor al tuturor celor ce și-au trăit și încheiat viața în spatele acelor pereți. Să fie oare cu neputință ca un loc să mai păstreze gânduri și imagini din trecut sau ca chintesența tuturor trăirilor să se fi imprimat atât de adânc printre grinzi și prin unghere ca țipetele mute ori umbrele nevăzute ale unei lumi de mult trecute? Astfel de gânduri mă

tulburau în întuneric. Noaptea nu mi-a fost niciodată un sfetnic bun.

Abia când zorii prinseră a se strecura pe fereastră am reușit să adorm și mi-a fost dat un vis straniu. Se făcea că mă aflam într-un loc cu totul necunoscut, iar deasupra mea strălucea un soare neasemuit de mare. Puțin mai departe, prin stufărișul roșiatic, am zărit o făptură ce ieșise din ascunziș și se uita la mine.

M-am trezit după câteva ore și am coborât în bucătărie. Într-un sertar, printre benzile de elastic înnegrite, furculițele ușor ruginite și câteva cuțite de argint, am găsit puțin zahăr pentru cafea. Mi-am uns un colț de pâine cu unt. Câteva muște s-au alăturat bucuroase ospățului.

Mi-am accesat apoi contul de Gmail, în care mă aștepta un mesaj de la colegul meu din Copenhaga. Am aflat că, înainte de a fi ucis, Christian Keiser fusese activ pe un forum de discuții teologice, mai mult chiar, postase trei solicitări cu privire la simbolul triquetrei și al figurii mistice Melek Taus. Știam deja de la Christian că intrase pe unele forumuri științifice pentru a compara diferite viziuni și pentru a aduna informații, dar nu aflasem niciodată despre care fusese vorba și nici nu mai apucasem să-l întreb. Mulțumită colegului din Copenhaga aveam ocazia să refac traseul parcurs de Christian în lumea virtuală. Site-ul era organizat sub forma unei arhive cronologice începând cu anul 1998. Am căutat numaidecât în arhivă săptămâna imediat următoare întoarcerii mele din Kiev, atunci când eu și Christian Keiser începuserăm munca la proiectul nostru, și am dat de primele solicitări ale sale. Mi se părea aproape ireal că am posibilitatea de a-i citi postările. Mi-au atras imediat atenția două mesaje criptice din partea unui utilizator care își spunea Lilith. Aceasta scria că poate să-l ajute cu mai multe informații și îl ruga s-o contacteze în privat. Să fi fost oare acea Lilith una și aceeași persoană cu necunoscutul care dăduse de urma perechii din Amsterdam însărcinate cu cercetarea semnelor triquetrei și ale simbolicii lui Melek Taus? La vizualizarea avatarului său ce întruchipa o zeiță a demonilor, s-au afișat următoarele informații de profil: Nume:

Marie-Élise Monnier

Nick:

Lilith

Ocupație:

Loc de muncă:

Université Paris-Sorbonne (Paris IV)

Reședință:

Paris

Email:

marie.monnier@paris.sorbonne.fr marie_e_m_1985@hotmail.com Telefon fix:

Telefon mobil:

Fax:

Am găsit-o ulterior pe Marie-Élise Monnier printre utilizatorii înregistrați pe Infobel.com și am încercat s-o apelez pe telefonul mobil. Nu a răspuns imediat.

După ce telefonul a sunat de mai multe ori, am auzit vocea unui bărbat.

— *Oui? Marie?*

Vocea era puternică, dar în același timp fadă.

— Marie-Élise Monnier, s'il vous plaît, m-am bâlbâit eu.

Bărbatul mă întrebă ceva pe franceză. Fusesem demascat.

— Désolé! Excuse me. Do you speak English?

— No, urmă o pauză. Well, yes, maybe. A little. Who are you?

M-am prezentat și am întrebat din nou dacă aș putea vorbi cu Marie-Élise Monnier.

— Sunt tatăl ei, răspunse bărbatul. Mi-ați putea spune despre ce este vorba?

Vorbea de fapt foarte bine engleză, întrebat în franceză, însă, negase răspicat.

Am început să-i explic că lucram la Universitatea din Oslo și că dădusem de numele Mariei pe Internet, pe un forum științific.

— Ariile noastre de cercetare se intersectează într-o așa măsură, încât aș fi foarte bucuros dacă am avea ocazia unei discuții științifice, i-am explicat.

S-a făcut liniște, o liniște lungă.

— Marie-Élise a dispărut.

— A dispărut? Vreți să spuneți c-a fost răpită?

— Poliția nu dă de urma ei. Bănuiesc c-ar fi plecat de bună voie, că și-ar fi luat vacanță sau că și-ar fi găsit vreun amant. Eventual chiar că și-ar fi pus capăt zilelor. N-au nici cea mai vagă idee despre cum era ea de fapt. Ea niciodată n-ar fi dispărut așa, fără să lase vreun semn.

— Îmi pare sincer rău.

— Mi-a trimis până și telefonul mobil prin poștă. Nici dumneavoastră n-ați putea înțelege de ce ar fi făcut una ca asta. De ce și-ar trimite cineva telefonul mobil prin poștă? De fiecare dată când aud că sună telefonul, o mică umbră de speranță

încolțește în sufletul meu.

— În niciun caz n-aș fi sunat dacă aș fi bănuit că...

— Nu, nu, înțeleg.

— Chiar nu există niciun indiciu, oricât de neînsemnat?

— Nimic!

— A mai dispărut vreodată așa?

— Niciodată. Parcă spuneați că erați implicat în același domeniu de cercetare?

I-am povestit puțin despre manuscris și despre imposibilitatea de a determina originea textului, dar n-am pomenit nimic despre uciderea lui Christian Keiser.

— Într-adevăr, a zis și un zâmbet i s-a strecurat în voce, aduce cu Marie a mea. A fost întotdeauna pasionată de astfel de lucruri.

Astfel de lucruri.

— Știu că vă cer mult, dar dacă… mai bine zis când îi veți da de urmă, ați putea s-o rugați să mă contacteze? Sau să mă sune pe numărul de pe care sun acum.

— Bineînțeles.

I-am mulțumit pentru ajutor și i-am urat noroc în continuare. Mi-a mulțumit și convorbirea s-a terminat.

Deznădejdea din vocea lui mă dezarmase. Era parcă de la sine înțeles că Marie-Élise murise, dar amândoi ne străduiserăm din răsputeri să negăm ceea ce era evident. Pentru mine el era doar tatăl ei, la fel cum, tot pentru mine, ea era doar un nume, o necunoscută dintr-o țară străină, un simplu număr de telefon dintr-o listă cu atâtea altele, o persoană care m-ar fi putut cel mai probabil ajuta. Nu reușeam să-mi scot din minte ideea că acea dispariție nu putea fi întâmplătoare.

Un simplu nume, și totuși dispariția ei îmi provocase o imensă tristețe.

3

Pe la amiază, în vreme ce îmi savuram cafeaua pe banca din fața fermei, admirând peisajul văii și al munților, primii un telefon de la Henrichsen, domnul polițist al cărui nume se scria desigur cu „ch“ și care începuse să devină cicălitor.

Tuși înainte să-mi comunice nebănuita însărcinare, și anume să iau legătura cu un grup de cercetători americani care doreau să mă contacteze.

— Stați puțin, izbucnii eu, dar de ce mă sunați tocmai dumneavoastră în numele acestor cercetători americani?

Îmi explică pe un ton plin de gravitate polițienească, rezultat parcă dintr-o devoțiune înnăscută pentru detalii, că solicitarea grupului de cercetători venise prin intermediul Departamentului de Stat American, care se adresase instituției norvegiene omologe, care la rândul său o trimisese mai departe Departamentului de Justiție, care luase legătura cu Direcția de poliție în vederea notificării secțiilor de poliție locale.

— De ce? întrebai.

— Eu nu pot decât să-ți comunic mesajul venit de la cel mai înalt nivel, chiar din partea șefului Poliției.

— Nu cumva le-ați și spus unde mă aflu?

— Ți-ai pierdut mințile, firește că nu!

— Știți cumva cine ar putea fi?

Mi-a citit numele, erau identice cu cele din e-mailul de la Trygve Arntzen.

Tata fusese și el arheolog. Așa îl cunoscuse de altfel și pe Trygve Arntzen, erau colegi și prieteni, dar în același timp și rivali, concurând pentru afecțiunea mamei.

Adesea stau și mă întreb dacă nu cumva am devenit și eu arheolog numai din dorința de a umple golul lăsat de dispariția tatei. Acesta ar fi și verdictul dat de psihologia populară, nu-i așa? Explicația cea mai credibilă ar fi că preocuparea mea pentru trecut s-ar traduce de fapt prin teama de a înfrunta viitorul, ca să nu mai vorbim de prezent. Psihologia, până la urmă, nu este altceva decât o arheologie a creierului, o tranșare a sufletului. I-am citit atât pe Freud cât și pe Jung, pe Koffka și pe Köhler, pe Wundt și pe Wertheimer. Se părea însă că, indiferent cât de mult citeam, înțelegeam cu atât mai puține lucruri despre mine.

Mă simțeam asemenea unui pește care nici măcar nu bănuiește că își duce de fapt zilele într-un acvariu. Sau poate refuzam să înțeleg. Suntem cu toții rezultatul propriilor justificări.

N-aș fi putut fi niciodată psiholog. Îmi sunt suficiente propriile neliniști.

IX: Uciderile ritualice (2)

1

Muzeologul Taras Koroljov fusese dat dispărut miercuri după-amiaza de către colegii săi care se îngrijoraseră atunci când acesta nu se prezentase la birou.

Când, câteva zile mai târziu, polițiștii pătrunseseră forțat în apartamentul său de la etajul al patrulea din cartierul Yaroslaviv Val, îl găsiseră mort în pat. Era complet dezbrăcat. Brațele îi fuseseră așezate în cruce pe piept. În mâna dreaptă

ținea o amuletă cu însemnul triquetrei și o pentagramă. În dormitor fuseseră

aprinse șaizeci și șase de lumânări care se topiseră complet. Apartamentul mirosea discret a tămâie și a descompunere.

Aflasem toate acestea dintr-un e-mail primit de la unul dintre colegii lui Taras Koroljov. Îl rugase, ca într-un testament sau ca o zadarnică măsură de precauție, să mă contacteze în cazul în care avea să i se întâmple ceva.

Nu precizase nicăieri dacă trupul fusese golit de sânge. Aveau să descopere asta abia în urma autopsiei.

2

L-am sunat imediat pe Henrichsen ca să-l informez despre asasinarea lui Koroljov și despre posibila ucidere a Mariei Monnier. Am simțit din vocea lui că

e de-a dreptul siderat. Crima din Oslo căpătase o nouă însemnătate, i se dăduse o dimensiune internațională. Henrichsen s-a hotărât să contacteze Interpolul și ministerele de Interne din Ucraina și Franța.

În zilele care au urmat, am continuat goana nebună după informații. Petreceam ore întregi în fața computerului, analizând zeci de site-uri – www.theology.org, www.palaeography.com, www.archaeology.org. Citeam edițiile englezești ale ziarelor ucrainene, dar mi-am dat seama că uciderii unui biet muzeolog nu i se acordă prea multă atenție. Încercam concomitent să aflu cât mai multe despre Marie-Élise Monnier, dar nici ziarele franceze nu pomeneau nimic despre dispariția sa. Din lipsă de piste, am început să frunzăresc forumul teologic unde scrisese Marie-Élise înaintea dispariției sale. Am căutat pur și simplu toate discuțiile în care fusese implicată pe forum. Din modul în care se exprima părea o tipă foarte sigură pe ea, care nu ar fi renunțat pentru nimic în lume la punctul său de vedere. De altfel, era oarecum ca mine.

Temele discuțiilor în cadrul cărora activase atingeau diverse teorii teologice de la căderea în păcat, până la existența răului și chiar cultul diavolului. Începeam să

cred că Marie-Élise, în ciuda faptului că-mi era complet străină, avea ceva cu totul deosebit. Eram convins că ne-am fi înțeles de minune dacă am fi avut vreodată ocazia să ne întâlnim. Scrisese peste patruzeci de postări despre relațiile dintre diferitele întruchipări ale zeului Baal, de la demonul Baal sau Bael și Ba'al Zebûb-împăratul muștelor, cunoscut și sub numele Beelzebub. Punctele sale de vedere, extrem de bine argumentate, lăsau să se înțeleagă că ar exista o legătură strânsă între Baal, zeul babilonian Marduk și Satana, ba mai mult, că

aceștia ar reprezenta de fapt una și aceeași ființă. Ceilalți susțineau că Bael ar fi regele infernului, în vreme ce Baal ar fi fost un demon de rang inferior, între cei doi existând o relație de subordonare. Postările continuau în același stil, arhivă

după arhivă. Ajungând însă la anul 2003, am dat peste un foarte interesant schimb de mesaje dintre Marie-Élise, sub același alias Lilith, și un alt utilizator care posta sub numele de Monique. Corespondența dinte cele două fusese destul de intensă, dar de scurtă durată. Numai un individ cu o răbdare sisifică sau cu o preocupare dusă până la obsesie, și acela eram desigur eu, ar mai fi fost în stare să sesizeze schimbul de mesaje dintre cele două, strecurat discret printre miile de postări din cadrul celor mai încinse dezbateri. Informațiile de profil pentru utilizatorul Monique aproape că lipseau cu desăvârșire: Nume: ------

Nick:

Monique

Data nașterii:

Ocupație:

Loc de muncă:

Reședință:

Email:

rijsewijk2000@dds.nl

Telefon fix:

Telefon mobil:

Fax:

Țara de origine era Olanda. Să fi fost oare chiar din Amsterdam? Am trimis un e-mail către adresa rijsewijk2000@dds.nl, dar am primit imediat notificarea automată cum că acel cont n-ar mai fi existat: User unknown.

Monique arătase un interes ieșit din comun pentru cunoștințele Mariei-Élise din domeniul ezoterismului, căutând să afle cât mai multe despre ocultism, interpretările ființelor demonice și ale diavolului, invocarea spiritelor, exorcism.

Marie-Élise dădea adesea dovadă de o încăpățânare aproape adolescentină, susținându-și cu pasiune până și cel mai mic argument, Monique, însă, era retrasă, discretă, aproape că se putea face nevăzută, nu susținea sus și tare nicio teorie, părea să nu aibă alt scop decât o continuă goană după răspunsuri.

Mesajele dintre ele se opriseră brusc pe forum după trei săptămâni, tocmai în toiul unui schimb de păreri pe marginea demonului asiro-babilonian Pazuzu, ceea ce m-a făcut imediat să mă gândesc că cele două au continuat să

corespondeze în privat. De atunci, Monique dispăruse cu totul de pe forum.

Viața e o nebunie dichisită. Unii dintre noi vor fi desigur mai pricepuți decât alții în a se adapta, în a se împopoțona, în a accepta falsitatea celor din jur. În scurtul timp petrecut la spitalul de boli nervoase, reușisem, în mijlocul acelor suflete pierdute și uitate, să-mi formez o imagine mult mai autentică asupra vieții și a morții decât oricare altă reprezentare de acest fel

acceptată de societate. Mă și atașasem de doi pacienți care îmi deveniseră cei mai buni prieteni. Din păcate, amândoi și-au pus capăt zilelor când încă nici nu părăsisem spitalul. Se numeau Marion și Eskil, unul suferea de manie, iar celălalt susținea că ar fi fost posedat.

Cu toții avem metehnele noastre până la urmă. Îmi place să cred că cei doi n-au părăsit de fapt viața, ci mai degrabă s-au grăbit doar spre moarte, spre ultima oprire a vieții. De fapt, amândoi aleseseră să moară dintr-o venerație profundă

pentru viață. Din păcate, trebuie să dai dovadă de un strop de nebunie pentru a putea înțelege asta, cel puțin eu așa cred.

Demonul lui Eskil se numea Pazuzu.

3

O dată la două săptămâni, bine îmbrăcat într-un hanorac cu glugă și echipat cu un rucsac, coboram în sat pentru cumpărături. Profitam de ocazie și luam și câteva ziare.

Uneori îmi plăcea să dau impresia că sunt în vacanță, mă învârteam puțin prin pădurricea din jurul căsuței, ajungând chiar până la crestele munților. Îmi preparam cafeaua pe o sobă cu lemne, iar când iarba devenea de nestăpânit, încercam s-o îndepărtez cu ajutorul unei coase ruginite. De dimineața până seara prin mintea mea alergau neobosite sute de date și teorii cu privire la triquetră, Melek Taus, Marie-Élise Monnier sau orice altceva ar fi putut aduce o rază de lumină în povestea încâlcită a manuscrisului. Iar eforturile nu au întârziat a-mi fi răsplătite. Printre arhivele Universității Cambridge, care făcuse posibilă

accesarea electronică a unor reviste de renume internațional, am descoperit, condus fiind de un link luat de pe Wikipedia, un fragment dintr-un articol din anul 1969, publicat într-o revistă italiană de specialitate, Rivista Teologica. În luna octombrie a anului 1969, Giovanni Nobile, profesor de teologie la Universitatea Vaticană Georgiana, scria un articol de opinie despre „ipotezele controversate ale dispariției unui manuscris antic denumit Manuscrisul lui Lucifer“. Nobile susținea că întregul manuscris, care din surse istorice ar fi datat din anul 2500 d.Hr., apărând astfel chiar înaintea Vechiului Testament, nu ar fi fost altceva decât pură ficțiune. Cea mai cunoscută referință la document – care cel mai probabil fusese distrus în cadrul Sinodului de la Niceea din anul 325 – se găsește într-un fragment foarte puțin cunoscut scris de Athanasius din Alexandria. Acesta scria că manuscrisul eretic care circulase sub denumirea Profețiile Îngerului Luminii – și care mai târziu primise numele de Manuscrisul lui Lucifer – fusese ars, iar cenușa fusese pur și simplu aruncată. Profesorul Nobile susținea că părerea general împărtășită conform căreia clericii de la Niceea ar fi distrus mai multe manuscrise controversate era nefondată. Într-adevăr, episcopii au încercat să combată ereziile de orice natură, dar afirmația că

ar fi existat anumite texte care ulterior ar fi fost arse nu era documentată în niciun fel. În ceea ce privește textele atribuite lui Athanasius, explicația găsită de profesorul de la Vatican era că nu ar fi fost altceva decât niște falsuri datând din secolul al VI-lea, iar afirmația conform căreia manuscrisul fusese ars precum și trimiterile la Profețiile Îngerului Luminii nu făceau altceva decât să întărească

ipoteza falsității. Pentru a susține suplimentar ideea că Manuscrisul lui Lucifer era de fapt o ficțiune, Nobile se folosea tocmai de simbolul triquetrei și al figurii lui Melek Taus care nu ar fi putut exista într-un manuscris vechi de 4 500 de ani.

Pentru mine, cel puțin, lucrurile stăteau cu totul altfel. Tocmai trimiterile la triquetră și la Melek Taus făceau din ce în ce mai atractivă ipoteza conform

căreia manuscrisul a cărui existență Nobile o nega ferm ar fi fost identic cu manuscrisul găsit la Kiev. A greși este până la urmă omenesc. Era oare posibil ca eu să fi fost tocmai în posesia Manuscrisului lui Lucifer?

4

Deși articolul fusese scris în 1969, an în care eu abia făceam primii pași în lume, nu am ezitat să sun la Pontificia Università Gregoriana pentru a afla cât mai multe informații despre autorul articolului, profesorul Giovanni Nobile.

— Pe cine căutați? întrebă centralista.

— Pe profesorul Giovanni Nobile.

— Nu-mi sună deloc cunoscut.

— A fost angajat la sfârșitul anilor șaizeci.

Se auzi un râs sincer și zgomotos.

I-am cerut să-mi facă legătura cu Facultatea de Teologie, dar nici cei de acolo nu auziseră de profesorul Nobile. I-am rugat atunci să mă direcționeze spre cel mai vechi angajat al universității. În cele din urmă răspunse o voce de bărbat care în timp ce ridica receptorul tocmai încheia o conversație cu o persoană din aceeași încăpere. Aveam impresia că mai auzisem vocea aceea undeva, în cadrul unei conferințe. Se auziră apoi râsete și o ușă închizându-se. În receptor răsună mai întâi o respirație grea și apoi aceeași voce care în acel moment a primit și un nume, professore Aldo Lombardi.

La auzul numelui meu, se lăsă o liniște atât de adâncă, încât se auzeau mașinile claxonând pe străzile aglomerate din Roma.

— Domnule profesor, mai sunteți pe fir?

— Da, îmi cer scuze, sunt doar puțin suprins.

— Surprins?

— Firește, nu mă așteptam ca tocmai eu să primesc un telefon de la dumneavoastră.

— Permiteți-mi să vă întreb de ce.

— Explicația este foarte simplă, dumneavoastră nu sunteți nimeni altul decât Bjørn Beltø. M-am simțit măgulit, până la urmă suntem cu toții în esență

superficiali. La urma urmei, continuă profesorul, sunteți un nume celebru în cercurile academice. Cărui fapt datorez această onoare?

— Sunt în căutarea unor informații despre un anume Giovanni Nobile, profesor în cadrul acestei instituții pe la sfârșitul anilor șaizeci.

Se așternu din nou aceeași liniște. Auzii doar croncănitul unei ciori care se așezase undeva în apropierea ferestrei mele.

— Profesorul Nobile, spuneți? N-am mai auzit pe nimeni pomenindu-i numele ani de-a rândul.

— Îl cunoșteați?

— Nu pot spune că foarte bine. Era cu mult mai în vârstă decât mine, eram încă

student pe vremea când dumnealui era profesor.

— Nu știți dacă mai este în viață?

Aceeași liniște.

— Domnule profesor?

— Ei bine, ceea ce s-a întâmplat a fost o adevărată tragedie.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— O tragedie, tot ce s-a petrecut a fost o tragedie, a pierdut tot, poziția la universitate, până și fiica.

— Va trebui să-mi dați mai multe detalii.

— Se bănuiește că și-a pierdut mințile.

— Ce vreți să spuneți?

— Exact ceea ce auziți, se zice că a ajuns să fie posedat de unii dintre demonii ăia despre care vorbea mai tot timpul.

— Posedat de demoni...

— Să înțeleg că nu cunoșteați nici faptul că profesorul Giovanni Nobile era demonolog?

— Știam că studiase teologia, dar nu în ce anume se specializase.

— De ce vă interesează?

— Am dat întâmplător peste numele său căutând informații despre un manuscris antic. Speram ca profesorul să mă poată ajuta.

— Trebuie să recunosc că m-ați făcut curios. Despre ce manuscris este vorba?

— În luna octombrie a anului 1969, profesorul Nobile a publicat un articol în Revista Teologica cu privire la un text apocrif cunoscut sub denumirea de Manuscrisul lui Lucifer. Profesorul contesta vehement existența unui astfel de manuscris. Aș fi avut nevoie de ajutorul său pentru a verifica dacă nu cumva mă

aflu în posesia unui exemplar al acestui manuscris.

Profesorul trase aer în piept.

— Vă este cunoscut acest text, professore?

— Chiar vreți să spuneți că aveți un exemplar al Manuscrisului lui Lucifer?

— Cel mai probabil. Asta doar în cazul în care o astfel scriere ar exista cu adevărat, încheiai, zâmbind sec fără a primi însă vreun răspuns.

— Betlø, permiteți-mi să vă întreb în cel mai direct mod posibil: n-ați putea să

vă faceți puțin timp în program pentru o scurtă vizită la Roma?

— La Roma? De ce anume?

— Cred că noi doi am avea multe de povestit.

— Chiar credeți?

— Am avea răgazul necesar să vorbim între patru ochi, pe îndelete.

— Nu știu cum să vă explic, profesore Lombardi, dar momentan mă aflu într-o mare încurcătură. Sunt în mare primejdie. Mulți dintre colaboratorii mei au fost uciși.

— Vreți să spuneți că au fost uciși din cauza manuscrisului?

— Cel mai probabil. De aceea aș fi dorit să știu dacă manuscrisul care se află în posesia mea nu este cumva cel despre care v-am vorbit.

— Aveți tot sprijinul meu, Beltø! Nici n-ar fi nevoie să cheltuiți ceva.

Universitatea va pune o locuință privată la dispoziția dumneavoastră și vă va acoperi toate cheltuielile de călătorie. Și vă vom asigura toate măsurile de securitate de care aveți nevoie.

Acestea fiind spuse, vocea i se schimbă brusc și, pe un ton confidențial, îmi șopti:

— Vom avea foarte mare grijă de tine, Bjørn.

— O călătorie la Roma, așa, pe nepusă masă, nu e cel mai ușor lucru de realizat.

— Însă îți va fi de foarte mare folos.

— Da?

— N-aș vrea să spun foarte multe lucruri la telefon.

— O să văd ce pot face.

— Este esențial să ne întâlnim, Beltø! Este mult mai important decât crezi!

— Chiar așa?

— Spune-mi, ai auzit vreodată de Evanghelia după Bartolomeu?

— După cum știți, nu sunt specialist în teologie.

— Bartolomeu era unul dintre cei doisprezece apostoli. Deși este menționat de Matei, Marcu și Luca și apare chiar și în Faptele Apostolilor, nu mai există

practic nicio altă referință la acesta în Biblie. Se pare că ar fi scris chiar și o evanghelie care ar fi dispărut. Nu mai există decât câteva trimiteri la acest text în celelalte scrieri din aceeași perioadă. Printre altele, în text se face referire la un anumit Salpsan. Nici numele acesta nu ți se pare cunoscut?

— Nicidecum.

— Salpsan nu e nimeni altcineva decât fiul diavolului, fiul lui Satana.

— Nici nu știam că diavolul ar fi avut un fiu.

— Nici nu e de mirare. Tocmai aici se află întregul mister.

— Vreți să spuneți că ar avea vreo legătură cu Giovanni Nobile sau cu Manuscrisul lui Lucifer?

— Fără îndoială! Nobile era la fel de preocupat de acest manuscris, de această

evanghelie păgână, ca și de... demonii lui.

— Nu mi-ați spus ce i s-a întâmplat până la urmă.

— A murit.

— Cum anume?

— Anchetatorii au suspectat fie că ar fi fost ucis, fie că și-ar fi pus capăt zilelor.

A ajuns chiar să ucidă mai multe persoane din cauza așa-zisului Manuscris al lui Lucifer. A fost un caz foarte mediatizat la Roma prin anul 1970. Polițiștii aveau două ipoteze, fie că Nobile și fiica sa ar fi fost uciși, trupurile fiindu-le apoi îngropate sau aruncate în mare, fie că el și-ar fi ucis fiica și apoi s-ar fi sinucis.

— Și ce s-a întâmplat până la urmă?

— Nimic, ce altcevea s-ar mai fi putut întâmpla? Au trecut atâția ani de atunci!

Am încercat cu toții să uităm. Nimeni nu știe ce s-a petrecut cu adevărat, ăsta-i tristul adevăr, Beltø, nimeni nu știe absolut nimic.

Roma, mai 1970

Ceasul arăta ora două fără zece noaptea. Profesorul Giovanni Nobile își depășise cu mult ora de culcare. Apucă strâns între dinți mușțiucul pipei și trase fumul adânc în piept. Prin fumul des de țigară începu să contemple pagina goală din fața lui. Cele două degete arătătoare îi înțepeniseră parcă pe tastele rotunde ale mașinii de scris Remington. Continuă să scrie: Reprezentările demonului lui Baphomet în cadrul cărora acesta apare cu cap de capră, aripi, sâni femeiești și coarne provin din Tratatul de magie transcendentală

scris de Elipahs Levis în anul 1854. Pentru a descoperi originile acestui personaj, trebuie să ne întoarcem undeva în vremurile antice ale miturilor și religiilor egiptene și sumeriene.

Un fior de aer rece străbătu camera întunecată și îl făcu să ridice privirea. Să fi lăsat Luciana fereastra bucătăriei întredeschisă? Așeză pipa în scrumieră și se îndreptă spre bucătărie. Fereastra era închisă. Își turnă un pahar de lapte pe care îl luă cu el înapoi în birou. Se opri. Încăperea era mult mai rece decât holul sau bucătăria. Se gândi că va trebui să stea de vorbă cu îngrijitorul. Se așeză din nou pe scaunul care scârțâi sub greutatea sa. În scrumieră pipa deja se stinsese. Luă o gură de lapte și reciti ceea ce scrisese.

— Ei bine, da, își spuse.

Vărfurile degetelor îi erau aproape umflate. Se aplecă asupra mașinii de scris și începu numaidecât să scrie:

Cel mai probabil că numele Baphomet provine dintr-o transformare a numelui Mahomet (profetul Mohamed) în franceza veche, care se referea la cel mai aprig dușmanul cruciaților: musulmanii. Baphomet fusese de asemenea asociat cu numeroasele teorii conspirative din jurul Cavalerilor Templieri. În timpuri mai recente demonul Baphomet a devenit o figură centrală în cadrul lucrărilor de natură ocultă și satanistă ale lui Aleister Crowley publicate în cadrul volumului controversat „Thelema“, care la rândul său...

Se auzi un sunet ca un vaiet prelung.

Se opri în mijlocul propoziției. Instinctiv sau poate premonitoriu se gândi imediat la Silvana.

Fiica sa dormea liniștită, respirând lin și strângând în brațe un ursuleț de pluș

ostenit de atâtea dovezi de iubire. Să fi visat ceva? Beagel-ul Bella, care avea mereu obiceiul să doarmă la celălalt capăt al patului, ridică leneșă capul.

Profesorul trecu mâna peste fruntea fetiței. Aceasta tresări și murmură prin somn câteva sunete aproape inteligibile: LO-LO. Bărbatul se așeză pe marginea patului și încercă s-o liniștească. Din camera de zi se auziră două bătăi de ceas. O sărută

pe obraz, dar fetița nici nu se clinti. Pe chipul Silvanei se întrepătrundeau perfect ochii și năsucul micuț al mamei sale și buzele bunicii. De la el nu luase nimic altceva decât încăpățânarea.

— Ti amo, îi șopti la ureche.

Mișcă salteaua când se ridică de pe pat, iar fetița se întoarse pe partea cealaltă și începu să-și sugă degetul. De mult nu mai avea obiceiul acela, de cinci ani.

Giovanni ieși din cameră, închise încet ușa, stinse lumina pe hol și se retrase din nou în biroul înghețat.

X: Uciderile ritualice (3)

Juvdal

3-4 iunie 2009

Trupul Mariei-Élise Monnier fu descoperit în seara zilei de 2 iunie printre ruinele unei biserici din Carcasonne, aflate la 770 de kilometri sud de Paris. Din motive încă necunoscute, poliția nu fusese informată decât devreme în ziua următoare.

Ruinele bisericii – ale unei vechi capele abandonate în mijlocul unei păduri –

fuseseră lăsate în paragină încă din vremea războiului. Cu toate acestea cineva reușise să pătrundă înăuntru, să facă ordine, să aștearnă în altar un acoperământ de mătase albă și, așa cum rezulta din raportul poliției, aprinsese nici mai mult, nici mai puțin de șaizeci și șase de lumânări.

Marie-Élise Monnier fusese așezată pe așternutul alb. Zăcea complet goală, cu o cunună de flori în păr. Poliția locală crezuse inițial că e vorba de un

omor ritualic cu tentă sexuală, dar medicul legist nu descoperise niciun indiciu conform căruia Marie-Élise ar fi fost violată.

— A fost frumoasă până și în moarte. Părea așa de liniștită, ca un înger, spuse o voce aproape împietrită de durere.

Tatăl Mariei-Élise făcu o pauză lungă înainte de a continua:

— Am reușit să văd o parte dintre fotografiile făcute de poliție la fața locului.

Părul îi era răsfirat peste așternutul alb ca într-un însemn de glorie. Brațele îi fuseseră încrucișate pe piept. Era neasemuit de frumoasă, asemenea unei zeițe.

Ochii îi fuseseră lăsați deschiși. Nu vi se pare ciudat? Ar fi putut măcar să-i închidă ochii. Era atâta durere în ochii ei, Beltø, o durere mare!

Nu crezusem că-l voi mai auzi vreodată și cu toate acestea mă contactase tocmai

pentru că îl rugasem să mă anunțe în cazul în care îi vor fi dat de urmă lui Marie-Élise. Procedase întocmai. O fi avut nevoie să se destăinuie cuiva sau poate că

nu avea cui altcuiva să-i povestească.

— Nu-mi închipui cine ar fi putut fi capabil de așa ceva, continuă el. Cine ar putea fi atât de lipsit de inimă?

— Este într-adevăr ceva înfiorător.

— Marie-Élise a manifestat atât de mult interes pentru lumea de dincolo, iar acum a ajuns chiar acolo, ce tragică ironie. Abia împlinise douăzeci și patru de ani.

— Nici nu știu ce altceva v-aș putea spune mai mult decât condoleanțe.

— Încă de când era mică avea o curiozitate aparte. Întotdeauna am crezut că din această cauză s-a decis să studieze teologia. Credea în Dumnezeu, dar fără să fi dat dovadă de fanatismul acela pios. Nu a înțeles niciodată habotnicia regulilor, poruncilor și dogmelor, a constrângerilor de felul acesta. Pentru Marie-Élise, Biserica, văzută desigur ca instituție, nu reprezenta altceva decât o încercare de a impune religia maselor. Ea credea în existența unui adevăr mult mai însemnat, un adevăr pe care nici Biserica, nici Biblia – nici vreo altă religie sau confesiune – nu reușiseră să-l cuprindă. La urma urmei, recunosc, și eu sunt un catolic convins, în sensul cel mai convențional. Am purtat multe discuții aprinse cu Marie-Élise pe această temă, dar n-am încetat niciodată să ne respectăm reciproc.

— Care era atunci orientarea ei religioasă?

Trebui să se gândească puțin înainte să-mi poate răspunde:

— Era creștină într-o cu totul altă formă decât ați fi înclinat să credeți. Era atrasă

de gnostici, cathari și maniheiști. Precum știți, aceștia disting între bine și rău, între lumină și întuneric. La fel și ea credea că în jurul nostru există anumite spirite bune – ființe ale luminii, cum îi plăcea ei să le numească –, dar care nu au formă umană. Pe lângă acestea, mai credea și în existența unor forțe malefice, ale întunericului, să le spunem „demoni“, „diavoli“, „slujitori ai diavolului“.

O clipă nu mai spuse nimic, nu-i mai auzeam decât respirația.

— Acum e și ea o ființă a luminii. În pozele pe care le-am primit de la

departamentul de poliție, ai zice că strălucește. Strălucește până și în moarte.

— Cum a ajuns la acest fel de credință?

— A avut doi mentori, maeștri, mai bine zis. Cu ei ar fi cel mai indicat să vorbiți.

— Mi-ați putea spune cine sunt?

— Nici măcar nu le cunosc numele. Știu că țineau legătura prin intermediul internetului. Unul dintre ei ar trebui să fie un domn mai în vârstă, din câte știu eu, iar soția sa este mai tânără. Marie-Élise nu avea decât cuvinte de laudă la adresa lor.

— Locuiesc cumva la Paris?

— Nu, în Amsterdam.

M-am gândit imediat la utilizatorul Monique, a cărei adresă de e-mail era înregistrată pe un domeniu olandez, și apoi desigur la cuplul din Amsterdam de urma cărora încercase să dea și Christian Keiser.

— Credeți oare că ei ar putea fi implicați în ceea ce i s-a întâmplat?

— În niciun caz. Marie-Élise nu s-ar fi putut înșela niciodată atât de grav în privința cuiva. A făcut și câteva vizite la Amsterdam. Se întorcea mereu extrem de încântată de aceste întâlniri.

— Ați putea să-mi dați mai multe detalii despre întâlnirile acestea?

— Din păcate, nu. Păreau să fie o pereche deosebit de rezervată, chiar secretoasă. Știu doar că Marie-Élise îi ajuta.

— Nu știți nici cum îi ajuta Marie-Élise de fapt?

— Bună întrebare. Ar fi avut legătură cu un proiect de cercetare în care erau implicați. Ar fi fost chiar vorba despre o problemă mai delicată.

— În ce sens delicată?

— Îmi vine și greu să vorbesc așa, dar, din câte am înțeles eu, ar fi fost specialiști în satanism. Nu mă înțelegeți greșit, era vorba despre un demers pur

academic.

— Nu știți ce rol ar fi avut Marie-Élise în cadrul acestui proiect?

— Ea ar fi reprezentat legătura lor cu lumea înconjurătoare, în special în ceea ce privea activitatea din lumea virtuală. Era extrem de pricepută la astfel de lucruri.

— Nu m-ați putea ajuta să iau legătura cu aceste persoane?

— Din păcate, agenda de pe telefonul mobil al Mariei-Élise a fost ștearsă, iar laptopul pe care avea toate adresele de email se află în posesia poliției.

Am mai continuat discuția doar câteva minute. Înainte să ne spunem la revedere, l-am rugat să mă sune în cazul în care ar apărea informații noi.

2

Am primit un nou telefon de la el deja în dimineața următoare. Vocea lui era atât de slabă, încât m-aș fi așteptat să se stingă în orice moment.

— S-a mai întâmplat ceva?

Niciun răspuns.

— Ce s-a întâmplat, domnule Monnier?

— E vorba despre Marie-Élise.

— Înțeleg.

— Și despre dumneavoastră.

— Despre mine?

— Am primit o scrisoare.

— De la... asasini?

— De la Marie-Élise. Mai bine zis mi-a fost trimisă de către una dintre prietenele ei.

— Trebuie arătată poliției cât mai curând posibil.

— O vor vedea și ei la vremea lor.

— Despre ce e vorba în scrisoare?

— Ar trebui probabil s-o citiți chiar dumneavoastră.

— De ce spuneți asta?

— Numele dumneavoastră este menționat aici.

— Cum anume?

— Nu, nu, nu vă pot comunica prin telefon.

— Și atunci cum aș putea face să citesc scrisoarea?

— Nu puteți veni la Paris?

Îmi atrase atenția o pasăre destul de mare ce zbură prin fața geamului. Să fi fost vreun vultur sau vreun șoim care se învârtea în cercuri largi ca o umbră pe bolta cerului? Apoi brusc se năpusti asupra râului și dispăru.

În minte îmi răsunau doar ultimele cuvinte ale domnului Monnier: „Nu puteți veni la Paris?“

— Beltø?

Amsterdam... Paris... Carcassonne... Roma...

Mă uitam pe geam și încercam să regăsesc pasărea. Apoi mă gândii că nu puteam să mă ascund în micul meu refugiu pentru totdeauna. Fuga te schimbă, te reduce la un statutul de trecător. Ajungi să fii doar un refugiat, cineva care așteaptă mereu să fie găsit.

Aceeași voce a domnului Monnier continuă:

— Era o simplă propunere, spuse el, există desigur și opțiunea de a preda scrisoarea poliției.

— Ah, nu, îmi trebuise doar puțin timp de gândire!

Zării din nou aceeași pasăre. Avea ceva în cioc, dar nu puteam să-mi dau seama ce. În mintea mea se perindau aceleași gânduri. Aș fi putut desigur să rămân singur acolo vara întreagă. Singur, în căsuța din Juvdal. Kristin nu s-ar fi împotrivit. Nu m-ar fi găsit nimeni niciodată acolo.

Sau...

Sau aș mai fi putut să încerc să acționez cumva.

Să acționez.

Aș fi putut trece de cealaltă parte, aș fi putut lupta împotriva acelei nesfârșite fugi, aș fi putut trece la contraatac.

— Beltø? Mai sunteți pe fir?

Urmării pasărea cu privirea până când aceasta se pierdu în zare. Avea probabil cuibul undeva departe în creierii munților, departe de orice pericol, intangibil.

Gândurile îmi goniră apoi pe alte tărâmuri, la cum ar fi fi fost dacă aș fi mers mai întâi prin Amsterdam, apoi prin Paris, continuând mai departe spre Carcassonne și Roma. Așa aș fi avut câteva șanse să dau de urma acelor cercetători al căror destin se întrepătrunsese într-un mod atât de nebănuit cu al meu. Ar fi trebuit să fac rost de o mașină întâi. În fine, orice ar fi fost mai potrivit decât să mă mai ascund. A fi pe fugă este o stare de spirit. Mai devreme sau mai târziu ești nevoit să-i pui capăt.

— Bineînțeles că pot veni, îi răspunsei într-un final.

— Perfect.

— Nu vă pot da o dată exactă, ar putea dura câteva zile, dar negreșit voi veni!

— Au fost aici ieri.

— La cine vă referiți?

— Polițiștii. Au fost aici.

— Ah, dar așa este și normal.

— Atunci încă nu primisem scrisoarea. Am găsit-o în cutie abia în această

dimineață. Eu... eu... se bâlbâi el și tăcu apoi nemaireușind să-și continue gândul.

Păruse atât de stăpân pe sine cu o zi înainte, ca și cum vestea morții fiicei sale i-ar fi redat liniștea pierdută după atâtea zile de incertitudine. Acum, adevărul de necontestat îl aruncă în ghearele unei suferințe nemărginte. Încercă din nou să

vorbească:

— Poliția spunea...

Povara adevărului se dovedi a fi din nou prea puternică și nu mai reuși să

continue. Spuse în schimb:

— Acum am făcut rost și de numărul de telefon.

— La ce număr de telefon vă referiți?

— Al cercetătorilor de care m-ați întrebat, cei din Amsterdam. Vi l-aș putea trimite prin SMS de îndată ce terminăm de vorbit. Sunt în posesia numelui și al numărului de telefon.

— Vă mulțumesc, mi-ar fi de foarte mare ajutor.

— Beltø? continuă el.

— Da?

O altă întrerupere.

— Domnule Monnier, mai sunteți pe fir?

— Beltø, se auzi din nou, știți de ce țin neapărat să vedeți această scrisoare?

— Îmi închipui că motivul ar fi menționarea numelui meu?

— Vreau neapărat să vedeți această scrisoare pentru că am speranța că

dumneavoastră veți reuși să faceți în așa fel încât ucigașii lui Marie-Élise să fie trași la răspundere.

Aceasta, mă gândii eu, era deja o cerință mult prea îndrăzneață.

Nu dintr-un motiv anume, moartea lui Marie-Élise mă dusese cu gândul la Suzanne. Și ea la rândul ei trecuse în neființă mult prea devereme. Cu câțiva ani în urmă, zărisem din întâmplare anunțul morții sale într-un ziar. Îmi rămăseseră

multă vreme în minte ultimele cuvinte: „Orice donație către Asociația Bolnavilor de Cancer va fi la fel de bine primită ca buchetele de flori."

Suzanne fusese prima fată pe care o sărutasem. Eu aveam șaisprezece ani, iar ea era nevăzătoare.

Roma, mai 1970

— Giovanni?

Vocea sa nu reușise să pătrundă dincolo de granița dintre vis și realitate. În visul lui, se făcea, ca de atâtea alte ori, că el se afla față în față cu Beelsebub, nimeni altul decât împăratul muștelor, stăpânul diavolilor, comandantul lui Lucifer și împăratul infernului. Respirația demonului duhnea a carne putrezită și a pește stricat. Se învăluise în aripile sale acoperite cu piele și nu mai schiță nicio mișcare, ca și cum ar fi fost înghețat. Apoi își aruncă privirea scânteietoare asupra lui Giovanni. Ce vrei? țipă Giovanni, care căpătase înfățișarea de când era copil, iar vocea lui firavă răsuna a scâncet și a groază. Ce vrei de la mine? Pentru ce mă urmărești? Beelsebub își deschise imensele aripi care brusc aruncară o umbră rece ca gheața asupra lui Giovanni. Haideți copii! răcni demonul cu o voce care era asemenea vocii pe care Giovanni și-o închipuise de atâtea ori: dură, goală, tăioasă.

— Giovanni? Te-ai trezit?

În spatele lui Beelsebub, pe acoperișul galben-cenușiu zări o legiune de trupuri și diavoli speriați; se'irimi și shedimi; unii erau goi, alții acoperiți de păr, alții erau înaripați. Din profunzimile acoperișului îmbâcsit de duhoarea sulfului răsunau urlete animalice și țipete ascuțite. Simțea cum prezența sa reprezenta o insultă

pentru regele Baal, contele Furfur, marchizul Shax, precum și pentru toți ceilalți demoni de rang. Dar nu-i vedea bine, cel puțin nu de data aceasta. Beelsebub răcni: Cauți pe cineva, Giovanni? Pe mama ta, poate? Atunci să știi că aici este cu noi. La fel și tatăl tău. Vrei cumva să-i chem încoace? Demonii mai neînsemnați stăteau înșirați asemeni vulturilor flămânzi pe ramuri goale, tronând cu priviri goale deasupra întinderii dezolante ce se desfășura sub ochii lor goi.

— Giovanni! Pentru Dumnezeu, e deja ora zece jumate!

Deschise ochii. Soarele de dimineață pătrundea voios prin voalul transparent al draperiilor. Luciana, care tocmai ieșise de la duș, căci era înfășurată într-un prosop, aștepta pe marginea patului. Părul ud era la rândul său ascuns sub alt prosop adunat în grabă într-un fel de turban.

— Iartă-mă, mormăi el.

— Scoală-te odată!

— Bună dimineața și ție!

— Somnorosule!

Se așeză pe pat și se sprijini pe coate. Bella, beagel-ul dolofan, se refugie la marginea patului. Din baie se auzea vocea Silvanei, care cânta.

— Auzi? zise Luciana.

— Hm?

— Trebuie să particip la o întâlnire azi în L'Aquila.

— Nu-mi amintesc să fi pomenit despre asta înainte.

— Am aflat abia ieri.

— Și ce-o să faci acolo?

— Tu ce crezi?

Giovanni se ridică de jumătate și se întinse. Bella căscă.

— Ceea ce vreau să spun este că voi ajunge târziu acasă, adăugă ea.

— Cam cât de târziu, nu știi?

— Greu de spus. Probabil că foarte târziu, dar promit că luăm micul dejun împreună.

Pregătiră apoi micul dejun cu ceai, ouă fierte, dulceață și brânză. Bella stătea întinsă sub masa de bucătărie și ronțăia un os de cauciuc care țiuia la fiecare mușcătură. Luciana era tăcută și distantă. Silvana își întinse gălbenușul de ou moale peste felia de pâine prăjită. Era la fel de retrasă și închisă în ea ca mama sa. Dar până la urmă nici el nu era altfel, se gândi Giovanni în vreme ce își puse o linguriță de zahăr în ceai, amestecând ușor în cană.

— Așa deci, L'Aquila? zise el.

— Da, cel mai probabil va fi vorba despre un transfer patrimonial.

— Sună interesant.

— E doar un centru comercial.

— O să iei trenul, nu?

— De fapt, mergem cu mașina lui Enrico.

Giovanni observă cum Silvana îi urmărește cu atenție și îi zâmbi. Fetița îi zâmbi înapoi, dar în privirea ei se putea citi aceeași maturitate dintotdeauna. Nu avea decât zece ani, dar în micul ei corp de fetiță se ascundea o ființă mult prea matură pentru vârsta ei. Avea obiceiul să spună unele lucruri care îl mirau profund, căci păreau mai degrabă cuvintele unei femei în toată firea decât ale unei copile. Uneori chiar se întreba dacă nu cumva fiica sa era chiar posedată.

Încerca să se convingă că nu era vorba decât despre teama sa exagerată și irațională, alimentată de studii și coșmaruri, și totuși nu-și putea alunga

întru totul acea idee din minte. Fetița avea propria ei lume în care era însoțită de prietenul ei imaginar Lo-Lo, cu care purta discuții interminabile, discuții foarte mature. Ar fi trebuit mai degrabă să-și pună problema unui diagnostic nu prea grav de natură psihiatrică, dar Silvana nu avea vreo problemă psihică, nu, ea nu era bolnavă în felul acela, ci exista ceva cu totul întunecat în ființa ei. Era stăpânită de un întuneric pe care el nu-l înțelegea. Putea trece instant de la o stare la alta. În câteva clipe, privirea de copilă se umplea de ceva cu totul nedefinit, care îl speria. Era ca și cum copila ar fi văzut, înțeles și știut tot. Și chiar dacă ar fi fost așa, de cine ar fi putut să fie posedată? De unul dintre demonii care îl chinuiau în coșmarurile sale? Nu fi ridicol, Giovanni! Se gândi că ar fi fost mai indicat să-și schimbe specializarea. Se lăsase pradă propriei obsesii în alegerea profesiei. Oare ce spunea asta despre psihicul său?

Strada fu inundată de zgomotul asurzitor al unui moped fără amortizor.

— Și tu ce-o să faci azi? întrebă Luciana fără să se uite la el.

Privirea ei era complet absorbită de cana de ceai și de micile unde iscate de mișcările circulare ale linguriței. Se întrebă de ce se arăta atât de interesată?

— Ai multe cursuri azi? continuă ea, după ce văzu că nu primește niciun răspuns.

— Doar două.

— Sunt cotlete de miel în frigider.

— Sună foarte bine, să nu te-așteptăm și pe tine?

— N-are rost. Mâncați-le voi, eu vin oricum foarte târziu.

— Da, da, așa e, doar chiar asta și spuneai.

La vârsta de opt ani, Giovanni se îmbolnăvise de febră tifoidă. Își petrecuse aproape o săptămână în spital, într-o stare aproape comatoasă. Părinților li se comunicase încă de la început că fusese infectat de o tulpină foarte agresivă, care dacă ar fi scăpat de sub control, i-ar fi pus viața în primejdie.

Părinții îl vegheaseră la pat până când se însănătoșise complet. Atât tatăl său cât și mama sa, care erau catolici fervenți, convinseseră toată comunitatea catolică din oraș să

înalțe rugăciuni pentru însănătoșirea sa. Când rugăciunile nu păreau a mai da roade și ajunseseră la acel punct în care aproape că trebuia să se împace cu gândul încredințării copilului lor în mâinile Acelui Dumnezeu pe care dintotdeauna Îl veneraă, hotărâseră să cheme un preot să-l binecuvânteze cu apă

sfințită, sperând că astfel divinitatea se va îndupleca de ei. Giovanni rămăsese insensibil la toate acele încercări disperate de salvare a sa. Creierul lui chinuit de febră îl purtase în tenebrele infernului, unde o legiune de demoni și diavoli îl chinuiseră, îl ispitiseră, îl amenințaseră și îl batjocoriseră. Închipuirile sale febrile fuseseră umplute de țipete, urlete și chinuri demonice. Până și în acel moment, la peste treizeci de ani de atunci, îl mai chinuiau încă aceleași imagini și sunete, aceleași mirosuri și aceleași stări de deznădejde și de pieire. În unele nopți se trezea ud până la piele din coșmaruri ce păreau la fel de aievea ca chipul adormit al Lucianei luminat de razele lunii ce răzbăteau prin perdele. Acele himere îl chinuiau atât de tare, încât adeseori se vedea nevoit să se ridice din pat și să meargă până la bucătărie, unde își încălzea niște lapte cu miere, încercând să-și alunge din minte teribilele închipuiri. Începi să-ți pierzi mințile, Giovanni.

Până și ziua în amiaza mare simțea cum figurile demonilor îl pândesc pe la colțuri de stradă, pe coridoarele universității, ascunși în spatele copacilor din parcuri sau chiar cufundate în fântânile arteziene din piațetele invadate de turiști.

Se gândise chiar să apeleze la serviciile unui psihiatru. Apoi se răzgândise. Se

hotărâse să lase totul așa cum era. Deși credea în existența demonilor ca ființe spirituale, nu credea și în materializarea acestora. Și totuși demonii îl stăpâneau cu o putere obscură, asemeni unui fetiș sau unei obsesii. Cu cât încerca mai mult să se elibereze, cu atât era ademenit și mai puternic înapoi. Visurile urâte ale copilăriei i se înrădăcinaseră atât de adânc în suflet, încât ar fi părut că însăși boala pregătise calea către o cu totul altă realitate.

— Ar trebui să-ți razi barba, spuse Luciana.

— Chiar crezi?

— Și să te tunzi.

Își trecu degetele prin păr, pe deasupra tâmplelor. Încărunțise devreme, ca tatăl său.

— Tu, în schimb, frumoasa mea, nu trebuie să faci absolut nimic pentru a fi perfectă, spuse el pe un ton glumeț, ca într-o declarație de dragoste siropoasă, dar își dădu imediat seama cât de forțat suna.

Luciana zâmbi, sau cel puțin i se păru lui că zâmbește.

Se cunoscuseră când Luciana avea optsprezece ani, iar el era cu zece ani mai în vârstă. Fiică de țesător, Luciana îi amintise întotdeauna de un înger, așa cum erau îngerii din picturile lui Botticelli. Se îndrăgostiseră în pofida diferenței de vârstă

de zece ani dintre ei și, deși o considerase mult prea frumoasă pentru a-i putea aparține vreodată, ajunseseră să se căsătorească în cadrul unei ceremonii romantice pe Insula Capri. Niciodată nu putuse scăpa de gândul că n-o merită; era atât de frumoasă și de delicată, părea mai degrabă făcută pentru acei bărbați excesiv de virili cu iahturi și case enorme în subsolul cărora își adăposteau cramele. De cele mai multe ori avea senzația că o plictisește. Atâtea vise avea Luciana, iar el nu reușise să-i îndeplinească niciunul dintre ele! Și-ar fi dorit să

călătorească prin lume, să picteze, să servească micul dejun pe una dintre terasele cu vedere la Coasta de Azur și să facă dragoste pe marginea unei piscine ascunse de șiruri întregi de smochini.

Strânseră masa după micul dejun, dar lăsară spălatul vaselor pe mai târziu.

Silvana se îmbrăca în camera ei, în timp ce vorbea cu Lo-Lo despre ce urma să

facă în ziua aceea. Giovanni o scoase repede pe Bella la plimbare în jurul casei.

Când se întoarse, fetele erau deja pregătite de plecare. Luciana era cea care o

ducea pe Silvana la școală înainte să ia tramvaiul înspre agenția imobiliară la care lucra.

— Știi atunci că mă întorc târziu azi, adăugă ea înainte să iasă pe ușă împreună

cu fetița.

— Da, da, știu, răspunse Giovanni. O să fii la L'Aquila.

*

Universitatea se afla la câteva aruncături de băț de Piazza Venezia. Giovanni obișnuia să ajungă acolo cel mai adesea pe bicicletă. Luciana vedea mersul cu bicicleta ca pe o încercare subliminală, dar cât se poate de concretă de a atenta la propria viață. În mod cu totul paradoxal, lui Giovanni, biruirea traficului infernal de fiecare dimineață îi dădea un sentiment de liniște și invulnerabilitate. Drumul până la universitate îi lua exact șaptesprezece minute, cam în același timp ajungeau și ceilalți colegi ai săi cu mașina și asta abia după ce se chinuiau să-și găsească un loc de parcare cât de cât apropiat de facultăți, institute sau bibliotecă. Facultatea de Teologie, unde Giovanni era angajat, era una dintre cele mai mari din lume, iar colegii săi erau unii dintre cei mai renumiți specialiști în cele mai particulare domenii ale teologiei. Giovanni se dedicase demonologiei, din motive aproape stânjenitor de banale, așa cum lui însuși îi plăcea să

recunoască. Celor care nu îl cunoșteau le spunea că este teolog. În acest fel reușea să scape de corvoada oferirii de explicații suplimentare. În puținele ocazii în care făcuse greșeala de a vorbi despre specializarea sa, cei din jur arătaseră o curiozitate cicălitoare izvorâtă din frică.

Un autobuz trecu la câțiva centimetri de el. Giovanni nu avu timp decât să

arunce o înjurătură ce se înecă în fumul rămas în urma motorului diesel și se stinse în țiuitul asurzitor al sirenei unei mașini de poliție ce se grăbi să-l depășească.

Demonologia este știința care studiază existența demonilor, o disciplină de proveniență ortodoxă și de cele mai multe ori contencioasă din cadrul teologiei.

Existau oare demonii cu adevărat? Și dacă existau, ce erau de fapt? Să fi fost niște spirite malefice? Sau mai degrabă niște îngeri căzuți? Giovanni găsise o

explicație destul de plauzibiliă conform căreia demonii n-ar fi fost nici zei, nici îngeri. Această definiție însă nu era suficient de cuprinzătoare. Ierarhia ființelor demonice includea nenumărate figuri – cu chip omenesc sau cu înfățișări hidos de schimonosite. Pe lângă cursurile care-i ocupau o mare parte din timp, Giovanni se implicase de mai mulți ani într-un proiect de cercetare ce presupunea categorizarea demonilor după nume, caracteristici și afinități religioase. De-a lungul secolelor fuseseră făcute nenumărate asemenea încercări de clasificare a ființelor demonice în funcție de tipul lor, de caracter, de perioada în care apăruseră pentru prima data și de puterile pe care le aveau, dar Giovanni era de părere că toate aceste particularități ar fi trebuit adunate într-un singur catalog complet. Unii dintre colegii săi se simțeau de-a dreptul ofensați de studiul demonologiei, căci n-ar fi fost loc de astfel de figuri decăzute în împărăția Domnului, demonii nefiind altceva decât metafore sau diferite înfățișări ale Satanei. Alții mai fundamentaliști sau de confesiune ortodoxă

considerau demonii niște creaturi materiale aflate la granița dintre realitatea fizică și lumea de dincolo. Giovanni în schimb ar fi spus mai degrabă că demonii ar fi putut lua orice înfățișare care nu trebuia să fie neapărat hidoasă. Pentru Giovanni până și porumbeii de pe drum puteau să fie demoni sub acoperire.

Lăsa bicicleta de fiecare dată în fața Facultății de Teologie. Lega roata din față

cu lanț și lacăt de o țeavă. Toți profesorii și studenții știau foarte bine că acela e locul privat de staționare a bicicletei lui Giovanni. Fusese însoțit până la birou de unul dintre colegii săi, un anume Roberto Faletti, pe care îl ajutase la scrierea lucrării de doctorat pe tema localizării diavolului în teodicee – abordase deci tematica existenței răului. Roberto lansase o teorie destul de controversată

despre rolul diavolului și al răului în creația divină, aflându-se într-o contradicție constantă cu îndrumătorii săi, printre care se aflau nu numai decanul facultății, ci și un grup de cardinali deosebit de încăpățânați de la Vatican.

Giovanni se închise în biroul său ridicol de mic, în interiorul căruia coloane înalte de cărți, broșuri și disertații se înălțau spre tavan asemeni unor stalagmite.

Își agăță hanoracul la cuier și își aprinse prima pipă pe ziua aceea. El și Luciana aveau o înțelegere tacită conform căreia ea nu avea să-i ceară să renunțe la fumat câtă vreme el se mulțumea să fumeze numai la serviciu și în biroul de acasă în nopțile târzii de lucru, doar cu ușa mereu închisă. Jos, în Piazza della Pillotta, primii turiști ai sezonului și nelipsitele lor hărți, ghiduri și aparate foto se distingeau ușor prin mulțimea care forfotea. Giovanni inspiră adânc din fumul pipei și-și ținu o clipă respirația. Doi turiști tocmai trecură prin mijlocul unui stol de porumbei care se deschise și se închise la loc ca un fermoar. Lângă mașina de scris se afla o grămadă de foi ce reprezentau ciorna articolului la care lucra pentru Harvard Theological Review și în cadrul căruia își expunea cele zece teze cu privire la corecta poziționare a lui Satan în cadrul demonologiei. Așa suna unul dintre cele mai înfricoșătoare fragmente pe care încercase să le finalizeze înainte să se culce, cu o seară înainte: S-ar părea că există un anumit grad de incertitudine derutare nepotrivire de opinii în ceea ce privește reprezentările lui Satan ca Lucifer și Beelsebub sub același chip (cu diferite nume și cu diferite origini religioase/mitologice) sau reprezentările separate ale acestora, ca două ființe diferite. Răspunsul depinde, printre altele, de documentele la care apelăm. Aici ar trebui să amintim că

termenul satan, care înseamnă acuzator sau adversar, fusese de multă vreme o denumire generică pentru diavoli, fără să fi fost vreun nume propriu.[1]

În Testamentul regelui lui Solomon – care asemeni multor altor texte se presupune că ar fi fost scrise de regele biblic Solomon[2] (aspect nedocumentat până în prezent și pe care rațiunea ne-ar îndemna mai degrabă să-l considerăm un simplu mit) – sunt descriși mai mulți demoni înfiorători (printre care un demon căruia îi lipsește capul și are ochii în dreptul sânilor, cu un comportament desigur respingător) cu diferite însușiri. Testamentul lui Solomon, un document pseudoepigrafic care cel mai probabil a fost scris între anii 100 și 400 î.Hr. (și care pare să se fi inspirat din izvoare dispărute, mult mai vechi) descrie un episod în care regele Solomon reușește să prindă un grup de demoni conduși de Beelsebub, care apoi (în mod cu totul paradoxal) este cooptat pentru a-l ajuta pe Solomon la construirea Templului din Ierusalim. Prin intermediul mai multor discuții purtate cu demonii, regele Solomon ajunge să-i cunoască mai bine.

Astfel vom avea mai multe cunoștințe despre ei și despre modul în care putem să-i controlăm. Testamentul lui Solomon poate fi deci interpretat ca un manual care ne învață cum să ne ferim de furia demonilor. Această operă este considerată drept una dintre cele mai vechi scrieri cunoscute care numește și descrie demonii. Atunci când demonilor li se cere să-și descrie prezinte propriii vrăjmași, mulți dintre ei menționează un mântuitor din viitor, ceea ce demonstrează de facto că textul trebuie să fi fost scris după și nu înaintea lui Hristos (așa cum se sugerează inițial).

O caracteristică interesantă a Testamentului lui Solomon trebuie remarcată cu privință la Beelzebul (unul dintre numeroasele denumiri alternative pentru Beelsebub), prințul infernului, care primește însărcinarea de supraveghetor al demonilor aflați sub stăpânirea lui Solomon. Acesta dezvăluie că mai înainte fusese unul dintre cei mai slăviți îngeri din paradis și că numele său fusese legat de Hesperus – vechiul nume pentru planeta Venus, care nu este altceva decât luceafărul de seară la apus și luceafărul de dimineață la răsărit. În acest caz ar însemna că Beelsebub și Lucifer sunt una și aceeași ființă. Beelsebub, în vechea tradiție semitică, este același cu zeul Baal. În interpretările creștine de mai târziu, Beelsebub este echivalentul lui Lucifer și al altor demoni de rang inferior. Unii îl consideră pe Lucifer ca pe unul dintre exemplele perfecte ale dualismului lui Satan, în vreme ce alții sunt de părere că Lucifer, ca purtător al luminii și înger al lui Dumnezeu, ar simboliza idealuri mai pozitive decât Satana, care nu ar fi

fost nimic altceva decât întruchiparea diavolului malefic. În secolul al XIII-lea, Papa Ioan al XXI-lea a estimat că 133.306.668 de îngeri ar fi fost slujitori ai lui – devenind astfel demoni –, în vreme ce 26.613.336 de îngeri rămăseseră alături de Dumnezeu. Rămâne însă neclar ce surse au contribuit la estimarea făcută de Papă.

Se uită la grămada de hârtii din fața sa, apoi își mută privirea spre mașina de scris.

„Ei, da“, își spuse în gând și oftă. Fumul de țigară îi năvăli prin nări și se revărsă

în mica încăpere. Își dădu seama că mai are mult de lucru la acea lucrare înainte s-o trimită redactorilor revistei Harvard Theological Review. Tocmai voia să se așeze pe scaunul de la masa de lucru, când fu oprit de telefonul care începu să

sune. Se hotărî să nu răspundă imediat, tocmai ca să dea impresia că este ocupat.

— Nobile!

— Professore, prietene! Eu sunt!

Recunoscu de îndată vocea gâtuită a lui Luigi Fiacchini. Un nebun! Acel Luigi Facchini era un individ alunecos, cu ochii chinuiți de strabism, care te ducea cu gândul mai degrabă la unul dintre demonii din manuscrisele lui Giovanni. Ce mai, un adevărat frate de cruce! Luigi era proprietarul unui anticariat situat puțin mai în jos de Via del Governo Vecchio.

— Luigi, bătrâne, cum pot să-ți fiu de folos?

— Cum nici nu-ți închipui, profesore, cum nici nu-ți închipui! Însă de data asta s-ar putea să fiu el cel ce-ți va fi ție de folos.

— Nu mai spune!

Pipa i se stinse din nou, și Giovanni avu nevoie de două chibrituri pentru a o reaprinde.

— Este vorba despre un anume manuscris, profesore.

— Aha!

— Nici n-o să-ți vină să crezi!

— Haide, Luigi!

— S-a mai întâmplat o dată.

— Nu mă mai ține pe jar, Luigi, pentru numele Domnului!

— Ia să vedem, totul se petrece în Egipt, ca în codexul Nag Hammadi.

— Cum adică?

— N-o să-ți vină să crezi, Giovanni, că tocmai un păstor a dat de urma unui manuscris antic într-o peșteră din inima deșertului.

Giovanni simți o amețeală, ca atunci când se ridica mult prea repede de jos, așa că se sprijini de spătarul scaunului.

— Giovanni? Mă auzi?

— Da, desigur, continuă!

— Manuscrisul a fost foarte bine învelit în piele cerată și așezat cu grijă într-un vas prevăzut cu pecete. E de-a dreptul incredibil, nu-i așa? Mai întâi Sulurile de la Marea Moartă, apoi manuscrisul de la Nag Hammadi și acum asta! Oare ce-o să mai urmeze, Manuscrisul lui Iuda? încheie Luigi izbucnind în hohote de râs.

— Despre ce fel de text este vorba?

— Giovanni, dragul meu, ești mult prea grăbit azi! Textul nici măcar n-a fost tradus încă, abia dacă a fost lecturat până la capăt. Amicul meu din Egipt, care pe drept cuvânt e mult mai priceput în alegerea cămilelor și în unduirile trupului femeiesc decât în domeniul lingvistic, ar zice că e vorba despre un text cu scriere cuneiformă.

Giovanni se încruntă. Scriere cuneiformă, deci! El obișnuia să studieze manuscrisele grecești și latinești. Știa foarte bine că mai există alte manuscrise în ebraică și arameică, însă scrierea cuneiformă era specifică unor culturi mult mai vechi. Asta dacă cineva n-ar fi avut marele noroc de a da peste niște tăblițe de lut care să conțină texte ca Epopeea lui Ghilgameș sau Enuma elish. De cele mai multe ori, era însă vorba doar de niște biete prezentări ale unor evenimente neînsemnate.

Luigi îi ghici numaidecât gândurile și adăugă:

— Dar, prietene, sper că nu te gândești cumva că ar fi vorba despre vreo insipidă

listă cu inventarul vreunui depozit sau vreo relatare de călătorie a unui negustor!

— Nu spuneai că nimeni n-a reușit nici măcar să-l citească?

— Amicul meu egiptean a reușit să-mi descrie două dintre simbolurile de pe prima pagină.

— Și?

— Giovanni...

— Da!

— Ar fi mai bine să te așezi sau să te asiguri că te sprijini de ceva.

Giovanni se așeză imediat, asemenea unui copil disperat ce ar fi îndeplinit orice cerință pentru a-și primi mult așteptata răsplată.

— Gata, m-am așezat, ești mulțumit acum? Lasă melodrama asta și spune-mi odată ce era scris pe prima pagină a manuscrisului!

— Ei bine, pe prima pagină a manuscrisului apare un simbol. O pecete.

— Care anume?

— Triquetra.

Giovanni se încruntă din nou și dădu drumul pipei în scrumieră. Căzut pe gânduri, desenă cele trei bucle ale simbolului pe carnețelul de notițe care era mereu așezat lângă telefon.

— Giovanni, mai ești pe fir?

— Da, mă gândeam doar...

— Scuză-mă că te întrerup, dar credeam că ești curios să afli mai multe despre text.

— Haide, Luigi!

— Ei bine, celălalt simbol reprezintă un păun.

Liniștea ce se așternu din nou fu întreruptă doar de zgomotul ușor de fundal.

— Vorbești serios, Luigi?

— Nu este nimeni altul decât Melek Taus.

Giovanni ridică pipa din nou și inspiră atât de adânc, încât reuși să reaprindă

scrumul.

— Giooooo-vaaaan-niiiiii, fredonă Luigi.

— Triquetra... Păunul... Nu poate fi vorba decât despre Manuscrisul lui Lucifer!

— Este incredibil!

— Probabil nu e autentic.

— Și de ce nu?

— Cel mai probabil este vorba de un fals. Nu încape îndoială că este o versiune

falsificată. O fi o invenție a vreunui călugăr din vremea Evului Mediu, care a ascuns manuscrisul în peșteră pentru a duce de nas doi fraieri ca noi.

— După cum stau lucrurile, nu poate fi vorba decât de un singur fraier, academician ratat ce ești!

— Să înțeleg că n-ai reușit să citești articolul pe care l-am scris anul trecut pentru Rivista Teologica?

— Ba tocmai că l-am citit! Vrei să spui deci că totul este mult prea frumos pentru a fi adevărat.

— Să știi că eu cam am dreptate când vine vorba despre astfel de lucruri.

— Spune-mi atunci, Giovanni, vrei să-ți asumi această misiune?

— Misiune?

— Ești cam greu de cap să fii profesor, zău! Îngeri din ceruri, n-am mai întâlnit pe nimeni așa de bătut în cap ca tine!

— De ce nu-mi spui pur și simplu ce vrei de la mine, Luigi?

— Voiam să te rog să mergi în locul meu la Luxor, să iei manuscrisul și să

încerci să-i dai de cap.

— Păi...

— Ascultă-mă foarte bine, Giovanni! N-am de gând să-i dau o avere acelui măgar de egiptean dacă manuscrisul nu-i suficient de autentic încât să nu ți se pară că iese dracul din el pe măsură ce citești!

— A fost recunoscut de autoritățile egiptene?

— Nu te mai gândi la formalități, totul e rezolvat!

— Ia spune-mi pe cine ai mituit de data asta, Luigi?

— Poți fi foarte amuzant atunci când îți propui, profesore! Știi la fel de bine ca mine că manuscrisului i se va acorda atenția care i se cuvine numai dacă-l aducem la Roma, smulgându-l din mâinile contrabandiștilor sau al muzeologilor corupți care n-ar face altceva decât să-l distrugă cu ignoranța lor barbară.

— Să știi că n-am de gând să scot manuscrisul ilegal din țară...

— Liniștește-te, paranoicule! Avem toate permisele și actele necesare.

— Mai trebuie, desigur, să obțin și aprobarea decanului.

— Doamne sfinte! Pasămite voi, universitarii, vă formalizați chiar mai mult decât cei mai înrăiți birocrați.

— Oricum, aprobarea va fi ușor de obținut.

— Atât ar mai lipsi!

— Până la urmă ar fi atât în interesul universității, cât și al facultății.

— Asta-i de la sine înțeles. Bun, mulțumesc, îți rămân dator. Când poți pleca?

— Nici măcar nu știu cât de frecvente sunt zborurile spre Luxor.

— Ți-am rezervat un bilet spre Cairo, pentru seara asta.

— Poftim? Deja ai cumpărat bilete?

— De la Cairo ai zbor spre Luxor mâine dimineață.

— Dar Luigi...

— Ce crezi, că nu știam că vei accepta?

— Încă nu ți-am dat un răspuns. După cum îți spuneam, am nevoie de aprobarea superiorilor mei, în plus mai trebuie să găsesc și bonă, n-are cine să stea cu Silvana în seara asta. Apoi și Bella va trebui plimbată. Aș putea aranja ceva cu o vecină...

— Vin să te iau de acasă la ora șapte și te duc direct la aeroport.

— Nu mai spune, ca să economisești banii de taxi?

— Să știi că nu-ți stă bine să fii sarcastic.

— Ai înțeles deci ce urmăresc cu acest manuscris?

— Evident! Să demonstrezi existența sa.

— Acum devii absurd! Doar pentru că dau dovadă de un scepticism academic perfect justificat...

— A, da, ai dreptate, iartă-mă, era cât pe aci să deconspir versiunea oficială. Dă-mi voie să rectific: interesul tău și al universității este de o natură dezinteresat idealistă, nu urmăriți decât să protejați patrimoniul cultural de barbari și speculanți, spuse Luigi și adăugă: Universitatea Gregoriana își rezervă dreptul de a lua parte la licitație atunci când manuscrisul va fi scos la vânzare. Bla bla bla...

— Luigi!

— Să știi că vă va costa foarte mult toată povestea asta.

— Stai liniștit, n-am crezut niciodată că ai avea vreo biată urmă de onestitate în sufletul tău pierdut.

— Nu mai spune, atunci să știi ca mie mi-e absolut egal dacă manuscrisul ajunge în mâinile unui colecționar particular sau ale voastre. În final, sunteți cu toții o apă și un pământ.

— Văd că ai ajuns să vorbești ca să te afli în treabă, dar am mai discutat pe subiectul ăsta.

Nici nu încheie bine că fu întrerupt de râsul zgomotos al lui Luigi. Își duse totuși ideea până la capăt:

— Știu eu că nu ești tu chiar așa de cinic cum vrei să pari.

— Poți să crezi ce vrei!

— Indiferent cum se va finaliza toată provestea asta, poți fi sigur că-ți vei primi banii, presupunând desigur că manuscrisul este autentic.

— Bineînțeles, amice, bineînțeles!

*

Drumul spre Luxor fu intens, haotic și mai presus de toate sufocant în arșița care se dovedi a fi mult prea puternică până și pentru cineva care trecuse prin soarele nemilos de august roman. Marți dimineața merse să-l caute pe anticarul egiptean, întocmai cum stabiliseră. Găsi însă anticariatul închis. Era de la sine înțeles, doar în Egipt fixatul unei ore de întâlnire era pur orientativ. Aerul încins era plin de muște. Încercă să-și omoare timpul aprizându-și pipa. Până și la umbra unui acoperiș ruginit de tablă ondulată, fumul pipei i se păru aproape grețos. Anticarul își făcu apariția abia patruzeci de minute mai târziu. Coborî dintr-un camion atât de ponosit, încât ai fi zis că fusese folosit la construirea piramidei lui Keops, fără

a oferi nici cele mai mici scuze sau măcar vreo explicație pentru întârziere. Era însoțit de un individ știrb, care emana o duhoare de praf și putrefacție. Acesta se dovedi a fi chiar păstorul care găsise manuscrisul. În următoarele ore, Giovanni avea să înțeleagă cât de relativ era totul în Egipt. Anticarul era de fapt un biet negustor local care vorbea o engleză stâlcită și al cărui unchi avea ceva cunoștințe pe piața neagră a anticariatelor din Cairo. Anticariatul, un butic rudimentar, era un fel de cooperativă rurală care se specializase pe vânzarea diferitelor ustensile de bucătărie și vase din epoca de după Războiul de șase zile.

Singura bibliotecă peste care dădu Giovanni fu un raft aproape prăbușit cu cărți de bucate din anii cincizeci. Era aproape de neconceput, se gândi Giovanni, ca oamenii aceia să fi fost urmașii făuritorilor uneia dintre cele

mai puternice și mai avansate civilizații din lume. Cu negustorul pe post de interpret, Giovanni află de la păstor cum acesta își căutase una dintre caprele pierdute. Temându-se ca nu cumva animalul să fi căzut în vreo grotă din deșert, se afundase cât mai adânc în peșteră, iar când crezuse că dăduse în sfârșit peste capră, descoperise de fapt un vas de lut alungit. Ieșise cu el la lumină și îl deschisese cu cinci lovituri aprige aplicate cu o piatră ascuțită.

— Ar fi putut să fie aur sau pietre prețioase înăuntru, adăugă bătrânul cu un zâmbet lacom, sau aș fi putut să dau peste vreun djinn, continuă el.

Dar în vas nu se ascundea decât un manuscris învelit în pânză. Păstorul știa că

descoperitorii scrierilor Nag Hannadi făcuseră un câștig frumos de pe urma lor, așa că se dusese țintă la anticarul local – ultimele sale cuvinte fură rostite cu mare reverență, în vreme ce încuviința din cap în direcția negustorului care, plin de mândrie, traducea totul în limba engleză.

— Așa că iată-ne aici, spuse negustorul cu un rânjet larg, care nu făcu altceva decât să arate că avea mari planuri de înfăptuit cu banii de pe urma vânzării manuscrisului.

Luigi negociase cu negustorul o sumă preliminară – un fel de avans – pentru ca Giovanni să poată intra în posesia manuscrisului în vederea confirmării autenticității acestuia. Negustorul îi întinse pachetul învelit în pânză, în același timp în care Giovanni îi înmână teancul de bancnote. Păstorul cel știrb își primi și el partea, bângui câteva sunete abia inteligibile și o luă la sănătoasa. „Așa s-or fi făcând afacerile prin Egipt“, se gândi Giovanni.

Din cauza unor întârzieri, fu nevoit să-și petreacă atât seara cât și noaptea următoare în Cairo, de unde cumpără la suprapreț un parfum scump pentru Luciana și o figurină Horus pentru Silvana.

*

— Bella! Nu!

Cu lupa în mâna dreaptă și cu pipa neaprinsă în stânga, Giovanni își ridică

privirea din manuscris și se uită spre câinele care stătea pe covorașul persan de la intrare, la câțiva metri în fața biroului, lătrând în direcția sa. Rareori era nevoie ca Giovanni să ridice vocea la acel animal foarte blând, de o indiferență

încăpățânată, pe care Giovanni și-ar fi dorit-o pentru el. Nici măcar sirenele ambulanțelor care goneau pe arterele mari ale orașului sau soneria ușii nu reușeau să perturbe calmul insurmontabil al Bellei. Lui Giovanni tocmai asta îi plăcea. Oricum nu ar fi avut nevoie de un câine de pază și oricum detesta câinii plângăcioși.

— Liniștește-te odată! strigă el.

Bella îi arătă colții și îl privi ca și cum ar fi fost gata să sară la el în orice moment. Giovanni nu se putu gândi decât că totul e foarte ciudat și nu-și putea explica ce-i venise câinelui. Animalul mai scoase un lătrat aproape stins și apoi se prăbuși pe podea asemenea unui cățeluș electric căruia i se scot bateriile. Mai mârâi o singură dată și într-un final își așeză capul pe labele din față.

— Cuminte, fetița!

Textul era împărțit în două coloane, o coloană cu scriere cuneiformă, iar cealaltă

cu un alfabet necunoscut. Giovanni nu-și putea da seama în ce limbă erau scrise.

Până la urmă nu era nici lingvist, nici paleograf. Cu toate acestea, reușise să

distingă un fel de laitmotiv în învălmășeala de semne și simboluri. Privea șirurile drepte și egale, vrăjit parcă de simetria perfectă. Era de-a dreptul incredibil. Nici măcar sutele de ani care se scurseseră nu reușiseră să estompeze scrisul. Cum era posibil? Apoi pergamentul, în ce fel fusese tratat pentru a se menține la fel de moale? Vechiul pergament, fără îndoială din piele de animal, îi inspiră o reverență atât de profundă încât nici nu mai

îndrăzni să-și aprindă pipa. Fumul ar fi putut afecta atât materialul fragil, cât și cerneala. Afară, pe hol, Bella încă mai mârâia. Din când în când mai înălța capul și își arăta colții. Nu-i stătea deloc în fire să facă așa ceva. Giovanni porni radioul unde auzi melodia The Windmills of Your Mind, pe care se opri să-o asculte. Adora melodia aceea. Fără să-și dea seama, începu să bată ritmul cu piciorul.

*

Înspre seară refăcu drumul până la universitate pe bicicletă, doar că de data aceasta ducea în rucsac o adevărată moștenire culturală. Îi înmână manuscrisul specialistului muzeolog din cadrul facultății, un anume Umberto Gialli. Ca urmare a unor jafuri nefericite din urmă cu cinci ani – când atât o transcriere după Vulgata, cât și o relicvă legată de Apostolul Pavel dispăruseră fără urmă –, departamentul științific fusese mutat într-o aripă securizată, înțesată de paznici, grilaje de oțel și uși cu cod. Umberto își rezervase întreaga seară pentru a analiza manuscrisul. După cum îl cunoștea Giovanni, ar fi fost în stare să-și petreacă

noaptea întreagă închis în laborator, dacă ar fi fost necesar. De la departamentul științific o luă pe scări în sus și se închise în biroul său. Încă nu reușise să

finalizeze prezentarea pe care se angajase să o susțină în cadrul unei sesiuni ornitologice pe tema locului pe care îl ocupau păsările în cadrul demonologiei.

Își aruncă în fugă privirea peste ultima pagină scrisă: *Pentateuhul condamnă crearea de idoli după chipul și asemănarea lui*

Dumnezeu sub forma păsărilor care zboară spre cer, așa cum sunt ele descrise în text. Aceasta, cel mai probabil, nu reprezenta altceva decât o încercare de combatere a idolatriei care fusese introdusă de către grupurile de imigranți din Mesopotamia. Faimosul arhe Arheologul Layard confirmă existența mai multor exemple de păsări sfinte care ar fi fost specifice religiilor babiloniene și asiriene în momentul descoperirii tăbliței de lut din Nirmod. Aceste păsări erau percepute ca întruchipări ale demonilor, căci se credea că au niște puteri nebănuite asupra oamenilor. În vechiul

Babilon, figurinele din aur ce reprezentau anumite păsări magice erau utilizate pentru decorarea palatelor regale. Atât fenicienii, cât și filistenii cosiderau că porumbelul era o pasăre sacră, existând într-adevăr multe exemple în acest sens, care nu fac altceva decât să confirme cultul religios al păsării. Un aspect interesant ar fi faptul că

filistenii venerau un zeu al fertilității cunoscut sub numele de Baal sau Beelsebub. Denumirea Ba'al Zebûb se poate referi atât la împăratul muștelor, cât și la împăratul a ceva ce zboară. Israeliții îl vedeau pe Baal ca pe o mare amenințare și ca pe un vrăjmaș al lui Jahve. Profeții lor erau foarte porniți împotriva idolatriei și până în ziua de astăzi asociază și în continuare zeitățile-păsări ca Baal și Beelsebub cu demonii și cu venerarea diavolului.

*

Când se întoarse de la serviciu, Luciana ședea pe un scaun chiar lângă intrare.

Avea un aer de profundă crispare, care îi era atât de caracteristic.

— O zi grea la serviciu? întrebă el.

— Silvana nu s-a întors încă de la școală!

Giovanni se uită la ceas. Fetița trebuia să se fi întors deja de o jumătate de oră.

Încercă să o liniștească pe Luciana:

— O să vezi că va intra pe ușă din clipă în clipă, spuse el de mai multe ori, însă

vorbele de încurajare nu avură niciun efect asupra ei.

Giovanni îi arătă parfumul pe care îl cumpărase pentru ea din Cairo. Bella începu să latre. Luciana își dădu cu parfum pe încheietura mâinii și mirosi.

— Minunat! răspunse ea atât de pierdută, încât Giovanni începu să se întrebe dacă simțise vreun pic mirosul.

— Și Silvanei i-am luat o figurină din alabastru ce reprezintă un Horus.

— Ce anume?

— Știi doar, este vorba despre zeul ăla cu cap de șoim.

— Sigur o să-i placă.

— Ce zici dacă ți-ai da cu parfumul nou înainte să mergem la culcare?

Era prima abordare de acest fel de care se simțise capabil în ultimele luni. Poate și din această cauză Luciana îl privi cu nedumerire.

— Arabian Nights, continuă el, așa se numește parfumul, Arabian Nights.

— Aha!

— Se spune că a fost creat de o cadână care urmărea să devină favorita sultanului noapte de noapte.

— O cadână?

— Sigur nu-i decât o strategie ieftină de marketing.

— Ce-ar fi putut să i se întâmple?

— Draga mea, sunt sigur că doar întârzie puțin.

— Silvana nu întârzie niciodată.

— Toți copiii mai întârzie din când în când.

— Cum să întârzie pe drum de la școală? N-are decât zece ani, Giovanni!

— Poate a trebuit să rămână mai mult la școală sau poate s-a oprit să se joace cu vreo colegă de clasă și a pierdut noțiunea timpului sau poate chiar

s-a petrecut vreun accident rutier și s-a oprit să vadă ambulanțele.

— Un accident, Doamne Sfinte!

— Nu un accident cu Silvana, ea știe foarte bine să aibă grijă de ea, doar o cunoști.

Până la urmă începu și el să simtă îngrijorarea Lucianei. Silvana nu era genul de copil care să piardă noțiunea timpului. Era tocmai opusul, cuminte și ascultătoare uneori până la supunere. Niciodată nu întârziase de la școală.

Niciodată.

— Mă duc s-o caut.

— Chiar te rog!

O chemă pe Bella care păru mai întâi să șovăie între căldura ademenitoare a lenevitului pe covor și o mică plimbare în oraș. Ostenită, se legănă pe picioare și dădu fericită din coadă de câteva ori.

*

Giovanni străbătu tot drumul până la școala Silvanei, toate cele șase străzi. Nu observă nimic ieșit din comun, cel puțin nu avusese loc niciun accident rutier.

Plecase de acasă cu certitudinea că o va întâlni pe drum. Și-o închipuise fugind înspre el și povestindu-i cum întârziase pentru că admirase vitrinele vreunui magazin sau pentru că una dintre prietenele ei îi dezvăluise cel mai frumos joc posibil. O altă explicație prin care încerca să se consoleze era că acea întâmplare nu va face decât să le provoace râsul peste câțiva ani. Și totuși, unde putea fi?

Odată ajuns în fața școlii, încercă să deschidă ușile grele de fier, școala era încuiată. S-o fi închis învățătoarea din neatenție în clasă? Să se fi încuiat accidental în toaleta fetelor? Apăsă pe butonul soneriei, dar nu veni nimeni să

deschidă. Oare la ce oră se încheia programul personalului de serviciu? Să nu fi existat niciun paznic? Își petrecu câteva minute plimbându-se înainte și înapoi, nutrind o zadarnică speranță că totuși cineva din clădire ar putea să-l ajute. Dar nu venea nimeni. Când se întoarse acasă, o luă pe lângă parc. Era plin de copii, dar nici urmă de Silvana.

*

Când intră în casă, speră s-o găsească pe Silvana în bucătărie, așteptându-l împreună cu Luciana.

— Silvana? strigă el sfărâmând liniștea ce inundase casa.

Luciana începu să plângă, în vreme ce Bella îi linse compătimitor mâna.

— Să nu se fi dus acasă la o prietenă? întrebă Giovanni.

— Ce prietenă?

— Nu știu, trebuie să aibă și ea vreo prietenă.

Luciana îl privi cu ochii goi. Să fi vrut să-i reproșeze ceva? Nu era normal ca o fetiță de zece ani să aibă o prietenă? Luciana scoase lista cu numele colegilor de clasă ai Silvanei și se uită în grabă peste ea. În final se opri asupra a patru nume pe care le recunoscu și care, cu o oarecare indulgență, puteau fi considerate prietenele Silvanei. Giovanni sună la toate cele patru numere. Vorbi cu două

mame și cu un tată care, cu același ton compătimitor și îngrijorat, îi comunicară

că Silvana nu e acolo. La cea de-a patra familie nu răspunse nimeni.

După încă o jumătate de oră, Giovanni sună acasă la învățătoarea Silvanei.

Niciun răspuns nici acolo. Apoi sună la spital, cu senzația că este pe cale să

comită o fărădelege, ca și cum ar fi acceptat faptul că Silvana nu doar întârziase, ci dispăruse sau, chiar mai rău, că i se întâmplase vreo

nenorocire. Fu transferat de la centrală la primire urgențe. O asistentă verifică registrul cu pacienții nou veniți, dar îi răspunse plină de compasiune că nu găsise nicio informație despre vreun copil de zece ani. În mod bizar, nu se simți mai ușurat.

— Ați putea să anunțați poliția, spuse asistenta.

Giovanni se hotărî să procedeze întocmai.

— Ce-ai reușit să afli până la urmă? întrebă Luciana cu o voce șuierătoare, care

de data aceasta lui Giovanni îi păru aproape supărătoare. Ce-au spus? Nu era acolo?

— Nu.

— Pe cine suni acum?

— Sun la poliție.

— Doamne sfinte!

— Stai liniștită, e doar o măsură de precauție.

Se auzi un clicăit repetat ca și cum niște castaniete ar fi pătruns pe linie înainte ca de la celălalt capăt să răspundă cineva. Era o voce masculină, autoritară:

— Profesore Nobile, cu ce vă pot fi de folos?

Trecură câteva secunde până să-și dea seama că ceva nu e tocmai în regulă.

Polițiștii nu ar fi avut cum să-i cunoască numărul de telefon și cu atât mai puțin să-și dea seama cu cine stau de vorbă.

— De unde știți cine sunt?

— Silvana este bine.

Giovanni simți cum un fior de uimire amestecată cu frică, ușurare și neliniște îi străbate întregul corp... Silvana este bine. Poliția dăduse de urma Silvanei, era în siguranță, era pe mâini bune. Dar ce căuta la poliție? Ceva tot trebuie să i se fi întâmplat. Dar ce? „Doamne Dumnezeule, măcar nu este...“ Nu era nici măcar capabil să-și închipuie așa ceva, cuvântul în sine căpătase o greutate mult prea mare și devenise imposibil de rostit. Trase de cravată, slăbindu-i nodul care îl sufoca. Avu senzația că nu e destul aer în cameră, dar Silvana era bine.

— Ce i s-a întâmplat?

— Giovanni? se auzi vocea Lucianei, o șoaptă.

— Silvana este bine, profesore!

— E bine, îi transmise mai departe Lucianei în vreme ce îi acoperi ușor buzele

cu degetul.

— Slavă Cerului!

Giovanni întrebă:

— Unde este? Pot să vin s-o iau acasă?

— Nici să nu vă gândiți să faceți ceva, profesore!

— Ce vreți să spuneți?

— Nu sunați pe nimeni, nu luați legătura cu absolut nimeni!

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți!

— Nu anunțați poliția, nu spuneți nimic prietenilor sau colegilor!

Să nu anunțe poliția.

Deși în încăpere era o căldură umedă care îi făcea cămașa să i se lipească de spate, Giovanni fu cuprins de un frig febril. Trebui să se forțeze pentru a reuși să-și mențină echilibrul. Nu luați legătura cu nimeni. Nu anunțați poliția. Încercă

să-și stăpânească respirația.

— Silvana! strigă el, deși nu intenționase decât să întrebe dacă Silvana era teafără.

— Giovanni? strigă Luciana, care devenise aproape isterică.

Începu să-l tragă de cămașă ca și cum ar fi urmărit să smulgă hainele de pe el.

— Ce s-a întâmplat, Giovanni, ce-au făcut cu Silvana?

— Dacă nu veți face tot ceea ce vă vom cere, profesore Nobile, nici dumneavoastră și nici soția dumneavoastră, Luciana, n-o veți mai vedea vreodată

pe Silvana.

— Dar...

— Încercați să vă purtați normal! Nu spuneți niciun cuvânt nimănui, cu atât mai

puțin poliției! Cred că vă dați seama de gravitatea situației...

— Giovanni? suspină Luciana.

— Profesore Nobile?

Giovanni își recăpătă respirația și răspunse:

— Da, da, orice, numai...

— Vă vom contacta noi.

— Dar ce se va întâmpla cu Silvana?

Străinul întrerupse legătura. Clicăitul de pe fundal fu acompaniat de sunetul altor

castaniete. Apoi liniștea fu ruptă de o voce impacientată:

— Poliția! Vă confruntați cu o situație de urgență?

Vocea era mult mai înaltă decât cea de dinainte.

— Giovanni, spuse Luciana plângând și agățându-se de el.

— Signore, țineți ocupată linia de urgență!

— Iertați-mă.

— Aveți vreo urgență?

— Iertați-mă.

Puse receptorul jos și se uită în ochii Lucianei.

[1] Cuvântul „demon“, de asemenea, provine din grecescul daimon (latinescul:

daemon), semnificând spirit sau zeitate.

[2] Așa cum rezultă din tradiția creștină evreiască, creștină și islamică, regele

Solomon ar fi avut un inel cu o pecete – pecetea lui Solomon – care îi dădea

acestuia putere asupra demonilor. Inelul era decorat cu diferite simboluri magice, cum ar fi hexagrama și pentagrama sau alte asemenea reprezentări.

XI: Dirk și Monique

Amsterdam

5 iunie 2009

1

Șovăind, deschise ușa foarte puțin și mă privi atent.

Un suspin prelung veni direct din adâncurile ființei ei, ca și cum apariția unui albinos la ușa casei ar fi fost una dintre cele mai înspăimântătoare experiențe prin care putea trece o persoană care își petrecuse cea mai mare parte a zilei pierdută în propriile gânduri și care fusese deranjată de ceva atât de prozaic ca o sonerie ale cărei baterii erau pe terminate. Mă privea cu ochii mari prin ușa întredeschisă, agățându-se de ultima iluzie de siguranță ce separa lumile atât de diferite cărora le aparțineam.

Prin spatele nostru, pe linștitul canal Keizersgracht, trecu un autobuz turistic.

Casele înguste din cărămidă înșiruite de-a lungul apei trepidară și reflecția lor vălurită tremură la suprafața apei.

Părea să fie cam de aceeași vârstă ca mine, ea însă reușise să-și păstreze încă

aerul tânăr. Avea ochi căprui și păr blond cu reflexii aurii. Îmi veni imediat în minte ca de atâtea alte ori când mă aflam față în față cu o femeie frumoasă, că nu mi-ar fi fost deloc greu să mă îndrăgostesc de ea, dar, ca de obicei, nu reușeam să-i inspir alt sentiment decât o spaimă de moarte.

— Bună ziua, am salutat eu cu cea mai călduroasă intonație pe care ar fi putut-o lua acel salut în limba engleză, o formulare destul de seacă, de altfel. Îl caut pe Dirk van Rijsewijk.

Ochii i se împăienjeniră de frică și dădu de înțeles că urmează să închidă ușa.

— Dirk van Rijsewijk, am repetat eu, sper că mă aflu la adresa corectă.

Îmi întinse un mesaj gata redactat și laminat în plastic: Aan de deur wordt niet gekocht. Ga weg! Nu-mi puteam da seama la ce se referă exact, însă

expresia ga weg îmi suna destul de asemănătoare cu englezescul go away.

În SMS-ul primit de la Louis-Ferdinand Monnier, Dirk van Rijsewijk apărea drept persoana de legătură din Olanda a lui Marie-Élise, lucru confirmat de altfel și de adresa de e-mail pe care o găsisem pe profilul electronic al utilizatorului Monique: rijsewijk2000@dds.nl. Căutasem adresa lui van Rijsewik atât într-un catalog telefonic internațional, cât și în registrele locale pentru Amsterdam, dar numărul de telefon primit de la domnul Monnier nu era înregistrat. Sunasem mai întâi din Juvdal, apoi din câteva benzinării și refugii de pe drumul dintre Oslo și Amsterdam – fără însă a primi vreun răspuns. Când în sfârșit reușisem să dau de adresă, acest fapt se datorase propriului meu instinct detectivistic. Doar sunând pe la tot felul de universități, edituri și anticariate din Amsterdam avusesem norocul de a-l detecta pe Dirk Rijsewijk cu ajutorul colegilor săi foarte binevoitori. Din spusele cunoscuților, Rijsewijk ar fi trebuit să fie un istoric mai în vârstă, care își câștiga existența din traducerea cărților de specialitate, asta pe lângă faptul că era consultant de antichități și expert în interpretarea manuscriselor rare. Din ce auzisem, părea să fie un tip destul de ciudat și retras.

Că s-ar fi ocupat și cu studiul satanismului era un aspect necunoscut pentru toate persoanele pe care le contactasem. Dirk van Rijsewijk locuia în Keizersgracht împreună cu soția sa mult mai tânără, care îi era și asistentă personală și care trebuie să fi fost aceeași femeie care în clipa aceea se străduia să reziste tentației de a-mi trânti ușa în nas.

— Unde pot să dau de Dirk van Rijsewijk? am întrebat-o din nou, dar femeia continua să păstreze aceeași tăcere mormântală.

Începusem chiar să mă întreb dacă nu cumva e surdă din naștere, așa că ridicai vocea:

— Dirk van Rijsewijk?

În privirea ei se insinua ceva sfidător.

— Îl caut în legătură cu un text care se numește Manuscrisul lui Lucifer.

Tresări atât de tare la auzul numelui manuscrisului, de parcă aș fi întins mâna prin crăpătura ușii și aș fi plesnit-o. Trecătorii îmi aruncară câteva priviri fugare în vreme ce în spatele nostru autobuzul turistic începu să prindă viteză.

Apoi îmi trânti ușa în nas.

Uimit, am rămas holbându-mă la ușa încuiată. Într-un final m-am hotărât să-mi notez numele și numărul de mobil pe o carte de vizită a hotelului la care eram cazat, Ambassade Hotel din zona canalului Herengracht. Cel mai sus pe cartea de vizită am scris Gospel of Lucifer și am băgat-o în cutia poștală.

2

Aflat încă sub impresia puternică a întâmpinării neprietenoase, am rătăcit pe numeroasele canale care duceau la port. Din barurile cu hașiș pe jumătate pline ieșea un miros plăcut de visuri proaspete. Am intrat într-un internet cafe pentru a-mi verifica e-mailul. Apoi m-am așezat la o masă din fața cafenelei și am cerut o bere pe care am băut-o afară, la soare, în vreme ce priveam doamnele care treceau prin fața cafenelei.

Niciuna dintre ele nu mă privea.

N-o să mă laud cum că aș fi vreun cuceritor, de fapt sunt destul de emotiv în prezența femeilor. Nu din cauză că nu mi-ar face plăcere să fiu în prezența lor, ci pentru că îmi par atât de intense. Atunci când se îndrăgostesc își doresc să pună

stăpânire până și pe ultima celulă a corpului tău, cerând exact același lucru din partea ta. Te copleșesc cu tandrețea și dragostea lor. Vor să fie ținute de mână la cinema, să te posede, vor apoi să mergi cu ele la IKEA. Acele femei care se îndrăgosteau de mine – numai Dumnezeu știe din ce cauză – făceau acest lucru mai mult din milă decât din vreo pasiune mistuitoare. Stingeau lumina înainte de a face dragoste ca să se poată închipui în brațele unui alt bărbat. Cea mai lungă

relație pe care am avut-o a durat patru luni. Nu sunt una dintre acele persoane care pot oferi un trai ușor. De altfel, unii oameni sunt chiar făcuți pentru a trăi în singurătate. Deși niciuna dintre iubitele mele nu mi-a spus-o răspicat, toate s-au purtat cu mine ca și cum n-aș fi fost un om ca toți oamenii. Era ceva ce mergea dincolo de micile detalii ale modului în care consumam tubul de pastă de dinți.

Eu eram un om întotdeauna exclus din colectivitate, nu mi se permitea să mă

implic, locul meu nu era în mijlocul celorlalți. Eu eram mereu singuraticul din curtea școlii, cel căruia îi era groază de ora de sport, cel care rămânea

mereu pe dinafară la selecționarea echipei de fotbal. Nu vreau să dau vina pe boala mea, sau pe culoarea ochilor mei, sau pe manifestările mele nervoase. Pur și simplu nu doream să mă aflu într-un loc în care nu eram dorit.

Mi-am terminat berea și m-am întors la hotel. M-am culcat și m-am gândit la ce aș fi putut face pentru a da de Dirk van Rijsewijk.

3

— Mneer Beltø? Domnul Bjørn Beltø? răsună o voce bătrână, fără vlagă.

Lipii mobilul de ureche pentru a auzi mai bine.

— Da, eu sunt.

— Goedemiddag, începu el pe olandeză înainte să treacă la engleză. Dirk van Rijsewijk, la telefon.

Tresării și mă ridicai.

— Vă mulțumesc pentru telefon.

— Să înțeleg că este vorba despre același Bjørn Beltø despre care am avut plăcerea să citesc în contexte legate de arheologie?

— Întocmai.

— Goed. Exact așa cum mi-am închipuit. Ar trebui să-mi cer mai întâi iertare pentru primirea neospitalieră, soția mea tinde să fie extrem de protectoare și de suspicioasă când vine vorba de străini. Voruwen. Suntem adesea deranjați de tot felul de persoane. Vreau doar să vă spun că n-a fost rău intenționată și, desigur, să-mi cer scuze în numele ei. Mai exagerează și ea din când în când.

— Nu vă faceți griji!

— Observ că știți de existența Manuscrisului lui Lucifer. Trebuie să vă

mărturisesc că am fost oarecum surprins. N-am mai auzit pe nimeni menționând manuscrisul ăsta de ceva vreme.

— Vă este cunoscut?

— Natuurlijk. Într-o anume măsură.

— Mă gândeam eu.

— Să înțeleg că vizita dumneavoastră vine în contextul uciderii lui Christian Keiser, a lui Taras Koroljov și a bietei Marie-Élise Monnier?

— Observ că sunteți mult mai bine informat decât poliția, domnule van Rijsewijk.

— Să înțeleg că vă aflați și în posesia unei versiuni a... hethandschrift?

— S-ar putea, nu sunt foarte sigur. Încerc de fapt să pun cap la cap toate informațiile, să înțeleg.

— Aș putea să vă conving cumva să reveniți? Vocea sa căpătă un mic iz de amuzament. De data aceasta vă garantez că vi se va perminte să intrați.

4

Aceeași femeie tăcută deschise ușa și scoase lanțul de siguranță. Mă urmărea cu aceeași privire oripilată.

— Iată-mă din nou, bâiguii eu schițând un zâmbet ușor. Aceasta era strategia mea de a face față momentelor jenante.

Odată ce pătrundeai în apartamentul lui Dirk van Rijsewijk era ca și cum timpul s-ar fi oprit și, în loc să te întâmpine un decor contemporan scăldat în lumina

soarelui, te vedeai înconjurat de rafturile unei biblioteci nesfârșite, îngălbenite de lumina chioară a unor becuri. Întreaga încăpere era plină de cărți din tavan până

la podea. Găseai tot felul de volume acolo, vechi, noi, mici, groase. În aer plutea o mireasmă grea de praf de carte, adeziv și înțelepciune. Camera de zi pe care o zărisem la capătul celălalt al holului părea mai degrabă depozitul unui anticariat arhiplin. Până și mica bucătărie era invadată de cărți.

— Îmi pare rău că v-am speriat data trecută, spusei. Ah, și vă mulțumesc că ați transmis mai departe cartea mea de vizită.

Fără să rostească nici măcar un cuvânt, femeia mă conduse pe sub un raft care amenința să se prăbușească sub greutatea cărților și apoi sus pe niște scări care se tânguiau la fiecare pas. Mi-l închipuisem pe Dirk van Rijsewijk ca pe un satanist împătimit, un fel de diabolic elegant cu o coroană de argint pe cap și unghii ascuțite, șezând pe un tron înaripat din piele, înconjurat de lumânări de ceară, de pisici și de cadâne pe jumătate dezbrăcate, gata oricând să cadă la picioarele lui.

În realitate, însă, Dirk van Rijsewijk era întins pe un pat lat într-un dormitor care mirosea a camfor și a boală. Era sfrijit și gârbovit, timpul își pusese neiertătoarele urme ale trecerii sale asupra lui. Ochii îi erau stinși și pielea îi

era lividă. Prin smocul de păr gri se putea distinge scalpul în toată splendoarea sa.

Perdelele erau trase la geamuri. Noptiera și podeaua de la baza patului erau acoperite de cărți și teancuri de hârtii.

— Domnule Beltø!

Întinse numaidecât o mână atât de osoasă, încât amintea mai degrabă de o gheară. Am dat mâna scurt și rapid. Respirația lui avea un miros aproape metalic.

— Puteți să-mi spuneți Bjørn.

— Vă rog să mă iertați, dar după cum puteți vedea nu sunt în cea mai bună

formă. Anii mi-au răpit lucrul cel mai de preț, sănătatea. Dar destul despre asta!

Vă mulțumesc că ați acceptat să vă întoarceți. Dank u!

— Vă mulțumesc că m-ați primit.

— Permiteți-mi să v-o prezint pe Monique.

Monique...

Era același nume de pe site-ul pe care o găsisem pe Marie-Élise Monnier…

Plin de uimire, mă întorsei și-i luai mâna într-a mea. Era atât de mică și emana atâta căldură! Reușii să i-o strâng puțin cam tare și pe fața ei se citi o grimasă

abia vizibilă de durere.

— Nu poate vorbi. Mă gândesc că te-ai întrebat cum de poate fi atât de tăcută.

— Bjørn, salutai la rândul meu. Beltø. Dar asta știți deja.

— Nu-i nevoie să vorbiți atât de tare, cum vă spuneam, e mută, nu surdă!

— Vă rog să mă iertați!

— Apropo, nu e nici retardată și nici grea de cap. Dimpotrivă!

Izbucni într-un hohot de râs care se transformă în acces de tuse.

Monique scoase din buzunarul rochiei un carnețel.

— Iertați-mă! M-am comportat mult prea urât ! Het spijt me, scrise ea în carnețel foarte repede.

Avea un scris îngrijit și citeț. Majoritatea propozițiilor erau în limba engleză, dar folosea și câteva cuvinte în olandeză. M-aș fi așteptat să continue, dar se opri aici.

— Nicio problemă, nu vă faceți griji!

Îmi oferi un scaun, iar ea rămase în picioare, rezemându-se de un perete.

— Vreți să spuneți că ați bătut tot drumul din Norvegia până aici doar de dragul acestui manuscris? zise Dirk van Rijsewijk.

Sunase a întrebare, dar era mai mult o încercare de a mă descoase, așa că îi povestii tot ceea ce știam. La final rămase cu privirea fixă scormonind parcă

fiecare cuvânt pe care i-l spusesem. Până la urmă vorbi:

— Întreaga mea viață s-a învârtit în jurul acestui manuscris. Nu vreau să vă

împovărez cu obsesiile mele, dar îmi doresc mai mult decât orice să dezleg toate misterele legate de scrierea asta. Trebuie să știu! Din păcate nu mai dispun de timpul și sănătatea necesară. Probabil că voi duce toate nedumeririle cu mine în mormânt. Dacă am înțeles bine, bănuiți că textul pe care l-ați adus cu dumneavoastră din Kiev ar fi Manuscrisul lui Lucifer?

— E doar o ipoteză. De aceea am și venit aici. Speram ca dumneavoastră să mă

puteți ajuta.

Îl apucă un nou acces de tuse. Monique îl ajută să se ridice în șezut. Când se eliberă de tuse, își potrivi perna așa încât să se poată rezema de marginea patului.

— Cum ai ajuns la noi? întrebă el.

Îi povestii cum găsisem profilul și adresa de e-mail a lui Monique pe acel forum de discuții, despre scrisoarea lui Marie-Élise, despre cum primisem prin SMS

datele lor de contact.

— Nu poți fi suficient de prudent niciodată, zise Dirk van Rijsewijk. Eu nu-mi doresc decât liniște, consider că liniștea este cel mai important lucru. Sunt atât de mulți cei care… Dar aici se opri brusc. Biata Marie-Élise. A fost de multe ori în vizită pe aici. Ce știți despre uciderea ei?

— Cel mai probabil că a căzut victima acelorași indivizi care i-au ucis pe Keiser și pe Koroljov. Crima a fost concepută exact în același stil. Trebuie să existe o legătură, doar că nu pot să-mi dau seama care e.

— Ce nenorocire! Ce mai, o mare fărădelege! Niciodată nu mi-a trecut prin cap că am putea pune în primejdie viața lui Marie-Élise. Simt că am fi aproape complici la moartea ei, simt un mare sentiment de vină.

— Ucigașii, întrebai eu, să fie oare vreo grupare satanistă?

Dirk van Rijsewijk mă privi o clipă înainte să răspundă.

— Ce întrebare ciudată!

— Vi se pare? De ce credeți că ar fi atât de neobișnuit ca o grupare de sataniști să fie pe urmele Manuscrisului lui Lucifer?

— Ce știți despre satanism?

— Nu foarte multe. Sunt cei care fac parte din cultul diavolului. Organizează

ritualuri oculte în cadrul cărora simbolurile creștine sunt batjocorite. Aduc jertfe de sânge, cel mai adesea sub forma copiilor nou-născuți, incendiază biserici și participă la tot felul de orgii sexuale.

— Pe sataniștii de care vorbiți dumneavoastră nu-i veți găsi decât prin literatura gotică și prin cinematografie. Până și clovnii sunt mai sataniști decât ei.

— Atunci ce se înțelege prin satanism?

Dirk van Rijsewijk își schimbă puțin poziția, apoi continuă:

— Ce este satanismul? Să fie oare credința că diavolul ar fi idolul existenței?

Satanismul nu este o religie, ci o combinație de confesiuni alternative divergente.

Luciferanii mărturisesc mai mult o filosofie decât o religie. Ei cred că Lucifer și diavolul sunt două zeități diferite și, mai mult, că Lucifer ar fi o față pozitivă a diavolului. Thelma, creată în 1904 de ocultistul Aleister Crowley, reprezintă o cu totul altă direcție filosofico-religioasă. Motto-ul lor este: „Totul este la latitudinea ta!“ Unul dintre discipolii săi din vremuri mai moderne, Anton La Vey, a fost un preot de vază în cadrul Church of Satan, pe care a întemeiat-o în 1966. La Vey a reușit să dezvolte o filosofie mult mai complexă. În cărțile sale pune mare accent pe individualism, materialism și hedonism. De fapt există o trăsătură comună a lor: setea de cunoaștere și dezvoltare individuală.

— Și de cultivare a răului?

— Aceasta este concepția creștinismului. În satanismul teist, diavolul este venerat în aceeași măsură în care Dumnezeu este venerat în creștinism. Ceea ce diferă este sistemul de valori. Deși venerează diavolul, sataniștii cultivă în primul rând individualismul și promovarea de sine. Creștinii își

iubesc aproapele. Sataniștii se iubesc pe ei înșiși. Dar acum aș avea o întrebare pentru dumneavoastră, Beltø. Cum anume ați aflat de Giovanni Nobile?

— Am dat peste un link pe Wikipedia care făcea trimitere la pagina web a Universității Oxford. În 1969, Nobile scria un articol în Rivista Teologica despre Manuscrisul lui Lucifer, contestând existența unui astfel de document.

— Aha! Înțeleg. Cunosc articolul despre care vorbiți. S-ar putea ca Nobile să se

fi înșelat. A negat existența manuscrisului până în momentul în care manuscrisul a ajuns la el.

— Am sunat la universitate și am încercat să-i dau de urmă. Am reușit doar să

vorbesc cu cineva care-l cunoscuse.

— Vă referiți la Aldo Lombardi?

— Cum v-ați dat seama?

— Îl cunosc. Este un profesor foarte bun. Aldo a preluat catedra de demonologie după dispariția lui Giovanni Nobile.

— Nu mi-a povestit nimic despre așa ceva.

— Ar trebui să luați legătura cu el. Aldo este o persoană pe care vă puteți baza.

— Urmează să plec spre Roma anume pentru a-l întâlni.

— Bun! Goed! Așa... Ce ați mai aflat despre acest Manuscris al lui Lucifer?

— Trebuie să vă mărturisesc că nu foarte multe. Din ceea ce am reușit să înțeleg, până în anul 325 ar fi existat un text care circula sub numele de

Profețiile Îngerului Luminii și care ar fi fost identic cu manuscrisul intitulat mai târziu Manuscrisul lui Lucifer.

— Adevărat!

— Tot din ceea ce am reușit eu să înțeleg, ar fi existat o polemică științifică între istorici și teologi cu privire la modul în care acest manuscris considerat eretic –

asta dacă cu adevărat există – a fost distrus în cadrul sinodului de la Niceea.

— Văd că sunteți foarte bine informat.

— Mie de fapt mi se pare că nu știu nimic.

— Mijn beste man. Permiteți-mi să vă povestesc mai multe despre misteriosul manuscris ce a ajuns să primească acest titlu controversat. Ani de-a rândul –

chiar din epoca medievală timpurie –, această așa-zisă evanghelie a fost considerată un mit atât în rândurile teologilor, cât și în rândul istoricilor. Pe

vremea când Giovanni Nobile își scria articolul, în 1969, el a fost ultimul dintr-un șir lung de teologi care credeau că Manuscrisul lui Lucifer este o ficțiune sau în cel mai bun caz un pseudoepigraf, adică un text biblic inventat, neautentic. Cu toate acestea, nimeni nu citise sau nici măcar nu văzuse textul. Tot ce se știa despre această scriere se baza pe citate și referințe din alte texte. Polemica a reînflorit din nou în anii cincizeci, mai ales pe fondul descoperirii scrierilor de la Marea Moartă. În majoritatea acestor texte ar fi existat referințe precise la un manuscris care în secolele de dinaintea nașterii lui Hristos fusese cunoscut sub titlul Profețiile Îngerului Luminii, nemaivorbind că în istoria literaturii găsim suficiente trimiteri la același manuscris. Din volumele Adversus Haereses, scrise de un părinte al Bisericii, Irineu din Lyon, care a trăit prin secolul al doilea, ar rezulta că, în cadrul anumitor cercuri gnostice, ar fi circulat o copie a acestei scrieri păgâne. Pe vremea aceea se credea că manuscrisul original ar fi avut cel puțin două mii de ani vechime, poate chiar mai mult. Aceleași

informații le găsim și la istoricul roman Flavius Josephus și în opera Aegyptiaca – inspirată

din arhivele egiptene păstrate în templul lui Heliopolis. Manetho, un alt istoric susținea că manuscrisul ar fi fost păstrat într-un altar și depozitat cu grijă într-o criptă aurită mobilă, care ar fi amintit de de Ark van het Verbond... Cum să vă

spun, Chivotul Legământului!

— De ce există anumite surse care consideră acest manuscris o evanghelie?

Evangheliile tratează doar viața și învățăturile lui Isus.

— Tocmai aici este adevărata problemă. Un alt părinte din jurul anului 398, Johannes Chrysostomos, ar fi afirmat că titlul fusese modificat de un cult păgân cu scopul precis de a se constitui ca un atac la scrierile Biblice.

— Deci acest text este până la urmă o scriere satanică?

— *Nee, nee! Dacă într-adevăr manuscrisul a fost scris cu două, trei mii de ani înainte de Hristos, conceptul de diavol în accepțiunea cunoscută de noi astăzi prin intermediul Bibliei nu ar fi putut exista. S-a mai speculat și că manuscrisul antic ar fi spus povestea unui înger căzut, în termeni mult prea îngăduitori. Era vorba despre același înger al întunericului care cu timpul ne va fi devenit cunoscut sub numele de Satana. Îngăduiți-vă ideea păgână că lupta pentru cunoaștere a unui înger împotriva unui Dumnezeu implacabil s-ar fi petrecut cu adevărat! Închipuiți-vă că de fapt diavolul ar fi fost eroul poveștii și că ar fi fost pedepsit mult prea crunt.*

— Se poate susține la fel de ferm că este vorba despre niște simple mituri ale Antichității. Nu putem considera aceste legende cu zei ca fiind literă de lege.

— Precies! Aceasta nu este decât una dintre multele teorii vehiculate. Cel mai înspăimântător zvon care circulă despre acest manuscris este că în scriere se menționează data exactă a Apocalipsei, Armagedonul.

— Armagedonul? Nu este și asta o închipuire creștină?

— Într-adevăr. Paradoxal – pentru unii chiar înfricoșător – ar fi că manuscrisul este cu câteva mii de ani mai vechi decât profețiile apocaliptice ale creștinismului.

— Ceea ce nu înseamnă că profețiile acestui manuscris ar fi adevărate.

— Și normal că nu. Nee, nee! Profeții creștini și-au scris propriile texte pe baza vechilor mituri și experiențe. Descrierea Armagedonului în termeni creștini are anumite puncte comune cu ceea ce apare descris în acest controversat manuscris.

— Dar ce s-a întâmplat până la urmă cu manuscrisul în timpul Sinodului de la Niceea din 325?

— Una dintre temele care îi preocupau pe episcopi și pe Sfinții Părinți erau ereziile, care nu reprezentau altceva decât moduri de gândire diferite. Sinodul de la Niceea este considerat primul de acest fel în cadrul căruia întreaga Biserică

creștină s-a adunat la un loc. Episcopii simțeau că au obligația de a zdrobi toate celelalte confesiuni divergente, de exemplu arianismul ce susținea că Isus nu ar putea fi la același nivel cu Dumnezeu. Nici gnosticii n-au rămas nepedepsiți. Și, ca o paranteză aproape neînsemnată, s-a hotărât prin vot ca textul Profețiile îngerului luminii să fie distrus, mai precis ars ca într-un adevărat act simbolic.

— Și nu asta s-a întâmplat până la urmă?

— Poate nu e tocmai bine să aflăm ce s-a petrecut cu adevărat. Ceea ce este mai mult decât evident e faptul că fie întreg manuscrisul, fie doar părți din el au fost totuși salvate.

— Ce vă face să credeți asta?

— Diversele citate și trimiteri găsite în celelalte scrieri ale vremii. De-a lungul

timpului, prin anumite cercuri religioase circulau unele fragmente mai scurte, cel mai probabil simple copii ale manuscrisului original. Abia în anul 1970 se presupune că manuscrisul ar fi fost găsit în Egipt. Din păcate a și dispărut în același an, cam în același timp cu Giovanni Nobile, care îl adusese la Roma pentru analiză.

— Din cât mi-am putut da seama, nici Aldo Lombardi, nici ceilalți profesori de la Vatican n-au nici cea mai mică bănuială despre ce s-ar fi putut întâmpla cu profesorul Nobile sau cu manuscrisul.

— Da, cunosc povestea. Een tragedie. A fost ucis de un grup de fundamentaliști religioși.

Acestea fiind spuse, își îndreptă spatele și continuă:

— Ce doriți dumneavoastră să obțineți acum, de fapt?

— Trebuie să existe pe undeva vreo explicație pentru acest mister al manuscrisului, al crimelor. Voi continua să cercetez despre ce este vorba. Sper din tot sufletul ca profesorul Aldo Lombardi să mă poată ajuta.

— Aș spune că, dacă există o persoană în întreaga lume care să cunoască toată

povestea din spatele acestui manuscris, această persoană este cu siguranță Aldo Lombardi.

Tuși apoi tăios, șuierător înainte să adauge:

— Bjørn, aș putea să vă rog să faceți ceva pentru mine?

— Sigur, spuneți!

— Aș dori să-i permiteți lui Monique să meargă cu dumneavoastră.

N-aș fi putut să spun cu exactitate care dintre noi doi, eu sau Monique, a fost mai surprins de acea cerere neașteptată. Monique se așeză pe marginea patului și se grăbi să scrie ceva în micul ei carnețel. Dirk dădu dezaprobator din cap, iar ea puse mâna pe brațul lui, agățându-se parcă cu disperare de el.

— Să-i permit lui Monique să mă însoțească, repetai de îndată ce îmi revenii din uimire.

— Sunt sigur că vă va fi de mare folos în cercetările dumneavoastră.

— Dar... cum?

— O să vedeți și pe parcurs că este o asistentă remarcabilă, vă garantez!

— Asistentă? bâiguii, încercând să mă obișnuiesc cu ideea.

— Desigur, ar putea fi asistenta sau colaboratoarea dumneavoastră, medewerker, nu știu, cum doriți să-i spuneți.

Nu în fiecare zi se întâmpla ca un bărbat mai în vârstă să încerce să-mi ofere soția mult mai tânără. Nici nu știam cum să reacționez.

— Dar eu voi pleca mai departe spre Paris, Carcassone, apoi Roma, murmurai cu speranța că se va răzgândi.

— În acest caz, Monique vă va fi de mare folos. Aceste locuri îi sunt mai mult decât cunoscute.

— Bine, dar eu sunt cu mașina.

— Monique conduce chiar foarte bine.

— O mașină extrem de mică, un 2CV.

— Beltø, vă rog să acceptați oferta mea și s-o luați pe Monique cu dumneavoastră!

Îmi mutam privirea când la Dirk van Rijsewijk, când la Monique, care încă mai scria ceva în carnețel. Van Rijsewijk citi mesajul fără să schițeze vreo grimasă.

Nu mai știam ce să spun. Mă simțeam cel mai bine atunci când aveam ocazia de a lucra singur, dar mi-a fost mai ușor să mă decid având în vedere că simțeam față de ea o fascinație de netăgăduit.

— Bjørn?

— Desigur. Of course.

Și așa am primit-o pe Monique în viața mea.

5

Copiii mici care își petrec mult prea mult timp singuri vor face orice pentru a-și umple lungile ore de însingurare: unii vor alege să meargă cu bicicleta, alții se retrag în cărți, iar, mai nou, cei mai mulți se dedică jocurilor electronice și se pierd în tenebrele internetului.

Eu dezvoltasem un interes ieșit din comun pentru magneți.

Magneții ascund ceva tainic, aproape mistic. Închipuiți-vă că se înconjoară de acel câmp de forțe de atragere și respingere ce au parcă ceva din relaționările interumane. De pe la vârsta de zece, doisprezece ani și până când fusesem aruncat în ghearele pubertății, fusesem cel mai priceput din școală la legile fizice ale magnetismului. Așterneam pe tablă tot felul de formule criptice ca „F=qv x B“, pentru ca apoi să le povestesc pe larg celor care se oboseau să mă asculte misterele electromagnetismului și apariția magneților naturali în regiunea Magnesia. Entuziasmul meu sincer nu câștigase altceva decât admirația profesorului de științe naturale și a câtorva școlari rebeli. Sub patul de acasă

ascunsesem o grămadă de magneți ce cu greu puteau fi desprinși unii de alții.

Aveam magneți permanenți, electromagneți, magneți-potcoavă, magneți de frigider, roci magnetice și magneți industriali pe care îi smulsesem de prin boxe, microfoane și motoare. Mult mai târziu (înainte și după internarea la spitalul de boli nervoase) am încercat să-mi dau seama dacă nu cumva exista vreo justificare mai profundă pentru această fascinație a mea, pentru această dorință

de a putea identifica forțele nevăzute ale naturii. Din păcate, nu am reușit să

găsesc niciuna. Tot ceea ce putusem să constat era existența a tot felul de absurdități – cum fusese și acea fascinație pentru magneți – al căror rol nu era altul decât de a da un sens vieții mele.

XII: Păianjenul

Paris

6-7 iunie 2009

1

Am părăsit Amsterdamul în direcția Paris deja în dimineața următoare, împovărat de atâtea întrebări fără răspuns și de o teamă sfâșietoare, dar însoțit de noua mea tovarășă de drum, Monique, ce trona ca un sfinx pe scaunul din dreapta mea. Își luase cu ea ceva de croșetat, îndeletnicire care o ținea ocupată

perioade lungi de timp. Începusem să agreez ideea de a avea pe cineva alături, desigur m-aș fi simțit și mai bine dacă am fi putut vorbi. Încercam din când în când să deschid unele discuții, dar comunicarea era îngreunată de faptul că nu aveam cum să citesc răspunsurile ei în vreme ce goneam pe șosele cu o sută de kilometri pe oră. Nici n-aș fi putut merge mai repede. Mașina mea nu ar fi putut atinge o viteză mai mare, nici măcar pe autostradă sau în coborâri. Citroen-ul 2CV era destul de neîncăpător și te ducea mai degrabă cu gândul la o cutiuță de staniol pe patru roți, pusă în mișcare de un motor cilindric și cu un acoperiș pe care l-ai fi putut deschide ca pe o conservă de pește.

Monique își luase cu ea destul de multe bagaje, poate chiar mult prea multe. Și-ar fi putut alege ținute pentru nenumărate evenimente, de la serate până la concerte rock, carnavaluri sau chiar petreceri în pijamale. Până la urmă, orice femeie plecată într-o călătorie de durată necunoscută ar chibzui o minimă

rezervă de haine, pantofi, produse de machiaj și parfumuri ce ar trebui să nu-i lipsească. Mașina mea nici nu avea loc pentru bagaje, abia reușiserăm să

îngrămădim totul pe bancheta din spate. Totul era înțesat de mulțimea de valize, genți, sacoșe și plase, și toate îi aparțineau lui Monique. Uitat undeva la fund era și bagajul meu. Nu aveam decât un schimb de haine, niște produse cosmetice – pastă și perie de dinți, deodorant – și o pereche de blugi.

Ne-am oprit la o benzinărie din apropierea Antwerpenului, de unde ne-am cumpărat câte o cafea și ceva de-ale gurii. Ne-am așezat la una dintre mesele de plastic, înconjurați de familii cu copii mici și de nelipsiții șoferi de camioane.

Ne-am aruncat câteva priviri fugare. Monique era fermecătoare, avea aerul sofisticat al unei soții de ambasador, în vreme ce eu în cel mai bun caz puteam trece drept vreun secretar al ambasadorului. Era ca și cum aș fi fost trimis într-un fel de surghiun alături de soția seducătoare a stăpânului meu.

Monique își deschise carnețelul de notițe ce îi servea drept modalitate de comunicare și voce și scrise: Waaeom een auto? Chicoti mut, atinse cuvintele cu degetele și continuă:

— De ce tocmai cu mașina? vru ea să spună. De ce nu cu avionul?

— Pentru că listele cu pasageri sunt puse sub urmărire!

Numai după ce terminai de vorbit îmi trecu prin minte cât de paranoic devenisem. Monique nu păru deloc deranjată de explicația mea. Încuviință plină

de înțelegere, ca și cum ar fi acceptat să fie părtașă la jocul nebuniei mele, și îndepărtă o firimitură de pâine ce se încăpățânase să-i rămână pe buza de sus.

2

Am ajuns la Paris după-amiaza târziu și am luat ultimele două camere single într-un mic hotel din Clichy. Parcasem mașina între un BMW negru și un Mercedes gri-închis. Micul Citroen era roz cu puncte negre.

Ne-am retras în camerele noastre pentru o scurtă perioadă de odihnă și apoi ne-am întâlnit jos, la recepție. Am observat că Monique își pudrase obrajii și fruntea, își conturase ochii și buzele, ca și cum s-ar fi temut să nu i se fi estompat trăsăturile. Cu întreaga sa făptură încadrată perfect într-o rochie argintie și părul pe care alesese să-l prindă la spate, aducea cu o actriță al cărei nume nu reușeam să mi-l amintesc.

— Îți mai lipsesc doar gărzile de corp, spusei.

Își încreți puțin fruntea, iar eu continuai:

— Ești absolut superbă!

Am îmbrățișat-o. Emana o aromă de parfum exclusivist. Zâmbetul și privirea ei ascundeau ceva incitant.

Ne-am îndreptat spre cel mai apropiat restaurant cu specific italienesc și ne-am așezat la o masă lângă geamul care dădea spre strada principală. Când chelnerul a venit să preia comanda, Monique a ales un canelloni, iar eu, spaghetti alla chitarra cu legume la aburi. Eu sunt vegetarian. Văzusem de copil cum un vânător mâncase o inimă de animal crudă. Din momentul acela nu m-am mai putut atinge de carne. Chelnerul ne-a recomandat vinul casei, un vin roșu. S-a întors cu sticla și ne-a turnat vinul în pahare. Am ciocnit. Părul ei prindea reflexiile luminii din încăpere.

— Îmi permiți să-ți pun o întrebare mai personală?

Își înclină capul și încuviință.

— Din ce cauză nu poți vorbi?

— Een spin! scrise ea.

Se uită apoi cu uimire la cuvântul pe care tocmai îl scrisese în limba olandeză.

Apoi își ceru scuze și rectifică: fusese mușcată de un păianjen veninos, o văduvă

marmorată, inofensivă în majoritatea cazurilor. Avea doar patru ani și dezvoltase o reacție alergică urmată de o stare comatoasă. Când se trezise nu mai putea să

vorbească.

— Îngrozitor!

Nu-mi prea place să vorbesc despre asta, dar mi-a fost întotdeauna teamă de păianjeni. Este aproape ridicol. Cel puțin teama de înălțime și accesele de claustrofobie aveau o oarecare justificare, însă povestea aceea cu păianjenii, sincer vorbind, chiar nu mi-o puteam explica. De fiecare dată când trebuia să

cobor până în pivniță și zăream câte un păianjen imens care mă urmărea cu privirea-i lascivă din strânsoarea caldă a pânzei sale sau vreun șobolan păros

care alerga repede pe podea pentru a se ascunde sub canapea, îmi pierdeam cu totul până și cea mai mică urmă de autocontrol.

Monique mă întrebă în scris la ce mă gândesc. Îi răspunsei:

— La păianjeni.

— Acum e rândul tău, continuă ea. Tu de ce ești așa cum ești?

— Explicația este foarte simplă, așa m-am născut.

Râse în felul ei, fără voce, și apoi din nou scrise:

— Waarom? Din ce cauză?

— Este o dereglare genetică ce nu mai permite corpului să producă pigment sau cel puțin suficient pigment.

Mâna ei cu pielea atât de frumos aurie cuprinse mâna mea cu pielea atât de stinsă prin contrast. La început nu-i înțelesei gestul, apoi îmi dădui seama că nu dorea decât să le compare. Avea degete lungi și subțiri ca ale unui pianist sau violonist și mai multe inele deosebit de valoroase. Unghiile lungi și ascuțite erau date cu ojă roșie. Mi-aș fi dorit să simt acele unghii plimbându-se pe spatele meu.

— Le-am primit de la mama, scrise ea în carnețelul său.

Crezui că se referă la unghii, dar când îmi întâlni privirea nedumerită adăugă

imediat că era vorba despre inele.

— Sunt foarte frumoase.

— De ce îmi privești unghiile?

Zâmbetul ei era aproape răvășitor...

— Și unghiile sunt deosebit de frumoase.

Ce mai, eu, Bjørn, ajunsesem să fiu un adevărat prinț al flirtului. Când privirile ni se întâlniră din nou avusei impresia că mi-a citit gândurile și că pentru o clipă

a împărtășit aceeași fantezie a unghiilor ei ascuțite lăsând urme roșii pe spatele

meu lipsit de culoare. Monique zâmbi, iar obrajii mei se îmbujorară. Privii pe fereastră șirul nesfârșit de mașini. Reflectat în sticla geamului zării chipul lui Monique, care mă privea. Când încercai să-i prind privirea în imaginea de pe același geam, mă evită numaidecât.

Nu știu exact din ce cauză, dar am o predilecție pentru femeile mai în vârstă. Nu mă refer aici la acele femei care au căzut deja pradă vârstei înaintate și degradării trupești, ci la acele femei care încă mai păstrează ceva din prospețimea tinereții. Așa era și Monique, un amestec senzual de maturitate și tinerețe, de versatilitate și inocență care i se revărsa în priviri.

— Nici n-aș zice că ai mai mult de treizeci de ani. Te rog să mă crezi, spusei.

Îmi cuprinse mâna într-a ei și o strânse ușor.

— Să înțeleg că flirtezi cu mine? scrise ea, adăugând la urmă o inimioară

cochetă.

Mi-am pierdut puțin cumpătul așa că am ridicat din nou paharul și am ciocnit.

Mi-a venit din nou în minte faptul de netăgăduit că ea era căsătorită cu un muribund, dar am încercat să nu mă mai gândesc la așa ceva.

I-am povestit cam cât știam și eu despre persoana pe care trebuia s-o întâlnim în ziua următoare, nimeni altul decât tatăl lui Marie-Élise Monnier și despre cum ajunsesem să-l cunosc. Monique părea vădit afectată de vestea morții lui Marie-Élise, așa că am schimbat imediat discuția începând să-i povestesc despre teoriile din jurul Manuscrisului lui Lucifer. Se părea că Monique era destul de informată

în această privință, căci știa despre originile acadice ale textului, dar și despre diferențele dintre manuscris și celelalte opere mesopotamiene. Nu-i erau necunoscute nici tentativele de datare aproximativă și nici lungul periplu al manuscrisului în istorie.

— Extraordinar! exclamai într-un final.

— Tot ceea ce știu i se datorează lui Dirk, scrise ea. El este adevăratul expert!

— Trebuie să fie foarte citit.

— Este extrem de cult și inteligent.

Pe când Monique scria aceste cuvinte, o voce din interiorul meu răspundea: „La urma urmei nu e decât un bătrân cel mult capabil de o iubire ofilită.“

— De ce boală suferă?

— Are cancer, cancer pulmonar.

Vocea continuă: „Nu numai că e bătrân, mai e și muribund pe deasupra.“

Răsfoi puțin în carnețelul său și adăugă:

— Ce-ar fi să vorbim și despre tine!

Am început să-i povestesc despre copilăria mea petrecută în Grefsen, lângă Oslo, despre stigmatul de a fi albinos într-o zonă selectă cu oameni fizic perfecți și bine educați, care, cel mai probabil fără voia lor, nu reușiseră niciodată să-mi insufle sentimentul de apartenență. I-am explicat cum fusesem considerat o ciudățenie locală, mereu acel copil ostracizat de ceilalți și despre care se spunea mai mereu că suferă de mari deficiențe mentale. I-am spus și despre moartea tatei și despre mama care ajunsese să se căsătorească cu prietenul lui cel mai bun. Am simțit că Monique trebuie să știe tot, inclusiv despre perioadele petrecute în clinica de boli nervoase. Am ajuns să vorbim despre incidentele petrecute odată cu descoperirea sicriului de aur Shrine of Sacred Secrets și despre scandalul iscat în jurul regelui Olav al vikingilor și al mumiei prințului egiptean Djehutymos, cunoscut posterității sub numele de Moise. Eu am de obicei darul de a vorbi la nesfârșit despre cele mai mari ciudățenii. Și de această

dată voi fi vorbit cel puțin cincisprezece minute fără oprire. Monique și-a pus coatele pe masă și și-a rezemat capul pe mâinile încrucișate. Eram de-a dreptul încântat de atenția vădită și admirativă de care dădea dovadă. Din nefericire am fost întrerupți de ospătarul care a venit să ne aducă mâncarea. După masă am continuat să vorbim îndelung până când am terminat întreaga sticlă de vin. Mai apoi ne-am îndreptat agale către hotel. Mergeam încet fără să ne ținem de mână, dar cât mai aproape unul de altul. Vinul mă făcuse mult mai receptiv și mult mai sensibil la sentimentul de inevitabilă

atracție față de Monique. Nu-mi doream decât să-mi pun brațele în jurul ei. Cel mai probabil că nu m-ar fi respins. Totuși, n-am fost în stare s-o fac. Eram, în cele din urmă, eu, același Bjørn timid și laș.

Prezența soțului ei muribund funcționa asemeni unui scut ce o împresura la fiecare pas. În acele momente mi-aș fi dorit să-i fi grăbit drumul spre moarte asfixiindu-l cu perna pe care își sprijinea atât de fragil capul. Mă lăsam furat de fantezia nebună a mâinii ei calde, cu unghiile roșii ascuțite alunecând peste spatele meu și poposindu-mi pe coapse. Mergeam încet, ca și cum amândoi ne-am fi dorit să prelungim acea clipă cât mai mult posibil. Exista desigur și posibilitatea ca lentoarea să se fi datorat tocurilor ei deosebit de înalte, care făceau deplasarea mult mai anevoioasă. Mașini și pietoni se succedau la nesfârșit prin întunericul albăstrui, înăbușitor, asemeni unor umbre rătăcite ale unei alte lumi. În propria mea lume nu existam decât noi doi, noi doi și o dorință

nesfârșită de a o strivi la pieptul meu și de a o lăsa să-și scrie propriile hieroglife pe pielea spatelui meu. Ajunși la intrarea camerelor noastre, nutream speranța ca ea să-și dorească să intre în camera mea, așa, în liniște, fără niciun cuvânt, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, dar nici acest vis nu a ajuns să mi se împlinească.

— Goede nacht! scrise ea în olandeză, sărutându-mă fugar pe obraz.

O clipă aproape incomensurabilă privirile noastre se întâlniră ca într-o îmbrățișare pătimașă, înainte să devenim prizonierii propriei noastre singurătăți.

XIII: Monnier (1)

Louis-Ferdinand Monnier aducea mai mult cu o arătare stinsă ce viețuia într-un apartament strâmt, într-un bloc înalt, ușor oblic, ca o povară susținută de consiliile locale și proiectată de niște arhitecți mahmuri.

În fața blocului din Clichy se găseau două containere înțesate de gunoi, mobilă

veche, covoare din care nu mai rămăsese decât urzeala, schelete ale unor foste biciclete, mașini de spălat inutilizabile, computere de mult irecuperabile, haine și pisici moarte. Pe casa scărilor te lovea un iz tare de varză fiartă și deșeuri. Nici liftul nu mai funcționa, așa că am fost nevoiți să urcăm pe scări până la etajul al șaptelea. Când în sfârșit am ajuns sus, amândoi am avut nevoie de un moment pentru a ne trage răsuflarea. Nu am găsit nicio plăcuță cu numele, dar știam că

trebuie să trecem de lift și să găsim a treia ușă la dreapta. Am sunat, dar nici soneria nu funcționa. Am bătut insistent. Abia după câteva clipe s-a putut distinge un târâit de picioare înăuntru, urmat de sunetul metalic al tragerii lanțului de siguranță. Dincolo de ușă ne-a întâmpinat un chip pământiu. Pe când încă nu-l cunoșteam pe Louis-Ferdinand Monnier decât prin intermediul convorbirilor noastre telefonice, mi-l închipuisem ca fiind un dandy sofisticat, așezat în scaunul său plușat cu spătar înalt, acompaniat doar de câinele de vânătoare și pierdut în deplângerea pierderii fiicei sale. În realitate, însă, doar accentul său franțuzesc îi conferea o oarecare umbră de finețe. Avea pielea lividă

și privirea absentă, goală. Chipul îi părea contorsionat și nearmonios, ca urmare a unui accident vascular mai ușor. Firele subțiri de păr alb stăteau în toate direcțiile. Purta o pereche ponosită de pantaloni în carouri cu slițul stricat, susținută de o pereche de bretele negre, șubrede, ce se întindeau peste o vestă la fel de veche și de ponosită.

— Domnul Monnier?

— Oui.

— Bjørn Beltø.

— Yes, yes, yes...

— Doamna este Monique, dacă vă mai amintiți de Monique din Amsterdam.

— Yes. Oui. Yes, I understand. I see.

Recunoscuse de îndată numele lui Monique și păru să înțeleagă rostul prezenței sale acolo. Încuviință din cap ca pentru sine, deschise ușa și ne pofti în lumea propriei lui degradări. De la intrare furăm conduși printr-o bucătărie strâmtă și lungă ticsită de grămezi de vase nespălate de mai multe săptămâni, pentru ca apoi să pătrundem în ceea ce ar fi putut fi camera de zi, proiectată după exact același tipar. Panorama care te întâmpina de la geamul camerei de zi era însă cu adevărat unică. Louis-Ferdinand Monnier se plimba dintr-un loc în altul ca și cum n-ar fi știut încotro s-o apuce.

— Marie-Élise ținea foarte mult la dumneavoastră, îi spuse el lui Monique.

— Vă mulțumesc. Și noi țineam foarte mult la ea, scrise Monique în carnețelul ei, pe care apoi i-l arătă lui Monnier.

Acesta se uită nedumerit când la carnețel, când la Monique.

— Nu poate vorbi, îi explicai.

— Așa deci, mormăi el și merse să-și aducă ochelarii pentru citit. Este mută?

Se încruntă ca și cum n-ar fi avut ochelarii potriviți și se strădui să citească ceea ce Monique notase în carnețel.

— Așa da, înțeleg.

Ne privi atât pe Monique cât și pe mine și apoi întrebă:

— Spuneți-mi cine sunt? Cine sunt oamenii aceștia?

— Nu știu, mărturisii eu.

— Și de ce este nevoie de atâta secretizare? continuă el adresându-i-se lui Monique. Atâta teamă, pentru ce? Abia acum încep să înțeleg de ce Marie-Élise trăia mereu cu frica de a fi urmărită în toți acești ani în care a corespondat cu dumneavoastră. Cu ce fel de bazaconii vă ocupați?

— Îmi pare rău, sincer, scrise Monique. N-am crezut nicio clipă că Marie-Élise ar fi în primejdie. Regret din suflet cele întâmplate.

Ridică micul bloc de notițe și îl lăsă pe Louis-Ferdinand Monnier să citească.

— Când m-ați sunat și m-ați rugat să vin încoace, spusei eu, îmi povesteați de o scrisoare.

— V-am rugat într-adevăr să veniți, mai ales în ideea de a vedea scrisoarea înainte de a o preda poliției.

În vocea lui se citea o tensiune asumată, prin care se străduia să-și ascundă

suferința, încăpățânându-se a se revolta împotriva propriilor trăiri.

— Iertați-mă, zise el aproape nedeslușit și grăbindu-se spre bucătărie.

Se întoarse cu un pachet de cafea instant și cu un ibric din aluminiu cu apă

călduță.

— Marie-Élise era destul de retrasă. Tonul său devenise mult mai blând. De când era mică o preocupa lumea nevăzută cu elfi, zâne, îngeri, zeități. Și-a petrecut întreaga viață în căutarea intangibilului, în căutarea a ceva ce nu se poate vedea, ci doar simți. Și-a pierdut mama la vârsta de șapte ani, să fi fost probabil din această cauză? N-am fost deloc surprins când s-a hotărât să studieze teologia.

— Ce conținea scrisoarea pe care ați primit-o?

Se îndreptă către comodă și deschise unul dintre sertare. Scrisoarea se găsea întrun album cu fotografii din copilăria lui Marie-Élise. Într-una dintre ele, Mariei-Élise zâmbea veselă jucându-se în nisip.

XIV: Scrisoarea (I)

23 mai 2009

Dragă tată,

Îți scriu din tren. Merg spre sud. Plouă. Prin geamurile aburite, tabloul naturii udate de ploaie este aproape ireal. În jurul meu, toți ceilalți pasageri dorm. Sper din tot sufletul să nu ajungi vreodată să citești aceste rânduri, la fel de mult cum sper ca la finalul acestor câtorva luni să pot în sfârșit distruge această scrisoare, rememorând în tihnă întreg parcursul ultimelor zile. Când această scrisoare va fi fost scrisă și trenul va fi ajuns la destinație, o voi trimite într-un plic sigilat, gata timbrat și adresat lui Amélie. Îți vei aminti cu siguranță de ea din vremea în care am poposit la Vélizy-Villacoublay. O voi ruga să-ți trimită scrisoarea în cazul în care va ajunge să mi se întâmple ceva. Dacă totul merge bine, voi lua scrisoarea de la Amélie și ne vom amuza copios la un pahar cu vin.

Nici nu știu cum să încep. După cum bine știi, mi-am petrecut ultimii ani ajutând un grup de cercetători din Amsterdam în investigațiile lor – le-am făcut unele mici servicii, plasând diferite lucruri în anumite destinații. Te rog să nu-ți închipui că ar fi vorba despre droguri, mă refer aici la cărți vechi, scrisori, scrieri, manuscrise, tipul acesta de însărcinări. Lasă-mă să-ți spun că cei doi cercetători din Amsterdam sunt pur și simplu fantastici! Sunt simpatici și extrem de inteligenți! Numele lor sunt Dirk van Rijsewijk și Monique, iar dacă vei ajunge să citești această scrisoare, trebuie să te rog să încerci să-i contactezi la următorul număr de telefon +31 76 522 81 51 și să le povestești ce mi s-a întâmplat. Pe Monique și pe Dirk i-am cunoscut pe internet. La început am comunicat cu Monique pe un site public, dar, pe măsură ce am continuat să-i ajut, am trecut la comunicarea prin e-mailuri criptate.

Îți scriu aici toată povestea în cele mai mici detalii. La începutul acestui an a fost

găsit un manuscris într-o catacombă din Kiev. Manuscrisul a fost apoi adus din Ucraina în Norvegia în mare secret. Acum câteva zile, primeam un e-mail de la un scriitor cunoscut din Oslo, Christian Keiser. Încerca să-l găsească pe Dirk, dar într-un final a aflat că cel mai ușor mod de a ajunge la el era prin intermediul meu. Mi-a scris că are un exemplar dintr-un manuscris în care figurau simbolul triquetrei și al păunului. Găsind referințe la aceste simboluri în mai multe dintre articolele cu tema iconografiei religioase scrise de Dirk, îi solicita acestuia sprijinul în analizarea noului

manuscris. Am corespondat o vreme. Așa am aflat că lucra cu un arheolog pe nume Bjørn Beltø, care mi se părea cunoscut, așa ca m-am hotărât să-i forwardez e-mailurile către Dirk. La citirea corespondenței, Dirk a devenit extrem de nerăbdător și mi-a cerut să-l invit numaidecât la Amsterdam pe scriitorul norvegian. I-am telefonat pe numărul de telefon fix ieri dimineață. N-am primit niciun răspuns. Cel mai probabil că fusese deja ucis.

Închipuie-ți, tată, cineva îl omorâse deja! Corpul său avea să fie descoperit de colaboratorul său, Bjørn Beltø, puțin mai târziu în aceeași zi. Desigur că eu nu bănuiam nimic din ceea ce se petrecuse în momentul în care încercam să-l contactez telefonic. Am făcut chiar greșeala de a-mi înregistra datele de contact pe robotul telefonului. Mi-e teamă ca nu cumva criminalii să fi interceptat mesajul meu. Am încercat să-l contactez și pe Bjørn Beltø pentru a-l preveni, dar telefonul lui mobil este închis.

În aceeași zi, după-amiază, primeam un telefon din Amsterdam, de la Dirk. Abia atunci am aflat despre moartea scriitorului Christian Keiser. Mi s-a părut oarecum ciudat că Dirk se încumetase să mă contacteze telefonic, fiindcă noi corespondam exclusiv prin intermediul internetului. Părea foarte îngrijorat în ceea ce mă privește și mi-a sugerat să stau altundeva decât acasă, cel puțin pentru o vreme, așa că m-am refugiat la Pierre. A fost o alegere foarte inspirată.

În acea noapte cineva a pătruns în garsoniera mea. După spusele îngrijitorului, totul a fost răscolit. N-am îndrăznit să mai merg acasă de atunci.

În dimineața următoare am primit un apel pe telefonul mobil. Erau ei. Trebuie să

fi fost criminalii, sunt aproape sigură de asta.

Mi-a vorbit o voce de bărbat cu un puternic accent est-european:

— Marie-Élise Monnier?

— Da, cu cine am plăcerea? am întrebat.

S-au auzit niște pocnituri și apoi un bipăit prelung. Apoi a răsunat din nou aceeași voce:

— Trebuie să ne întâlnim negreșit. Aveți în posesie ceva ce ne aparține.

— La ce vă referiți? am întrebat.

— Când și unde ne putem întâlni?

Le-am spus răspicat că nu am de gând să mă întâlnesc cu nimeni și apoi au închis. Individul care mă sunase era înfiorător. Aducea cu maniacii care sună în miez de noapte doar pentru a geme în receptor. Nu a trecut multă vreme și au sunat din nou. Am respins apelul. Când au sunat a treia oară, nu le-am mai răspuns.

Am anunțat poliția, dar nici n-au vrut să stea de vorbă cu mine. Fără să-mi treacă

altceva prin minte, m-am hotărât că ar fi momentul să-i fac o vizită Simonettei.

De multă vreme plănuiam o revedere, dar nu se concretizase nimic. Acum, însă, părea cea mai bună soluție, mai ales că dintotdeauna ne-am simțit atât de bine împreună și mai ales că locuiește la o distanță suficient de mare de mine. Nu vor reuși niciodată să mă găsească acolo.

Trenul va ajunge din moment in moment. Am reușit să dorm puțin. N-am reușit să dau încă de Simonetta, dar trebuie să fie în zonă. În cel mai rău caz, mă voi caza la o pensiune.

Trebuie să închei. Sper să nu ajungi vreodată să citești aceste rânduri!

Cu drag!

XV: Monnier (2)

— Simonetta era într-o călătorie de studii la Barcelona în perioada în care Marie-Élise a încercat să se refugieze la ea, spuse Louis-Ferdinand Monnier.

După ce i-am înapoiat scrisoarea, a împăturit-o cu grijă și a așezat-o din nou în albumul cu fotografii. Abia în acel moment m-am gândit că trebuia să fie sub efectul unor sedative. Am recunoscut privirea aceea tipic goală din timpul petrecut la clinica de boli nervoase.

— Unde locuiește Simonetta? scrise Monique.

— În Carcassonne, firește. Credeam că ați dedus asta din context. După spusele poliției, Marie-Élise ar fi așteptat o vreme în fața apartamentului Simonettei. Mai târziu s-a cazat la un hotel. Este ultima informație pe care o avem despre ea.

Nimeni, nici măcar poliția, nu poate bănui ce s-a întâmplat cu Marie-Élise odată

ce a părăsit hotelul pentru a merge într-o mică plimbare.

— Cei care o urmăreau au găsit-o cu siguranță în Carcasonne, spusei.

— N-ar fi avut cum să știe nici unde era, nici încotro se îndrepta.

— Cel mai probabil a fost supravegheată. Semnalul telefonului mobil a funcționat pe post de GPS.

— Să fi fost oare posibil?

— Vorbește în scrisoare despre niște sunete ciudate care au intervenit pe linie în momentul conversațiilor cu urmăritorii.

— Așa, și?

— În momentul în care apelul a fost conectat, trebuie să se fi instalat și un program de spionaj, un așa-numit GPS-tracker. Sunt sigur că și-a dat seama că

ceva nu este în regulă, altfel de ce v-ar fi trimis telefonul ei mobil?

— Doamne Sfinte! De aceea scosese și bateria! Marie-Élise a fost dintotdeauna foarte isteață!

— Cei care au făcut asta vor fi prinși și trași la răspundere. Vă promit! scrise Monique.

— Cum ați putea să-mi promiteți așa ceva? întrebă Monnier, vizibil iritat, după

care se întoarse spre mine. De ce nu m-au căutat acești criminali pe mine, aici?

Doar am conectat bateria și am deschis telefonul mobil! De ce n-au urmărit semnalul mobilului până aici?

— Cel mai probabil pentru că o găsiseră deja pe Marie-Élise în Carcasonne, spusei eu. Nu s-au mai gândit să caute și telefonul mobil, din moment ce reușiseră deja să-i dea de urmă.

Mă aținti cu ochii aproape bulbucați de uimire amestecată cu durere și spuse:

— Cine pot fi aceste ființe demne de dispreț?

— Din păcate, știu la fel de multe despre cine ar putea fi ca și dumneavoastră.

De la: Primus Pilus

Către: Legatus Legionis

Trimis la: 08.06.2008 13:43

CC: Marelele Maestru

Criptare: S/MIME PKCS7

Subiect: Raport Roma

Dominus!

Suntem recunoscători Marelui Sfat și congregației pentru rugăciunile lor. Ne aflăm pe poziții la Roma. După spusele fratelui Rați, Beltø este așteptat să ajungă

aici în următoarele zile. Profesorul Aldo Lombardi, persoana de contact a lui Beltø, se află sub observație continuă. Beltø va fi închis de îndată ce vom reuși să-l capturăm.

Primus Pilus: Fratele Hărăguș

XVI: Crima din capelă

Carcasonne

8 iunie 2009

1

Vântul începu să bată brusc, trezind un foșnet printre benzile de securitate ale poliției. Un nor se încăpățâna să învăluiască în umbră micuța capelă din mijlocul crângului. Ușa era bătută în cuie. O cutie de lemn era așezată lângă perete sub o fereastră căreia îi lipseau atât geamul, cât și ramele. Tencuiala se dezlipise în bucăți mari. Locurile în care cărămida rămăsese dezgolită arătau ca niște răni ce nu mai voiau să se vindece. Flori sălbatice împânziseră cărările din jurul bisericii, acum bătătorite de deja repetatele treceri ale poliției.

— În locul ăsta a fost găsită, spuse Simonetta Le Tellier.

Stătea așezată pe aripa stângă a mașinii, privind în gol. Monique își puse un braț

peste umerii ei, încercând s-o consoleze.

— O cunoșteam pe Marie-Élise de mai bine de doisprezece ani, zise Simonetta, dar n-am reușit să-i fiu alături tocmai în momentul în care ar fi avut atâta nevoie de mine.

Se aplecă și luă un pumn de pământ pe care îl cerni apoi printre degete.

— Ce fel de loc este ăsta? am întrebat eu.

— Un loc ca oricare altul. Capela a fost ridicată de ordinul Santa Vergine Maria în secolul al XIX-lea. Cu puțină vreme înainte de război, la câțiva kilometri mai

la nord, a fost construită o nouă biserică mai mare. Congregația a decis să

blocheze ușile și ferestrele capelei până când îi vor fi găsit o nouă întrebuințare.

Apoi a început războiul, și astfel capela a fost uitată.

— Te-ai putea gândi la vreun motiv anume care ar putea indica de ce Marie-Élise a fost adusă tocmai aici?

Luă încă un pumn de pământ și nisip și dădu din cap, în vreme ce vântul începu să ridice praful ce se cernea printre degetele ei.

— Erai în Barcelona atunci, nu-i așa? scrise Monique.

— Primisem o bursă de studii și am plecat împreună cu mai mulți colegi să

studiem arhitectura lui Gaudí. Nu mi-am putut închipui că Marie-Élise ar avea de gând să treacă pe la mine. Am aflat abia în momentul în care am ajuns acasă

și am ascultat mesajele înregistrate pe robotul telefonic. Eu oricum nu-mi folosesc niciodată telefonul mobil în afara țării, așa că am încercat s-o sun atunci. Bănuiam că se întorsese deja la Paris, dar mi-a răspuns tatăl ei. Îi trimisese telefonul mobil prin poștă. Vă vine să credeți așa ceva? Să trimită

telefonul mobil prin poștă?

— Își dăduse seama că e urmărită.

— Și ce legătură are asta cu telefonul mobil?

— Foloseau telefonul mobil pentru a o localiza. Așa aflaseră și că se află la Carcassonne. Cel mai probabil că au văzut și ultimul număr format, cel către tine.

— Dar nu l-a pus și pe tatăl ei în pericol trimițându-i telefonul?

— A considerat că era suficient să scoată bateria telefonului. De altfel, intuise că

urmăritorii își vor pierde interesul pentru telefon în cazul în care o vor găsi.

Apoi, tatăl ei locuiește într-o suburbie intens populată și până la urmă localizarea prin intermediul telefonului mobil are limitele ei.

Monique scrise:

— Oricum era deja prea târziu! Știau că Marie-Élise venise aici.

Simonetta își lăsă capul pe spate și se uită la bogatele coroane ale copacilor ce înconjurau capela.

— Trebuie s-o fi ascuns mai întâi undeva în zonă, Dumnezeu știe unde sau din ce cauză. Nu s-au atins de ea în alte forme, au urmărit pur și simplu s-o ucidă.

— Cum a fost găsită?

— A fost descoperită de un cuplu care folosea capela ca loc de întâlnire, spuse ea zâmbind printre lacrimi.

Privii ruinele bisericii și banda de securitate care flutura în bătaia vântului.

Capela era așezată pitoresc într-un luminiș din inima pădurii.

— Prin aceste locuri au existat locuitori încă de acum cinci mii de ani, spuse Simoneta după ce își mai reveni puțin. Nu-i așa că pare mult? Cinci mii de ani...

Dar de fapt nu înseamnă nimic. Acum cincizeci de mii de ani, aici, în sudul Franței, locuiau deopotrivă și oameni și neanderthali. Apoi au murit neanderthalii, dar celelalte populații au continuat să viețuiască aici.

Așteptam continuarea poveștii, dar aceasta nu mai veni. Simonetta se uita pierdută înspre pădure.

— Nefiind din împrejurimi, n-au reușit s-o identifice foarte ușor. Apoi a recunoscut-o cineva care văzuse știrea despre dispariția sa din Paris. Prietenul meu, care este polițist și știa că Marie era prietena mea, a făcut în așa fel încât să

fiu chemată pentru identificare.

— Îmi dau seama că trebuie să-ți fie greu, dar ai putea să descrii ceea ce ai văzut?

Simonetta oftă.

— Vă întreb tocmai pentru că la rândul meu am trecut prin ceva foarte asemănător nu cu multă vreme în urmă.

Simonetta mă privi plină de mirare.

— Fusese un bun prieten al meu, i-am explicat. Eu am fost cel care l-a descoperit. A urmat o pauză, după care am continuat: Complet dezbrăcat.

Simonetta nu înceta să mă privească. Eram uniți printr-o întorsătură a destinului, prin moartea celor mai apropiați prieteni ai noștri.

— A fost groaznic, absolut groaznic! Era întinsă pe altar, goală, cu brațele încrucișate pe piept. În păr avea o cunună de flori. O așezaseră pe un așternut din mătase. Curățaseră toată mizeria din jurul altarului, capela era împânzită de lumânări care arseseră până la topire.

Simonetta închise ochii, apoi îi deschise larg ca și cum și-ar fi dorit să alunge toate imaginile urâte care i se aglomerau în minte.

— Groaznic, pur și simplu groaznic!

2

Mă fascinează tot ceea ce este legat de trecut. Trecutul spune câte ceva despre unde venim și poate și către ce ne îndreptăm.

Cetățuia din Carcassone este o relicvă a Evului Mediu, care se agață cu încăpățânare de trecut. În mijlocul orașului se înalță falnic un castel cu turnuri și fortificații. Cândva, cu opt sute de ani în urmă, această regiune din sudul Franței era ocupată de secta creștină a catarilor. Aceștia au fost exterminați de catolici în jurul anului 1000. Unii susțin că masacrul ar fi fost cauzat de conflictele de interese legate de divizarea marilor proprietăți din zonă. Alții susțin că ar fi fost vorba despre un conflict religios. Catolicii îi vedeau pe catari ca pe niște păgâni.

Mai sunt desigur și aceia care susțin că aceste grupuri de catari ar fi ascuns Sfântul Graal.

Recepționistul hotelului unde eu și Monique ne cazaserăm, un tip mereu obosit, era complet indiferent față de astfel de probleme, cu atât mai mult față de misterele trecutului. Avea genele mereu conturate cu un strat discret de rimel și o grămadă de camere libere. După lungul drum Paris-Carcasonne și după

întâlnirea cu Simonetta de la capelă, ne-am întors la hotel pentru a ne odihni și pentru a face duș, fiecare în camera sa, din păcate.

3

Spre seară ne-am revăzut cu Simonetta și cu prietenul ei, polițistul François Sardou, sus la castel. Aerul era sufocant și încărcat de insecte minuscule și o sumedenie de mirosuri. Dintr-una dintre piețe se auzeau acordurile unei orchestre cântând cu mare avânt. În aer plutea o aromă grea de carne arsă, emanată de bucătăriile nenumăratelor restaurante din oraș.

François Sardou nu părea foarte încântat să stea de vorbă cu noi. Părea suspicios, mereu preocupat de localizarea vreunui coleg sau a vreunei fețe

cunoscute care să-l fi întrebat cine suntem și de ce stă de vorbă cu noi. Singurul lucru de o profunzime mai mare decât dedicarea sa față de meserie era iubirea pe care i-o purta Simonettei. Aceasta îl rugase să vină să ne vorbească, iar el pur și simplu nu se putuse împotrivi.

Ne-am așezat pe una dintre băncile libere lipite de zidul castelului și aflate la adăpostul unor copaci, și, treptat, François a început să se destindă. Ne-a povestit că investigația nu reușise să descopere mare lucru nici despre Marie-Élise Monnier, nici despre criminali. Din declarațiile martorilor și din imaginile filmate de camerele de supraveghere ar fi rezultat că Marie-Élise coborâse din tren la stația Carcassone în după-masa zilei de 23 mai. Nu avea niciun bagaj.

Odată ajunsă în gară, pusese un pachețel într-o cutie poștală. Aici aș putea adăuga că pachetul probabil conținea și telefonul ei mobil. Intrase într-o patiserie de unde își cumpărase un sendviș pe care îl mâncase în drum spre apartamentul Simonettei. Din spusele unei vecine, care de altfel nu avea obiceiul de a urmări cine venea și cine pleca, Marie-Élise ar fi sunat la ușă și apoi ar fi așteptat câteva minute pe scări. Un alt vecin care promisese să se ocupe de corespondență îi comunicase apoi că Simonetta e plecată în străinătate. Astfel, Marie-Élise rătăcise o vreme pe străzile orașului, după care se cazase la un hotel modest, Au Royal Hotel, de pe Bulevardul Jean Jaurès. După câteva ore, depusese cheia la recepție și plecase în oraș după câteva cumpărături mărunte. După spusele recepționistei, ceruse și o hartă turistică a orașului. N-a mai fost văzută în viață

niciodată.

4

Poliția fusese anunțată cu privire la găsirea cadavrului Mariei-Élise în dimineața zilei de 3 iunie. Un cuplu de îndrăgostiți îl descoperiseră cu o seară înainte. Din cauze destul de bizare – fie șocul descoperirii unui cadavru, fie teama implicării într-o investigație criminală, fie descoperirea unei relații ilicite –, evitaseră să

raporteze crima la timp.

— Ne-am dat seama imediat că nu poate fi vorba despre o crimă obișnuită, spuse François Sardou. Toate indiciile arătau că ne aflam în fața unei crime ritualice.

Fusese dezbrăcată și așezată pe un așternut de mătase în mijlocul altarului din capelă. Criminalii se obosiseră până și să-i împletească o cunună de flori pe care i-o puseseră pe cap. Au aprins șaizeci și șase de lumânări. Abia în urma autopsiei am aflat amănuntul cel mai îngrijorător.

— Spune-le! șopti Simonetta.

— Pentru a proteja bunul mers al anchetei și pe cei implicați în acest caz, am fost nevoiți să ținem anumite informații departe de ochii presei. Aș avea probleme mari în cazul în care ce urmează să vă dezvălui ar ajunge public.

— Nu vom spune nimic nimănui. Noi desfășurăm propria anchetă, nu suntem jurnaliști.

— Ei bine, autopsia a dezvăluit anumite detalii oarecum stranii...

Începeam să bănuiesc la ce se referă.

— Cadavrul era așezat cu brațele încrucișate pe piept. Mâinile îi erau împreunate strâns. Când medicul legist i-a deschis pumnul drept a descoperit...

— ...O amuletă!

François Sardou mă privi înmărmurit.

— Din bronz, continuai eu, cu simbolul pentagramei si al triquetrei.

— Ați mai vorbit cu cineva?

— Nu, în niciun caz. Unul dintre prietenii mei din Norvegia, dar și o cunoștință

din Ucraina au fost uciși în același fel. V-aș recomanda să luați legătura cu poliția din Oslo și Kiev.

— Am contactat deja Interpolul. Ar mai fi însă ceva, ceva mult mai înfiorător.

De data aceasta îl lăsai să continue:

— Cadavrul a fost golit de sânge.

5

I-am invitat pe Simonetta și pe François să cineze cu noi, dar François se temea să fie văzut în compania noastră, așa că au refuzat. Pe o stradă mai retrasă ne-am așezat cu Monique la o masă liberă de pe terasa unui restaurant turcesc. Am comandat câte o porție de mercimek köfte în pâine integrală și un vin din partea locului, în vreme ce făceam planul următoarelor destinații. Am căzut de acord să

ne îndreptăm spre Roma trecând prin Riviera Franceză și Genova, care cădea chiar la jumătatea drumului. Monique a propus chiar să înnoptăm acolo. De la Genova ne-ar mai fi trebuit cam cinci ore de mers cu mașina pe autostrăzile de la sud de Roma, unde ne și aștepta profesorul de teologie Aldo Lombardi.

După cină ne-am plimbat prin piața centrală unde ne-am și oprit câteva momente pentru a asculta orchestra, dar ne-am îndepărtat repede căutând parcă să ne refugiem de zgomotele mult prea răsunătoare. Odată ajuns în camera de hotel, i-am telefonat imediat lui Thrainn, în Islanda. Încă nu reușiseră să descifreze textul și erau chiar mai nedumeriți decât atunci când începuseră. Încercam să mă

liniștesc asigurându-mă că toți ceilalți cinci cercetători care lucrau la textul manuscrisului sunt la rândul lor oameni de încredere și că în fiecare seară

manuscrisul e securizat în seiful din subsolul institutului. Următorul telefon a fost către comisarul Herichsen din Oslo, care în continuare părea vădit ușurat de fiecare dată când primea vești de la mine, ca și cum ar fi așteptat în fiecare moment să audă că mi se întâmplase ceva. Reușiseră să identifice mașina pe care criminalii ar fi închiriat-o. Rămășițele arse ale mașinii fuseseră abandonate în cariera de piatră de la Ammerud. Actele și cărțile de credit folosite pentru a închiria Lexusul erau de asemenea false.

Desigur că nu reușeam să adorm.

Zăceam întins în pat și mă gândeam la tata. Îmi venea adesea în minte când nu puteam să adorm. Îmi plăcea să-mi închipui ce fel de om ar fi devenit dacă

gelozia nu i-ar fi răpit mințile, împingându-l să facă ceea ce a făcut, lăsându-mă

astfel orfan. Oare care au fost ultimele sale gânduri în momentul căderii? La ce se gândesc de fapt oamenii chiar în momentul morții? Începusem să mă întreb cât de diferit aș fi fost eu dacă tata ar fi trăit. Poate aș fi fost o cu totul altă

persoană, dar oricum nu mai avea nicio importanță, nici măcar pentru mine.

XVII: Diavolul

Roma

10 iunie 2009

1

— Diavolul este printre noi!

Ochii căprui ai profesorului Aldo Lombardi se luminară brusc; era un fel de fascinație pe care o puteai întâlni doar în privirile celor bântuiți de obsesii, ale celor robiți de nebunie sau în privirile profesorilor emeriți.

Mă foiam neliniștit pe scaun, iar Monique tuși.

— Credința în Dumnezeu, continuă el, presupune și consecința firească a acceptării existenței diavolului. Armonia existenței depinde de menținerea echilibrului și de forțele potrivnice care atentează la acest echilibru. Bazele universului au fost materia și antimateria, întuneric și lumină, căldură și frig. În același mod, Dumnezeu și diavolul reprezintă două puncte diametral opuse, dar necesare în absolut pentru menținerea echilibrului dintre bine și rău. Paradoxul teologic este acela că Dumnezeu – cine altcineva ar fi avut atâta putere – l-a creat și pe diavol.

Profesorul izbucni într-un râs aproape sufocant.

— Dragii mei, văd că deja vă impacientați. Stați liniștiți, faceți-vă comozi, de fiecare dată când ating subiectul acesta uit de ceea ce se întâmplă în jurul meu.

Biroul său era luminos și plin de energie, ca și cum de-a lungul anilor ar fi

absorbit cele mai profunde gânduri ale ocupantului său și s-ar fi chinuit să nu le dezvăluie. Un filtru cafea bolborosea deasupra unui dulap cu arhive. Biroul era acoperit de teancuri de manuscrise. Coloane curbate de lucrări și manuale se ridicau pe lângă pereți. Oriunde în lume te-ai afla, birourile cercetătorilor sunt mereu la fel. Filtrul de cafea scoase un bolborosit prelung, ca și cum și-ar fi dat ultima suflare. Aldo Lombardi turnă cafea în două pahare de plastic pentru mine și pentru el. Monique nu dorea.

— Mă bucur că ați decis să veniți împreună. Știu că am insistat mult pe lângă

tine, Bjørn, dar era foarte important să fiți aici, după cum vă veți da și voi seama.

Se întoarse spre Monique și privirea i se îmblânzi.

— Monique, spuse el luându-i mâinile într-ale sale, așa cum numai un preot blând s-ar fi purtat cu enoriașii săi, repetându-i numele aproape pentru sine.

După un moment îi dădu drumul și reîncepu brusc:

— Spune-mi, povestește-mi despre Dirk!

Monique dădu din cap ca și cum ar fi vrut să mulțumească și să-l asigure că totul este bine, ceea ce n-ar fi fost altceva decât o exagerare grosolană. Apoi îmi trecu prin minte că probabil nici ea și nici Dirk nu doreau să dezvăluie nimănui gravitatea stării lui de sănătate.

— Foarte bine, foarte bine!

În momentul în care profesorul se întoarse înspre mine am putut să obsev că are un aparat auditiv în urechea dreaptă. Era o stiuație inedită, un albinos pe jumătate chior, o mută și un surd. Eram chiar un grup pestriț.

— Am corespondat mult cu Dirk de-a lungul anilor, ne explică el. Ariile noastre de cercetare s-au intersectat de mai multe ori până acum.

Intervenii imediat în discuție:

— Într-adevăr, același lucru ne povestea și el.

— Un mare om, Dirk, un mare om!

— A fost o reală plăcere și în același timp un privilegiu să-l întâlnesc.

— Atunci probabil că ți-a povestit și că eu sunt cel care a preluat catedra profesorului Giovanni Nobile.

— Da, a menționat și acest lucru.

— S-a petrecut la multă vreme după dispariția profesorului Nobile. Catedra a rămas vacantă ani de-a rândul.

Jos în stradă se auziră motoarele unui camion gata să pornească, iar pe holuri răsunară voci ca de profeți aflați în fața unei revelații. Luai o gură de cafea al cărei gust mă duse cu gândul la pereții de lemn gudronat din Juvdal.

— Din păcate, n-am ajuns să-l cunosc personal pe Giovanni Nobile, continuă el.

Era până la urmă o mare diferență de vârstă, eu eram doar student în anii în care profesorul Nobile lucra la institut. Asistasem la câteva dintre cursurile sale și aveam de gând să-i propun să-mi coordoneze teza finală ce urmărea să

demonstreze modul în care Malleus Maleficarum, un adevărat manual al vrăjitoriei, a ajuns să influențeze perceperea sexualității feminine în perioada anilor 1500-1850. Dar, după cum vă puteți da seama, n-am mai putut avea parte de ajutorul său. Giovanni Nobile a dispărut, iar eu am ajuns pe mâinile unui profesor supraveghetor obtuz. Am fost și interogat de poliție imediat după

dispariția lui Nobile, găsiseră câteva dintre scrisorile mele la el în birou, dar desigur că nu aveam cum să-i ajut.

Mă forțai să mai iau o gură de cafea.

— Aș exagera dacă aș spune că pierderea lui Nobile ar fi fost un mare moment de tristețe. Era un om retras, care trăia mai mult în lumea lui. Și pe urmă, după

tot ce s-a întâmplat, a încetat să mai fie pomenit. Numai cei care ajunseseră să-l cunoască personal îl apreciau cu adevărat, cred însă că majoritatea studenților și profesorilor aveau în mod inconștient un sentiment de teamă față de el. Da, chiar așa, se temeau literalmente de el! Cel mai probabil din cauza faimoșilor demoni pe care îi cerceta. Specializarea sa era

controversată, înfricoșătoare chiar, mai ales în rândurile catolicilor devotați de aici din Italia, tocmai din sânul marii universități romane a Vaticanului.

Se auzi o bătaie în ușă și un bărbat cu ochelari ușor prea mari își vârî capul înăuntru. Își ceru numaidecât scuze când observă că profesorul e ocupat. Aldo

Lombardi îl chemă înapoi:

— Vitorio, vino, intră! Dacă îți mai amintești, vorbeam cu ceva vreme în urmă

despre Bjørn Beltø, arheologul norvegian? Iată-l chiar aici! Bjørn, permite-mi să

ți-l prezint pe unul dintre bunii mei prieteni și în același timp unul dintre cei mai buni semioticieni ai acestei universități, Vittorio Tasso.

Profitai de ocazie pentru a scăpa de paharul cu cafea grunjoasă. Ne dădurăm mâna și schimbarăm câteva cuvinte de politețe. Citise unul dintre articolele mele critice publicate în revista științifică Archaeology cu privire la exagerările din interpretările semioticienilor ale simbolurilor și însemnelor vikinge. Odată

plecat, încercai să reiau firul povestirii:

— Ce s-a întâmplat până la urmă cu Giovanni Nobile?

— Așa, Giovanni Nobile... continuă Aldo Lombardi. Ipoteza mea este că a ajuns să fie posedat. Găsise acea scriere eretică din Antichitate cunoscută ca Profețiile îngerului luminii sau Manuscrisul lui Lucifer, cum mai este numită, și aceasta i-a luat mințile pur și simplu, spuse el privind în gol ca și cum ar fi dorit să reînvie amintiri de mult părăsite în trecut. Dar ce s-a întâmplat cu adevărat, nici până

acum nu se știe cu exactitate. Ne punem încă atâtea întrebări al căror răspuns nu l-am găsit nici până în ziua de azi. Cert este că mai multe

persoane și-au pierdut viața în umbra acestei povești, iar Giovanni și fiica sa n-au mai fost găsiți niciodată.

Aici profesorul rămase pe gânduri mișcând lin capul dintr-o parte în alta.

— Au murit amândoi, nu-i așa? insistai.

— Cel mai probabil că și-au găsit sfârșitul legați în lanțuri și aruncați în adâncurile Mării Tireniene sau zidiți în blocurile de beton ridicate atunci pentru podurile ce urmau să facă legătura între autostrăzile din această zonă. O tragedie, nici mai mult, nici mai puțin. Iar cu adevărat straniu – aici se opri, încercând să-și găsească cuvintele – este că toate întâmplările de acum par replici ale evenimentelor de odinioară. Este ca și cum istoria s-ar repeta având în centru același manuscris ivit din neant, aceeași sectă... aceleași crime...

— Vreți să spuneți că o sectă ar fi în spatele acestor crime?

— Da, îmi sunt cunoscute anumite detalii despre cei implicați, dar să nu ne

grăbim, ne vom întoarce îndată la toată această poveste.

— Susțineți deci că aceeași sectă care ar fi fost implicată în uciderea lui Giovanni Nobile și a fiicei sale în anii șaptezeci se află pe urmele manuscrisului din ziua de azi?

— Cel mai probabil.

— Au trecut totuși patruzeci de ani de atunci.

— Bjørn, acest manuscris are peste patru mii de ani vechime. Patruzeci de ani nu mai înseamnă nimic.

— Ce s-a întâmplat cu manuscrisul în 1970?

— A dispărut odată cu Giovanni Nobile.

— Nu are cum să fie identic cu manuscrisul încleștat în mâinile mumiei din Kiev!

— Dacă este vorba despre o altă variantă, de o copie sau de o parte adițională nu vom reuși să aflăm decât uitându-ne peste manuscrisul descoperit de tine. L-ai adus cu tine, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu!

— Nici măcar o copie?

— Din păcate, nu.

Mă privi pe jumătate zâmbitor, ca și cum n-ar fi fost convins de veridicitatea spuselor mele.

— Spune-mi, Bjørn Beltø, crezi în Dumnezeu?

— Nu.

— Monique?

Monique dădu din cap, apoi scrise:

— Nu cred, știu, sublinie apoi cuvântul știu și continuă: Dumnezeu și îngerii Săi există în aceeași măsură în care există și diavolul împreună cu demonii săi. Așa trebuie să fie!

— Haideți, dragii mei! spuse Aldo Lombardi ridicându-se și îndesând niște hârtii într-un dosar de piele roasă. Așa! Își puse apoi o pelerină gri pe care o asortă cu o elegantă pălărie Borsalino ce atârna într-un cuier dintre colțul peretelui și rafturile bibliotecii. Să plecăm din încăperea asta sufocant de strâmtă!

2

— Majoritatea oamenilor, fie că sunt creștini sau nu, își crează o imagine denaturată a diavolului, spuse Aldo Lombardi, așezându-și pălăria în poală.

Ne așezaserăm pe o bancă dintr-o zonă liniștită a Vaticanului, cu vedere spre catedrala Sfântul Petru. Aldo Lombardi ședea în stânga, cu același dosar de piele în brațe, Monique în mijloc, iar eu în marginea dreaptă. În jurul nostru copacii erau împânziți de ciripitul păsărelelor, iar frunzișul lor arunca în jur o umbră

proaspătă și răcoroasă. Pâlcuri de turiști rătăceau pe drumurile de acces, unii aveau o vădită încântare întipărită pe chipuri, alții erau cuprinși de nesfârșita stare de contemplare, aceea de a fi ajuns la esența unui pelerinaj lăuntric al credinței lor.

— Rolul diavolului în Biblie nu este nici acela de a ne pedepsi, nici acela de a ne înspăimânta, continuă el. Toate aceste idei au apărut mult mai târziu în vremea Evului Mediu, când Biserica i-a schimbat imaginea de înger căzut, lipsit de aripi și de glorie în întruchiparea monstrului cu coarne și coadă. Diavolul a fost întotdeauna o unealtă a lui Dumnezeu. Înainte ca părinții Bisericii și clerul să-l redefinească pe diavol ca întruchiparea supremă a răului, acesta deja îndeplinea o funcție foarte bine stabilită încă de dinainte chiar de Dumnezeu, și anume aceea de ispitire și de punere la încercare a credinței noastre. Doar aceia care Îl poartă cu adevărat pe Hristos în suflet vor reuși să reziste ispitelor îngerului căzut.

— Ceilalți, însă, se descurcă așa cum pot, adăugai eu pe un ton prin care doream

să semnalizez delicat că întreg discursul profesorului începea să prindă iz de predică. Nu mai avea niciun sens, Monique se afla deja în rândurile celor ce se vor salva, iar pentru mine nu mai exista nicio speranță.

— Diavolul este pentru Dumnezeu la fel de important ca întreaga Sa creație.

Priviți în jur! Teoretic, momentan, nu ne găsim nici în Italia, nici în Roma, ci la Vatican. În aceeași măsură în care este posibil ca Vaticanul ca stat de sine stătător să fie în același timp independent, dar și parte integrantă a conglomeratului social din afara granițelor sale, este la fel de posibil ca și existența diavolului să

fie de neînchipuit fără Dumnezeu. De fiecare dată când mă simt copleșit de apăsarea propriilor gânduri, mă retrag aici. Aici, în prezența deschisă a Domnului, îmi pot limpezi mintea. Diavolul, continuă el încet, chiar meditativ, este în viziunea mea una dintre cele mai fascinante figuri ale teologiei.

— Mai ales că inițial a fost înger, scrise Monique.

— Nu orice înger, ci tocmai un arhanghel izgonit din paradis! Iov îl prezenta ca pe unul dintre fiii lui Dumnezeu și ca pe un membru al consiliului Domnului.

— A ajuns să fie însă regele infernului, scrise Monique.

— Da, într-un final, da. Nici Biblia, nici istoriile religioase n-au reușit să-l prezinte pe diavol în mod cu totul desăvârșit. Dimpotrivă, diavolul s-a insinuat treptat ca și conducător suprem al infernului.

— Chiar secole de-a rândul, intervenii eu.

— Citind Biblia veți observa că nu există nicio mențiune despre diavol în Pentateuh. Conceptul de diavol este pur și simplu inexistent.

— Dar simbolul șarpelui nu făcea trimitere la diavol?

— Aceasta este doar o interpretare ulterioară.

— Atunci de unde vine de fapt conceptul de diavol?

— Unii ar spune că diavolul este o necesitate teologică, forța de opoziție necesară a puterii nemăsurate a lui Dumnezeu. Alții, în schimb, îl vor căuta în tot felul de mituri religioase. Evreii din afara granițelor au venit în contact cu învățăturile profetului Zarathustra, cel care a dat naștere

zoroastrismului, în care diavolul, sursa întregului rău, era numit Angra Mainyu. Această

întruchipare semipersonificată a diavolului a fost apoi îmbinată cu alte întruchipări ale regilor și zeităților babiloniene, dar și cu alte mituri religioase, și astfel ajungem la imaginea diavolului din zilele noastre. Diavolul apare menționat pentru prima dată ca figură malefică în Cronici, acolo unde Satan îl provoacă pe David. Scrierea deja renumită din Isaia ce îl are în centru pe unul dintre regii babilonieni fusese deja din primele secole interpretată drept o descrirere a diavolului.

Încheind, îmi întinse o foaie din dosarul de piele pe care îl ținea cu atâta grijă în brațe:

Când un suflet este chemat în lumea de dincolo, o neliniște mare cuprinde întreg adâncul. Căpeteniile morților se vor scula împreună cu toți cei ce fuseseră regi și prinți pe pământ. Apoi vor veni la tine și-ți vor spune: Tu, cel odată mărit și lăudat prin muzica nesfârșită a harpei tale, ești acum la fel de neputincios ca noi toți aici în adâncurile nesfârșite ale morții. Ai fost coborât în deșertăciunea cea veșnică, iar acoperământul tău sunt acum viermii adâncului. O, cum ai căzut tu din cer, tu stea a dimineții, tu fiu al zorilor! Cum ai fost aruncat la pământ tu căpetenie a popoarelor![3]

— Acesta nu este decât unul dintre multele exemple cu privire la modul de formare a imaginii asupra diavolului și a infernului prin varii influențe biblice și varii interpretări ale acestor texte. Să analizăm un al doilea exemplu: *Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războiau și balaurul și îngerii lui. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă*

diavol și satana, cel ce înșală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el.[4]

Monique îi arătă carnețelul ei:

— Este diavolul până la urmă o creație a creștinismului?

— În niciun caz! Existența demonilor și a spiritelor rele a început să-i preocupe pe învățații evrei în secolele care s-au scurs între scrierea Vechiului și Noului Testament, influențând fără nicio umbră de îndoială reprezentările Satanei în Biblia creștină. Vechile mituri și percepții primitive ale spiritelor malefice contopite cu reprezentările mult mai complexe ale contemporaneității au rezultat în ceea ce înțelegem prin diavol astăzi. Însă ceea ce spui tu are un sâmbure de adevăr, căci diavolul își îndeplinește cel mai important rol al său în creștinism.

Poate că ați observat că diavolul este prezentat ca fiind mult mai agresiv în Noul Testament creștin. În Apocalipsa lui Ioan găsim deja o imagine de-a dreptul înspăimântătoare a diavolului, ceea ce indică faptul că Satana a devenit din ce în ce mai rău odată cu trecerea timpului. Totul culminează cu scrierea și canonizarea Bibliei. În Evul Mediu, diavolul aluneca deja înspre imaginea sa de figură supremă a răului și de căpetenie a tuturor demonilor de pe pământ și din infern.

— Manuscrisul lui Lucifer este mult mai vechi decât toate aceste mituri și reprezentări, remarcai.

— Și tocmai din această cauză importanța sa este și mai mare în ceea ce privește percepția asupra diavolului. Cel mai probabil că acest text a contribuit la formarea primelor mituri care-l au în centru pe Satan.

— Ar fi posibil ca o asemenea descoperire să poată justifica anumite acte de ucidere? Este până la urmă vorba doar despre un manuscris, un simplu text, niște cuvinte înșirate pe o bucată de pergament.

— Așa e, dar nu putem desconsidera puterea cuvintelor.

— Cât de puternice pot fi cuvintele ca să justifice uciderea unor oameni nevinovați? Acest lucru este de neconceput!

— Una dintre consecințele cele mai regretabile ale multor religii este aceea că

impulsionează realizarea unor interese cât se poate de umane în numele lui Dumnezeu. Gândiți-vă doar la cruciade, la jihadurile musulmane, la

sioniștii evrei. Istoria este plină de astfel de exemple de oameni care acționează în numele Domnului, asumându-și rolul de a fi singurii cunoscători ai voinței divinității.

— Ceea ce vreți să spuneți este desigur că Manuscrisul lui Lucifer ar avea o legătură cu diavolul și ceea ce reprezintă el cu adevărat? Chiar dacă textul ar fi fost scris cu mai multe mii de ani înainte ca Satana să fi apărut în conștiința profeților, preoților și credincioșilor?

Pe chipul lui Aldo Lombardi se așternu un fel de liniște aproape nepământeană.

Atât sprâncenele sale foarte dese, cât și firele de păr din nas ar fi avut nevoie să

fie tunse. Aducea cu acei profesori în vârstă dintr-o școală de mult uitată, păstrați undeva în amintirile copilăriei.

— Bjørn, tu nici măcar nu crezi în Dumnezeu, nu ești ceea ce am putea numi o

„persoană spirituală“, pentru tine totul se rezumă la probabilitățile perceptibile, excluzând zonele mistice ale existenței, stările de uimire... Cum aș putea să

încerc să te conving nu doar de existența divinității sau a diavolului și a eternei lupte dintre cei doi, ci și de existența unor adevăruri suficient de zguduitoare încât să te schimbe pe de-a întregul? Voi reuși oare să-ți zdruncin cât de puțin necredința și să te aduc măcar cu un filigran mai aproape de Dumnezeu și de tot ceea ce reprezintă Ființa Sa?

— Ați putea încerca.

Monique tuși aproape imperceptibil, ascunzându-și fața în mâini.

— Ceea ce urmează să-ți spun, Bjørn, nu este tocmai ceea ce vei vrea să auzi.

Dacă toate temerile mele ar fi îndreptățite, aceste trei crime nu reprezintă decât începutul, un început, de altfel, de neînțeles.

Își ridică privirea spre cupolele bazilicii Sfântul Petru și continuă:

— Un început care va schimba întreaga orânduire așa cum o cunoșteam până

acum. Înțelegi oare ceea ce încerc să spun?

— Adică acest Manuscris al lui Lucifer ar fi un fel de apocalipsă?

— Suntem suficient de îndreptățiți să credem că Manuscrisul lui Lucifer este, în aceeași măsură ca Sfânta Scriptură, o profeție care...

Se opri și își duse mâna la urechea dreaptă, ca și cum ar fi fost cuprins brusc de durere. Se auzi apoi un zumzet de voci în aparatul său auditiv.

— Unde? izbucni el.

Din nou același zumzet.

— Cod roșu! șopti el în gol. Trei suspecți în zona Viale Centro del Bosco!

— Despre ce vorbiți?

— Repede! N-avem nicio clipă de pierdut!

Ne trase, pe mine și pe Monique, înspre micul drum de acces. La mică distanță

de noi se auzi o mașină care acceleră și frână brusc. Întorsei capul, dar nu reușii să văd nimic din cauza copacilor. Apoi se auziră niște voci agitate, țipetele turiștilor și zgomot de portiere trântite.

— Repede, repede! strigă Aldo Lombardi în vreme ce ne conducea prin părculețul înțesat de alei.

[3] Isaia, capitolul 14, versetele 9-12.

[4] Apocalipsa după Ioan, capitolul 12, versetele 7-9.

Roma, mai 1970

Cel mai îngrozitor era sentimentul de neputință, de a nu ști nimic, de a fi incapabil de a acționa în vreun fel.

Giovanni își aprinse pipa în ciuda faptului că se afla în aceeași încăpere cu Luciana. Oricum ea nici n-ar fi observat. Luciana ar fi vrut să anunțe poliția, dar ea nu auzise amenințarea categorică a celor în mâna cărora se afla Silvana: Dacă

nu procedați întocmai, profesore, nici dumneavoastră, nici soția dumneavoastră

n-o veți mai vedea vreodată pe Silvana. Vocea nu lăsase nicio urmă de îndoială

că amenințarea nu va fi dusă până la capăt. Cu toate acestea, părea cu totul nefiresc ca poliția să nu fie implicată, împărtășea și el temerile Lucianei. Până la urmă, polițiștii aveau experiență cu astfel de cazuri, dar nu poți fi sigur niciodată.

De pildă, un comisar excesiv de insistent ar fi putut pune viața Silvanei în mare primejdie, totul dintr-o sete nemăsurată de afirmare.

— Eu totuși cred că ar trebui să anunțăm poliția, spuse Luciana.

— Tocmai ți-am povestit cum stau lucrurile.

— Și totuși...

— Nu putem risca.

— Și atunci ce putem face?

— Să așteptăm.

— Să așteptăm?

— Întocmai, să așteptăm!

— Să așteptăm ce anume?

— Să ia din nou legătura cu noi.

— Bun, deci să așteptăm... Și ce anume are să se întâmple după ce vor lua

legătura cu noi, Giovanni?

— Vom lua aminte la toate indicațiile lor.

— Și ce-am putea noi face pentru persoanele astea?

Încercă să se ascundă de sentimentul tot mai puternic că Luciana îl acuza pe el de tot ceea ce se întâmpla. Și pentru ce? „Nu fi prost, Giovanni!“ Desigur că

pentru indecizia și lipsa ta de inițiativă. „Ești un om slab.“ Se gândise ce ar fi făcut orice alt tată în situația aceea. Ce ar fi făcut Enrico, spre exemplu?

— Încă nu știm ce vor de la noi.

— Nu crezi c-o să ne ceară bani?

— Bani?

— Ce altceva?

— De ce s-o răpească tocmai pe ea, dintre atâția alții, dacă scopul lor ar fi doar banii?

— Își închipuie probabil că suntem înstăriți.

— Știu totul despre noi, numele, numărul de telefon, adresa, unde se află școala Silvanei. Cel mai probabil știu și cu ce ne ocupăm. În niciun caz nu au cum să-și închipuie că am fi înstăriți.

— Atunci de ce se întâmplă toate acestea?

— Nu știu!

Luciana izbucni în lacrimi.

— Iartă-mă, n-am vrut să… Iartă-mă, dar chiar nu știu, nu știu nimic mai mult decât tine. Nu înțeleg absolut nimic.

— Dumnezeule, Giovanni, să fie oare vorba despre vreunul dintre clienții mei?

— Ce vrei să spui?

— Cineva nemulțumit de una dintre vânzări.

— Care s-o fi răpit pe Silvana?

— Oare crezi c-ar fi posibil, Giovanni? Să fie oare vorba de vreun client nemulțumit care dorește să se răzbune?

— Bineînțeles că nu.

— Dar sunt cazuri în care cumpărarea sau vânzarea anumitor proprietăți creează

nemulțumiri feroce.

— Și totuși nu pare un motiv suficient de puternic încât să justifice răpirea fiicei mediatorului.

Bella veni spre el și își puse capul în poala sa. O mângâie în spatele urechii.

Luciana își turnă un pahar cu apă. Telefonul sună din nou. Amândoi tresăriră și se uitară unul la altul.

— Giovanni...

— Da?

— Nu răspunzi?

Giovanni ridică receptorul.

— Nobile!

— Giovanni, sunt eu, Umberto, te deranjez?

— Umberto?

— Da, da, Umberto!

— Ce doriți?

— Sunt Umberto Gialli! Nu-ți mai amintești de mine?

— Ah, Umberto, bineînțeles, eram cu mintea în altă parte, ațipisem pe canapea așteptând un alt telefon.

— Iartă-mă că te trezesc din somn, dar mă gândeam să te pun la curent cu ultimele informații.

— Bineînțeles. Ce fel de informații?

— Am desfăcut manuscrisul și am reușit să realizăm o primă evaluare. Trebuie să-ți spun că s-a păstrat incredibil de bine.

— Minunat.

— N-am văzut nicăieri o astfel de conservare, materialul pare aproape nou, ceea ce nu înseamnă însă că ar fi vorba de vreun fals.

— Minunat, Umberto, minunat.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, absolut nimic, sunt doar puțin moleșit după somn.

— Ah, înțeleg, ai băut câteva pahare!

— Pahare?

— Da, normal, doar trebuie să sărbătorești!

— Nu, în niciun caz!

— Nu prea pari a fi în apele tale.

— Cum îți spuneam, tocmai m-am trezit.

— Ai luat legătura cu dottore Rossi?

Salvatore Rossi, doctor în teologie, era decanul facultății.

— Nu, de ce?

— A trecut pe aici imediat după plecarea ta.

— Venise pentru manuscris?

— Voia să discute ceva cu tine.

— Așa deci!

— A spus că ar urma să te contacteze telefonic.

— În legătură cu ce?

— Cu manuscrisul, desigur. Nu te-a sunat încă?

— Nu.

— Foarte interesant. Părea foarte hotărât să-ți vorbească, și asta imediat.

— Atunci cel mai probabil va suna în curând.

— Nu vrei să treci pe aici mâine?

— Să trec pe acolo?

— Da!

— Nu știu dacă ajung mâine... Dacă am timp... S-ar putea să trebuiască să plec din oraș.

— Da, înțeleg. În legătură cu manuscrisul?

— Nu, de fapt, da, desigur că da!

— Bun, atunci nu te mai reții, Giovanni, sunt sigur că trebuie să fii foarte ocupat.

— Îți mulțumesc pentru telefon.

— Treci pe la mine de îndată ce te întorci.

— Desigur, Umberto, cu prima ocazie!

— Pe curând, profesore!

După ce puse receptorul jos, Luciana îl privi cu ochi mari.

— Știa ceva?

— Umberto? Încercă să-și închipuie cum ar fi putut suna toată conversația pentru Luciana. A sunat în legătură cu manuscrisul.

— Care manuscris?

— Cel pe care l-am adus din Egipt.

— Doamne Sfinte, Giovani, ce ne facem, ce putem să facem?

El își aprinse pipa.

— Nu putem face altceva decât să așteptăm.

— Dar ce așteptăm?

— Să ne contacteze din nou, doar ți-am mai spus.

— Nu-i nevoie să-mi vorbești pe tonul ăsta!

— Iartă-mă, dar trebuie să încerci să înțelegi.

— Să înțeleg ce?

— Că Silvana nu le folosește la nimic decât dacă primesc bani de răscumpărare.

Vor suna negreșit.

— Dumnezeule, Giovanni, gândește-te că ar putea s-o...

Nu reuși să încheie.

— Ce vrei să spui?

— N-are decât zece ani. Zece ani!

— Nu cred că poate fi vorba de așa ceva.

— Cum poți fi sigur?

— Le trebuie bani.

— Da, bani.

— Vor fi nevoiți să ne contacteze din nou. Întocmai cum au spus.

— Dar când?

— Nici eu nu știu când, iartă-mă, dar nici eu nu știu mai mult decât știi tu în momentele astea. Au spus că ne vor contacta.

— Dar cât vom fi nevoiți să așteptăm?

— Nu știu.

— Trebuie să-și închipuie că nu mai putem face altceva decât să așteptăm!

— Sunt sigur că ne vor contacta.

Se ridică și merse până la geam. Afară traficul se amesteca într-un zgomot difuz.

Senzația de normalitate devenise un sentiment cu totul străin, chiar ofensiv. Pe stradă, o pereche de îndrăgostiți mergeau ținându-se de mână, râzând. Cum de aveau puterea să râdă? Un scooter se strecură printre coloanele de mașini.

Pietonii mergeau grăbiți pe trotuare. Se auzea zgomot de frâne și claxoane. Totul părea exact ca înainte, doar că Silvana nu mai era. Contrastul dintre rutina cotidiană și tragedia care îi lovise îl înspăimânta în aceeași măsură în care îl agita și chiar înfuria. Bella se lipi de el și îl mângâie cu laba pe picior. Privirea îi alunecă după o motocicletă a poliției care încerca să-și facă drum prin trafic.

Afară pe hol se auzi zgomotul unei uși închizându-se. „Nici măcar nu-și închipuie că Silvana nu mai este.“ Își abandonă pipa pe pervaz.

— Nu vrei să-ți torn nimic de băut? întrebă el.

— De băut?

— Vin?

— Nu, mulțumesc!

— Apă?

— Nu mi-e sete.

— Ceva care să te liniștească.

— Nu e cazul.

— Ai dreptate.

Luciana se uită la el.

— Să aibă oare legătură cu manuscrisul?

Nici măcar nu-i trecuse vreo clipă prin minte așa ceva.

— Giovanni?

— Te referi la Manuscrisul lui Lucifer?

— Da, n-ai auzit întrebarea mea?

— Încerc să mă gândesc.

— Spune-mi ce crezi!

— Nu este chiar atât de valoros. Desigur, dacă Luigi ar găsi anumite persoane interesate, atunci s-ar putea scoate bani frumoși pe el, dar... Nu, ar fi absurd.

Unde ai mai auzit de copii răpiți pentru răscumpărearea unor obiecte antice?

— Și totuși, ar putea fi posibil?

— Desigur că ar putea fi posibil, dar ar fi absurd, pur și simplu absurd!

— De ce?

— Ar fi imposibil de estimat reala valoare a acestui artefact.

— Unde este în momentul de față?

— La universitate.

— La tine în birou?

— La Umberto, de-aia a și sunat.

— Trebuie să-l înapoiezi.

— Manuscrisul?

— Dacă asta este ceea ce caută ei. Mă înțelegi?

— Bineînțeles! Mă crezi capabil să pun viața Silvanei în pericol doar de dragul unui manuscris antic?

Simpla aluzie îl răni.

— Iartă-mă, Giovanni! Doar știu asta, n-am vrut să sune așa, iartă-mă!

Se apropie de ea și o luă în brațe.

— Îmi este atât de teamă, șopti ea.

— Și mie!

*

Se duse până în bucătărie și își turnă un pahar cu apă. Văzu cum un gândac se strecoară pe podea. Mâncă niște stafide uscate înainte să clătească paharul și să-l pună la locul său. Bella căscă larg, ca și cum și-ar fi dorit să înghită o minge de basket. Din bucătărie se întoarse în birou. Simțea nevoia să-și limpezească

gândurile. Deasupra grămezii de cărți de pe masa de lucru găsi una dintre vechile sale liste cu tipuri de demoni, care se asemăna mai degrabă cu o listă de incantații malefice. Se gândea să o actualizeze și să o împartă pe aceleași categorii din catalogul demonilor din cadrul tuturor religiilor. Pe această listă, bazându-se pe Clavicula Salomonis, reușise să clasifice nu mai puțin de șaptezeci și doi de demoni în ordine ierarhică. Fără să se gândească prea mult, își lăsă privirea să-i alunece peste propozițiile care în urmă cu câteva zile îi păruseră

atât de importante, dar care în momentul acela deveniseră complet nesemnificative și chiar absurde din punct de vedere academic:

O listă a demonilor

după Clavicula Salomonis

cu trimiteri la Clavis Salomonis și

Pseudomonarchia Daemonum

Giovanni Nobile

Roma, iunie 1969

După cum se arată în Clavicula Salomonis[5], așa-numitul catalog al demonilor, scris în secolul al șaptesprezecelea – care la rândul său s-ar baza pe o scriere mult mai veche, Clavis Salomonis –, demonii sunt împărțiți în ierarhii împărătești: prinți, duci, conți, marchizi, președinți și un singur cavaler (Furcas).

Opera Pseudomonarchia Daemonum (Ierarhia demonilor) a apărut înaintea scrierii Clavicula Salomonis, fiind publicată pentru prima oară ca addenda a cărții ocultistului și demonologului olandez Johann Weyers, De praestigiis deamonum[7] (1577).

Ambele cărți conțin liste pertinente ce includ demoni cunoscuți – în număr de șaizeci și opt în Pseudomonarchia Daemonum și șaptezeci și doi în Clavicula Salomonis[8] –, incluzând și informații despre modurile în care acești demoni pot fi invocați. Toate aceste grimoaruri – cărți ale ocultului – aveau printre altele și influențe de misticism musulman, evreiesc și cabalistic. Demonii apar astfel împărțiți (importanța lor ierarhică este dată de numărul din paranteze): ÎMPĂRAȚI: Bael (1) Paimon (9) Beleth (13)

PRINȚI:

Vassago (3) Sitri (12)

DUCI:

Agares (2) Valefar (6) Barbatos (8) Guison (11) Eligos (15) Zepar (16) Bathin (18) Sallos (19) CONȚI:

Botis (17)* Morax (21)* Ipos (22)*

MARCHIZI:

Samigina (4) Amon (7) Leraje (14) Naberius (24) Ronove (27)*

PREȘEDINȚI:

Marbas (5) Buer (10) Foras (31)

CAVALERI:

Furcas (50)

*) Vine mai apare încadrat și ca duce, Zagan, Gaap, Botis, Morax și Glasya-Labolas, ca președinți, Murmur și Ronove, precum conți, iar Ipos, ca prinț.

O izbucnire de furie îl făcu să mototolească foile și să le arunce înspre perete. Se ridică atât de repede de pe scaun, încât ameți. După ce își reveni, se întoarse în camera vecină, unde era Luciana. Se așeză. Câteva minute în șir urmări mișcările necontenite ale secundarului pe cadranul vechiului ceas din vremea bunicului. Se auzea doar respirația Lucianei. De afară mai răzbăteau din când în când zgomotele străzii. Timpul trecea. Încercă să și-o închipuie pe Silvana. Oare plângea? Oare era legată? Oare îndrăzniseră să-i facă ceva și se debarasaseră de ea în vreun șanț lângă un drum de țară abandonat? Oare zăcea acolo moartă, palidă printre cioburi de sticle de bere și cutii consumate de vopsea? Luciana părăsi camera. Urmări cu privirea o muscă ce se zbătea înainte și înapoi pe linia tavanului. Ceva din interiorul vechiului ceas începu să scârțâie. Luciana se întoarse. Își aprinse o țigară, dar uită cu totul de ea și rămase cu ea în mână până

când aceasta se stinse.

— A mers totul bine la L'Aquila?

Luciana se uită nedumerită la el.

— Acum, luni, ai avut întâlnirea de la L'Aquila?

— Mai are vreo importanță?

— Nu încerc decât să fac să treacă timpul mai repdede.

— Bine, foarte bine!

— Ai mers cu Enrico?

Îl privi din nou cu aceeași răceală în ochi.

— Da, doar așa am spus că voi face.

— Un tip foarte amabil.

— Da.

— Drăguț, chiar.

— Da.

— Îți place?

— E managerul meu.

— Dar îți place de el?

— Bineînțelse că-mi place de el.

— Înțeleg.

— Ce înțelegi, Giovanni?

— Nimic, era doar un fel de a vorbi.

Se făcu liniște.

— Nu mai bine vorbim despre Silvana? spuse ea.

— Bineînțeles.

Se uitară unul la altul și nu mai rostiră niciun cuvânt.

*

Nu se prea pricepea să se roage. Când era copil obișnuia să se roage seara. Nu-și mai amintea exact când și din ce cauză se oprise. Probabil simțise că n-ar fi avut niciun sens. Cum ar reuși Dumnezeu – Dumnezeu Însuși – să asculte toate rugăciunile care vin spre El? Și de ce ar fi trebuit să se îngrijească de ele? Nu au oamenii liber arbitru? De ce ar vrea Dumnezeu să intervină în nimicnicia existenței pentru simplul motiv că un amărât și-ar împreuna mâinile cerșind ajutor?

„Rugăciunile“, se gândi Giovanni, „nu sunt decât strigătele de deznădejde ale celor slabi. Și acum tocmai eu sunt cel care are nevoie de Dumnezeu.“

Se uită din nou spre Luciana. Pentru o clipă îi trecu prin cap să-i propună să se roage împreună, de dragul Silvanei. Dar gândul îi dispăru aproape în aceeași clipă. Când se cunoscuseră, Luciana obișnuia să meargă la biserică în fiecare duminică, dar cu trecerea anilor își pierduse gradual devoțiunea sau cel puțin fervoarea. Dacă i-ar fi propus chiar în acele momente să se roage împreună cu el, n-ar fi făcut altceva decât să-l privească cu aceeași răceală pătrunzătoare. Era convins de asta. Părea atât de puternică șezând acolo, deși plânsese, ca și cum ar fi adunat toată forța de care el nu era capabil. „Nu pot s-o las să mă vadă

rugându-mă“, se gândi el, „ar lua-o ca pe un semn de slăbiciune, de ticăloșie.“

De altfel, el nu obișnuia să se roage. Abia atunci, în marele său moment de disperare, s-ar fi întors către Dumnezeu. În ce stare jalnică se găsea! Nu, în niciun caz n-o va lăsa pe Luciana să-și dea seama. Îi era suficientă lupta cu propria conștiință. Nu avea de gând s-o lase să-l vadă în starea aceea, și cu atât mai puțin în rugăciune. Merse la baie și se închise acolo. Își rezemă spatele de perete și se privi în oglinda ovală. Fața îi era pământie. Fu surpins să-și amintească o rugăciune pe care o învățase de la mama sa când era mic. Doamne Dumnezeule din Împărăția Cerurilor, îți aduc mulțumire pentru ziua de azi, pe care am încheiat-o cu bine... Nu-și putu stăpâni un suspin. Porni robinetul pentru ca Luciana să nu-l audă plângând... Te rog, Doamne, să nu-Ți arunci mânia Ta către mine dacă Te-am supărat...Se târî până la vasul toaletei, îngenunche, închise capacul și își rezemă coatele de acesta. Apoi își împreună mâinile.

Doamne Dumnezeule din Împărăția Cerurilor... Sfinte, Sfinte Dumnezeule... știu că nu am nici cel mai mic drept să-Ți cer ajutorul... știu că nu sunt vrednic de îndurarea Ta... dar ascultă-mă, Doamne, de dragul Silvanei și nu al meu... nu e decât un copil nevinovat... n-o pedepsi pe ea pentru deșertăciunea mândriei mele... nu lăsa greșelile mele să se răsfrângă asupra Silvanei... Doamne Sfinte, îndură-Te de micuța mea Silvana...

— Giovanni?

Luciana stătea în ușa întredeschisă.

Își desprinse imediat mâinile ca și cum ar fi fost prins în toiul unui act abject, dar continuă să rămână îngenuncheat.

— Giovanni?

Luciana îl privea speriată.

— Eu doar…

— Ce faci aici?

Giovanni nici nu-i mai recunoștea vocea.

— Am simțit... că mi se face rău.

Cineva din clădire trase apa și se auzi cum apa țâșnește în țevi.

— Am simțit nevoia să mă așez.

— Te rogi?

Apa de la robinet continua să curgă.

— Luciana, eu…

Nu mai reuși să continue.

— Te rogi, Giovanni?

— Da!

— Te rogi la Dumnezeu?

Se uită la ea fără să înțeleagă. Cum adică lui Dumnezeu? Ce mai întrebare! Cui altcuiva te-ai putea ruga? Pentru numele Domnului, dar întrebarea chiar nu-și avea sensul. „Cui îți închipui că mă rog, Luciana, crezi că mă apuc să-i invoc pe toți demonii mărunți ca să vină ei în ajutorul Silvanei? Oare chiar asta ai ajuns să

crezi despre mine, că voi chema în ajutor toate legiunile demonilor și spiritelor răului?“ Dar nu spuse nimic din toate acestea cu voce tare.

— Te rogi la Dumnezeu?

Din nou liniște.

— Da.

Luciana începu să plângă. El se ridică și o luă în brațe.

— Nu mai știu nici ce să spun, nici ce să fac, Luciana.

— N-o vom mai vedea niciodată pe Silvana, nu-i așa?

— Sunt sigur c-o vom revedea.

— Doar de-aia te rogi, pentru că știi că n-o vom mai vedea niciodată.

Giovanni nu mai găsi niciun răspuns.

*

Când Giovanni veni în bucătărie pentru a-și face o cafea, Luciana era deja așezată la masă cu o cană mare de ceai în mână, din care nu băuse nici măcar un strop. Nici măcar nu se uită la el și nici nu spuse vreo vorbă. O muscă se lovea încăpățânată de geamul ferestrei. Luciana se ridică, luă cana și merse în camera de zi. Când cafeaua fu gata, Giovanni își turnă în cană și

se așeză pe locul unde șezuse Luciana. Scaunul era cald încă. Înmuie un cubuleț de zahăr în cafea după

care îl zdrobi între buze. Să fi luat oare decizia bună de a nu suna la poliție? Se gândea că s-ar fi simțit mult mai ușurat dacă ar fi lăsat totul pe mâinile profesioniștilor de altfel obișnuiți cu cazurile de răpire, cu ceea ce trebuie spus și făcut în situațiile de recuperare a ostaticilor, oameni care știau foarte bine că

amenințările sunt o unealtă de generat frică. Dar nu putea risca. Nu când era la mijloc viața Silvanei. Măcar dacă ar fi cerut bani! Atunci probabil că ar fi fost mai liniștiți. O sumă de bani ar fi fost ceva palpabil. Răpitorii obișnuiți aleg întotdeauna calea cea mai ușoară spre profit. Răpitorii Silvanei nu păreau însă a fi niște nelegiuiți obișnuiți. Nu ceruseră niciun ban. Nu ceruseră nimic. Ce însemna asta? Ce puteau urmări? Să fi fost cu adevărat vorba despre manuscris?

Cât de valoros putea fi un manuscris antic? Poate că nu era vorba de manuscrisul în sine, ci de ceea ce conținea. Poate conținea taina vreunei comori sau vreo enigmă religioasă, taina trupului și crucii Mântuitorului, a Sfântului Graal? Nu, nu ar fi avut cum, manuscrisul era mult prea vechi. Ar mai fi putut fi ceva legat de Chivotul Legământului? „Nu fi naiv, Giovanni!“ Chiar dacă manuscrisul ar fi dezvăluit camera secretă a comorii regelui Babilonului, ar fi fost foarte puține șanse ca textul să fie atât de important pentru vânătorii de comori, acum, la

câteva mii de ani distanță. Erau de fapt mii și mii de ani de atunci. Nu reușea să-

și dea seama ce urmăreau până la urmă răpitorii. Acest lucru îi făcea să pară cu

atât mai periculoși și mai imprevizibili. Dacă ar fi fost cu adevărat vorba de bani,

atunci cu siguranță nu ar fi răpit-o pe Silvana. Dacă în schimb ar fi urmărit doar

acest Manuscris al lui Lucifer – un manuscris antic practic neinteligibil – ce

anume era atât de însemnat acolo? Nici pe piața neagră a colecționarilor nu ar fi

putut fi cotat la o valoare atât de înaltă încât să justifice răpirea unei fetițe

nevinovate de zece ani doar pentru a o folosi ca unealtă de amenințare. Giovanni

nu reușea să găsească vreun sens în toată această poveste. Tocmai își dădu seama

că preparase cafeaua atât de tare încât începuse să-i aibă arsuri la stomac. Își

duse mâna la gură. Se apropia de ora șapte. Aruncă restul cafelei în chiuvetă și

clăti cana cu apă călduță. Apoi merse până la fereastră și o deschise. Musca de

mai devreme dispăru afară. Îi veni în minte că era deja vară. Dacă s-ar fi aplecat

suficient de mult în afara ferestrei privind spre stânga, ar fi putut zări basilica

Sfântului Petru. Agentul imobiliar pusese mare accent pe acest amănunt la

momentul cumpărării apartamentului, dar nu se simțise niciodată tentat să

încerce. Îi fusese cu totul indiferent. Uneori, se gândea el, este mai bine să

trăiești într-o continuă iluzie, decât să înfrunți adevărul.

[5] Opera mai este cunoscută și ca Lemegeton. Se bănuiește (absolut eronat) că atât

Clavicula Salomonis cât și Clavis Salomonis ar fi fost scrise de regele biblic

Solomon.

În traducere, titlul ar însemna „Cheia lui Solomon“, în vreme ce Clavicula

Salomonis mai este considerată și „Cheia mai mică a lui Solomon“.

[7] Weyer trimite la o sursă pe numele său Liber officiorum spirituum, seu Liber

dictus Empto. Salomonis, de principibus et regibus daemoniorum.

[8] Demonii Vassago, Seere, Dantalion și Andromalius nu sunt incluși.

Unul dintre traducătorii uneia dintre versiunile vehiculate în timpurile moderne

este ocultistul britanic Aleister Crowley (1875-1947). Ca și în operele cu

puternice influențe de mistică evreiască și cabalistică, accentul cade asupra lui

Zohar, iar în toate referințele sale de natură teologică, teosofică, mitică și mistică

la Pentateuh se dezbat teme cum ar fi natura divinității și a sufletului, originea

universului, păcatul, mântuirea și teodiceea. În tradiția evreiască sunt numite și alte opere, cum ar fi Talmudul (cu Gemara și Mishna), Halakha, Haggada shel Pesach, Tosefta, More Nevukhim, Pike, Avot și Shulchan Arukh și Tanya.

XVIII: Urmăritorii

Roma

10 iunie 2009

1

La intrarea în Piazza di Santa Marta ne aștepta o mașină, un SUV cu geamuri fumurii. Aldo Lombardi se asigură că suntem bine așezați pe banchetele din spate după care se aruncă lângă șofer vociferând insistent:

— Repede, repede!

Șoferul acceleră, începu să gonească pe stradă, frână brusc, mută în viteza întâi și apoi acceleră spre Via Aurelia. Încercasem în zadar să aflu de la Aldo Lombardi ce se petrece de fapt, acesta însă nu contenea să asculte vocile din aparatul auditiv, făcându-mi mereu semn să tac și promițând că ne va explica totul mai târziu. Trecurăm pe lumina roșie a multor semafoare mergând înspre Trastevere, înainte de a traversa Tibrul în paralel cu gara, gonind pe multitudinea de străduțe înguste.

— Suntem urmăriți? strigai eu într-un final.

Nici Aldo, nici șoferul nu scoaseră o vorbă. Mâinile începuseră să-mi tremure atât de tare încât fusesem nevoit să cuprind spătarul banchetei din fața mea.

Palidă, Monique se uita pierdută pe fereastră; se izolase înăuntrul său, blocând orice cale de acces înspre ea. Nici nu îndrăzneam să privesc vitezometrul.

Gonirăm prin Piazale Ostiense și continuarăm spre Viale Aventino, dincolo de Circus Maximus, ajungând tocmai în spatele Colosseum-ului. Abia odată ajunși în Via dei Fori Imperiale șoferul începu să reducă din viteză.

Într-un final, făcându-mi curaj, întrebai din nou:

— Ce se întâmplă, profesore Lombardi?

Se întoarse spre mine și mă privi direct în ochi.

— Sunt aici.

— De unde au putut afla unde mă aflu?

— Ei știu tot.

— Cum așa?

— Puțină răbdare, Bjørn, încă puțină răbdare!

În Piazza Venezia ne întâmpinară două echipaje de polițe. Inițial crezusem că

fuseseră trimiși pentru a ne opri cursa nebună de pe străzile orașului, dar erau acolo tocmai pentru a ne escorta mai departe.

— De unde puteați ști dumneavoastră că am fost urmăriți tocmai până la Vatican? întrebai.

— Au fost reperați mai mulți dintre ei.

— Cine sunt ei?

— Puțină răbdare, Bjørn!

— Deci știți cine sunt?

— Doar parțial.

— Iar mașina asta de unde a apărut?

— Era pregătită de dinainte.

— Și eu care credeam că hoinărim doar la întâmplare pe străzile Vaticanului, când de fapt pur întâmplător exista și o mașină pregătită aici special pentru noi.

— Ne temeam că așa ceva s-ar putea să se întâmple.

— Ne temeam? La cine vă referiți mai precis?

Își scoase aparatul auditiv din ureche. În buzunarul de la piept avea un microfon cu transmițător de poziție.

— N-am vrut să ne asumăm niciun risc.

— Cu cine anume comunicați?

— Încă puțină răbdare, Bjørn!

Cele două echipaje de poliție ne escortară prin traficul congestionat.

2

Cei care se expun iubirii, spun brazilienii, se expun și suferinței. Cred că am inimă de brazilian.

Am avut câteva mari iubiri la viața mea. Nu toate au fost însă împărtășite. Pe vremea când studiam arheologia, fusesem profund îndrăgostit de una dintre profesoarele mele, Grethe. Era una dintre colegele tatei. Dacă vreodată simțise vreo fărâmă de afecțiune pentru mine, atunci știuse să o mascheze foarte bine. I-am fost aproape și mulți ani mai târziu, la moartea sa.

M-am întrebat întotdeauna dacă nu cumva Grethe aprinsese în mine fascinația pentru femeile mature. Sau poate că doar răscolise ceva ce exista deja acolo.

Mariann, Nina, Karine, Vibeke, Charlotte, Diane, Beatriz, fiecare dintre aceste nume sunt ecouri ale unui chip, ale unui miros, fiecare în parte o lume de sensibilitate. Monique...

Diane era cu mult mai tânără decât mine. Ea fusese excepția. O întâlnisem în Londra și am fost împreună doar câteva săptămâni. Au trecut aproape zece ani de atunci, dar încă n-am reușit să mă desprind total de amintirea ei.

3

Ceva mai târziu – în apartamentul pe care Aldo Lombardi îl aranjase pentru noi

– ne-am adunat în jurul mesei din spațioasa cameră de zi. Monique a pus apă

pentru cafea, iar eu am adus căni și farfurii. Aldo Lombardi a vorbit tot timpul la telefon acoperindu-și gura cu mâna tocmai pentru a nu-mi putea da seama ce spune. Oricum n-aș fi înțeles nimic, doar vorbea în italiană.

Sorbeam din cafea și încercam să mă liniștesc. Monique își regăsise tricotajul.

Afară, pe balustrada balconului în stil franțuzesc, se auzea gânguritul unui porumbel. M-am îndreptat spre fereastra deschisă, iar porumbelul a țâșnit speriat. Jos pe stradă am zărit SUV-ul și încă alte două mașini parcate pe jumătate la nivelul trotuarului. Deși lumina se reflecta puternic în geamuri, se puteau distinge fețelor celor de dinăuntru. Aldo Lombardi a venit spre mine privind orașul și strângând în mâini cana de cafea ca în miezul unei zile de iarnă.

— Cine sunt? am întrebat eu arătând înspre persoanele din mașinile parcate.

— Nu-ți face griji, sunt de-ai noștri!

— Dar cine sunt?

— Niște persoane care sunt anume trimise pentru a se ocupa de protecția noastră.

Profesorul s-a îndreptat apoi spre masa din bucătărie unde Monique își preparase un ceai. Rămăsesem cu spatele la oraș, rezemat de balustradă. În spatele meu, în spațiul deschis al piațetei, un stol de porumbei tocmai își lua zborul. Monique continuă să-și bea ceaiul fără să privească pe nimeni. Toată acea situație absurdă

îmi provoca o puternică senzație de deznădejde și neputință. Trăiam sentimentul groaznic că niște necunoscuți – fără îndoială aceiași indivizi implicați în uciderea lui Christian Keiser, a lui Taras Koroljov, a lui Mariei-Élise Monnier și cine știe a câtor altora – încercaseră să mă găsească tocmai la Roma. În plus, acest Aldo Lombardi, cu aceeași naturalețe, avea legături cu forțe de securitate menite să-mi asigure în modul cel mai firesc protecția. Ambele situații îmi păreau deopotrivă

absurde. Lombardi nu era decât un simplu profesor în teologie, un cercetător inofensiv al lumii spiritului și cuvintelor.

Sau să fi fost totul o înscenare menită anume pentru propria-mi amăgire? Era

oare posibil ca Aldo Lombardi să fie doar actorul unei scheme bine regizate al cărei singur scop ar fi fost acela de a mă face să cred că e de partea mea?

— De ce sunt atât de porniți să obțină acest Manuscris al lui Lucifer? am întrebat. Spuneați mai devreme ceva despre o profeție... Despre o sectă, chiar...

— Aș sugera să lăsăm discuția asta pe mai târziu. Sunteți încă mult prea mult sub influența momentului, ceea ce este de înțeles. Tot ceea ce v-am spus până

acum și tot ceea ce se petrece în momentul de față se explică de la sine, a adăugat, sorbind încă o gură de cafea și așezând cana înapoi pe masă. Trebuie să

avem răbdare ca toate discuțiile și evenimentele să se așeze, să se sedimenteze.

Cel mai bine ar fi să încercați să vă odihniți, asta în cazul în care nu vă supără

prea tare căldura. După aceea vă voi pune la curent, într-atât cât voi putea, cu toate întâmplările ultimelor zile și, de ce nu, chiar ale ultimelor săptămâni.

4

Înainte să mă pun în pat, l-am mai sunat o dată pe Thrainn, în Islanda. Mi s-a spus că manuscrisul fusese deocamdată lăsat deoparte. Tocmai descoperiseră la Skálholt o variantă necunoscută până în prezent a Sagăi despre Njál, iar aceasta necesita implicarea tuturor resurselor de care institutul dispunea în momentul acela.

Apoi l-am sunat și pe comisarul Henrichsen, la Oslo, și pentru prima dată mi s-a părut chiar că are o notă de real optimism în voce. Cu ajutorul registrelor hoteliere de pe raza capitalei și a listelor de pasageri obținute de la companiile aeriene – combinate cu informațiile disponibile în cadrul unei baze de date a Serviciului de Securitate al Poliției – reușiseră să identifice zece suspecți care veniseră la Oslo cu trei companii aeriene diferite, în ziua de miercuri, 20 mai, se cazaseră la cinci hoteluri diferite și părăsiseră apoi Norvegia – doi zburaseră cu SAS spre Copenhaga, patru, cu British Airways spre Londra și alți patru, cu Lufthansa spre München – în noaptea de duminică spre luni, 7-8 iunie. Ceea ce mai aveau în comun acești indivizi, desigur în afara acestui tipar al modului de călătorie, era faptul că toți folosiseră documente false și că li se șterse orice urmă odată cu ajungerea la destinațiile finale.

— Acum avem în sfârșit un punct de pornire, a spus Henrichsen.

Acest punct de pornire devenise o adevărată mantră pentru el, îi alimenta iluzia de progres, când de fapt nu ajunsese niciodată să înțeleagă că orice mic pas înainte reprezenta doar o cufundare și mai adâncă în interiorul unui labirint de neieșit.

Când în sfârșit am reușit să ațipesc, mi-a apărut din nou în vis același peisaj străin dogorit de bătaia soarelui. Visul nu a durat mai mult de câteva secunde, dar mi-a rămas aceeași senzație stranie atunci când Monique și-a pus grijulie mâna pe umărul meu și m-a trezit o oră mai târziu.

XIX: Urmașul diavolului

1

Soarele era pe cale să dispară dincolo de contururile multitudinii de acoperișuri și cupole ale orizontului roman pe când Aldo Lombardi, Monique și cu mine ne-am adunat din nou în jurul aceleiași mese de bucătărie. Monique rezolvase o grilă de cuvinte încrucișate dintr-o revistă pe care o adusese cu ea de acasă.

Întâmplările zilei nu păreau aievea, ci mai degrabă desprinse dintr-un vis sau din scenele unui film de acțiune. Un porumbel – cel mai probabil același ca înainte –

gângurea din nou pe balustrada aceluiași balcon francez. Profesorul fusese plecat și cumpărase încă un pachet de cafea. Monique prefera totuși ceaiul.

Aldo Lombardi tuși și apoi începu să vorbească:

— Pentru un agnostic așa cum ești tu, Bjørn, dimensiunile spirituale ale existenței nu ar trebui să prezinte nici cea mai mică semnificație. Este, de altfel, de înțeles. Cu toate acestea, credința în existența lui Dumnezeu și în existența diavolului pornește dintr-o convingere milenară a mii și mii de oameni.

Nenumărați profeți, preoți și chiar filosofi au contribuit la modul în care noi, creștinii – dar și evreii și musulmanii – înțelegem astăzi existența lui Dumnezeu.

— Cel mai probabil în același fel în care vikingii se raportau la Odin, și grecii, la Zeus.

— Credința este recunoașterea existenței lui Dumnezeu, o recunoaștere pe care religiile o încadrează înăuntrul unui tot unitar complex. Credința apare astfel ca o aprindere interioară, mai mult chiar, ca o convingere. Nu vei putea înțelege ceea ce eu caut să-ți explic aici, fără să încerci măcar să relaționezi cu stările de spirit ale celor care cu adevărat cred în Dumnezeu. Îți voi cere ca pentru o clipă

să te prefaci că Dumnezeu există și că El este conducătorul suprem al lumii întregi. Va trebui să încerci să-ți închipui că Dumnezeu este înconjurat de cete de îngeri care Îl slăvesc și Îl asistă, și că unii dintre acești îngeri s-au răzvrătit împotriva stăpânului lor, punând întunericul mai presus de lumină.

Suflai în cana de cafea încă deosebit de fierbinte, arzându-mi buzele. Monique ședea relaxată pe scaun, tricotând și ascultând cu mare atenție. Nu arunca nici măcar cea mai mică privire spre cele două andrele pe care le mânuia necontenit.

— Cu două mii de ani în urmă s-a petrecut miracolul venirii Fiului lui Dumnezeu în lume, continuă Aldo Lombardi ca un adevărat propovăduitor.

Cunoașteți amândoi importanța pe care o are venirea pe lume a lui Hristos.

Cuvintele Sale și pildele pe care ni le-a transmis în puținul Său timp petrecut pe pământ continuă să trăiască în fiecare dintre noi. Ceea ce Hristos a înfăptuit a fost restabilirea unei noi ordini a lumii, formarea unei religii cu totul noi și găsirea unui nou mod de înțelegere a vechilor religii.

Aldo Lombardi adoptă aerul unui misionar a cărui menire era aceea de a converti un necredincios.

— Biblia povestește despre Dumnezeu și despre adevărul existenței Sale.

Diavolul și demonii săi nu sunt decât apariții secundare îngăduite de marea Sa putere de îndurare. Sunt necesari pentru a contrasta răutatea lor cu mila nesfârșită a Domnului. Totuși, faptul că diavolul și ceilalți îngeri căzuți împreună

cu el nu ocupă un loc central în Biblie nu înseamnă și că alți profeți nu au consemnat parcursul și mesajul său. Mesagerii răului au transmis mesajul diavolului și preamărirea întunericului la fel de asiduu precum autorii și profeții biblici. Manuscrisele lor au fost ascunse. Clerul ar fi distrus toate aceste texte păgâne dacă ar fi ajuns în posesia lor. La fel cum, în vremurile dintâi, Biblia exista în mai multe variante și exemplare – ce nu erau altceva decât transcrieri mai mult sau mai puțin exacte sau copii transmise prin viu grai –, și aceste texte satanice coexistau în nenumărate variante. Însă, pe

parcurs, au fost unul câte unul descoperite și nimicite. În momentul în care marii părinți ai Bisericii au reușit să adune toate scrierile biblice într-un singur exemplar canonizat, mai exista doar un singur exemplar din textul ce azi poartă numele de Manuscrisul lui Lucifer.

— Ce face ca acest text să fie atât de important în ziua de azi? întrebai. Ce îl face să fie atât de periculos?

— S-ar putea spune că o biblie satanică ar reprezenta un pericol în sine tocmai pentru că ar putea înșela mințile rătăcite oferindu-le justificarea necesară

manifestării egoismului în fața iubirii de aproape, a răului în fața îndurării, a întunericului în fața luminii. Oare ce ar fi fost iudaismul și creștinismul în absența Bibliei? Sau ce ar fi fost islamul în absența Coranului?

— Să înțeleg că urmează o nouă răsturnare de situație?

— Ceea ce cunoaștem până acum despre Manuscrisul lui Lucifer este faptul că

codexul său este alcătuit absolut eclectic, conținând: istorisiri, alegorii, fabule, cântece de slavă, profeții și revelații. Pe lângă toate acestea, textul ar mai conține și anumite simboluri magice, de neînțeles pentru necunoscători, dar care ar putea fi răspunsuri la marile întrebări ale vieții, dar și la misterul morții. S-ar fi reușit totuși construirea unui calendar pe baza acestor simboluri. Vă sunt poate cunoscute miturile țesute în jurul anului 2012?

Asemeni unei școlărițe silitoare, Monique ridică mâna în semn că ar cunoaște răspunsul la întrebare și apoi scrise:

— Va avea loc o schimbare a lumii.

— Bazat pe studiul textelor vechi și al profețiilor – atât biblice cât și cele aparținând culturii maiașe –, anul acesta ar trebui să se petreacă un eveniment cu adevărat epocal. Însă nimeni nu poate spune cu exactitate ce se va întâmpla de fapt. Unii vorbesc despre armagedon, apocalipsă sau reîntoarcerea lui Hristos.

— O nouă revelație, scrise Monique.

— Ceea ce arată calendarul maiaș ar fi începerea unui ciclu cu totul nou care ar presupune alterarea completă a ordinii universului. Unele dintre cele mai răspândite predicții ar fi: inversarea polilor Pământului, chiar întoarcerea Pământului cu susul în jos, sau apropierea Pământului de planeta Nibru, al cărei ciclu în jurul soarelui are o durată de 3661 de ani. O altă probabilitate ar mai fi deschiderea unui pasaj între două dimensiuni paralele. În fine, anul 2012 se prefigurează a fi un an plin de magie și de fantezii ale lansării unor sumedenii de profeții teologice despre viitorul omenirii.

— Să înțeleg atunci că Manuscrisul lui Lucifer ar prezenta încă o astfel de teorie?

— Într-una dintre scrierile istoricului Sozomens din jurul secolului al V-lea se citează dintr-o veche copie a codexului, arătându-se că ar urma să se petreacă un

eveniment deosebit de semnificativ peste 1 647 000 de zile.

— Și ce anume ar trebui să se petreacă?

— În Noul Testament găsim ceva oarecum asemănător – doar deosebit de alegoric articulat – în Apocalipsa după Ioan:

Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Şi numărul ei este 666.[1]

666 este un număr mistic. De-a lungul timpului s-a dezvoltat o adevărată

pseudoștiință în jurul interpretării acestui număr. Iată ce scria vechiul nostru prieten Giovanni Nobile despre numărul 666 în textele sale.

Îmi întise niște foi bătute la mașină învelite într-o folie de plastic.

Mulți susțin că numărul fiarei – 666 – din Apocalipsa după Ioan ar reprezenta o codificare a numelui înfiorătorului împărat Nero. Simbolismul din jurul numărului 666 este rezultatul unei simple erori de interpretare a

scrierilor cuneiforme babiloniene. Babilonienii foloseau numărul sacru 3661 pentru a se referi la zeul lor suprem Marduk.

Eroarea pornește de la evreii aflați în exil babilonian, care au înțeles greșit semnificația acestui număr. Înțelegând că cele trei simboluri cuneiforme îl reprezentau pe zeul babilonian, nimeni altul decât dușmanul de moarte al evreilor, i-au atribuit de îndată numărul 666. Nu cunoșteau matematica babilonienilor și cel mai probabil că au continuat să confunde și pe mai departe cifrele cu însemnele lor ebraice. Astfel evreii citeau numărul cuneiform 3661 ca 666, dar nu aceasta este interpretarea corectă a scrierii cuneiforme. Datorită

faptului că matematica mesopotamiană era hexadecimală (se baza așa deci pe numărul 60), dar și datorită faptului că părțile fractionare erau separate între ele prin virgulă, înșiruirea de semne l, l, l trebuie să fie citită ca 3661. Primul simbol cuneiform din reprezentare este atribuit numărului 3600, cel de-al doilea, numărului 60, iar cel de-al treilea, cifrei 1. Astfel s-a petrecut transformarea codului secret, 3661, al zeului Marduk în numărul fiarei, 666, din Apocalipsa după Ioan. Și tot în acest fel, sistemul matematic avansat al babilonienilor a ajuns să influențeze mitologia ebraică, dar și pe cea creștină.

— Nu sunt extrem de familiarizat cu matematica, dar cred că înțeleg principiul general, spusei înapoind foile profesorului.

Acesta continuă:

— Vechile scrieri arată că prințul se va uni cu o desfrânată și va zămisli un fiu care va domni peste toate împărățiile lumii.

— Diavolul va avea un fiu? Iar fiul va fi al unei desfrânate? Aceasta este marea profeție a Manuscrisului lui Lucifer, că în anul 2012 o prostituată ar urma să dea naștere fiului diavolului care va pune apoi stăpânire peste lumea întreagă?

— Așa este scris. Nu poate fi altceva decât o blasfemie a însămânțării Fecioarei Maria. Desigur, textul a fost scris cu 2500 de ani înaintea nașterii lui Hristos.

Departe de mine gândul de a da crezare unei astfel de profeții, eu nu fac altceva decât să relatez conținutul textului. Gândindu-ne că nu mai sunt decât trei ani până în anul 2012, nu este prea dificil să ne imaginăm că aceste persoane care comit orice fel de crime pentru a pune mâna pe manuscris ar fi mânate de o puternică motivație religioasă. Textul trebuie să fie pentru ei o împlinire a profeției.

Îmi îndreptai privirea spre Monique pentru a observa dacă se manifestă în vreun fel, dar tricotatul părea să-i acapareze întreaga atenție.

— Milioane de oameni cred cu tărie în a doua venire a lui Hristos și în momentul judecății finale a viilor și a morților, spusei. Nu pare chiar atât de puțin plauzibil ca și fiul diavolului sau Antichristul să-și pregătească venirea.

— Unde anume este manuscrisul, Bjørn?

Mi se pusese o întrebare pertinentă și deosebit de relevantă. Toți porii ființei sale de cercetător în teologie îl îndemnau pe profesor să se îndrepte către acel controversat manuscris antic. Cu toate acestea, întreaga orânduire a faptelor – insistența sa de a mă aduce la Roma, agenții de pază de afară, toate explicațiile și vorbele sale – începuse să-mi ridice anumite semne de întrebare.

— Manuscrisul se află într-un loc sigur.

— Trebuie neapărat dat în grija cuiva capabil să-l conserve și să-l descifreze, dar desigur că ai și făcut asta. Înțeleg de altfel foarte bine zelul tău de a proteja manuscrisul și de a nu-l pune la îndemâna oricui.

Încerca din răsputeri să-și mascheze impulsul de nestăvilit de a afla, de a cunoaște. Afară, undeva în labirintul de turle, turnuri și capele, se auzi singura bătaie a unei clopotnițe. Îmi trezi un puternic sentiment de milă.

Bătăile sale erau mereu într-o altă lume, într-o lume a lor, la fel ca mine. Nu contenea să mă

uimească Roma și amalgamul său de trafic și turiști acompaniat de gânguritul porumbeilor, prezența constantă a preoților, călugărilor, măicuțelor și a iubirilor tăinuite în spatele obloanelor trase.

— Ai putea să-mi faci micul serviciu de a-mi confirma în vreun fel dacă tot ceea ce ți-am spus legat de manuscris este măcar într-o mică măsură corect? spuse profesorul pe tonul său cel mai răbdător. Iar dacă într-adevăr aș avea dreptate, fără a fi considerat vreun fanatic religios, și fiul diavolului ar veni pe lume de acum în trei ani pentru a distruge tot binele pe care Hristos l-a sădit pe pământ, nu ar fi oare în interesul tuturor, chiar și în interesul necredincioșilor ca cineva să-l oprească? N-ar fi oare în interesul nostru al tuturor ca cineva să se împotrivească urzelii satanice?

Simțeam cum încearcă să mă atragă în jocul său, așa că preferai să nu-i răspund.

Îi întâlnii însă privirea și-l privii drept în ochi.

— Îți mai amintești poate că vorbeam despre evanghelia dispărută a lui Bartolomeu? întrebă el. Bartolomeu a fost la rândul său unul dintre cei doisprezece discipoli care au făcut referire la un grup de zece demoni pe care i-ar fi și numit în scrierile sale: Chalkatura, Caruth, Duth, Graphathas, Hoethra, Melioth, Mermeoth, Nephons și Onomatath. Cel de-al zecelea, însă, Salpsan, este de departe cel mai important. Este singurul care apare într-o scriere apocrifă

nou testamentară Enigma lui Bartolomeu, sub denumirea de „fiul diavolului“.

Îmi întinse din nou o altă bucată de hârtie:

Iar eu (Satan) m-am îndreptat către fiul meu Salpsan sfătuindu-ne cum l-am putea nimici pe acela care a permis izgonirea mea din ceruri.[11]

— Bjørn, spuse Aldo Lombardi, este în puterea ta să împiedici venirea pe lume a fiului diavolului!

Profesorul Aldo Lombardi, mânat ca mulți alții de viziunea unor dimensiuni nebănuite, era atât de absorbit de profeția manuscrisului, încât nimic nu l-ar mai fi putut salva din ghearele propriilor închipuiri.

— Eu nu sunt decât o biată unealtă în această luptă care se dă pentru Hristos, spuse el, dar cauza zbaterii mele este una cu mult mai mare. Eu sunt reprezentantul tuturor acelora care vor să împiedice venirea Antichristului prin orice mijloace. Suntem mai mulți – o grupare de clerici, credincioși, călugări, teologi, cu toții oameni ai binelui, Bjørn! –, toți uniți împotriva lucrării diavolului. Pentru înfrângerea lui Satan – și a acoliților săi în trup și suflet în încercările lor de a găsi desfrânata menită să zămislească vlăstarul răului în lume – este necesară cunoașterea planurilor sale. De aceea avem nevoie de tălmăcirea tuturor profețiilor.

Mai așteptam parcă un „aleluia“ șoptit printre rânduri.

— Trebuie să ajungem la acel manuscris, Bjørn. În aceeași măsură în care Vechiul Testament pregătea venirea pe lume a Mântuitorului, Manuscrisul lui Lucifer gătește calea venirii fiului diavolesc. Numai cunoscând tălmăcirea profețiilor în cele mai mici detalii vom putea împiedica ducerea lor la îndeplinire. Discipolii diavolului caută manuscrisul pentru a pregăti calea întunericului. La fel cum Dumnezeu s-a bucurat de sprijinul Fecioarei Maria, și diavolul își caută propriile ajutoare pe pământ. Noi luptăm pentru ceva în care credem cu cea mai mare tărie. Sunt sigur că tu, mai ales, înțelegi ce vreau să

spun. De ceva vreme așteptam deja apariția acestui Manuscris al lui Lucifer. Am păstrat legătura în mod sistematic cu anumiți decani și profesori ai celor mai prestigioase universități, de asemenea cu institute de cercetare și muzee din lumea întreagă. Așa am dat în cele din urmă peste vestea descoperirii făcute de muzeologul Taras Koroljov, dar în mod surprinzător nu prin intermediul muzeului Pechersk Lavra, ci prin intermediul unei persoane de legătură de la Universitatea din Oslo.

Făcu o mică pauză și se uită lung la mine.

— Atunci am început să te contactez telefonic.

2

Rămăsesem uimit privindu-l pe profesor.

Mă copleșeau simultan toate discuțiile despre fiul diavolului, precum și noua revelație că misterioasele telefoane pe care le primisem la întoarcerea din Kiev –

și care continuaseră de altfel insistent să apară până în momentul predării telefonului în mâinile poliției – erau de la acel profesor în teologie, Aldo Lombardi.

Trebuia să fi fost cel puțin în stare să-i recunosc vocea, nu? Nu sunt oare suficient de mulți oameni capabili să recunoască vocea unei persoane străine auzite doar la telefon?

— Pari foarte surprins! Ei bine, închipuie-ți propria mea surprindere în momentul în care, într-o bună zi am ajuns să fiu contactat de tine cu privire la nimeni altul decât Giovanni Nobile!

Aș fi vrut să-i spun că nu intenționasem nicio clipă să-l sun tocmai pe el, că

fusesem transferat de centrală doar pentru că insistasem să vorbesc cu cineva care ar putea deține informații despre Giovanni Nobile, dar bătăile inimii erau atât de puternice încât mi se făcu teamă că n-aș fi fost în stare să vorbesc.

Monique își pusese tricotajul în poală și ne privea fix pe amândoi.

— De unde ați aflat că manuscrisul se află la mine? reușii să întreb până la urmă.

— Am primit o informație de la una dintre persoanele noastre de legătură în momentul întoarcerii tale din Kiev.

— Firește, Trygve Arntzen!

Era doar o bănuială, dar chipul profesorului Lombardi nu făcu decât să-mi confirme că mersesem direct la țintă.

— Noi nu dezvăluim niciodată identitatea surselor noastre.

„Foarte bine“, gândii eu aproape încântat de mine însumi, „măcar nu aveți surse la Institutul Árni Magnússon din moment ce nici nu bănuiți că am trecut prin Islanda.“

Monique își aduse carnețelul de notițe, ca și cum ar fi fost gata să aștearnă o serie întreagă de întrebări, dar nu scrise niciun cuvânt. Profesorul Lombardi începuse să-i inspire un sentiment de neîncredere, căci începuse să-l privească cu suspiciune vădită. Dacă totuși încercam să-i întâlnesc privirea, se uita numaidecât în jos.

— Trebuie să fiți extenuați, spuse profesorul. Ce-ar fi să ne odihnim și să lăsăm toată discuția pe mâine?

Nici eu, nici Monique n-am scos un cuvânt. Profesorul ne salută formal și distant, apoi își așează pe cap aceeași pălărie Borsalino și ne lăsă singuri.

Nu pot să-mi explic din ce cauză îmi vine atât de greu să mă încred în cei din jur.

O fi probabil din cauza mamei, a trădării ei, sau poate din cauza tatei, și el mă

trădase într-un fel. În fața ochilor mei, copilăria se înfățișează ca o interminabilă

vale a plângerii și a ipocriziei. Sau poate nu fac altceva decât să distorsionez

amintiri. N-aș putea exclude cu certitudine varianta din urmă.

3

— Crezi în spusele lui? scrise Monique în carnețelul de notițe.

— Tu?

Trecusem de la masa de bucătărie în camera de zi. Îmi turnasem un pahar de vin roșu. Geamul bucătăriei și ușa balconului în stil franțuzesc erau larg deschise, lăsând loc unei adieri binefăcătoare să cutreiere întreg apartamentul.

Luai carnețelul și creionul și începui să scriu:

— Cred că suntem ascultați. Trebuie să existe microfoane plasate aici, în apartament.

Monique se uită în jur, își mușcă buza de jos și ridică din umeri.

— Secta aceea... scrise ea.

— Când am primit primul telefon anonim din partea profesorului, eram aproape sigur că nu putea fi altcineva decât ei, criminalii.

Simplul fapt de a formula această bănuială în cuvinte avea darul de a-mi confirma toate temerile.

— Nimic din toate întâmplările astea nu pare să aibă vreun sens, continuai. Pare interesat să ne protejeze, dar poate fi la fel de bine unul dintre ei.

— Aldo? Niciodată! scrise Monique.

— Toată povestea lui Giovanni Nobile ar putea fi o capcană menită să mă atragă

aici, în mrejele lui Aldo Lombardi.

Aici Monique nu adăugă nimic.

— Nu mai înțeleg nimic, scrisei. Nu mi-ar veni totuși să cred că o persoană ca Aldo Lombardi ar putea fi părtașă la trei omoruri.

— Imposibil! N-are niciun fel de implicare!

— Și totuși este ceva complet nelalocul lui în povestea asta.

Mă ridicai și mersei până la ușa balconului. Pe cer clipeau luminile unui avion.

Monique veni lângă mine și amândoi rămaserăm acolo, în ușa deschisă.

— Sunt totuși sunt de părere că ar trebui să plecăm de aici, scrisei în carnețelul ei. Pentru orice eventualitate.

— Încotro?

— Oriunde! Până vom ști cu certitudine în cine putem avea încredere.

— Mai bine așteptăm. Să vedem ce se întâmplă!

Dădui din cap.

— Atunci ce facem?

— Mai întâi trebuie să aduc mașina în parcare, apoi părăsim Roma și găsim un hotel.

— Toată zona e pusă sub supraveghere!

— Știu. Vezi furgoneta de jos? Cea cu geamuri fumurii? Așteaptă acolo de când am venit. Am făcut semn cu capul spre un mic aparat din colțul tavanului.

Trebuie să fie un senzor, am continuat, care receptează fie mișcarea, fie căldura corporală.

— Își vor da seama imediat dacă părăsim apartamentul.

— Va trebui să rămâi aici. Odată ce găsesc mașina, voi veni după tine.

Îmi cuprinse strâns încheietura mâinii, trăgându-mă înapoi. Îi făcui semn să nu spună nimic. Mișca energic din cap în semn de protest și nu voia să-mi dea drumul. Îmi desprinsei mâna dintr-a ei și scrisei:

— Nu-ți fie teamă! Totul va fi bine! Vin repede înapoi! Pe casa scărilor, la etajul al doilea, este un geam. Pe acolo se poate coborî pe o cornișă care dă înspre scările de incendiu. Prin spate se poate ajunge la una dintre străzile laterale. Nu au cum să țină chiar toată zona sub supraveghere.

Monique continua să protesteze, mișcându-și insistent capul.

— Îți voi trimite un sms de îndată ce am luat mașina și sunt în apropriere. Tu vei coborî în stradă, iar eu te voi lua cu mașina. Va trebui să cobori prin gemulețul de la etajul doi, să aluneci pe cornișă și să mă aștepți pe străduța din spate, încheiai, desenând o grimasă veselă la sfârșit.

— Cred că ar fi vremea să ne culcăm, spusei eu cu voce tare, căscând exagerat de accentuat.

În carnețelul lui Monique scrisesem însă:

— Cred că ar trebui să-mi ia cam douăzei, treizeci de minute să ajung în parcare.

Ar trebui să fiu înapoi în trei sferturi de oră, maxim într-o oră. Mă poți cronometra pe mobil. O să vezi că va trece repede!

— Bjørn, schiță ea cu buzele.

În ochi i se derulară toate nenorocirile care mi s-ar fi putut întâmpla.

4

Fără cel mai mic sunet, am ieșit din apartament și m-am strecurat în jos pe scări.

Ajuns la etajul al doilea, am deschis larg cele două canaturi ale ferestrei care dădea în curtea din spate. Balamalele au scârțâit înfiorător la fiecare mișcare. Nu era nimeni în jur. Din vârful unei grămezi de anvelope uzate, o pisică mă privea insistent. Mi-am amintit numaidecât de Sir Francis.

Am coborât pe cornișa care era potrivit de lată. Am băgat degetele într-o mică

crăpătură aflată în dreptul capului, pentru a simți cât de cât că mă pot agăța de ceva. Nu priveam decât tencuiala din dreptul feței mele, orice altă mișcare ar fi

însemnat prăbușirea în gol. Nu era vorba decât de o cădere de trei, patru metri, suficientă însă pentru o persoană cu rău de înălțime și accese de amețeală.

Încet, cu fiecare pas dirijat de bătăile nebune ale inimii, am alunecat înspre scara de incendiu. Până la urmă cornișa nici nu era chiar atât de îngustă, să fi avut vreo treizeci de centimetri lățime. Senzația pe care mi-o lăsase, însă, era cu totul alta.

Scara de incendiu a produs un scârțâit îngrozitor în momentul în care am desprins-o din locașul ei pentru a coborî până în curte. Urmăream fiecare fereastră, dar nu zărisem niciun chip ascuns printre umbre care să-mi fi surpins fuga. Până și pisica dispăruse.

Din liniștea curții ascunse m-am îndreptat spre aglomerația centrală. Traficul dădea întregii lumi o senzație de normalitate. Am început să alerg înspre parcarea subterană, acolo unde lăsasem mașina. Pe terasele cafenelelor întinse pe trotuare, romanii, împreună cu turiștii, savurau în

tihnă veșnicul caffè latte și tradiționalul vin. Roma se trezea încet la viața de noapte.

Am plătit biletul la intrarea în parcare și am coborât scările până la al treilea nivel subteran. Mașina era exact acolo unde o lăsasem, așteptând răbdătoare între același Ford Fiesta și un Hiace, în toată spledoarea sa roz cu punctulețe.

Pentru o clipă am avut senzația că uitasem cheile mașinii și mă vedeam deja întorcându-mă la apartament pentru a le recupera, dar din fericire le-am găsit suficient de repede în buzunarul de la pantalon.

5

Pașii mei răsunau în golul acelei nesfârșite împrejmuiri de beton. Există oare ceva mai pustiu decât o parcare subterană fără nici cea mai mică urmă de prezență umană?

Exact în momentul în care urma să deschid portiera căutând gaura cheii în penumbra parcării, am fost oprit de sunetul ușii glisante a furgonetei parcate exact în cealaltă parte a mea. Nici măcar nu apucase să mă cuprindă teama.

Reușii să fac un pas într-o parte în momentul în care niște indivizi apărură brusc în spatele meu.

— Scuzați-mă, spusei instinctiv.

Simții cum sunt cuprins de încleștarea unor brațe puternice. Încercai să mă

întorc, dar degeaba. Strigam după ajutor și loveam neajutorat în aer. Panica începea să pună stăpânire pe mine. Aproape că reușiseră să mă anihileze, dar disperarea mă făcuse mai puternic, așa că am reușit să mă eliberez. Alergam nebun printre mașini, strigând după ajutor, dar era mult prea târziu în noapte și nu avea cine să mă audă. Mă urmăreau pașii lor lovind puternic în pavajul de beton și umbrele proiectate pe pereții întunecați ai parcării.

— Opri! se auzi o voce într-o limbă pe care n-o puteam înțelege.

În adolescență aveam nevoie de 11,3 secunde să parcurg șaizeci de metri. Îmi simțeam picioarele atât de grele, la fel ca acum. Alergam nebunește, dar îi simțeam aproape în spatele meu. Dacă ar fi apărut o mașină, aș fi fost poate salvat. Mă îndreptam spre urcușul spiralat al parcării.

Deodată, din față, apăru un individ care încercă să mă oprească. Alergam direct înspre el și fusei ajuns numaidecât din urmă. Cineva mă cuprinse din spate.

Încercai în zadar să mă eliberez. Loveam cu coatele în jurul meu. Erau mult prea mulți și mult prea puternici. O mână îmi apasă pe gură o țesătură

umedă cu miros înțepător. O durere puternică îmi străpunse sinusurile și se afundă ca sârma ghimpată în plămâni și în cap. Nu mai simțeam decât niște brațe care mă

prindeau în cădere.

[1] Apocalipsa după Ioan, capitolul 13, versetul 18.

[11] Fragmente din aceste texte pierdute se mai găsesc doar în limba latină și în

limba greacă, evocând discuții purtate între Hristos și apostoli.

XX: Călugării

1

O Salutaris Hostia quae caeli pandis ostium...

Nu aveam nici cea mai mică bănuială cât timp se scursese în momentul în care acordurile unui cor gregorian mă întâmpinaseră parcă din depărtările unui alt colț de lume.

Bella premunt hostilia, da robur, fer auxilium...

Acordurile monotone ale cântecului se învârteau în mintea mea, provocându-mi fantasme cu călugări în robe pe holurile mănăstirilor de mult apuse. Mi se părea că văzusem sute de călugări fără față perindându-se pe lângă patul în care mă

vedeam zăcând gol și rece, între pereții unei catedrale părăsite, în interiorul căreia lumina se strecura prin desenele colorate ale vitraliilor.

Uni trinoque Domino sit sempiterna gloria, qui vitam sine termino...

Cântecul s-a estompat încet, și cu ochii încă închiși reușeam să disting un cor bărbătesc ce părea să vocifereze mai mult decât să cânte.

Nobis donet in patria...

Am început să gem. Aveam senzația că tot creierul mi se inflamase de durere.

Îmi era frig. Eram amețit și îmi era rău. Ajunsesem într-o stare jalnică. Simplul act al respirației era însoțit de mii de înțepături ca de cuțit. De fiecare dată când trăgeam aer în piept era ca și cum aș fi absorbit un fel de acid coroziv.

Începusem să tușesc. Un miros puternic și dulce a început să mă facă să mă simt rău. Abia după câteva clipe am reușit să-l identific. Era tămâie. Am încercat să

deschid ochii, dar o ceață strălucitoare își făcuse parcă loc în interiorul craniului și nu mă lăsa să evadez. Câteva secunde sau poate chiar minute am alunecat din

nou într-o piroteală plăcută, dar, venindu-mi în fire, m-au întâmpinat aceleași voci rugătoare și cântecul lor încremenit... Audi, benigne Conditor, Nostras preces cum fletibus... Am izbutit într-un final să deschid ochii. Indivizii adunați în jurul meu îmi apăreau ca umbre nedefinite. Încercam să-mi dau seama unde mă aflu și ce mi se întâmplase. Îmi aminteam că mă aflam în Roma, dar nu mai știam din ce cauză. Îmi aminteam de Monique, dar nu puteam spune cine este.

Mă copleși totul dintr-odată. Aldo Lombadri, fuga, indivizii din parcare.

Unde mă aflam? Clipeam nebunește pentru a putea distinge ceva din formele îngrămădite în jurul meu. Oare se afla și Aldo Lombardi printre ele? Să fi fost implicat în toate acestea? Ce se întâmplase cu Monique? Fusese prinsă și ea?

— Monique?

Întrebarea izbucni ca o durere reiterată.

Foarte încet începui să disting tot mai multe forme din jur. Nouă oameni erau adunați în jurul meu, dar nu recunoșteam pe nimeni. Cu toții erau îmbrăcați în robe cenușii. Cu ochii pe jumătate închiși șopteau încontinuu aceeași rugăciune sau invocare interminabilă.

— Cine sunteți? Ci... s...eți.

Nu-mi puteam stăpâni foarte bine limba.

Camera era mare, asemeni unei hale cu acoperiș înalt și nișe cu motive sculptate.

Încercai să mă ridic în coate, dar se pare că eram legat. Abia atunci observai că

sunt complet gol. Albul pielii mele părea fragil și străveziu în contrast cu așternutul la fel de alb pe care fusesem așezat.

Eram gol.

La fel de gol cum fuseseră și Christian Keiser, Taras Koroljov sau Marie-Élise Monnier.

Eram complet gol și imobilizat pe un pat învelit într-un așternut alb.

Simțeam cum groaza mă cuprinde prin legăturile de mătase care mă țineau

locului. Nu reușii să articulez decât câteva sunete distorsionate.

2

Dintr-odată vocile încetară. Liniștea ce se așternu era și mai înfiorătoare.

Indivizii din jurul meu făcură câțiva pași mai în spate. O ușă se deschise și un cineva păși înăuntru.

— Stimate domnule Beltø...

În vocea sa se putea distinge o ușoară urmă de accent. Îmi îndepărtă bandajul de pe ochi. Mă privea un bărbat în jur de șaizeci de ani, poate puțin mai în vârstă.

Părul și barba foarte bine îngrijite erau cenușii. Privirea lui avea o duritate tăioasă.

— Stimate domnule Beltø...

Ecoul numelui meu răsuna ca o amenințare ascunsă. Mister Beltø... Își lipi degetele de la mână unele de altele ca într-o cupolă. Degetele se terminau cu niște unghii lungi și ascuțite, ca de femeie. Privirea îi alunecă nestingherită peste trupul meu dezgolit. Ceilalți indivizi așteptau neclintiți, în liniște. Ochii lor erau îndreptați în sus, în neant, departe de mine și de acest necunoscut care tocmai pătrunsese în încăpere.

Străinul se apropie și mai mult.

— Cine ești? izbucnii, încercând să-l țin la distanță.

Nu m-ar fi mirat să-mi spună că e însuși diavolul.

— Eu sunt Primus Pilus al sfântului ordin din care fac parte.

— Primus ce?

— M-ai auzit foarte bine.

— Nu înțeleg nicio iotă din ce spui.

— Nu ți s-a spus oare cine suntem?

Cu arătătorul său ascuțit îmi trase o linie dreaptă din cap până la buric. Atingerea îmi păru de-a dreptul obscenă, barbară, ca și cum dintr-o singură mișcare mi-ar fi deschis trupul, scoțându-mi toate măruntaiele.

Închise ochii și rosti:

— In nomine Magna Dei Nostri Satanas.

Indivizii care formaseră un cerc în jurul nostru repetară aceleași cuvinte.

Chipurile lor nu spuneau nimic, erau supuși și umili asemeni unor lachei.

Își puse mâna peste pieptul meu, chiar în dreptul inimii, ca și cum ar fi dorit să

se asigure că încă mai bate. Mâna sa avea o răceală metalică. Își înfipse unghiile adânc în piele, făcându-mă să țip de groază și de durere. Voia oare să-mi smulgă

inima din piept?

— Ki'q Melek Taus r'jyarh wh'fagh zhasa phr-tga nyena phragn'glu.

Își mută mâna mai în jos și o opri la câțiva centimetri de sex. Când în sfârșit atingerile încetară simții cum o mare povară îmi fusese îndepărtată.

— Știi ce vrem de la tine.

Tonul său nu era nici amenințător, nici rugător. Era o simplă afirmare a unei evidențe.

Eram aproape pe punctul de a izbucni în hohote de plâns. Nici nu mai știam ce să răspund. Normal că știam ce vor de la mine, dar mi-ar fi dat oare drumul dacă

le-aș fi spus unde se găsea manuscrisul – într-un seif din Islanda – sau m-ar fi ucis oricum? Ce puteam să mai spun? Cum aș fi putut să mă exprim? Ce mijloace se puteau folosi pentru a-ți răscumpăra viața din mâinile unor fanatici religioși?

— De ce sunt legat și gol? întrebai mai mult pentru amâna inevitabilul.

— Așa o cere ritualul.

— Ce fel de ritual?

— Ritualul strămoșesc. Unde este manuscrisul?

— Într-un loc foarte bine păzit.

— Unde?

— De ce v-aș dezvălui locul când asta ar însemna cel mai probabil moartea mea?

În pauza care a urmat nu mai auzeam decât respirația sa tăioasă.

— Crezi oare că vei avea puterea să ni te pui împotrivă? spuse el pe un tot răbdător, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil îndărătnic. Știi doar ce putem face.

Am avut de-a face cu atâția alții la fel de încăpățânați, și cu toții au avut același sfârșit. Doar nu-ți închipui că tu ești singurul care a încercat să ne sfideze?

— Ați ucis deja cel puțin trei oameni și cu siguranță eu voi împărtăși aceeași soartă indiferent ce v-aș spune! Vocea începuse să-mi tremure. Credeți că am de gând să vă dezvălui unde se află manuscrisul doar ca să vă ofer plăcerea de a-mi goli trupul de sânge? Nu veți ști niciodată unde este ascuns dacă mă veți ucide.

— Permite-mi să-ți clarific un mic amănunt... Înaintașii noștri, bravii călugări care au avut cutezanța de a se împotrivi urzelilor Bisericii creștine, au făcut câteva mari descoperiri în lupta lor împotriva dominației

catolicismului. Una dintre aceste descoperiri nu este altceva decât ritualul mistic al sângelui.

Făcu un semn din cap către indivizii adunați în cerc. Unul dintre ei începu să-mi spele corpul de sus până jos cu un burete îmbibat în apă parfumată. Un altul aduse un cufăr din lemn în care se afla un jgheab. Părea foarte mare, suficient de mare încât să primească cinci litri de sânge. Un al treilea aduse un sicriu de argint. Pe o bucată de catifea roșie erau înșirate cuțitașe, bisturie și alte mici instrumente.

— Departe de noi să ne dorim cea mai mică vărsare de sânge, adăugă individul care își spunea Primus Pilus. Cu ajutorul acestui echipament putem goli un trup de sânge în doar câteva minute, dar putem de asemenea prelungi procesul ore în șir, chiar zile, dacă este necesar.

Cufărul părea foarte vechi. Pereții săi erau decorați cu simboluri bizare și cu

reprezentări ale unor ființe hidoase.

Indivizii traseră cufărul până sub brațul meu drept și îmi legară un garou chiar deasupra cotului. Nu avea niciun sens să încerc să mă împotrivesc. Simțeam cum mâna, apoi încheietura și întreg brațul se așază perfect în lăcașul destinat lor. La final mâinile îmi fură legate strâns. Printr-o deschizătură destinată exact acestui scop, ar fi putut introduce cuțitul în cufăr și de acolo chiar în trupul meu, iar prin intermediul a trei roți aflate în exterior puteau controla strânsura legăturilor.

— Beltø, totul se poate face rapid și fără dureri sau putem prelungi chinul ore în șir. Te întreb pentru ultima dată: unde este ascuns manuscrisul?

3

Timpul este asemeni vinului: este prețuit abia atunci când e pe sfârșite.

Ceva se petrece în tine în momentul în care îți dai seama că viața ți se va sfârși în curând. Unii preferă ca totul să se petreacă repede, fără suferință, într-o clipită.

Eu însă îmi propusesem să mă agăț cu disperare de viață oricât de mult ar fi fost posibil.

— Odată cu moartea mea, manuscrisul va rămâne pierdut pentru totdeauna, am bolborosit.

— Vei vorbi, Bjørn Beltø! Toți ajung să vorbească până la urmă.

— Eu, niciodată!

— Ești doar un om, Beltø. Nu vei rezista.

Făcu semn unui individ care ieși din cerc. Când se apropie suficient de mult de mine, observai că era destul de tânăr – în orice caz nu părea să aibă peste treizeci de ani – și că nasul său era neobișnuit de mare. Îmi apucă brațul stâng și îmi îndesă ceva în palmă. Era o amuletă, aceeași amuletă din bronz cu simbolul unei pentagrame pe o parte și al triquetrei pe celalaltă. Într-un gest reflex, cuprinsei strâns amuleta cu tot pumnul.

Individul căruia i se spunea Primus Pilus repetă aceeași rugăciune într-o limbă

pe care n-o înțelegeam:

— N’kgna th ki’g Melek Taus r’jyarh fer’gryp’h-nza ke’ru phragn’glu.

Părea un druid.

Indivizii își reluaseră aceeași incantație monotonă.

— O Salutaris Hostia quae caeli pandis ostium...

Ceilalți îngenunchează cu toții și încep să se roage.

Din cufărul de lemn, Primus Pilus luă un bisturiu cu cap curbat.

Începui să gem.

— Mister Beltø? spuse el aproape întrebător, ca și cum ar fi vrut parcă să se asigure că sunt cu adevărat pregătit.

— Nu! strigai.

Introduse bisturiul într-una dintre fantele cufărului.

— Nu! strigai din nou. Nu!

Simțeam cum lama ascuțită a bisturiului îmi atinge pielea.

— Nuuu!

Își înălță capul și începu să invoce:

— Ave, Satanas!

Roma, mai 1970

Giovanni merse în cameră și deschise televizorul pentru știrile de seară. Nu era sigur dacă făcea asta din obișnuința anilor sau pentru a umple golul de tăcere dintre el și Luciana. Aceasta nici măcar nu se atinsese încă de ceașca de ceai. La televizor se difuza un reportaj despre Thor Heyerdahl, aflat în plină traversare a Atlanticului în Ra 2. Giovanni oricum nu putea urmări ce dorea de fapt să

demonstreze aventurierul norvegian și nu înțelesese mare lucru nici din următorul reportaj ce expunea palpitanta anchetă a exploziilor cu bombă din Roma și Milano petrecute cu un an înainte. Oprise televizorul când începu să se vorbească despre politică. Luciana încremenise fără să rostească vreun cuvânt.

Giovanni se deplasă până în camera de lucru și răsfoi câteva hârtii fără să

citească măcar vreun rând. Când se întoarse înapoi în camera alăturată, o găsi pe Luciana în același loc cu o țigară aprinsă.

— Fumezi? o întrebă.

Îl privi în vreme ce expira fumul inhalat. Nu mai fumase de peste zece ani.

— N-am mai rezistat, iartă-mă.

— Tocmai în camera de zi?

— Chiar nu e momentul, Giovanni! Iartă-mă.

— De unde ai făcut rost de țigări?

— De la chioșc.

Trase din nou din țigară și închise ochii. Geanta deschisă zăcea pe canapea. Avea oare țigările în geantă? Fuma oare pe furiș la serviciu? De ceva vreme păstrau chiar o scrumieră într-un dulap de bucătărie.

— Nu vrei să-ți pregătesc ceva de băut? întrebă el. Nu vrei niște vin sau niște apă?

— Nu, mulțumesc, răspunse ea.

Își umezi buzele cu vârful limbii înainte să inhaleze din nou.

Dintr-odată în fața ochilor i se înfățișă Luciana goală, în brațele lui Enrico, sfârșită de pasiune, zâmbitoare, culcată pe umărul lui cu țigara la gură.

Acela trebuie să fi fost motivul pentru care încă mai avea țigări în geantă.

Bineînțeles! Ca să poată fuma după lungile și obositoarele partide de sex.

— De ce te holbezi așa la mine? întrebă ea.

— Nu vrei nici măcar o fructă?

— Nu, mulțumesc.

Pe hol, Bella se scărpină și mârâi.

— Ce e toată povestea asta, Giovanni?

— De ce mă întrebi?

— De ce nu-mi poți pur și simplu spune ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă?

Sună telefonul. Luciana tresări. Îl privi pe Giovanni, care tocmai ridica receptorul.

Era doar Enrico.

Giovanni îi întinse telefonul. Ea apăsă cu putere țigara în scrumieră și spuse că

nu e momentul cel mai potrivit, Silvana era bolnavă și nu știa dacă va putea ajunge la muncă în ziua următoare. Își luară rămas-bun, iar apoi închise.

— Foarte scurtă discuția, spuse Giovanni.

— N-am vrut să țin linia ocupată prea mult.

— Nu, asta chiar nu.

— Închipuie-ți dacă ar fi sunat.

*

Minutarul ceasului vechi continua să meargă înainte. Luciana închise ochii.

Giovanni se întreba daca nu cumva adormise. În jurul său persista un miros stătut care îl urmărea peste tot. „Poate ar trebui să fac un duș.“ Rămase

totuși pe loc contemplând ideea dușului. „Și dacă sună câtă vreme sunt sub duș?“ Luciana n-ar fi niciodată în stare să le țină piept. Își împreunase mâinile. Oare se ruga?

Nu înțelesese niciodată relația Lucianei cu Dumnezeu. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul canapelei. Se auzea cum Luciana respiră pe nas. Nici el nu primea suficient aer în plămâni atunci când respira pe nas. Apoi își aminti de Silvana. Fetița lui dragă. Somnul îl cuprinse pe nesimțite.

*

Amândoi tresăriră când soneria răsună insistent în liniștea mormântală a apartamentului. Giovanni se uită la ceas. Era miezul nopții. Luciana încerca să-și pună părul în ordine. „Doamne sfinte, oricum nu mai contează în ce hal arăți!“

Giovanni era somnoros și se simțea neajutorat. Era în continuare întins pe pat, clipind mai mult inconștient, când soneria mai scoase încă un sunet prelung, insistent.

— Giovanni! șopti Luciana.

Se năpusti spre intrare și se uită pe vizor. Zări patru bărbați, doi destul de în vârstă și doi mai tineri. Cu toții aveau un aer aparte de distincție și sofisticare și toți erau la costum.

Erau ei.

Puteau la fel de bine să fie polițiști îmbrăcați civil, dar Giovanni înțelese de

îndată că trebuia să fie vorba despre ei.

Descuie ușa și o deschise.

— Buona sera, profesore Nobile, spuse cel mai în vârstă dintre ei.

— Buona sera, repetă el aproape mecanic.

— Să înțeleg că știți cine suntem, spuse individul despre care Giovanni își închipui că trebuie să fie liderul. Asta era impresia pe care o lăsa. Vorbea o italiană cu accent.

Îi lăsă să intre în apartament.

Luciana stătea la intrarea în camera de zi cu brațele încrucișate și cu o durere vădit întipărită pe față.

— Ce i-ați... făcut? suspină ea. Ce-ați făcut cu Silvana?

— Luciana... spuse Giovanni în același timp liniștitor și rugător.

— Permiteți-mi să mă prezint mai întâi, spuse liderul. Cei doi domni de aici, continuă el arătând înspre cei doi indivizi tineri și bine făcuți, poartă titlul de cavaleri de rangul al treilea. Făcu apoi un semn spre cel de lângă el: Primus Pilus. Iar eu nu sunt decât Marele Maestru al ordinului.

„Primus Pilus? Marele Maestru?“ se gândi Giovanni.

— Unde ați dus-o? întrebă Luciana tânguindu-se. Unde e Silvana? Ce i-ați făcut?

Marele Maestru nu scoase un cuvânt, mulțumindu-se doar s-o privească.

— Ajungem și acolo, spuse Primus Pilus. Nu i s-a făcut niciun rău.

Giovanni aduse niște scaune din bucătărie.

Marele Maestru și Primus Pilus se așezară. Ceilalți doi mai tineri rămăseseră în picioare până când Marele Maestru încuviințase din cap că pot lua loc.

— N-am anunțat poliția, exact așa cum ne-ați cerut, spuse Giovanni.

— Știm, spuse Primus Pilus.

— Ce vreți de fapt?

— Mai întâi, zise Marele Maestru, trebuie să știți că Silvana este în siguranță.

Giovanni se mișcă brusc pe scaun, iar cei doi indivizi musculoși făcură același lcuru.

— În siguranță? izbucni el. Și ce anume vreți să spuneți cu asta?

— Perché? întrebă Luciana. E numai un copil, n-are decât zece ani, de ce?

— Orice acțiune își are motivele sale, răspunse Primus Pilus.

— Vă interesează manuscrisul, nu-i așa? interveni Giovanni. Despre asta este vorba, despre Manuscrisul lui Lucifer.

— O concluzie cu adevărat revelatoare, profesore Nobile.

— Dar pentru numele Domnului, nu l-ați fi putut cere pur și simplu?

— Vreți să spuneți că ne-ați fi cedat manuscrisul atât de ușor?

— Bineînțeles că nu. Mă puteați amenința pe mine, nu pe fiica mea. Pe mine!

Desigur, n-aș putea spune exact cum aș fi reacționat dacă m-ați fi amenințat cu un pistol.

— Unde este manuscrisul?

— Nu se mai află în posesia mea.

— Bineînțeles că nu, spuse Primus Pilus neîncrezător.

La un semn al Marelui Maestru, cei doi indivizi musculoși merseră ață în biroul lui Giovanni. Acesta nu-i putea zări de unde era așezat, dar îi auzea răscolind încăperea, trăgând sertare, deschizând ușile dulapurilor, aruncând teancuri de hârtii pe podea.

— Nu-l veți găsi aici, spuse Giovanni.

— Sunteți dispus să puneți în primejdie viața propriei dumneavoastră fiice doar pentru a proteja manuscrisul? întrebă Marele Maestru.

— Giovanni! suspină Luciana.

— Bineînțeles că nu. Vă spun adevărul. Manuscrisul nu este aici. Se află la universitate. Nimic nu este mai important decât Silvana! Drept cine mă luați?

Marele Maestru îl privi cu o urmă de îndoială.

— Odată întors din Egipt, ați adus manuscrisul cu dumneavoastră aici, nu-i așa?

— Foarte adevărat, dar acum se află la universitate.

— Drumul cu bicicleta, îi șopti Primus Pilus Marelui Maestru.

Marele Maestru îl privi cu aceeași umbră de îndoială pe Giovanni.

— Vreți să spuneți că ați străbătut Roma pe bicicletă purtând Manuscrisul lui Lucifer într-un amărât de rucsac?

Nu fusese atât o întrebare, cât o clarificare.

— Întocmai, confirmă Giovanni cu o urmă de inocență în glas.

— Nu e nimic aici! strigă unul dintre indivizii din birou.

— Căutați în continuare! răspunse Marele Maestru. Apoi își îndreptă privirea spre Giovanni. Sunteți profesor! Teolog! Sunteți prin urmare conștient că orice obiect sacru trebuie mânuit cu evlavie și cu respect. Iar dumneavoastră l-ați pus într-un rucsac? Ce s-ar fi întâmplat daca v-ar fi lovit o mașină? Chiar nu aveți niciun fel de respect pentru...

Primus Pilus îl atinse cu mâna pe Marele Maestru.

Giovanni oftă lung. Individul avea dreptate. Treaba cu bicicleta fusese o mare neglijență din partea sa.

— Unde este Silvana?

— Silvana este la noi, răspunse Primus Pilus.

— De ce?

— Pentru că așa este scris, spuse Marele Maestru.

— Scris? Unde?

— Profesore Nobile, continuă Primus Pilus, un academician atât de strălucit ca dumneavoastră este cu siguranță familiarizat cu importanța ritualurilor și a tradițiilor, a acelor pârghii esențiale a căror permanență rămâne dincolo de istorie și de credință.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Într-o veche profeție stă scris că va veni ziua aceea în care toți cei puri și nepătați își vor duce odihna în coșciug, iar strălucirea lui Lucifer...

— Coșciug? țipă Luciana.

— Ritualurile sunt sacre, completă Marele Maestru.

— Care coșciug? suspină Luciana. La ce fel de coșciug vă referiți?

— Prin intermediul acestor ritualuri ne amintim și slăvim faptele din trecut.

— În Roma antică, o vestală bănuită de pierderea castității a fost închisă într-o peșteră cu doar puțină apă și pâine, în așa fel încât, în cazul nevinovăției sale, să

poată fi salvată de zeița Vesta, explică Primus Pilus.

— Dumneavoastră sunteți teolog, profesore Nobile, și știți desigur că Sfântul Castulus a fost îngropat de viu în nisip pe Via Labiciana, în anul 286, mai adăugă Marele Maestru. În mod asemănător și sfântul Vitalis a fost îngropat de viu la Milano.

— Îngropat de viu? șopti Luciana.

— Doar n-ați îndrăznit să-i faceți ceva Silvanei?

— Martirii creștini nu sunt singurii care au fost supuși acestui ritual, continuă

Primus Pilus. Fiii mai mici ai gurului sikh Gobind Singhs au fost la rândul lor zidiți în momentul în care au refuzat convertirea la islam.

— Pentru numele Domnului, doar nu ați îngropat-o de vie? strigă Giovanni.

Luciana țipă cu groază.

Ceilalți doi indivizi musculoși își făcură din nou apariția în cameră, pe nesimțite, ca niște fantome. Un singur semn cu mâna al Marelui Maestru fu suficient pentru a restabili o stare de ordine.

— Bineînțeles că nu, vă rog să vă liniștiți. Nici măcar nu ridică vocea. Aceste ritualuri sunt pur simbolice.

— Cum anume simbolice? Ce înseamnă asta?

— Nu ridicați vocea, profesore! N-am vrea să inoportunăm vecinii la acest ceas târziu din noapte.

Giovanni izbucni în lacrimi.

— Cine sunteți? Vă implor, e doar un copil! Cine sunteți?

Marele Maestru și Primus Pilus oftară, ca și cum ar fi ajuns la capătul răbdării.

— Pentru numele Domnului, bângui el printre suspine, ce-ați făcut cu Silvana?

— Silvana este în siguranță, spuse Marele Maestru.

— Spuneți-mi măcar că nu a fost îngropată de vie!

— Dacă este necesar: nu a fost îngropată de vie, repetă Primus Pilus.

— Ritualul ordinului nostru are o profundă linie simbolică ce poate fi urmărită

până departe în istorie, spuse Marele Maestru, în vreme ce Primus Pilus aprobă

prin repetate mișcări ale capului. Ordinul nostru este la fel de vechi ca Biserica Catolică, dar, spre deosebire de aceasta, noi nu ne-am afișat atât de puternic. De altfel nu suntem nici foarte mulți. Cu toate acestea, suntem vlăstarele credinței celei adevărate.

Între timp Giovanni își veni în fire și își șterse lacrimile.

— Sunteți sataniști?

— În niciun caz!

— Rădăcinile bisericii noastre sunt mult mai profunde, spuse Primus Pilus.

Brusc un singur gând izbucni în mintea obosită a lui Giovanni:

— Sunteți din ordinul drăculsângelui!

Marele Maestru și Primus Pilus își ridicară simultan privirea. Niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt.

— Indiferent de ce închipuiri bolnave suferiți, spuse Giovanni, trebuie să

înțelegeți că nu aveți dreptul să smulgeți un copil nevinovat din brațele familiei sale!

— Nu există suflet fără urmă de păcat pe întreg cuprinsul pământului, profesore Nobile. Fiica dumneavoastră, ca de altfel noi toți, a venit pe lume cu anumite tare pe care nici ea, nici oricine altcineva în afară de Dumnezeu, Satana și costhul nu le-ar putea îndepărta.

— Cu tot respectul, dar acestea nu sunt decât mizerii deterministe!

— Fiica dumneavoastră nu este decât o parte dintr-un tot unitar, prefesore. Așa este scris.

— Prostii. Nimic altceva decât prostii!

— Prostii spuneți, profesore Nobile? Biblia dictează în continuare viața a milioane de oameni. De ce atunci ar fi vechile noastre scrieri niște prostii?

— Au fost scrise sute, chiar mii de profeții în vremurile străvechi. Au rămas necunoscute! Biblia nu este doar produsul evangheliștilor, ci și al interpretărilor ce i s-au atribuit de-a lungul mileniilor.

— Iată vorbele unui adevărat creștin!

— Nimic nu vă dă dreptul să vă comportați în felul ăsta!

— Ca profesor, sunteți desigur îndreptățit la propriul punct de vedere. Iar spre deosebire de misionarii creștini, noi niciodată nu ne-am impus credința și nici

anumite interpretări biblice sau de altă natură. Am ales să le dezvăluim doar acelora care ne-au venit singuri în întâmpinare.

— Doar nu vă așteptați să cred așa ceva?

— Nu vă cerem să credeți în noi sau în scripturile noastre. Toate aceste explicații au venit în vederea clarificării rolului și destinului Silvanei în cadrul imaginii de ansamblu.

— Prostii, pure prostii!

— Profesore!

— Ce vreți de fapt?

— Oare nu este suficient de clar? Ceea ce vrem este Manuscrisul lui Lucifer.

— Și îl veți primi.

— Punem mare preț pe deschiderea dumneavoastră spre cooperare.

— Îl veți primi de îndată ce o vom primi înapoi pe Silvana teafără și nevătămată.

— Nu este chiar atât de simplu. Nu ne îndoim nicio clipă că nu i-ați dori tot binele fiicei dumneavoastră, dar nu suntem chiar atât de siguri pe faptul că

dumneavoastră sau poate mai degrabă soția dumneavoastră nu veți recurge la implicarea poliției sau a altor autorități. Nu putem lăsa să se întâmple așa ceva.

Întâi și întâi trebuie să excludem orice intervenție de acest fel.

— Nu am anunțat poliția.

— Nu încă!

— Pe noi nu ne interesează decât Silvana!

— Să mergem atunci să găsim manuscrisul mai întâi și apoi vom găsi soluții și pentru cealaltă problemă.

— Nu se poate.

— De ce nu?

— Tocmai l-am predat departamentului tehnic pentru analiză și conservare. Nu mi-au fost dezvăluite codurile de acces.

— Codurile de acces nu ar fi o problemă.

— Departamentul se deschide în fiecare zi la ora nouă. Îl vom putea lua atunci.

— Vom merge cu dumneavoastră în acest caz.

— Imposibil. Ar putea trezi bănuieli. Voi merge singur să-l iau. Doar eu. Până și asta este deja împotriva regulamentului.

— Și de ce anume?

— Atunci când un artefact este predat pentru conservare, nu poate fi retras după

bunul plac. Există anumite proceduri, reguli care trebuie respectate. Dar nu va fi o problemă, curatorul îmi este prieten.

Marele Maestru și Primus Pilus îl cântăriră din priviri. În cele din urmă

încuviință din cap.

— Să fie însă foarte clar că este în interesul dumneavoastră și mai ales al Silvanei să cooperați cu noi, adăugă Marele Maestru.

— Firește!

— În cazul în care dumneavoastră sau soția dumneavoastră veți povesti cuiva despre ceea ce se întâmplă, poliției, rudelor, cunoștințelor, autorităților, Silvana va muri.

Lucianei îi scăpă un suspin.

— Nu o vom ucide noi, ci o vom lăsa în același loc în care se află acum, într-un coșciug. Înțelegeți?

— În coșciug?

— Ați înțeles ce așteptăm din partea dumneavoastră?

— Da, dar despre ce coșciug este vorba?

— Menționez acest lucru pentru a mă asigura că nu veți acționa necugetat încercând să căutați ajutor în alte părți. Aceasta este o problemă între dumneavoastră și noi, exclusiv, iar viața Silvanei reprezintă miza întregului joc.

Nimeni nu rosti o vorbă.

— Dumnezeule Sfinte, spuse Luciana într-un final, nu puteți...

Cei patru se ridicară.

— Vom lua legătura cu dumneavoastră mâine dimineață. Atunci vom stabili locul și ora predării manuscrisului.

— Dar cum o vom primi înapoi pe Silvana? întrebă Giovanni.

— Încercați să vă odihniți, sugeră Primus Pilus. Tindem să acționăm mai rațional atunci când suntem odihniți.

Indivizii părăsiră apartamentul închizând ușa în urma lor. Printre suspinele stinse ale Lucianei, Giovanni încă mai auzi zgomotul pașilor coborând pe scări și ușa principală trântindu-se.

*

Coșciugul...

Nu izbuti nici să-și schimbe hainele, nici să se culce. Rămase doar așezat pe canapea, tremurând. Încerca să găsească o explicație cât mai plauzibilă pentru ca Umberto Gialli să-i returneze manuscrisul. Luciana intrase în baie și pornise dușul. Giovanni asculta zgomotul apei curgând și al mașinilor de afară.

Chiar înainte de război, pe vremea când era de vârsta lui Giovanni, tatăl său refuzase înrolarea forțată în cadrul trupelor fasciste Corpo Truppe Volontarie, alăturându-se unei grupări comuniste. Pe toată perioada războiului, tatăl său participase la unele dintre cele mai periculoase operațiuni de sabotaj. Giovanni aflase asta mult mai târziu, mai mult din întâmplare și ca justificare a problemelor cu alcoolul ale tatălui. După moartea bătrânului, Giovanni, care rămăsese să curețe locuința, descoperise o carabinieră Beretta și câteva foi îngălbenite pline de coduri. Giovanni se întreba ce ar fi făcut tatăl său dacă el ar fi fost cel răpit și ar fi trebuit să negocieze cu răpitorii. Oare ar fi reușit să-și păsteze calmul? Ar fi izbucnit și el în lacrimi? I-ar fi amenințat? Sau chiar împușcat?

„Ce ar fi făcut tata?

Ce ar fi trebuit să fac eu?

Ce mai pot oare face?“

*

Când se trezi, era liniște pretutindeni. Luciana trebuie să se fi culcat. Se uită

înspre tavan și încercă să-și închipuie cerul înstelat. Oare cum ar fi fost să fii astronaut... Cum se și numea filmul acela? Îl văzuse cu o vară în urmă și îl revăzuse de cel puțin patru ori, de cinci, chiar. 2001: Odiseea Spațială. Pe Luciana n-o interesase, nu venise nici măcar o dată. Nu se gândise niciodată că

tocmai el, care își petrecuse întreaga viață răscolind trecutul și dezlegând misterele metafizicii, ar putea fi atât de fascinat de viitor și de progresele tehnicii. 2001... Mai erau peste treizeci de ani până atunci. „Oare cum va arăta lumea în 2001? Poate vom fi reușit să cucerim spațiul.“ Nu trecuse nici un an de la primii pași pe lună ai lui Neil Armstrong. One small step... Urmărise totul în direct la televizor. Ce n-ar fi putut omenirea atinge în treizeci de ani? Adormi din nou. Când deschise ochii, zări pe cineva în colțul camerei. Tresări și se ridică în coate. E cineva acolo? mormăi el. Camera era rece ca gheața. Să se fi întors deja cei patru indivizi? Toată camera duhnea a carne putrezită. „Oare am uitat să duc gunoiul?“ Cine ești? întrebă el. Arătarea nu scoase un cuvânt și părea să fie mult mai mare decât orice ființă umană. „E doar o umbră sau dorm încă?“ În întuneric, silueta apărea nedefinită în contrast cu tapetul. Arătarea produse un sunet asemănător liniilor de înaltă tensiune, doar că mult mai puternic, un sunet pe care îl simțeai, mai degrabă decât îl auzeai. „Visez, ceea ce se petrece nu este real, am visat doar că m-am trezit.“ Auzi bătăile regulate ale ceasornicului și zgomotul difuz al traficului în noapte. Era oare posibil să auzi și să miroși în vis?

Privi îndelung contururile difuze ale arătării. Până și în vis Giovanni se simțea umil și nepregătit pentru orice fel de confruntare. „Nu sunt decât un nevrednic printre atâția alți nevrednici.“ Deodată Giovanni zări alte două

ființe foarte mici, chiar la picioarele arătării. Una dintre ele aducea cu un elf, cealaltă, cu un demon. Este bine, spuse elful. Bine? E chinuită! țipă demonul. Este încă în viață, continuă elful, dar trebuie s-o găsiți, domnule Nobile, trebuie neapărat s-o găsiți pe Silvana. Da, numai s-o găsească, rânji demonul. În întuneric i se arătă fața Silvanei, palidă, asudată, cu ochii umflați. Unde este? mormăi el. Elful și demonul izbucniră în râs. Spuneți-mi unde este? E închisă într-un sicriu încuiat într-o biserică! spuseră elful și demonul la unison. Găsește-o! insistă elful. Te implor! strigă demonul și apoi izbucni în râs. De la o clipă la alta vibrația sunetului părea să-și schimbe frecvența. Elful și demonul scâncirăși apoi tăcură.

Lui Giovanni îi apărură în fața ochilor patul de spital și imaginea părinților săi veghind lângă patul lui. În jurul lor, ascunși privirii omenești, era plin de demoni ce se târau pe podea, se întinseseră pe pat sau atârnau din tavan. Giovanni privi în sus și îi păru că zărește doi ochi licărind. Instinctiv își coborî privirea.

Beelsebub? Tu ești? Tu ești cu adevărat Beelsebub? Silueta din întuneric dispăru, la fel și sunetul produs de aceasta. Se uită după demon și elf, dar nici aceștia nu mai erau de găsit. Mirosul de carne putrezită se disipă de asemenea. „A fost totuși un vis. O închipuire.“ Încercă să-și vină în fire. „Nu e cu putință să fi fost adevărat, Giovanni, nu este decât o închipuire, o închipuire a ta.“ Vechiul ceasornic bătea la fel de regulat un tic înalt și un tac grav.

*

Când se trezi era ora cinci. Făcu duș, își bău ceaiul apoi, la ora obișnuită, era deja pe bicicletă, conștient fiind de faptul că era cel mai probabil urmărit. Își lăsă

bicicleta în același loc și se abătu rapid pe la birou înainte să treacă prin controlul de securitate și să bată la ușa cabinetului lui Umberto Giallo.

— Giovanni? Ce surpriză, te credeam plecat deja.

— Da, poate mai târziu, a intervenit ceva...

— Se mai întâmplă. Cum pot să-ți fiu de folos?

— Va trebui să te rog să-mi returnezi manuscrisul, Umberto!

— Îl vrei înapoi?

— Pentru câteva ore doar.

Umberto își încruntă privirea, iar sprâncenele sale se împreunară desenând perfect un V întors.

— Tocmai am descoperit o referință în Codex Sianiticus care ar putea fi o trimitere la un paragraf din acest Manuscris al lui Lucifer.

Explicațiile sale nu aveau nicin sens, dar până la urmă Umberto nu era teolog.

— Interesant, foarte interesant, Giovanni, dar mi-e teamă că va trebui să te dezamăgesc.

— Cum anume?

— Dacă aș fi avut manuscrisul, ți l-aș fi dat cu cea mai mare plăcere.

— Unde este?

— Nu mai e la mine.

— Ce vrei să spui?

— Am încercat să-ți explic ieri seară, dar erai foarte abătut, din câte îmi aduc aminte.

— Să-mi explici ce?

— Manuscrisul a fost confiscat de nimeni altul decât de către decanul Rossi.

— Să confiște Manuscrisul lui Lucifer? Ce motiv ar fi avut?

— Ți-aș sugera să vorbești direct cu el.

— N-a dat absolut nicio explicație?

— Se pare că ar fi trebuit îndeplinite anumite formalități.

Rossi fusese dintotdeauna omul formalităților. După ce îi mulțumi lui Umberto, Giovanni alergă din nou spre punctul de securitate. Se lăsă din nou percheziționat aproape din mers și apoi o luă pe scări în sus și după aceea pe coridorul care ducea către biroul decanului.

Decanul era tocmai pe punctul de a-și lăsa haina și pălăria în antreu, când Giovanni năvăli înăuntru.

— Ah, Nobile, tocmai persoana pe care o căutam. Urma să vă sunăm. Avem de discutat o mică chestiune.

Intrară în biroul ale cărui mărime și mobilier păreau să impună cu ostentație autoritatea decanului pe care acesta nu se rușina să și-o manifeste.

— Care ar fi problema, dottore?

— Nobile, îmi e bine cunoscut faptul că aveți o relație destul de apropiată cu anticarul Luigi Fiacchini.

— Destul de apropiată, într-adevăr...

— Când ați plecat în Egipt pentru a aduce manuscrisul, mi-am luat libertatea de a înștiința autoritățile egiptene.

Giovanni simți cum un fior de gheață îi străbate șira spinării.

— N-ar trebui să fie vreo problemă, domnule decan, rosti Giovanni cu vocea distantă și sfârșită. Licențele sunt în ordine, la fel și documentele de predare cu ștampile și semnături.

— Professore...

— Am păstrat chiar fotocopii ale întregii documentații, în cazul în care ar fi fost necesare.

— Nu m-am îndoit nicio clipă că dumneavoastră nu ați fi acționat cu cea mai mare credință. Din păcate, însă, acest Luigi Fiacchini nu este tocmai ceea ce am putea numi un „om de încredere“.

— E doar un biet negustor, dar nu mi-a dat niciodată motive de îndoială.

— Am primit un telefon din Egipt, ieri, în jurul orei optsprezece. S-ar părea că

documentele sunt fie falsificate, fie obținute prin mijloace necurate.

— Falsificate? Nu poate fi...

— Autoritățile egiptene au demarat deja o anchetă.

— O anchetă? Împotriva mea?

— Din fericire, am reușit să preîntâmpin un scandal. Doi reprezentanți ai Muzeului Egiptean din Cairo vor veni în această după-amiază pentru a lua manuscrisul înapoi în Egipt. Au luat înțeleapta decizie de a da uitării toată

această poveste, din moment ce am reușit să clarificăm toată situația din proprie inițiativă, înainte ca lucrurile să se fi precipitat.

Decanul zâmbi, vădit mulțumit de contribuția sa aproape eroică.

— Dar, interveni Giovanni apăsat, manuscrisul nu e al meu, nu e nici măcar al nostru. Îi aparținea lui Luigi Fiacchini.

— Greșit! Le aparține egiptenilor.

— Dottore, permiteți-mi a vă aminti că doar cu permisiunea dumneavoastră am acționat drept agent cultural de specialitate pe lângă acest Fiacchini.

— Și cu bună credință, Nobile! Trebuie să susținem fără încetare că noi am acționat mereu cu bună credință și că am fost induși în eroare de o

documentație falsificată, lucru care cu mare greutate ni s-ar putea reproșa.

— Până la urmă acesta nu ar fi decât un conflict între Luigi Fiacchini și autoritățile egiptene! Universitatea nu ar avea de ce să fie implicată.

— Foarte corect, Nobile!

— În cazul ăsta mă voi ocupa personal să-i returnez manuscrisul lui Luigi în așa fel încât acesta să-l poată înmâna el însuși autorităților egiptene.

— Autoritățile egiptene n-ar vedea cu ochi buni toată afacerea asta. Până la urmă

manuscrisul a fost scos din Egipt chiar de către unul dintre reprezentanții prestigioasei universități a Vaticanului, Pontificia Universitá Gregoriana, mai

precis, chiar de către dumneavoastră, profesore. Prin urmare noi suntem considerați a fi responsabili de crearea întregii situații, până în momentul în care manuscrisul le va fi returnat. Abia după aceea vor trece la punerea sub urmărire a prietenului nostru Fiacchini. Se bănuiește, de altfel, că acest Fiacchini ar fi implicat în mai multe asemenea operațiuni ilegale, care, în cele ce urmează, vor face obiectul unei anchete foarte amănunțite.

— Bine, dar...

— Nu e nevoie să fiți atât de speriat. Acest lucru nu va avea nicio consecință

pentru noi sau pentru dumneavoastră personal. Autoritățile egiptene sunt convise că dumneavoastră sunteți un cercetător de o moralitate impecabilă, căzut în plasa unui individ reprobabil dintr-o zonă mult prea comercială pentru formarea dumneavoastră spirituală, ca să spunem așa.

— Pentru numele Domnului!

— Liniștiți-vă, profesore Nobile! Puteți fi sigur de toată susținerea mea. Toată

povestea asta nu vă va afecta cu nimic parcursul profesional.

— Eu...

— Nu vă faceți nicio grijă! Desigur, aceasta presupune încheierea imediată a oricărei legături cu acest Luigi Fiacchini. Un individ care, până la urmă, nu mi-a inspirat niciodată nici cel mai mic dram de încredere.

— Am plătit un avans destul de considerabil autorităților egiptene în numele lui.

— Această problemă îl privește acum doar pe el.

— În cazul în care nu va primi nici mansucrisul, nici banii se va întoarce fie împotriva mea, fie împotriva universității.

— Ha! Numai să îndrăznească!

— Se va dovedi total lipsit de scrupule.

— Dacă se precipită treburile, rugați-l frumos să meargă mai departe și să vă

denunțe pe dumneavoastră, pe mine și chiar și pe Papa Paul al VI-lea deopotrivă.

Giovanni își îngropă fața în mâini. Simțea cum îl ia greața. Ar fi vomitat chiar acolo, pe prețiosul covor persan al decanului.

— N-o luați în nume de rău, profesore. Sunt convins de nevinovăția dumneavoastră, ca și de bunele dumneavoastră intenții vizavi de această

problemă.

— O, Doamne Dumnezeule!

— Din fericire, Domnul ne-a avut pe toți în pază.

— Unde este?

— Manuscrisul? La loc sigur. L-am închis personal în seiful meu, spuse decanul arătând spre seiful Schwab cu cod de acces. Acolo va rămâne până când reprezentanții egipteni vor veni după el.

— O, Doamne Sfinte!

— Totul este în regulă, profesore! Așa cum vă spuneam, toată problema se va rezolva în cel mai bun mod posibil. Nu vă faceți nici cea mai mică grijă!

Giovanni închise ochii și încercă să-și vină în fire. Decanul se lăsă pe spătarul scaunului de birou, iar chipul i se lumină de sentimentul împăcării de sine.

— Ceea ce urmează să vă spun acum poate suna oarecum ciudat, spuse Giovanni cu vocea aproape sfârșită, ca și cum întreg gâtul i-ar fi fost plin de mici baloane cu aer. Dar aș avea nevoie să împrumut manuscrisul doar pentru câteva minute.

— Din nefericire...

— Este esențial să fac o ultimă verificare.

Decanul dădu hotărât din cap.

— Regret, profesore. Îmi dau seama că este un document prețios...

— Dottore!

— ...Și că înseamnă enorm pentru aria dumneavoastră de cercetare. Iar dacă ar fi depins de mine v-aș fi permis cu cea mai mare bucurie să încercați să dezlegați

textul.

— Este doar un mic detaliu, nu mi-ar lua decât o jumătate de minut...

— Încep să mă recunosc din ce în ce mai bine în dumneavoastră, profesore Nobile. Avem aceeași nevoie misterioasă de a urmări adevărul! Însă de data aceasta trebuie să vedem altfel lucrurile: trebuie să ne închipuim că n-am

avut nimic de-a face cu acest manuscris. Să ne comportăm ca și cum n-ar fi fost vreodată în mâinile noastre. Este imposibil să regretăm ceva ce n-a existat vreodată.

— Bine, dar...

— Odată ce manuscrisul va fi returnat autorităților egiptene, puteți să vă înscrieți pentru o bursă, și așa să aveți posibilitatea de a analiza textul chiar la Cairo.

— Domnule decan...

— Regret, profesore Nobile. În cazul de față, dincolo de orice formalitate, sunt cu adevărat de neclintit.

— Vă implor!

— Categoric nu! Manuscrisul lui Lucifer va rămâne închis în seiful meu până la ridicarea sa de către autoritățile egiptene!

*

Giovanni se întoarse la biroul său ca și cum ar fi avut ceva de făcut acolo. Zări teancul de foi pentru Harvard Theological Review și apoi se uită spre fereastra ce inunda camera cu o lumină palidă ce se răsfrângea pe pereți. Ar fi vrut să-l sune pe Luigi, dar se răzgândi. Sună apoi acasă pentru a verifica dacă nu cumva își făcuseră apariția răpitorii. Luciana nu răspunse. Luă niște enciclopedii și lucrări ce stăteau îngrămădite alături de mașina de scris, într-o încercare disperată de a nu simți trecerea dureroasă a timpului și de a-și pune ordine în gânduri. Într-un referat scurt descoperi câteva elemente istorice și teologice cunoscute, ce tratau ordinul drăculsângelui. Sperase să găsească vreun punct vulnerabil pe care mai apoi să-l valorifice, dar nu găsi nimic de acest fel.

Imaginea Silvanei îi apărea mereu în fața ochilor.

„Dumnezeule, ce vor fi făcând cu ea?“

Sună din nou acasă, dar nu răspunse nimeni.

Încuie biroul, coborî scările și plecă spre casă pe bicicletă. Traficul era infernal.

Luciana nu era acasă. O căută din cameră în cameră, ca și cum s-ar fi ascuns și ar fi așteptat să fie găsită.

„N-ar fi îndrăznit s-o răpească și pe Luciana? Cum am putut fi atât de neatent, de nechibzuit? N-ar fi avut niciun motiv s-o răpească, doar o aveau deja pe Silvana.

N-ar mai fi avut nevoie și de Luciana.“

Apoi îi veni în minte Enrico. Nu avea unde să fie altundeva decât la Enrico... Nu avea de gând să sune acolo. Numărul lui de telefon era notat în agenda din sertarul măsuței pe care era așezat telefonul. Simplul fapt de a-l suna pe acest Enrico, căutându-și soția, și eventualitatea de a fi tocmai ea cea care-i răspunde erau deja mult prea mult pentru el.

Se prăbuși în fotoliu. Apoi mai era problema cu manuscrisul... Doamne Sfinte!

Ce le va spune răpitorilor când îl vor suna? Cum vor reacționa? O vom lăsa acolo unde este, în coșciug. Se ridică, apucă scrumiera de pe masă și o aruncă în perete. Un nor fin de scrum se răspândi printre particulele de lumină.

Sicriul...

Suspină cu durere și disperare. Nici nu își dădu seama că suspinul venea din interiorul lui. „Sunt ca un animal rănit. Nu mai pot gândi rațional. Sunt asemeni unei prăzi rănite ce încearcă din răsputeri să scape de urmăritorii săi. Gândește, Giovanni! Gândește!“

Sună telefonul.

În primul moment sunetul îl făcu să tresară, apoi fugi și ridică receptorul.

— Da?

— Profesore Nobile. Era vocea Marelui Maestru. Ați reușit să faceți rost de ceea ce ne interesează?

Bătăile inimii nu-l lăsară să răspundă.

— Profesore Nobile?

— A apărut o mică problemă.

Vocea îi era aproape stinsă. Cuvintele îi erau înăbușite, înecate de plâns și de disperare.

— Ce fel de problemă?

— Manuscrisul a fost confiscat de către superiorii facultății, mai precis de către decanul Salvatore Rossi.

— Sub ce motiv?

— Se pare că un anume Luigi Fiacchini care deține un anticariat...

— Știm cine este Luigi. Continuă!

— Se pare că Luigi ar fi falsificat licențele de eliberare sau a mituit niște reprezentanți egipteni..

— Evident că asta a făcut. Treci la subiect!

— Dottore Rossi a anunțat autoritățile egiptene. Acestea sunt acum în drum spre Roma pentru a lua manuscrisul.

— Unde anume este acum manuscrisul?

— În seiful decanului Rossi.

Urmă un moment de liniște.

— Profesore Nobile, voi spune lucrurilor pe nume. În cazul în care se va dovedi că aceasta este doar o încercare a dumneavoastră de a păstra

manuscrisul...

— Trebuie să mă credeți! N-aș risca pentru nimic în lume viața copilului meu!

— Dacă nu încercați să ne ascundeți adevărul și manuscrisul se află într-adevăr într-un seif așteptând să fie ridicat de autoritățile egiptene...

— Da! Acesta este purul adevăr!

— …Atunci nu aveți decât o singură soluție dacă doriți să vă mai revedeți fiica.

— Da?

— Sustrageți manuscrisul!

— Dar e imposibil!

— Nu m-ați înțeles.

— Tocmai vă spuneam că se află...

— Profesore Nobile, ascultați-mă cu atenție! Faceți rost de manuscris! Nu-mi pasă unde se află și nici cum îl veți obține. Îngrijiți-vă să-l obțineți!

— Eu...

— Și ca să nu spuneți că nu sunt o persoană rezonabilă, aveți toată ziua la dispoziție.

— Dar e pur și simplu imposibil!

— Revin cu un telefon la ora șaisprezece pentru a vă comunica locul și ora predării.

— Manuscrisul este închis într-un seif!

— La ora șaisprezece. S-a înțeles? Până atunci trebuie să aveți manuscrisul, profesore.

— Ascultați...

— Ora șaisprezece!

— Nici măcar nu cunosc combinația seifului!

— De asemenea, vă urmărim orice mișcare. În cazul în care anunțați poliția, vă

înștiințați superiorii, autoritățile sau pe oricine altcineva, acest comportament va fi automat interpretat drept o încălcare a înțelegerii noastre. Consecințele vă sunt deja cunoscute.

— Dar nu pot…

— La ora șaisprezece, profesore.

Marele Maestru închise.

PARTEA A DOUA

„Cele șapte peceți

Am văzut apoi, în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron, o carte scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceți.

Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea și să desfacă toate pecețile ei?“

APOCALIPSA DUPĂ IOAN

„Elí, Elí, lemá sabaktáni?

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?“

EVANGHELIA DUPĂ MATEI

Apocalipsa după Ioan este numită astfel deoarece face referire la timpul de pe urmă și la sfârșitul lumii. Așa cum indică tradiția, scrierea îi este atribuită

evanghelistului Ioan (cel mai probabil unul dintre cei doisprezece apostoli). Nu se poate spune cu exactitate cine este autorul Apocalipsei după Ioan. Datarea textului oscilează undeva între anii 68 și 96.

Roma, mai 1970

DOAMNE DUMNEZEULE DIN CERURI, AJUTĂ-MĂ! NU VREAU SĂ

RĂMÂN AICI! VREAU ACASĂ LA MAMA ȘI LA TATA! ȘI LA BELLA.

DOAMNE DUMNEZEUL MEU, NU MĂ LĂSA SĂ MOR!

*

Oare cine sunt? De ce mi-au dat jos hainele și m-au așezat goală într-un sicriu?

Sunt de-a dreptul nebuni. Oare vor să mă omoare?

*

Mă așteptau în fața școlii. Erau patru, patru indivizi într-un Mercedes negru.

Îmi amintesc pentru că soarele bătea cu putere în steluța de pe capotă. Așa am știut că e vorba despre un Mercedes. Mașina era parcată pe trotuar cu motorul pornit. Hai mai repede! a insistat Lo-Lo când m-am apropiat ca și cum i-ar fi cunoscut. Silvana? m-au întrebat, deși probabil că știau deja asta din moment ce mi-au vorbit. Da, am răspuns eu. Mi-au spus că mama și tata îi trimiseseră ca să

mă ia de la școală. Nu asculta de ei, spunea Lo-Lo. De fapt nici nu aș fi avut de gând să merg cu ei. Mama și tata îmi spuseseră mereu să nu vorbesc cu străinii, dar m-au împins pe bancheta din spate și au pornit din loc. Unde mergem? i-am întrebat. N-am vrut să pară că mi-era frică. Nu prea departe, mi-au răspuns. I-am întrebat cine sunt, dar nu mi-au spus. Îmi era atât de frică! Și totuși, putea fi adevărat că mama și tata îi trimiseseră să mă ia de la școală. Am mers o vreme prin oraș, dar apoi am început să nu mai recunosc locurile. Am luat-o pe autostradă. După ceva vreme am părăsit drumul și am mers printr-un loc pustiu, apoi tot mai departe pe niște câmpuri. Nu trebuie să plângi, a spus bărbatul din dreapta mea. Vocea lui părea blândă. Dar unde mergem? i-am întrebat eu.

Îndată am ajuns, a răspuns omul cu vocea blândă. Ceilalți nu au spus nimic.

Ședeau doar uitându-se în față. La sfârșitul călătoriei ne-am oprit în fața unui castel. Însă când mi-au dat drumul din mașină și am putut să mă uit în jur, am descoperit că era de fapt vorba despre o capelă și un cimitir înconjurate de un zid înalt cu niște scări în fața ușii de la intrare. Deasupra ușii putusem citi niște cuvinte ca „Monastero“ și „Signore“ și „Santo“ și „anul 1871“. Mai erau și alte cuvinte acolo, dar nu le-am putut citi. Trebuie să fi trecut ceva vreme de când călugării locuiseră acolo. Geamurile erau sparte, iar curtea din față era plină de buruieni și tufișuri care se aplecau spre potecă. Mi se părea că aud călugări cântând. Dar poate era doar imaginația mea. M-au dus spre scările de la intrare și apoi în biserică. Podeaua era acoperită de praf și de nisip. Câteva grinzi lipseau din acoperiș, lăsând să se vadă cerul. Cineva dăduse la o parte cărămizile ce căzuseră din acoperiș și se zdrobiseră de pământ. O cruce imensă

se răsturnase și fusese reașezată pe perete cu susul în jos. Ascunse în umbrele ce cădeau pe lângă pereți erau mai multe statui reprezentând personaje din Biblie.

I-am recunoscut desigur pe Moise, pe Fecioara Maria și pe Isus. Am înaintat tot mai adânc în biserică împreună cu cei patru oameni din mașină. Bărbatul cu vocea blândă mergea în față. Am mers până în capelă. În mijlocul încăperii, ridicat pe un soclu înalt, era așezat un fel de sicriu din piatră. Pe margini și pe capac erau sculptate flori și tot feluri de arătări

ale iadului, demoni și diavoli, ca și cei pe care îi studia tata. Aveau fețe ascuțite, limbi lungi și ochi goi. Unii dintre oamenii de acolo s-au așezat în cerc și au început să cânte ca și cum ar fi fost călugări. Poate că erau cu adevărat. Bărbatul cu vocea blândă m-a strâns de mână. Când au terminat de cântat, unul dintre ei a îngenuncheat în fața sicriului. Am crezut că se roagă, dar nu se auzea niciun cuvânt. Când acesta a terminat, cu toții și-au plecat capul și au repetat în cor niște cuvinte pe care nu le înțelegeam. Apoi s-au întors cu toții spre mine. Patru dintre ei s-au apropiat.

Bărbatul cu vocea blândă mi-a strâns încă puțin mâna. Mi-a venit să plâng în timp ce doi dintre ei mă țineau nemișcată, iar ceilalți doi îmi smulgeau hainele de pe mine. Am început să țip. Am încercat să mă împotrivesc, dar în zadar, erau mult mai puternici decât mine. M-au purtat așa goală prin toată biserica. Am încercat să-i fac să-mi dea drumul, dar n-am reușit. Am început să-i strig pe mama și pe tata, dar nu mă auzea nimeni, nimeni altcineva decât acei oameni străini. Apoi m-au așezat în sicriul rece de piatră. Când au pus capacul, un praf fin a alunecat înăuntru. Am început să tușesc. Am încercat să țip. Praful și groaza îmi încleștaseră gâtul. Pretutindeni în jur nu era decât întuneric.

Lovesc pereții sicriului cu pumnii strânși. Cu picioarele lovesc capacul. Este atât de mic și de strâmt! Dacă încerc să mă ridic, mă lovesc cu capul de piatra de deasupra. Totul e tare și greu. Inima îmi bate atât de puternic! Tușesc. Am răni pe tot corpul de la atâtea lovituri. Fac eforturi să respir. Nu e destul aer aici, spune Lo-Lo. Citisem despre tot felul de copii care muriseră ascunși prin frigidere vechi ale căror uși nu le mai putuseră deschide de dinăuntru. Am început să respir încet și adânc. Poate așa aveam aer pentru mai mult timp. E

foarte greu. Simt că nu am suficient aer. Avem nevoie de oxigen ca să putem respira, citisem despre asta într-o carte de biologie de la școală. Aerul din sicriu e acum cald și umed. Inima tot bate și bate. Bum, bum, bum. Interiorul sicriului miroase ca unul dintre locurile în care fusesem cu mama acum câteva luni. Nu-mi pot da seama dacă miroase a ciment sau a cretă sau a piatră sau a cu totul altceva. Mama vinde vile și apartamente în care de obicei a mai locuit cineva înainte. Câteodata, însă, firma la care

lucrează mama construiește case noi pe care apoi le vând. Așa mirosea acolo și așa cred că miroase și aici, ca pe un șantier.

Am nevoie la baie. Nu ai voie să faci nimic aici în sicriu, a spus Lo-Lo foarte serios.

*

Au strecurat un furtun de cauciuc printr-o gaură de pe capacul sicriului.

Furtunul se mișca în aer. Curentul de aer îmi face pielea de pe brațe să se înfioare. Îmi ridic mâna în așa fel încât să simt cum curentul de aer îmi atinge palma. Așa mă simt mai aproape de furtun. Mă întorc pe o parte și apoi încă

puțin așa încât să stau întinsă pe burtă. Îmi ridic capul în așa fel încât aerul să-mi bată direct în față. Deschid gura larg și inspir cât de mult aer pot. ÎȚI MULȚUMESC ȚIE DOAMNE PENTRU TOT AERUL, ÎȚI MULTUMESC DIN

INIMĂ, DOAMNE!

Nu Dumnezeu a pus furtunul înăuntru, a zis Lo-Lo. El tot timpul e foarte nerecunoscător.

Ajung să mă simt ca un balon mult prea umflat. Simt că voi plesni. Mă las jos și mă întorc din nou pe spate. Încep să mă gândesc din nou la mama și la tata.

Trebuie să-și facă atâtea griji pentru mine. DOAMNE SFINTE, N-AI PUTEA SĂ-I AJUȚI PE MAMA ȘI PE TATA ÎN AȘA FEL ÎNCÂT SĂ NU SE

ÎNGRIJOREZE PENTRU MINE ȘI SĂ CREADĂ CĂ MI S-A ÎNTÂMPLAT CEVA RĂU? ÎN NUMELE LUI ISUS HRISTOS. AMIN. Tata trebuie să fi anunțat poliția deja, probabil că e plin de polițiști la noi acasă. Poate că ziarele vor publica poza mea. Cineva trebuie să-i fi văzut pe indivizii care m-au luat, poate chiar au notat numărul mașinii. Ce bine ar fi ca poliția să fi ajuns deja aici și să

fi înconjurat întreaga biserică. În cazul ăsta sper ca indivizii să le spună unde sunt închisă. Ar fi posibil ca polițiștii nici să nu se gândească să mă caute tocmai în sicriu. Și dacă îi arestează pe răpitori și pleacă fără să se uite dacă nu cumva sunt aici?

*

În curând fac pe mine, dacă se poate spune așa ceva despre cineva care e închis într-un sicriu, gol pușcă. Îmi strâng picioarele. Simt cum mă strânge ceva în burtă și mai jos spre coapse. Dar nu vreau să-i dau drumul. Nu am de gând să

zac în propria urină. Mă cuprinde scârba. Îmi muşc buzele şi ţin genunchii strânşi.

*

Tata se ocupă cu studiul demonilor. Nici nu-mi pot explica de ce. Mie mi-e frică

de demoni, îmi plac mult mai mult îngerii pentru că sunt blânzi. Demonii sunt răi. Lo-Lo spune că e plin de demoni pretutindeni în lume şi că noi oamenii nu-i putem vedea decât dacă doresc ei să fie văzuţi. De fapt, ei aproape niciodată nu doresc să fie văzuţi.

Mi-e sete. Ce ciudat să-ţi fie sete şi să ai nevoie la baie în acelaşi timp. Îmi simt gura atât de uscată încât limba mi se lipeşte de gingii! Nu mă gândesc decât la apa rece ca gheaţa de la robinetul din curtea şcolii sau la Coca-Cola cu bucăţi de gheaţă, aşa cum primesc în fiecare duminică la prânz.

De fiecare dată când înghit, se aude un sunet uscat din gât. Nu mi-e foame, dar mi se face rău. Oare când o să-mi dea de mâncare şi de băut?

Nu-ţi vor mai da drumul, a zis Lo-Lo.

Să nu mai aud o vorbă, am spus eu.

*

Până la urmă n-am mai reușit să mă țin. M-am scăpat atât de tare încât aproape că imi venea să vomit. În plus, cred că voi mai fi nevoită să rămân aici încă

multe ore și oricum n-aș reuși să mă țin atâta vreme, aș începe să-mi pierd simțurile și tot aș face pe mine. Ce rușine, a zis Lo-Lo. Cu siguranță își vor da seama când vor deschide sicriul. Simt cum roșesc de rușine în întuneric.

Lo-Lo este un duh. Cu multă, foarte multă vreme în urmă, fusese elf într-un regat condus de o regină ce se numea Suhlivan și de un vrăjitor rău, pe numele său Zach-Mahl. Așa spune el, cel puțin. Suhlivan și Zach-Mahl îl uciseseră pe adevăratul rege dându-i să bea o poțiune cu extract de mătrăgună. Timp de câteva sute de ani, Lo-Lo locuise într-o pădure deasă de stejar de la poalele munților. Acolo se îngrijise de lucrul pământului, de creșterea animalelor și îndeosebi îi făcea plăcere să privească cerul înstelat. În acele vremuri numele său era Lowïndûlar-cahn-Losh-wëêemin. Pescuia crapi dintr-un iaz albastru-verzui în care se revărsa o cascadă, pe care mai apoi îi mânca cu legume luate din grădina lui. Murise la vârsta de 753 de ani otrăvit de niște bucate trimise chiar de vrăjitorul Zach-Mahl. Nu înțelesese niciodată cu ce greșise sau ce atrăsese mânia vrăjitorului. De atunci trăia în lumea duhurilor. În anul nașterii mele fusese chemat înapoi pe pământ de către Arhanghelul Mihail și orânduit să-mi fie înger păzitor. Toate acestea mi le-a povestit chiar el, dar nu pot ști cu adevărat dacă lucrurile s-au petrecut întocmai. Are obiceiul să povestească tot felul de nebunii. Este puțin ciudat. Cum să fi trăit 753 de ani! Nici măcar nu-și dă seama ce vorbește. Nu e prea înțelept, pesemne. Bunica mea era bătrână și înțeleaptă. De Lo-Lo ai spune că e încă doar un copil. Eu îi spun pur și simplu Lo-Lo. Cum să te poată chema Lowïndûlar-cahn-Losh-wëêemin? Nu are cum!

Mama și tata au crezut dintotdeauna că eu mi l-am imaginat pe Lo-Lo și că el există doar în mintea mea.

Lo-Lo spune mereu că trebuie lăsați să creadă ce vor.

Ei nu-l pot nici auzi, nici vedea, nici măcar când stă lângă mine cântând cu voce tare tot felul de melodii populare de pe vremea când trăia încă în țara elfilor. Se uită de-a dreptul prin el. Când se întinde lângă mine în pat, iar

mama și tata vin să mă pregătească de culcare, s-a întâmplat de atâtea ori să se așeze chiar pe el.

Atunci Lo-Lo nu mai scoate niciun sunet și-și dă ochii peste cap.

Ești înger? l-am întrebat odată.

Aș vrea eu.

Atunci ce ești?

Nu sunt decât un duh.

Dar atunci de ce spui că ești îngerul meu păzitor?

Pentru că un înger păzitor nu este un înger oarecare, Silvana.

Care e diferența dintre un duh și un înger?

Apropierea de Dumnezeu.

Ce vrei să spui?

A făcut o pauză mai lungă înainte să-mi răspundă, ceea ce pentru el era foarte neobișnuit. Până la urmă a zis:

Nu te mai gândi la asta, Silvana. N-are rost să te preocupe toate ideile astea.

Și de ce nu?

O să înțelegi când te vei face mare.

Dar tu înțelegi?

Mi-aș dori, dar cred că nu înțeleg nimic.

*

DOAMNE DUMNEZEULE, AJUTĂ-MĂ SĂ IES DE AICI! DOAMNE, TE

IMPLOR, FĂ CA TOTUL SĂ FI FOST DOAR UN VIS URÂT, FĂ SĂ MĂ

TREZESC ȘI SĂ-MI DAU SEAMA CĂ AM VISAT, TE ROG! ÎN NUMELE

LUI ISUS HRISTOS. AMIN.

Silvana, șoptește Lo-Lo, trezește-te!

Privește în gol în întuneric, se luptă să respire. Îi e sete, atât de sete.

Să nu dormi prea adânc, draga mea.

De ce nu?

Ai temperatură și crampe, să nu mai adormi.

Sunt așa de obosită.

Încearcă să rămâi trează.

Plămânii mei sunt plini de praf.

Nu mai este suficient aer în coșciug, zice Lo-Lo. Se cuibărește lângă mine, spunându-mi pe nume cu atâta duioșenie.

Suspin. Mă năpădesc șiroaie de sudoare. Nu mai am aer. Mor. Mama și tata, de ce nu veniți după mine? Oare și voi vreți să mor?

Tremur din tot trupul.

Nu mai pot sta trează.

Lo-Lo: Trezește-te, micuțo!

Nu mai pot.

Dorm.

Visez.

Mă trezesc.

Deschid ochii.

Un demon îndoit și diform șede la celălalt capăt al sicriului. Mă privește insistent. Din el ies scântei și lumină, de aceea reușesc să-l văd în întuneric. Are brațe scheletice. Capul îi este atât de ascuțit și de lipsit de păr încât pot să

disting oasele craniului.

Încep să țip.

Scânteile din ochi încep să dispară. În urma lui rămâne doar un miros puternic.

Îl strig pe Lo-Lo. Nu răspunde.

Țip. Nu mai pot face altceva.

I: CC

Roma

11-12 iunie 2009

1

Oricui a călătorit suficient de departe înspre est, înspre răsărit, îi este binecunoscută senzația apăsătoare de a fi pierdut o întreagă zi din viață. Nimic –

nici măcar logica, argumentele de orice natură sau cele mai noi studii ale calendarelor și almanahurilor – nu te poate elibera de sentimentul sfâșietor că ți s-a luat din timpul tău, că ai pierdut ceva la granița dintre trecut și viitor.

Mi-am deschis ochii milimetru cu milimetru. Fiecare pleoapă era de o greutate incomensurabilă.

Pentru câteva clipe am rămas neclintit. Era aceeași senzație pe care ți-o lasă în urmă o petrecere prelungită, extenuantă, ce se finalizează printr-un văl al uitării.

Era ca și cum m-aș fi trezit pe una dintre tărgile închise în frigiderele cu ușițe pătrate dintr-o morgă.

Certitudini: Eram în viață. Iată un aspect cu totul semnificativ. Nu eram la spital sau în sala de autopsii. Eram întins pe pat fără să fiu legat, ceea ce însemna că

fusesem eliberat. Aveam un pansament pe braț.

Nelămuriri: Ce se întâmplase? Unde mă aflam? Unde erau Primus Pilus și toți ceilalți?

Să fi fost toată răpirea doar o încercare de a mă scoate din minți? Dacă da, atunci fusese o încercare reușită. Merita toate aplauzele și aclamațiile. Totuși, nu-mi

amintesc să fi dezvăluit locul în care era ascuns manuscrisul. Sau să fi făcut-o?

Încercam din răsputeri să parcurg fiecare eveniment în parte. Am strâns din ochi încercând să mă concentrez. Mi-l aminteam pe individul cu păr cărunt care își spunea Primus Pilus. Mi-i aminteam și pe ceilalți călugări în robe gri și faptul că

îmi așezaseră brațul în cufărul de lemn. Îmi mai aminteam forma alungită a cufărului și instrumentele chirurgicale din cutia de lemn.

Dar mai apoi? Un mare vid.

2

— Grenade și gaz.

Era o voce de bărbat. Părea să fie american.

Mi-am lăsat capul să-mi alunece într-o parte, dar n-am reușit să-l zăresc.

— BZ-91, continuă el. Un gaz letal pe bază de scopolamină și morfină.

Dezvoltat de CIA în 2005. Foarte eficient. Te pune la pământ într-o jumătate de secundă. Au apucat doar să te zgârie puțin cu bisturiul.

Încercai să mă ridic ca să-mi pot da seama cine îmi vorbea, dar fără succes. Mă

prăbușii înapoi ca un bolovan.

— Migrena și o ușoară stare de slăbiciune vor mai persista aproximativ cincisprezece ore. Regret. Cealaltă opțiune ar fi fost o intervenție armată. Mult prea complicat. Și nici nu sunt adeptul intervențiilor armate. Știți, mor oameni, trebuie șterse urme. Combinația de Flashbangs și gaz este mult mai potrivită. Îți vei reveni complet în câteva ore.

Se auzi zgomotul unor pași grei. Apoi o adiere de Old Spice. Conturul difuz al unei siluete intră în câmpul meu vizual. Mijii ochii ca să pot focaliza. Persoana se așeză pe scaunul de lângă pat.

— Avem la dispoziție o unitate de intervenție operativă. Un adevărat departament de elită pus la dispoziție chiar de Navy SEALS. Ei sunt cei care au

reușit să te salveze. N-ai fost nicio clipă în primejdie, deși probabil că așa ți s-a părut. Îi urmărim de ceva vreme pe călugării aceștia.

Călugării aceștia...

Persoana pe care n-o putam distinge suficient de bine părea să fie un bărbat înalt și zvelt, la vreo cincizeci de ani, destul de atrăgător și cu un nas izbitor de încovoiat.

— Cine sunteți?

Vocea mea suna aspru, asemeni pietrișului măcinat.

— Numele meu este Carl Collins. Însă mi se spune CC. Singurul lucru pe care este necesar să-l știi la momentul de față este că nu-ți doresc decât binele.

Din motive pe care psihologii le-ar putea explica mult mai bine decât aș fi eu în stare, resimt un scepticism acut față de persoanele care afirmă că îmi vor binele.

— Apartamentul în care ați fost duși tu și Monique era ținut sub supraveghere, exact așa cum ai bănuit, de altfel. Nu era vorba doar de senzori, ci și de camere ascunse și microfoane. În momentul în care am observat că începi să-i scrii lui Monique, ne-am dat seama că am fost descoperiți. Te-am urmărit până în parcare. Din păcate, trupele operative nu erau pe poziții în momentul în care ai fost atacat. Regret că a durat atât cât a durat. Cum spuneam, situația a fost de la început sub control.

— Unde este Monique?

— Aici. Am luat-o cu noi după ce ai coborât pe scara de incendiu.

— Ce i-ați făcut?

— Absolut nimic. Mă înțelegi greșit. Eu sunt de partea ta.

— Așa spun toți...

— Comisarul Henrichsen din Oslo a fost pus la curent în legătură cu schimbarea de situație. Nu mai ai de ce să-ți faci griji.

— Vreți să spuneți că-l cunoașteți pe Henrichsen?

— Desigur, suntem la curent cu tot ce se întâmplă. Ești extenuat, Bjørn. Ai nevoie de câteva ore bune de odihnă. Mai avem încă multe de povestit.

CC părăsi încăperea, iar eu asemenea, prăbușindu-mă în întuneric.

3

Ceea ce m-a readus la starea de conștiență a fost un sunet difuz: Clic clic. Clic clic. Clic clic. Am încercat să deschid ochii. Trezirea dintr-un somn indus chimic este asemănătoare urcării spre suprafață într-o baie de nămol. Încercam să-mi dau seama de unde vine acel clicăit. Când în sfârșit am reușit să-mi mișc pleoapele – mai întâi cea dreaptă, apoi cea stângă –, am zărit silueta nedefinită a lui Monique. Stătea pe scaunul de lângă pat și tricota. Zgomotul era rezultatul ciocnirii andrelelor ei.

— Bună dimineața, bolborosii.

Lăsă lucrul la o parte. Până și în starea aceea de somnolență nu puteam scăpa de conștientizarea faptului că eram practic dezbrăcat, în pat și în aceeași cameră cu Monique.

— Te simți bine? întrebai.

Dădu din cap.

— Tu?

— Amețit. Mi-e puțin rău. Cine sunt?

— Prietenii noștri.

Monique mă ajută să mă ridic din pat și să merg până la baie. Îmi stropii fața cu apă rece și îmi trăsei hainele pe mine. Mă simțeam ca după o petrecere nesfârșită

unde aș fi combinat niște coniac cu Rohypnol. În cameră mă așteptau CC și

Monique.

— Bjørn! izbucni el ca și cum am fi fost doi prieteni vechi. Uite ce bine arăți acum!

— Nu fi ridicol. Știu exact în ce hal arăt.

Cu ochii încă încețoșați de gaz și somnolență, dar și conștient de propria-mi înfățișare, încercam să-l privesc direct în ochi. Fără prea mult succes, însă.

Atunci când sunt foarte obosit, sau amețit de băutură sau atunci când mi se administrează prea multe pastiluțe roz pentru calmare, am tendința de a privi chiorâș. Lentilele groase ale ochelarilor nu făceau decât să accentueze și mai tare toată hidoșenia.

4

A te înconjura de lucruri frumoase nu este doar o mostră de vanitate. Poate foarte bine să fie vorba despre o dorință autentică de a crea armonie, un feng shui al sufletului. În frumusețe există liniște.

Profesorul Aldo Lombardi părea să-și fi descoperit liniștea interioară. Ne aștepta într-o încăpere somptuoasă cu tapet de catifea, picturi în stil baroc și candelabre.

Mincinosul.

— Cum te simți? întrebă acesta plin de îngrijorare în momentul în care păşirăm în cameră.

Îmi venea să-l pocnesc de-a dreptul, dar eram mult prea slăbit.

Cu un vizibil sentiment de vinonvăție, Aldo Lombardi șovăi o clipă și apoi continuă:

— Îmi pare cu adevărat rău, v-am ținut oarecum în umbră. Trebuie să vă

mărturisesc că nu am obiceiul să mint, de această dată însă nu v-am mărturisit tot adevărul.

Vechile fotolii din piele scrâșniră când ne așezarăm. Cineva intră cu o tavă cu cești cu cafea și ceai. Monique primi ceai, iar CC, Aldo și cu mine primirăm cafea.

— Cine sunteți? întrebai eu când persoana care ne servise părăsi camera închizând ușa în urma sa. Încă îmi tremura vocea, iar acest lucru mă deranja. Ce vreți de la noi?

— Este normal să ai anumite suspiciuni, spuse CC. În mod evident îți închipui că

suntem implicați în întreg șirul acestor răpiri și crime.

— Mi-a trecut într-adevăr prin minte.

— În momentul de față există două grupări interesate de Manuscrisul lui Lucifer.

Una dintre ele este reprezentată de Aldo și de mine, cealaltă, cea a călugărilor, nu este altceva decât o sectă religioasă supranumită „drăculsângelui“.

Semnificația acestui nume trebuie căutată undeva în zona a ceea ce ar avea legătură cu Sângele Dragonului.

— Manuscrisul lui Lucifer este doar una din multele scrieri ce stau la fundamentul credinței lor, spuse Aldo Lombardi. Problema ar fi aceea că ordinul drăculsângelui, ca mulți alții, de altfel, lucrează cu interpretări greșite ale acestora.

— Un ordin religios care să ucidă? scrise Monique, ridicând carnețelul în așa fel încât să fie văzut de toată lumea.

— E un paradox, nu-i așa? spuse Aldo Lombardi. La fel ca cel al cruciadelor Evului Mediu, al Inchiziției sau al jihadiștilor islamici și al atentatorilor sinucigași. Biblia este plină de exemple menite să sugereze necesitatea anumitor sacrificii pentru atingerea unor scopuri cu adevărat mărețe. Acest ordin al drăculsângelui susține, ca și iezuiții, de altfel, că scopul scuză mijloacele și se consideră a fi mesagerii voinței lui Dumnezeu și a diavolului pe pământ.

— Voinței diavolului?

— Sunt adepții cultului diavolului, spuse CC. N-am exagera în vreun fel dacă i-am numi „extremiști“. Călugării ăștia nu sunt altceva decât niște fanatici, care după toate indiciile par a trăi doar în trecut.

— Și atunci voi cine sunteți? The good guys?

— Noi nu suntem decât niște cercetători, răspunse CC, niște oameni de știință.

Facem parte dintr-o mare organizație de cercetare care poartă numele de cod The Lucifer Project.

— The what?

— Proiectul-Lucifer, în care sunt implicați specialiști de frunte din diferite domenii de cercetare: arheologi, istorici, paleografi, antropologi, filosofi, lingviști, fizicieni, astronomi, biologi, matematicieni, sociologi, psihologi, asta doar pentru a enumera câțiva...

Îmi îndreptai apoi privirea înspre Aldo Lombardi:

— Iar rolul dumneavoastră care ar fi de fapt?

— Eu sunt unul dintre teologii implicați în proiect.

— Tot ceea ce spuneați despre diavol...

— ...Este adevărat. Nu există nicio referință explicită la fiul diavolului în Manuscrisul lui Lucifer. Cu toate acestea, ordinul drăculsângelui înțelege textul tocmai în felul acesta. Sau cel puțin asta credem, că ei ar interpreta scrierea întrun mod complet eronat. Își caută de fapt propriile interpretări printre profețiile manuscrisului, la fel cum și preoților li se întâmplă uneori să tălmăcească greșit învățăturile Bibliei sau imamilor să interpreteze greșit Coranul.

— De aceea secta asta e atât de pornită să pună mâna pe manuscris, spuse CC.

Își închipuie că pot contribui la venirea pe pământ a fiului diavolului.

— Tot ceea ce v-am povestit despre Antichrist, continuă Aldo Lombardi, provenea din interpretările drăculsângelui. În aceeași măsură în care și în Biblie s-au mai strecurat unele greșeli – apărute în momentul în care manuscrisele au fost scrise, traduse, interpretate –, și în cazul traducerilor din greacă și latină ale Manuscrisului lui Lucifer s-au strecurat anumite zone de imprecizie, deși ar fi puțin spus imprecizie.

— De unde știți ce conține manuscrisul, din moment ce nu l-ați citi niciodată?

— Am citit mari părți din el, spuse CC. Și, de asemenea, au ajuns la noi texte ce făceau trimitere la manuscris. Am avea însă nevoie de scrierea completă.

— Ceea ce dorim de la tine ar fi să ne înmânezi nouă manuscrisul, din moment ce noi i-am putea găsi cea mai potrivită interpretare.

— Și ce anume ni se va întâmpla în cazul în care aș refuza să vă predau manuscrisul?

— Ce anume să se întâmple? murmură CC abia perceptibil. Să înțeleg că nu ne prea aveți la inimă?

— Vreau să merg acasă! Pot să merg acasă?

— Sunteți desigur liberi să plecați acasă. Nu sunteți în niciun caz prizonieri aici, dar noi sperăm că veți alege să rămâneți.

— Și de ce anume aș rămâne?

— Pentru că și tu la rândul tău dorești să afli cât mai multe. Și tu ești la fel de curios să afli unde ne va purta acest manuscris.

CC mai turnă un rând de cafea pentru Aldo Lombardi și pentru mine. Ceașca de ceai a lui Monique era încă pe jumătate plină.

— Și unde anume sunt călugării acum?

— Într-un loc sigur.

— Ce înseamnă asta?

— Se află în custodia noastră.

— Vreau să le vorbesc.

— Asta în niciun caz. Nu vei vorbi cu nimeni.

— Lăsați-mă doar să-i privesc în ochi.

— Pentru ce?

— Voiau să mă ucidă.

— Așa, și?

— Dacă nu ați fi ajuns la timp, mi-ar fi golit trupul de sânge. Mi se pare că aș

avea dreptul să-i văd încă o dată.

CC îl privi pe Aldo Lombardi, care dezaprobă din cap.

— Nu știu, ezită CC.

— După cum văd eu lucrurile, nu aveți decât două opțiuni. Îmi puteți da drumul să merg acasă – dar în cazul acesta puteți uita că veți primi vreodată manuscrisul

– sau putem găsi o cale de colaborare.

— Perfect. O să-i întâlnești așa cum îți dorești, dar să nu-ți închipui că vor spune prea multe.

— Vom vedea. Povestiți-mi așadar despre ce este vorba. Ce este de fapt Manuscrisul lui Lucifer? Cum a ajuns la Kiev?

— S-o luăm mai încet, Bjørn. Fiecare întrebare necesită niște răspunsuri complexe. Voi încerca să-ți explic. În 1995, un grup de arheologi avându-l în frunte pe cercetătorul de origine americană Joseph van der Welt a făcut o descoperire interesantă odată cu scoaterea la suprafață a unei mănăstiri creștine spaniole, distrusă în perioada în care romanii au pierdut controlul asupra Peninsulei Iberice în secolul al V-lea. Așadar, acești arheologi au descoperit un text scris pe papirus, Codex Hispania, ce vorbea despre

Manuscrisul lui Lucifer și despre sinodul de la Niceea. The Lucifer Project a fost imediat implicat.

Codex Hispania conținea indicii importante care ne-au ajutat la completarea celei de-a treia părți a Manuscrisului lui Lucifer, și anume exact versiunea din posesia ta.

— Atunci manuscrisul găsit la Kiev nu e versiunea completă?

— Manuscrisul lui Lucifer n-a mai existat sub forma unei singure variante complete de 1700 de ani. Scrierea a fost împărțită în trei părți în cadrul sinodului de la Niceea din anul 325. Versiunea descoperită la Kiev este ultima dintre ele.

— Înțeleg. Ca de obicei se exagerează. Vă voi pune o altă întrebare. Nenumărate

muzee și arhive din lumea întreagă sunt înțesate de tot felul de scrieri apocrife pline de preziceri și profeții. De ce folosiți atâtea resurse pentru găsirea unui text despre care nimeni nu știe nimic? Motivul nu poate fi doar acela al unei secte mânate de profeția venirii fiului diavolului.

— Trebuie să recunosc, Bjørn, că ai un spirit de observație extrem de fin, și nu în ultimul rând o doză sănătoasă de scepticism. Și ai dreptate. Mai există un motiv cu adevărat senzațional în toată povestea asta.

Privindu-mă solemn, CC îmi înmână un dosar.

— Citește, te rog, raportul acesta! Aici vei găsi câteva informații privitoare la întreg contextul apariției manuscrisului.

II: Raportul

Raport privind Codex Hispania

Autor: Dr. Wiliam Goldman și dr. Lawrence Schwartz Statut secret – 15 ianuarie 1996

1 – Manuscrisul lui Lucifer

Manuscrisul lui Lucifer (Codex Lucem Ferre) a fost una dintre comorile furate din cel de-Al Doilea Templu din Ierusalim, în anul 70. Încă din vechime se spunea că manuscrisul ar fi avut puteri magice sau că ar fi fost o scriere eretică, chiar ocultă. În epoca creștină, manuscrisul primește denumirea grecească

Σατανά Διαθήκη – Satana Diathiki (în greaca bisericească: Testamentul diavolului), care apoi, datorită fascinației primelor secole pentru evangheliile creştine, a fost preschimbată în Εωσφόρου Ευαγγέλιο – Lucifers evangelium.

2 – Codex Hispania

2.1 – Descoperirea

Obiectivul acestui raport îl constituie manuscrisul Codex Hispania, scriere descoperită pe rolă de papirus în anul 1995, într-un vas de lut, în timpul lucrărilor de excavare a Bisericii Sfântul Pavel din Spania. Codex Hispania a fost descoperit de un grup de cercetători americani avându-l în frunte pe arheologul Joseph van der Welt din cadrul The Costsen Institute of Archaeology at the University of California, Los Angeles (UCLA) și aduce o nouă perspectivă

asupra mult mai vechiului text Manuscrisul lui Lucifer.

2.2 – Datare

Din rezultatele obținute prin datarea cu carbon se presupune că originea papirusului ar fi undeva în jurul anului 400 î.Hr. (marjă de eroare:

plus/minus cincizeci de ani), ceea ce vine să confirme și datarea autorului (375 AD).

2.3. – Limbă/traducere

Textul este scris în coptă[12] și tradus de profesorul Christopher Watt.

2.4 - Scurt raport asupra conținutului și importanței *Codex Hispania pare a fi o redare autentică a sinodului de la Niceea din anul 325, autorul său fiind călugărul Potheinos.*

Eu, Potheinos din Teba și Alexandria, botezat și binecuvântat, aduc jurământ pentru adevărul acestor întâmplări de la Niceea care sunt povestite după propriile mele cunoștințe.

Potheinos, ajutat de alți doi călugări – Nicasius și Jacob – a primit însărcinarea de a distruge scrierea păgână cunoscută ca Manuscrisul lui Lucifer. Câteva zile

mai târziu, cei trei părăsesc Niceea, luând cu ei și manuscrisul.

Importanța codexului este dovedită de o serie de argumente, cele mai importante fiind totuși citatele ce fac trimitere la Manuscrisul lui Lucifer și care oferă o privire de ansamblu asupra conținutului, formei și naturii acestuia. Codex Hispania oferă de asemenea noi informații despre ceea ce s-a întâmplat de-a lungul istoriei cu această scriere numită Manuscrisul lui Lucifer.

3 - Sinodul de la Niceea

3.1 – Câteva aspecte istorice ale sinodului

Nenumărate mituri și interpretări eronate au apărut în legătură cu primul sinod ecumenic care a avut loc la Niceea, în Asia Mică, în anul 325 d.Hr. Exemplu: Sinodul nu ar fi introdus creștinismul prin vot majoritar, nu s-au luat decizii asupra canonului Bibliei creștine și ar fi decis că femeile sunt lipsite de suflet.

Împăratul Constantin a fost cel care i-a convocat pe mai-marii episcopi ai creștinismului la sinodul ecumenic de la Niceea. Motivul ar fi fost printre altele clarificarea divergențelor teologice privind arianismul – relația dintre Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul.[13] În același timp, împăratul și-ar fi dorit fără îndoială

consolidarea poziției puterii sale cu ajutorul și susținerea creștinilor.

Numărul total al participanților nu este cunoscut cu certitudine. Împăratul Constantin a invitat inițial 1800 de episcopi. Cel mai probabil că la sinodul propriu-zis nu s-au adunat decât 250 dintre aceștia. Sinodul a început în 20 mai și s-a prelungit pe o perioadă de două luni.

O consecință importantă a sinodului a fost conceperea Crezului. S-a hotărât de

asemenea și data sărbătoririi Învierii Domnului[14]. Important a fost și faptul că

sinodul de la Niceea a reprezentat prima întâlnire oficială în cadrul căreia reprezentanții importanți ai creștinismului, din toate confesiunile, s-au întrunit pentru a ajunge la un acord în privința diferitelor controverse religioase.[15]

Sinodul de la Niceea consfințea puterea necontestată a Bisericii în lume, ceea ce a contribuit la identificarea Bisericii creștine cu puterea de Stat.

3.2 – Sinodul privind Manuscrisul lui Lucifer

Un alt mit deosebit de răspândit a fost acela că sinodul a hotărât arderea textelor apocrife controversate. O astfel de cenzură nu a fost documentată de niciun izvor istoric.

În același timp: după Potheinos, un cerc mai restrâns de episcopi au hotărât că

Manuscrisul lui Lucifer trebuie distrus. Conform uneia dintre teoriile care circulau pe atunci, manuscrisul ar fi conținut anumite formulări ce ar fi

putut fi folosite pentru favorizarea facțiunilor ariene. Datorită faptului că Potheinos deservea pe unul dintre episcopii care nu sprijineau controversata viziune ariană

a Împăratului Constantin și a învățatului Arie, afirmațiile sale nu pot fi considerate cele mai credibile. La fel de posibil ar fi fost ca influențele satanice ale textului să fi provocat luarea deciziei de a distruge această scriere. O a treia teorie care se bazează pe un fragment din lucrarea episcopului Eusebius[1] , Istoria bisericească, susține că manuscrisul conține anumite formulări magice care, în cazul în care nu ar fi utilizate corect, ar putea duce la o invocare a diavolului.

Manuscrisul lui Lucifer nu apare menționat în nicio sursă oficială, importantă a sinodului. După cum reiese din spusele episcopului Eusebius, hotărârea de ardere a manuscrisului a fost secretă, implicând doar câțiva episcopi. Astfel, cei trei călugări – Potheinos. Nicasius și Jacob – au primit însărcinarea de a distruge textul. Niciunul dintre aceștia nu era persoană oficială, ci simpli slujitori ai respectivilor clerici. Cu privire la aceștia, Potheinos scrie următoarele: *Veniră doar la lăsarea întunericului. Târziu în noapte auzii bătăi în uşă. Trei bărbaţi, pe care îi recunoscusem de la palat, năvăliră înăuntru şi spuseră că au o misiune sfântă de îndeplinit: eu, Potheinos din Teba şi Alexandria, eram unul dintre cei aleşi.*

3.3 – Neascultarea călugărilor

Deși cei trei călugări și-au asumat misiunea distrugerii scrierii păgâne, în scurt timp și-au schimbat punctul de vedere. Potheinos scrie: *Apoi ne-am întrebat: ce drept am avea noi să distrugem pentru totdeauna un text pe care nici nu-l citiserăm, nici nu-l înţeleseserăm? Cu ce drept am îndrăzni noi să ardem o scriere considerată sfântă?*

Cei trei au căzut de acord să salveze textul. Motivul nu este clar – exceptând desigur sentimentul de venerație a unei scrieri considerate străvechi și sfinte –, dar cel mai probabil cei trei (influențați de Nicasius) au discutat între ei misiunea ce le fusese însărcinată (determinați de forțe care militau pentru salvarea textului de la distrugerea veșnică). Absența vreunei motivații ideologice pentru neascultarea lor ar putea indica și faptul că ar fi fost plătiți.

Corupția ar putea fi o explicație posibilă din moment ce călugării, prin acțiunile lor, și-au încălcat promisiunea față de superiorii lor – episcopii –, pierzându-și astfel mijloacele de existență și statutul. O sumă considerabilă de bani le-ar fi putut oferi o motivație suficient de mare pentru a-și găsi alt mod de viață.

Motivele pe care le-ar fi avut – fie ele ideologice, religioase, de natură morală

sau economică – nu prezintă însă o importanță atât de crescută. Potheinos scria: *Manuscrisul a fost împărțit în trei părți, iar noi eram trei. Noi, ca și scrierea, nu eram altceva decât o imagine inversă a trinității pe care Sinodul urma să o aprobe prin vot, unul și trei în același timp.*

Au hotărât să se întâlnească în Teba și să abandoneze manuscrisul în Biblioteca din Alexandria, dar, temându-se că vor fi urmăriți, fiecare a ales o rută diferită.

4 – Cei trei călugări

4.1 – Potheinos

Potheinos se născuse într-o familie creștină de copți[17] în apropiere de Teba, cândva în anul 300:

Părinții mei au văzut de timpuriu că sunt isteț, ager la minte, blând și virtuos, de aceea m-au trimis de mic la mănăstire, pentru ca acolo, sub îndrumarea competentă a superiorilor mei, să pot cunoaște cât mai multe despre Domnul nostru Isus Hristos și să-L pot sluji și iubi așa cum a predicat Apostolul Marcu.

La vârsta de douăzeci de ani, Potheinos a fost trimis în nordul Egiptului, la Alexandria[18], slujind sub papa Alexandriei ca slujitor sau asistent personal.

Potheinos, care a luat cu el prima parte a Manuscrisului lui Lucifer odată ce i-a fost încredințată la Niceea, s-a refugiat în Bizanț[1] , de unde, îmbarcându-se pe o navă comercială, a revenit la Alexandria. Următoarele rânduri descriu această

călătorie:

Bunul Dumnezeu în marea Sa îndurare ne-a binecuvântat cu vreme prielnică tot drumul. Am poposit în Creta pentru a lua cu noi provizii. Căpitanul nu m-a întrebat nimic și a părut să înțeleagă că nu sunt decât un biet pelerin în drum spre casă.

Odată ajuns în Egipt, Potheinos s-a ascuns la o mănăstire din deșert al cărei nume nu este menționat nicăieri, dar era cel mai probabil situată destul de aproape de Teba. Aici, Potheinos a așteptat în zadar sosirea celorlalți doi frați călugări: *Răbdător așteptam cernerea fiecărei zile, așa cum se cerne nisipul printre degete, dar nu mi-a mai fost dat să-i văd nici pe Nicasius, nici pe Jacob și nici nu mi-a fost dat să aflu ce li se întâmplase. Iar durerea mea era mare.*

Potheinos ascunsese manuscrisul (prima parte a Manuscrisului lui Lucifer) într-o peșteră din deșert:

În adâncul deșertului, în bătaia soarelui, unde numai scorpionii mișună prin nisipuri, pe marginea unui perete de stâncă roșie, se găsesc niște peșteri adânci cunoscute numai de mine și de un alt rătăcitor. Aici, într-un vas sigilat, din cel mai bun lut, voi ascunde manuscrisul și-l voi lăsa pradă timpului cu speranța că

va fi găsit de oameni cu mai multă înțelegere decât oamenii acestor timpuri.

Spre sfârșitul vieții sale, din motive necunoscute, Potheinos s-a mutat în Spania, slujind în mănăstirea Sfântului Pavel. Aici scrie Codex Hispania, ce reprezintă

tema prezentului raport.

Prima parte a Manuscrisului lui Lucifer, pe care Potheinos a adus-o cu el de la Niceea, a fost găsită de un păstor din Egipt în jurul anilor 1969-1970 și a ajuns în posesia teologului italian Giovanni Nobile în mai 1970, printr-un negustor de pe piața neagră aflat în colaborare cu un anticar italian.

4.2 – Nicasius

Despre originile lui Nicasius nu se cunosc foarte multe lucruri. Nu se știe nici măcar cărui episcop îi slujea.

Potheinos scria:

Din îndepărtatele hotare din vest, de dincolo de munți și de peste râuri, vine fratele Nicasius împreună cu prea înaltul său episcop. Știam că-mi va fi prieten.

Numele său ar indica faptul că – la fel ca fratele său de nume devenit mai târziu Sfântul Nicasius și care fusese trimis oficial pentru a participa la sinod – ar proveni din Galia.[2] Se poate presupune că era mai în vârstă decât Potheinos (care îl numește pe Nicasius „sfătuitorul meu cel înțelept“ și mai târziu „fratele mai mare“). Multe dintre referirile lui Potheinos la Nicasius – *...luând aminte la înțelepciunea sa...*

...cuvântarea sa puternică și convingătoare...

...Nicasius atât de luminat, când noi toți nu vedeam decât întuneric...

– ne-ar putea face să credem că ar fi putut fi Nicasius cel care i-a convins pe ceilalți doi călugări să salveze manuscrisul de la distrugere. Nu se știe, însă, ce anume s-a petrecut cu Nicasius. Potheinos scrie:

I-am strâns mâna, i-am urat numai bine și nu l-am mai văzut vreodată.

Putem bănui că partea a doua a manuscrisului aparținând lui Nicasius ar putea sta la baza întemeierii ordinului drăculsângelui. Pe baza textului din partea a doua a manuscrisului, ordinul drăculsângelui și-a dezvoltat propria religie a Judecății de Apoi pornind de la convingerea existenței a doi zei – unul al luminii, reprezentat de Isus Hristos, și unul al întunericului, reprezentat de fiul diavolului sau de Antichrist – care se vor întoarce pe pământ în chip omenesc și vor porni lupta care se va sfârși cu apocalipsa și mântuirea neamurilor.

4.3 – Jacob

Despre Jacob știm de asemenea foarte puține lucruri. Se pare că ar fi fost un călugăr din Siria. Potheinos îl numește „frate“. Nu știm nici cărui episcop îi era subordonat, nici în ce an s-a născut, nici când a murit. Și despre acesta scria Potheinos: *Jacob era numele său; slujitor fidel și sârguincios al episcopului său.*

Călugărul Jacob urma să meargă spre Alexandria pe ruta Bizanț-Atena. Nu se

cunosc informații despre sfârșitul său.

5 – Anexă 17 mai 2009:

Consiliul a primit informații cu privire la descoperirea unui manuscris la Kiev care ar putea oferi informații suplimentare cu privire la soarta călugărului Jacob. În cazul în care acest text, care se află acum în posesia arheologului Bjørn Beltø, se va dovedi a fi a treia parte a Manuscrisului lui Lucifer, ar rezulta următoarea ipoteză: Călugărul Jacob trebuie să fi pierdut manuscrisul undeva în apropiere de Constantinopol. Ar fi putut fi interceptat de trupe armate care slujeau Împăratului Constantin sau ar fi putut cădea victimă tâlharilor.

Manuscrisul ar fi putut ajunge în bibliotecile regenților Imperiului Roman de Răsărit, devenit ulterior Imperiul Bizantin.

În urma bătăliei de la Siklestad din 1030, regele viking devenit mai târziu Harald Hardråde[21] s-a refugiat la Gardarike[22] și apoi la Miklagard.[23] Aici a slujit împăratului bizantin. Acesta avea o garnizoană formată doar din soldați mercenari de origine scandinavă.[24] Harald Hardråde a continuat să

fie soldat mercenar timp de șapte ani, fiind chiar numit în funcția de comandant suprem. Când a părăsit Bizanțul era deja incredibil de bogat.

Nu numai că se aflase în fruntea raidului de jefuire din Africa, dar își însușise mari părți din bogățiile palatului imperial.[25] Se presupune, astfel că

– în cunoștință de cauză sau nu – Harald ar fi ajuns în posesia celei de-a treia părți a Manuscrisului lui Lucifer. La vremea aceea, Harald era bun prieten cu marele duce Jaroslav[2] al Kievului, căsătorindu-se chiar cu fiica acestuia.[27] Una dintre posibilități ar fi aceea că manuscrisul a fost lăsat la Kiev tocmai pentru că acolo existau mai mulți tălmăcitori decât în țara lui de origine, Norvegia. Această ipoteză ar fi susținută și de faptul că Harald Hardråde și-a ales ulterior triquetra drept simbol. Triquetra este unul dintre simbolurile recurente în manuscris.

Dacă ipotezele noastre corespund realității, această versiune a

manuscrisului ar trebui să se afle în posesia arheologului Bjørn Beltø. S-a

dat deja curs tentativelor de a asigura Consiliului accesul la această

versiune.

[12] Limba coptă a fost limba dominantă – atât scrisă, cât și vorbită – în Egipt din

secolul al doilea până în secolul al treisprezecelea.

[13] Arianismul susține că din moment ce Isus a fost creat de Dumnezeu, Fiul nu

mai poate avea aceeași natură divină cu cea a Tatălui. Sinodul de la Niceea a

respins această viziune, punând bazele doctrinei Sfintei Treimi. Votul

împăratului Constantin, care îi sprijinea pe arieni, a fost la rândul său respins.

[14] Paștele cade în prima duminică de după prima lună plină a echinocțiului de

primăvară. Această definiție a avut o importanță deosebită printre altele pentru a

diferența Paștele creștin de sărbătoarea evreiască Pesach.

[15] Întâlnirea apostolică – sau sinodul de la Ierusalim din anul 50 – este considerată ca fiind la fel de reprezentativă.

[1] Eusebiu din Cezareea (aprox. 250-340), episcop numit și „părintele istoriei bisericești".

[17] Biserica coptă din Egipt este una dintre cele mai timpurii manifestări organizate ale creștinismului. Aceasta a fost fondată de către Evanghelistul Marcu în jurul anului 42, la câteva zeci de ani după răstignirea lui Hristos.

[18] Alexander din Alexadria, Egipt (Papă al Alexandriei între anii 313-326). Papa de Alexandria era conducătorul bisericii copte-ortodoxe și continuatorul misiunii apostolice a Apostolului Marcu, la fel cum Papa catolic este urmașul Apostolului Petru.

[1] Orașul a primit în 330 numele de Constantinopol după împăratul Constantin, care convocase cu cinci ani înainte Sinodul de la Niceea și care mutase capitala Imperiului Roman aici. Orașul a primit numele pe care-l poartă și în prezent, Istanbul, în anul 1930.

[2] Franța.

[21] Regele Harald Hardråde (1015-1066), rege al Norvegiei din 1046 până în 1066, când a fost învins în bătălia de la Stamford Bridge. Este fratele vitreg al regelui norvegian creștinător al Norvegiei, Olav „cel Sfânt“ Haraldsson (995-1030).

[22] Termenul din norvegiana veche „Gardariket“ corespunde regiunii din jurul orașului rusesc Novogorod și al orașului ucrainean Kiev.

[23] Constantinopol/Istanbul.

[24] Această practică era atât de răspândită, încât acești soldați primiseră un nume propriu: „normanzi“.

[25] Potrivit obiceiului bizantin, gărzile aveau permisiunea de a-și însuși diferite bogății la moartea împăratului. În vremea serviciului lui Harald ca mercenar, au murit nu mai puțin de trei împărați.

[2] Jaroslav I (978-1054) – supranumit și „înțeleptul“ – a fost mare duce al regatului Kievului între anii 1019-1054.

[27] Elisabeta a Kievului (n. 1021-23), devenită ulterior regina Ellisiv. Căsătorită cu Harald Hardråde între anii 1043-1066.

III: Archivum Secretum

oma

12-14 iunie 2009

1

Sala de lectură din Archivum Secretum Apostolicum Vaticanum, arhivele secrete ale Vaticanului, ar fi putut duce cu gândul mai degrabă la o biserică. În lung și în lat, pe nenumărate rânduri și șiruri, cercetători cu chipurile încețoșate de nesomn ședeau cufundați în praful vechilor mistere la niște mese de lucru încărcate de cărți și documente scorojite găsite pe rafturile ce se întindeau în înălțime de-a lungul a două etaje, de la subsol și pierzându-se în sus, spre paradis. Arhiva adăpostea documente, pergamente, scrisori și cărți adunate de Biserica Catolică

de-a lungul a aproape două mii de ani.

Discuția purtată cu CC și Aldo Lombardi precum și citirea raportului Codex Hispania împreună cu nebănuitul parcurs al celor trei părți ce alcătuiau Manuscrisul lui Lucifer îmi treziseră curiozitatea. După ce CC și Aldo Lombardi îmi oferiseră toate informațiile pe care le consideraseră necesare și se întorseseră

la treburile lor, părăsisem și eu clădirea. Spre surprinderea mea, nu răsunase nicio alarmă, nu fusesem asaltat de trupe de pază și nici nu părea să fi fost urmărit.

În urmă cu câțiva ani, când descoperisem manuscrisul Codex Snorri, făcusem cunoștință cu unul dintre angajații Arhivei Vaticanului, un anume Tomaso Rossellini, așa că am întrebat de el la recepție. Mi-a ieșit în întâmpinare după

doar câteva minute. După momentele de evidentă bucurie a revederii și

călduroase strângeri de mână i-am povestit ce anume căutam de fapt. M-a ajutat să găsesc o masă de lucru liberă și s-a întors cu un cărucior plin cu cărți, lucrări și documente, toate despre ordinul drăculsângelui.

În Encyclopedia of World Religions and Sects citisem că ordinul acelor călugări fusese întemeiat în Carpații românești. Dominus, echivalentul

Papei din cadrul Bisericii Catolice, se afla în fruntea unui consiliu de doisprezece episcopi numiți „Veteranii“. În prezent, ordinul utiliza titluri militare romane, cum ar fi legatus – comandantul suprem al legiunii, echivalentul unui general. Unitățile operative ale drăculsângelui purtau denumirea de contubernium, reprezentând o grupare formată din opt până la zece bărbați din cadrul armatei romane avându-l în frunte pe Primus Pilus, cel mai de seamă centurion. Răsfoind printre documente, am găsit în mod cu totul surprinzător niște notițe bătute la mașină, scrise de nimeni altul decât Giovanni Nobile.

SCURTĂ INTRODUCERE CU PRIVIRE LA

ORDINUL DRĂCULSÂNGELUI

Giovanni Nobile

Roma, mai 1970

Inițial, ordinul drăculsângelui s-a format în Orientul Mijlociu în secolul al IV-lea, avându-și originile în sincretismul gnostic, creștin, maniheist și yazidi, fiind așadar o contopire a mai multor religii. În aceeași măsură în care druzii își iau ideile din diferitele religii și filosofii, și drăculsângele a primit influența mai multor confesiuni. Secta a pătruns în Europa Centrală în secolul al VI-lea, dar a dispărut apoi gradual din analele istoriei. Nu este cunoscut dacă drăculsângele a dispărut pur și simplu sau dacă și-a pierdut treptat adepții. Au reapărut în paralel cu catarii în secolul al XI-lea și s-au extins pe teritoriile de azi ale României, Ungariei și Rusiei în secolul al XV-lea. În această perioadă au reluat cultul lui Lucifer pe care îl reprezentau prin simbolul păunului Melek Taus pe care îl și considerau zeitatea supremă. Secta împrumutase credința maniheistă bazată pe dihotomia dintre lumina și armonia sufletului și întunericul și neliniștea trupului.

Mani, considerat de maniheiști ca fiind profetul lor, se stabilise la Babilon în

secolul al III-lea și se considera urmașul lui Buddha, Zarathustra și Isus.

Cultul lui Lucifer/al Satanei în cadrul drăculsângelui este mult mai complex decât cultul diavolului din epoca modernă, vezi LaVey. Asemeni gnosticilor și catarilor, drăculsângele susține că lumea ar fi fost creată de un demiurg, adică de o divinitate de rang mai mic. Însă, deși gnosticii și catarii nu erau siguri dacă

acest demiurg este unul și același cu Satana, drăculsângele afirma cu tărie că

demiurgul ar fi fost reprezentantul întunericului, cu alte cuvinte partea malefică a trinității. A nu se înțelege aici trinitatea creștină. Simbolul considerat sacru, cel al triquetrei, îl simboliza pe Dumnezeu, pe Satana împreună cu o forță pe care ei o numeau costhul și care avea rolul de a lega divinul de malefic, cele două forțe opozante le universului. Aceștia susțineau că atât Dumnezeu cât și Satana reprezintă câte o parte din costhul – nimic altceva decât un tot universal. În același mod în care creștinii îl consideră pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh ca fiind o singură persoană și nu trei, drăculsângele percepe același tip de echivalență între Dumnezeu, Satana și costhul. Însă datorită faptului că

iudaismul, creștinismul și islamul au exclusiv doar cultul puterilor divine (ale luminii), drăculsângele încearcă să păstreze echilibrul dintre forțele opozante ale universului prin venerarea și întărirea puterii diavolului și a forțelor întunericului. Aceștia cred în Dumnezeu, dar pentru ei Dumnezeu nu reprezintă

decât o terță parte a unității divine. Practicile și riturile morbide ale sectei – ce includ jertfa de sânge, tămâierea și nuditatea – provin din reprezentările primitive ale liniilor de legătură dintre ființele pământești și divinitate.

Tămâierea are același rol pe care îl îndeplinește și în cadrul oricărui serviciu religios romano-catolic. Încă din Antichitate, rolul tămâierii a fost acela de sfințire și a anumitor evenimente aflate în plină desfășurare. Asemeni unei jerfe simbolice, tămâia poartă rugăciunile cu sine spre cer. Încă din Pentateuh, tămâia era folosită pentru a atrage mărinimia Domnului. Nuditatea este legată de strădania de a atinge curățenia supremă, așa cum fusese la începuturi. Adam și Eva, spre exemplu, fuseseră goi până la căderea în păcat. Dezgolindu-și jertfele, drăculsângele consideră că, prin

moarte, acestea se vor întoarce la divinitate întocmai cum fuseseră create, dezgolite și curate.

M-am oprit un minut gândindu-mă că acea sectă luase viața unui om care descrisese cu atâta reținere extremismul practicilor lor și că aproape reușiseră să

facă același lucru și cu mine.

Am răsfoit pentru câteva momente o lucrare intitulată Blut und Heiligkeit Anthropologie und Metaphzsik[28], care descria modul în care drăculsângele percepea jertfele de sânge ca procedură sacră. Prin separarea trupului de sânge, sacrificiul implică purificarea trupului și sufletului. Ideile lor au ajuns să-l influețeze până și pe domnitorul român Vlad Țepeș, care la rândul său l-a inspirat pe Bram Stoker în scrierea romanului său Dracula, dar și pe contesa Elisabeta de Báthory, care a ucis sute de fecioare pentru a se îmbăia apoi în sângele acestora. Proprietățile sacre și miraculoase ale sângelui nu reprezintă

ceva nou sau neobișnuit. Așa cum se arăta și în acea lucrare, numeroși creștini beau sângele lui Isus Hristos percepând acest lucru drept cel mai firesc lucru în sine. Pentru gruparea Martorilor lui Jehova, puterea sângelui este atât de mare, încât aceștia preferă moartea mai degrabă decât acceptarea unei transfuzii de sânge. Într-un paragraf referitor la serul adevărului, descoperisem o referire cel puțin curioasă la una dintre ideile drăculsângelui conform căreia pierderea sângelui poate genera un fel de scurt circuit al cortexului, indus medical, inhibând capacitatea de a minți. La fel de ciudate erau și informațiile dintr-o copie a unui articol publicat in International Herald Tribune în data de 20

noiembrie 2007:

Mănăstire

sub atac tip comando

SFÂNTU GHEORGHE, România, 20 nov. (Reuters)

Mănăstirea Sfântul sânge, sediul sectei religioase a drăculsângelui, a căzut pradă

miercurea trecută unui asalt tip comando, cel puțin așa ar rezulta din informațiile obținute de la autoritățile române. Mănăstirea localizată în Munții Carpați, la câțiva kilometri distanță de localitatea Sfântu Gheorghe, este situată în regiunea bine cunoscută sub denumirea de Transilvania.

Secta încearcă să mușamalizeze întreaga poveste și refuză orice fel de colaborare

cu autoritățile locale.

Nu se știe cu exactitate cine a atacat mănăstirea și nici care ar fi fost scopul unei astfel de acțiuni. Nu au existat victime. Surse locale susțin că în jur de douăzeci de soldați în uniforme de camuflaj ar fi pătruns în mănăstire în jurul orelor 2:30

noaptea, părăsind locul câteva minute mai târziu. Aceleași surse locale afirmă că

soldații ar fi luat cu ei o relicvă religioasă de mare însemnătate istorică, dar această informație nu a fost confirmată oficial.

Niciun reprezentant al mănăstirii nu a dorit să facă vreun comentariu.

Aveam impresia că citisem timp de vreo jumătate de oră, când am descoperit cu stupoare că petrecusem mai bine de două ore și jumătate în arhivă. Ridicându-mi privirea, am zărit un chip cunoscut. Surprinderea sa a fost la fel de mare ca a mea. Nu știam exact de unde să-l iau. Abia când și-a dat jos ochelarii, mi-am amintit în sfârșit cine era: Vittorio Tasso, semioticianul pe care îl întâlnisem în biroul lui Aldo Lombardi. Părea oarecum deranjat să mă vadă, ca și cum am fi fost niște vechi camarazi,

complici în nenumărate afaceri murdare. Am schimbat doar câteva cuvinte înainte ca el să se întoarcă la treburile sale, și anume la căutarea simbolului unei monograme creștine pe armura care aparținuse regelui ostrogot Teodoric cel Mare. Am înapoiat toate materialele pentru care semnasem și m-am îndreptat spre parcare. M-am oprit la un telefon cu monede pentru a vorbi cu prim-comisarul Curt Henrichsen, care mi-a confirmat la rândul său că

fusese informat de răpire și de acțiunea de salvare. Fuseseră de asemenea arestați zece suspecți la săvârșirea celor trei crime.

— Ce se petrece, de fapt, Beltø? a întrebat el.

I-am răspuns așa cum de fapt și era, că nu am nici cea mai vagă idee.

M-au trecut fiori când am ajuns în parcarea subterană așa că m-am grăbit să mă

închid în mașină. De data aceasta însă nu s-a petrecut nimic neobișnuit. În zonă

nu păreau să mai fie nici călugări, nici trupe de supraveghere. Conduceam încet pe străzile Romei. Primisem permisiunea de la CC de a parca mașina în zona din spatele clădirii. Monique și cu mine eram invitați la cină, la șapte și jumătate.

2

Poți deveni prizonierul cuiva fără măcar să-ți dai seama. Sunt sigur că multe soții îmi vor da dreptate. Devii conștient abia când încerci să-ți desfaci aripile și constați cu uimire și revoltă că ți-au fost tăiate.

După o cină vegetariană, vin și cafea, ne îndreptarăm fiecare spre camera sa. CC

trebuia să ajungă la ambasadă, iar Aldo se hotărî să-l însoțească. Mi-aș fi dorit să

iau o sticlă de vin din cabinetul cu băuturi și să mă înfățișez la ușa camerei lui Monique. Până la urmă nu se știa ce-ar putea ieși. Deschisei cabinetul și luai vinul, un Accordini Amarone della Valpolicella Classico Acinatico din 2005, dar atingerea rece a sticlei mă trezi la realitate și mă făcu să mă răzgândesc. Așa cum eram îmbrăcat, mă întinsei pe pat privind în gol spre tavan, închipuindu-mi cum ar fi reacționat Monique dacă m-ar fi văzut acolo, în fața ușii sale, cu o sticlă, două pahare și un zâmbet tâmp întipărit pe chip. Cel mai probabil că mi-ar fi zâmbit cu simpatie și m-ar fi invitat foarte frumos să plec. Sau poate că ar fi ciocnit un pahar doar din complezență. Apoi îmi veni în minte tot ce citisem în ziua respectivă. Oricum ai fi încercat să privești situația, misterul devenea din ce în ce mai fascinant, iar eu, deși mă împotriveam, eram pe cale de a fi atras în câmpul său gravitațional. Puțin mai târziu – aprins de gândul de a fi singur cu Monique – îmi făcui curaj pentru a merge până la camera ei cu sticla și cu cele două pahare de vin. Prin gaura cheii se întrezărea lumină. Bătui la ușă. Mi se deschise imediat, mă întâmpină Monique fixându-mă cu privirea plină de uimire, ca și cum ar fi așteptat într-adevăr pe cineva, dar nu pe mine. Un întreg val de stânjeneală mă cuprinse în vreme ce, ridicând mâinile cu sticla și cele două

pahare, reușii să rostesc:

— Mă gândeam că poate am putea ciocni un pahar de vin. Așa, ca să ne mai venim în fire. Dar probabil că nu e tocmai momentul cel mai potrivit?

Abia în momentul acela observai că își luase haina pe ea, iar în spatele său bagajele o așteptau gata pregătite.

— Dragul de tine, scrise ea. Din păcate, nu pot! Sunt pe picior de plecare.

Tocmai așteptam să vină șoferul.

— Unde pleci?

— Acasă.

Sticla de vin și cele două pahare deveniră brusc extrem de grele... Nici măcar nu și-ar fi luat rămas-bun.

— Dirk, scrise ea, e mai rău. Trebuie să merg la el. Mă înțelegi, nu-i așa?

— Te mai întorci?

Mă privi cu o expresie pe care cu greu o puteai interpreta.

Simții cum ochii mi se umplu de lacrimi. Iată-mă singur pe hol, în fața ușii femeii pe care sperasem să o cuceresc sau de care speram să fiu cucerit, cu o sticlă de vin și două pahare și sentimentul umilitor nu doar de a fi refuzat, ci chiar părăsit.

Monique își înclină capul ca și cum ar fi înțeles.

— Regret, Bjørn, scrise ea, din tot sufletul, dar trebuie să plec.

Aș fi avut atâtea lucruri să-i spun: că sunt iremediabil îndrăgostit de ea, că e nespus de frumoasă, dar cum puteai să-i spui asemenea lucruri unei femei care se întorcea acasă la soțul muribund și care cel mai probabil te considera un tip absolut neinteresant?

— Ei bine...

M-am gândit să-i urez drum bun cu oarecare seninătate, dar mi-am dat repede seama că vocea nu avea să-mi reziste, așa că n-am mai scos niciun cuvânt.

Crezusem, sperasem chiar că mă va însoți mai departe în toată acea aventură, până când vom fi elucidat întreg misterul, dar, ca de obicei, îmi pusesem mult prea multe speranțe în ceva ce nu avea cum să existe. Cel puțin zâmbetul îi era plin de blândețe. În spatele nostru se auzi o ușă care se închise. Trebuia să fie șoferul.

— Ai găsit zbor atât de târziu? întrebai, mai mult din dorința de a spune ceva ce nu mi-ar fi făcut vocea să tremure.

— CC mi-a pus la dispoziție avionul său personal, scrise ea.

— Înțeleg. Nici nu bănuisem că avea până și avion particular. Îți sunt recunoscător pentru tot, continuai.

N-ar fi trebuit să spun așa ceva, vocea îmi tremurase spre finalul propoziției.

Mă mângâie pe obraz.

Încercând să maschez golul din priviri și roșeața care îmi invada obrajii, m-am depărtat de ea așezând sticla și paharele pe comodă și oferindu-mă să-l ajut pe șofer cu bagajele. Când totul a fost aranjat în mașină, ne-am îmbrățișat de rămas-bun. Mirosea atât de bine. Trebuie să fi fost Chanel No. 5.

— Vaarwel, Bjørn Beltø, scrise ea în carnețel.

Nu îmi puteam da seama dacă acel rămas-bun însemna de fapt un adio sau era mai degrabă un „pe curând“.

3

Am rămas acolo pe scară după ce au plecat. Am urmărit mașina cu privirea până

s-a pierdut în trafic. Ploua mărunt. Pas cu pas am ajuns pe trotuar. Un camion a trecut pe lângă mine huruind. Un grup compact de pietoni a apărut de după colț

și m-au împins înapoi pe treaptă, în vreme ce roiau pe lângă mine într-un amalgam de limbi străine, gesticulări și umbrele. Am început să-i urmăresc, din instinct. În câteva minute eram deja în Piazza Navona. Toți trecătorii s-au împrăștiat brusc, ca și cum am fi ajuns într-un câmp magnetic cu poli opuși. M-am strecurat printre grupurile de îndrăgostiți ce împânzeau fântânile învăluindu-le în zgomotul râsetelor și al săruturilor, îndreptându-mă spre Corso Vitorio Emanuele II. Aproape ajunsesem în Piazza Venezia, când un sedan lung și mare făcu o întoarcere pe trotuar și se opri chiar în fața mea. Geamul din spate alunecă

în jos.

— Ai ieșit la o mică plimbare? întrebă CC.

— Da. Tu? Tot pe mine mă urmărești?

— În niciun caz, tocmai mă întorceam de la ambasadă. Au fost atât de amabili încât s-au oferit să mă ducă până acasă. Apoi te-am zărit pe trotuar.

Am evitat să fac vreo remarcă privind ocolul pe care ar fi trebuit să-l facă de la ambasadă până în zona în care mă aflam eu.

— Monique a plecat.

— Știu. E Dirk. Bietul om, zilele îi sunt numărate. Te ducem înapoi?

— Trebuie?

— Bineînțeles că nu trebuie.

M-am așezat lângă el. Ploaia reușise să mă ude puțin. Niciunul dintre noi nu scoase un cuvânt tot drumul de întoarcere.

[28] Eberhard Karls Universität Tübingen, 1974.

IV: Celulele

1

Cei zece călugări erau fiecare în celula sa, într-o închisoare dezafectată pe care CC primise permisiunea s-o folosească de la autoritățile italiene. CC era foarte priceput în a obține astfel de facilități.

Strada din fața închisorii era blocată și păzită de soldați înarmați, carabinieri, paznici de închisoare și poliția locală. Un elicopter militar survola regulat întreaga zonă. Trecurăm de primul filtru de securitate. În curtea din spate ne mai întâmpină un contingent de soldați înarmați.

— Forțele de intervenție, îmi explică CC, ca și cum ar fi vorbit despre cel mai natural lucru din lume. Asta doar în cazul în care vreunul dintre ei ar încerca să

pună în practică vreun plan de evadare.

Celulele erau așezate într-un șir lung de-a lungul unui coridor cu tencuiala scorojită. Lumina soarelui pătrundea prin niște ferestre înguste aflate sus pe perete. Mirosea vag a urină veche, mucegai și produse de curățat. Unul dintre paznici îmi deschise prima ușă însemnată cu cifra unu scrisă cu vopsea îngroșată

direct pe metalul gri. Îl recunoscui de îndată pe călugărul tânăr cu nasul mare.

Era așezat pe pat și legat de perete. Îl dezbrăcaseră de roba neagră și îi puseseră

o uniformă gri ca pentru deținuți.

Se uită în sus când intrarăm în celulă, dar își feri apoi privirea când își dădu seama cine sunt. Încercai să pornesc o conversație, dar nici nu mă privea. Până la urmă renunțai la a mai scoate ceva de la el și ne îndreptarăm spre următoarea celulă. Același lucru, o scurtă privire, niciun cuvânt.

Fără vreo expresie în priviri, paznicii deschiseră fiecare celulă. Două chei uriașe trebuia rotite în fiecare încuietoare pentru ca ușile să se deschidă. Nimeni nu vorbi, niciunul dintre prizonieri nu avusese un cuvânt de schimbat cu cel a cărui viață încercaseră s-o curme.

2

În ultima celulă, cea cu numărul zece, era închis cel mai de seamă dintre călugări, cel care își spunea Primus Pilus. Dădu din cap ca pentru sine când eu și CC intrarăm în celulă, ca și cum ne-ar fi așteptat.

— N-au nicio obligație să vorbească. Accentul său era parcă mai puternic decât mi-l aminteam eu. Nici măcar tortura nu îi va face să spună ceva.

— Nici măcar golirea de sânge? spusei eu tăios, doar era legat de perete.

— Am câteva informații privitoare la cum vor decurge lucrurile de acum încolo, spuse CC. Vocea sa suna formal, fără cea mai mică urmă de implicare, ca și cum ar fi citit un anunț în fața unei asociații de locatari. Veți fi extrădați într-una dintre țările în care au avut loc asasinatele, o formalitate juridică. Au avut loc trei crime în trei țări diferite. Dacă toate aceste țări ar pretinde extrădarea, atunci organele UE își vor aduce contribuția, hotărând în care țară veți fi judecați. Cel mai probabil că veți fi acuzați colectiv pentru complicitate la crimă. Fără dovezi concrete nu ne putem da seama care dintre voi ar fi comis crimele. Însă toate acestea se vor petrece abia după ce noi ne vom fi încheiat toate socotelile cu voi.

Aveți încă multe răspunsuri de dat. Dar nu vă îngrijorați, metodele noastre de anchetă sunt din fericire mult mai umane decât cele pe care le practicați voi. Nu vom vărsa nici cel mai mic strop de sânge. Există alte metode de a face oamenii să vorbească, metode de natură chimică.

Ca și cum cuvintele ar fi trecut pe lângă el, bărbatul își trecu degetele prin desișul bărbii sale argintii. Îi văzusem încheieturile cu urme de dungi. Unghiile lungi și ascuțite îi fuseseră tăiate. Probabil că paznicii se temeau să nu le folosească pe post de armă, ceea ce nu ar fi fost foarte departe de adevăr.

— Ce cauți aici? mă întrebă direct.

— Ați încercat să mă ucideți. Mi se pare firesc să știu din ce motiv.

— Credeam că știi deja.

— Înțeleg că doriți să găsiți manuscrisul, ceea ce nu înțeleg este cum poate viața cuiva să valoreze atât de puțin.

— Noi, oamenii, trăim doar datorită harului divin.

— Nu sunteți decât niște simplii călugări, în niciun caz nu dispuneți de puteri dumnezeiești. Nu voi sunteți în măsură să decideți cine trebuie să trăiască și cine trebuie să moară.

— Suntem uneltele Domnului.

— Cu puteri depline?

— Ne acuzi pentru că nu ne cunoști. Odată cu moartea ne vom întoarce în costhul – totul universal ce a existat dintotdeauna și va exista pentru totdeauna.

Viața de aici de pe pământ nu e decât o clipă neînsemnată în toată această

infinitate.

— Și această convingere vă dă puterea de a ucide?

— Și ce înseamnă o viață când costhul-ul înseamnă veșnicia?

— Cine spune asta? Dumnezeu?

— Nimeni nu-l cunoaște pe Dumnezeu, nici evreii, nici creștinii, nici musulmanii, niciunul dintre noi. Dumnezeu e mult prea mare pentru a putea fi înțeles. Noi, oamenii, nu avem puterea de a înțelege divinitatea, nici măcar profeții ori preoții. Însă atunci când ne vom integra în costhul, devenind una cu divinitatea, fiecare dintre noi va primi puterea de a domni peste toate împărățiile cerului. Hârga-më-gïddô-dôm ne va elibera de orice are legătură cu viața pe pământ. Abia atunci când Ziua Judecății va nimici creația vom deveni cu toții un întreg, una cu întunericul, cu lumina, cu costhul.

— Nimic din ce spuneți nu poate fi documentat.

— Totul este scris în sfânta noastră evanghelie!

— Care evanghelie?

Nu mai spuse niciun cuvânt, intrase într-un fel de tăcere demonstrativă.

Îi puserăm și alte întrebări, dar era ca și cum cineva – fie Lucifer, fie propria rațiune – l-ar fi împiedicat să vorbească. Privirea sa fixase un punct din care nici eu, nici CC nu făceam parte, din fericire.

După câteva minute am părăsirăm celula. În momentul în care ușa se închidea, îmi căută din nou privirea și spuse:

— *In nomine Magna Dei Nostri Satanas...*

Finalul se pierdu în zgomotul ușii care se închise.

3

Ieșirăm în partea din spate și ne urcarăm din nou în mașină. CC căzuse pe gânduri.

— De necrezut! Călugărul a spus ceva care mi-a amintit de unul dintre cuvintele pe care tocmai le-am citit: Hârga-më-gïddô-dôm.

— Seamană cu „armagedon“. Nu era oare denumirea unui loc? A locului în care se va da bătălia finală dintre Dumnezeu și diavol?

— Pe culmea Megiddo din câmpia Jireel din Israel, acolo spune Biblia că se va decide marea bătălie dintre Hristos Cel Înviat și Antichrist.

— De unde ai luat cuvintele astea?

— Am dat peste un indiciu foarte promițător pe care Aldo Lombardi l-a descoperit într-unul dintre textele Papei Gregorius Dialogus. Acesta vorbea despre o inscripție păgână din interiorul catacombelor romane.

Nu înțelesesem niciodată religiile.

Înțelegeam credința, aspirația către ceva mai puternic decât noi, către ceva nepalpabil, o direcție sau un scop al vieții. Însă mi se părea și mai semnificativă

karma. Tot ceea ce alegi să faci sau să nu faci este decisiv pentru parcursul întregului destin. Întreaga sumă a faptelor tale va fi decisivă pentru viața de dincolo. Cum îți așterni așa dormi, simplu și la obiect. Nirvana se atinge doar atunci când se întrerupe ciclul renașterilor.

Nici nirvana n-am înțeles-o vreodată.

Buddha descria nirvana ca starea perfectă a spiritului, o stare de perfectă

armonie, de bucurie și liniște, ceva cu totul străin de viața mea prezentă.

V: Catacomba

1

Și iată cum jos din cer încununat de străluciri de flăcări se arată Satan, regele întunericului, asemeni unei arătări cu mai multe capete pline de coarne; și de-a stânga sa, singurul său vlăstar, fiul Bestiei, alături de care va domni peste toate împărățiile cerului și ale pământului până când hârga-më-gïddô-dôm va nimici lucrarea creației, iar Satan și toți demonii săi împreună cu toate sufletele pământului vor deveni una cu îngerii Domnului și JHVE.

În lumina slabă a lanternei, degetul arătător al lui Carl Collins lăsa în urma sa o umbră lungă pe măsură ce încet, cuvânt cu cuvânt, rând cu rând, atingea inscripția aproape estompată dintre o triquetră și un khrismon care la rândul lor trebuie să fi fost de un roșu viu, în vremuri de demult.

Vocea sa era slabă, devenise de fapt aproape o șoaptă în vreme ce încerca să

traducă vechiul text. La un moment dat se corectă ridicându-și capul spre acoperiș.

— Construirea acestor catacombe a început în secolul al doilea după Hristos, însă această inscripție este de la sfârșitul secolului al IV-lea, explică CC. După

cum sigur poți să-ți dai seama, textul conține nenumărate trimiteri către Apocalipsa lui Ioan, către diferite dogme creștine și către învățăturile din cuvintele călugărului drăculsângelui.

Jos, în labirintul de tunele și galerii joase, aerul era umed și răcoros. Un curent abia perceptibil aducea un miros vag de mucegai.

Acolo, departe de zidurile vechii Rome, fuseseră îngropați mii de romani și de martiri creștini. În găuri, scobituri și galerii funerare sigilate aceștia fuseseră

redați odihnei celei veșnice și abandonați lucrării nemiloase a timpului. Niște trepte înguste și abrupte coborau tot mai adânc în nesfârșitele galerii subterane.

În unele părți ale catacombelor se găseau încă vreo câteva mii de cranii și schelete ce făceau deliciul morbid al turiștilor care zi de zi colindau acele coridoare ale morții.

— Textele și simbolurile nu par să aibă vreo consistență logică, spuse CC

trecându-și degetele prin păr. De ce tocmai triquetra? De ce tocmai o monogramă christică? Și privește din nou formularea: jos din cer. Nu ar fi fost mai normal să scrie: jos din iad? Nu există nicio referință în textele biblice care să arate că Satan ar coborî din cer – excluzând desigur episodul nefericit al izgonirii din cer a lui Lucifer împreună cu slujitorii săi. Autorul amestecă apoi din nou alte noțiuni ale Apocalipsei lui Ioan – asemeni unei arătări cu mai multe capete pline de coarne –, după care textul devine aproape blasfemic, când îl numește pe fiul Satanei unul născut și îl plasează de-a stânga tatălui său. Hârga-më-gïddô-dôm înseamnă negreșit Ziua Judecății de Apoi. Nu are cum sa fie vorba despre vreo scriere creștină. Acestea nu sunt altceva decât blasfemii!

Jocul de umbre de pe fața lui CC îi dădea o înfățișare asemănătoare cu a diavolului împotriva căruia era atât de pornit. Un zgomot îndepărtat – asemeni unui suspin colectiv al tuturor sufletelor pierdute prin acele catacombe – mă făcu să mă cutremur. CC, cu privirea încrâncenată asupra textului, nu părea să mai distingă nimic altceva în jurul său.

— Ce-a fost asta? întrebai.

— Ce să fie?

— Zgomotul ăla.

— La ce te referi?

— La zgomotul ăla înfundat.

— Vrei să spui că ți-e frică, Beltø?

În realitate chiar nu mă simțeam în apele mele, ca să nu mai spun că mă

cuprinsese o senzație de sufocare aproape claustrofobă, doar ne aflam până la urmă în adâncurile unei galerii subterane, care, teoretic vorbind, ar fi putut să se surpe în orice moment. Asta deși știam că acele catacombe rezistaseră de mai bine de două mii de ani.

— Mi s-a părut că am auzit un zgomot.

În lumina slabă a lanternei CC schiță un zâmbet abia perceptibil.

Șoferul care ne adusese până acolo ne aștepta în piațeta din fața bazilicii Sfântului Sebastian, care fusese construită chiar deasupra celor mai vechi monumente funerare din adâncurile catacombelor. Atât eu cât și CC ațipiserăm pe drumul de întoarcere către Via Veneto.

2

„Până la următoarea noastră întâlnire, te-aș ruga să citești materialele de aici“, notase CC pe un bilețel. Hârtiuța era atașată unui teanc de foi îngălbenite: CÂTEVA OBSERVAȚII CU PRIVIRE LA IAD

Giovanni Nobile

Roma, noiembrie 1968

Pentru majoritatea religiilor, iadul reprezintă un loc metafizic sau real la care se ajunge în cazul în care nu se atinge starea de mântuire. În limba italiană, cuvântul inferno provine din latinescul infernus (care înseamnă „sub“/

„dedesubt“). Englezescul hell își are originile în cuvântul din engleza veche hel/helle și din scandinava veche – hel (care trimite la Helheim, regatul subteran al morții). Pentru cei mai mulți dintre noi, iadul nu este altceva decât o plăsmuire a imaginației sau în cel mai rău caz o supoziție religioasă rezultată din teama de divinitate. Încă din Evul Mediu și până înspre mijlocul secolului al nouăsprezecelea, Biserica și preoții săi au folosit iadul drept cea mai eficientă

formă de amenințare pentru aducerea sub ascultare atât a credincioșilor, cât și a necredincioșilor.

Este cu putință, însă, ca iadul să fi fost vreodată un loc cu existență fizică și nu doar o ficțiune a mitologiilor religioase? Dacă ar fi să ne referim fie la Hades și apoi mult mai departe la Gehenna și Sheol, mergând chiar până la Irkalla babiloniană, se pot observa nenumărate indicii comune care ar atesta că iadul s-ar găsi sub scoarța terestră. Încă din secolul al XIX-lea, ocultistul francez Jaques Auguste Simon Collin de Plancy îl asocia pe zeul Nergal cu iadul. Însuși profetul Isaia scria: pentru a ajunge la iad trebuie să cobori în adâncuri, până în adâncul cel mai din adânc. Pentru acesta din urmă iadul era o groapă fără fund. Și în mitologia babiloniană se credea că morții ajung

într-o astfel de groapă subterană, de dimensiuni infinite, căreia i se spunea Irkalla.

Reprezentările religioase ale iadului își au originile în miturile preebraice ale sumerienilor, acadienilor și babilonienilor. În forma sa inițială, iadul nu fusese închipuit ca foc și pară, ci ca un loc rece, anevoios și întunecat. În mitologia babiloniană, Irkalla (Ir-Kalla/Irka-lia/Arali/Kigal/Gizal) era stăpânită de Nergal[2] , regele morții (un strămoș al Satanei/al lui Lucifer) și de zeița sa Ereshkigal.

Irkalla prezintă mai multe trăsături comune cu tărâmul subteran al morții, Sheol, din mitologia ebraică. Sheol-ul este în multe aspecte asemănător iadului și regatului lui Hades din mitologia greacă, dar aceste reprezentări nu sunt tocmai identice. Spre exemplu, Gehenna ar fi echivalentul ebraic al iadului din imagistica creștină (care nu este același lucru cu Sheol). Inițial, Gehenna nu era altceva decât groapa de gunoi din afara Ierusalimului (pe Valea Hinnom, acolo unde copiii erau oferiți drept jertfă în cinstea zeului Molok). Dar care sunt atunci asemănările și deosebirile dintre iad și celelalte reprezentări ale regatelor morții ca cel al lui Hades, Gehenna, Sheol și, de ce nu, precursorul tuturor acestora, Irkalla babiloniană?

În viziunea mea, Irkalla apare ca o necropolă. Ceea îmi propun este să

documentez că iadul și alte asemenea regate mortuare își au originile în locuri cu o existență fizică extrem de concretă, cum ar fi spre exemplu o peșteră pe care babilonienii o foloseau drept cameră mortuară, nu cu mult diferită de practica romanilor de a-și îngropa morții în catacombe. În cele ce urmează voi pregăti drumul pentru o expunere clasică, dar și o interpretare modernă a...

Am pus deoparte teancul de hârtii.

Îmi dădusem imediat seama de ceea ce urmărea CC să facă, și anume să mă

manipuleze, să pregătească terenul pentru o dezbatere frenetică pe tema iadului.

Chiar atât de naiv nu eram. Bietele notițe ale lui Giovanni Nobile, vechi de patruzeci de ani, nu reușiseră să-mi influențeze nici spiritul logic, nici percepția asupra realității.

3

— Spune-mi, întrebai eu uitându-mă direct în ochii lui CC, care tocmai își aprindea un trabuc mare și negru cu aspect de banană putredă, încerci să mă

convingi că ar trebui să ne temem de venirea pe lume a fiului diavolului?

— În niciun caz.

CC pufăi de vreo câteva ori înainte ca foițele trabucului să se aprindă. Eram singuri în biroul său, care, de altfel, nu era foarte spațios. Fereastra avea vedere în spate. Între două rafturi înalte era agățată o hartă plină de piuneze cu cap colorat. Pe o imagine a cerului înstelat câteva stele erau suflate cu aur. Stelele pot alcătui întotdeauna o infinitate de motive, ceea ce până la urmă nici nu e de mirare. Dacă am împrăștia mii de puncte pe o pânză, am putea trasa tot felul de modele între acestea.

Eram de-a dreptul uluit. Era ca și cum în jurul meu s-ar fi îngrămădit tot felul de ipoteze paralele – ipoteza A (în onoarea lui Beltø), care apoi forma ipoteza B (de care Beltø trebuia apărat în absolut) și o obscură variantă C, care cuprindea atât ipoteza A, cât și ipoteza B, împreună cu multe altele.

— Ei bine, Bjørn, continuă CC în vreme ce fumul îi ieșea pe nas făcându-l să

pară un dragon înfuriat, îmi este foarte clar că nu ești genul de persoană care poate fi păcălită, nici de profesori în vârstă, nici de niște vechi inscripții murale.

Permite-mi să-ți amintesc că tu ai insistat să cobori în adâncul catacombelor.

— Asta doar din cauza spuselor călugărului! Întrebarea ar fi de ce mi-ai arătat tocmai observațiile lui Giovanni Nobile cu privire la iad?

— Pentru a-ți forma o imagine cât mai largă asupra convingerilor sale, spuse CC

într-un nor mare de fum. Chiar și tu, Bjørn Beltø, ai mai avea unele lucruri de învățat.

— Și m-ar ajuta și mai mult să înțeleg ce se petrece în jurul meu.

— Ce anume ai vrea să înțelegi?

— Îți voi da un exemplu. Susții că voi reprezentați un grup de cercetători, dar cu

toate acestea dispuneți de un adevărat pluton de comando care până la urmă nu e nici mai mult, nici mai puțin decât o trupă paramilitară de elită.

— Tocmai asta și este. Nu e singura dotare pusă la dispoziția proiectului Lucifer, mai dispunem și de cele mai puternice echipamente de urmărire. Toate acestea sunt desigur justificate: în absența unității de comando și a tehnologiei secrete, nu am fi reușit niciodată să te eliberăm din mâinile călugărilor. Puțini dintre noi, continuă CC ridicând mâinile și izbucnind într-un râs dezarmant, ar reuși însă să

se descurce în cazul unei confruntări fizice. Suntem doar cercetători, nu forțe de luptă.

Ceva în privirea sa părea să spună că CC nu era omul care să se fi dat în lături de la nimic.

— Ce-ar fi să-mi spui ce anume căutăm? Ce se ascunde de fapt în spatele acestui întreg mister? Trebuie să știu!

— Ideea de bază este aceea că această profeție cu privire la fiul diavolului atrage din ce în ce mai mulți adepți. Oamenii ăștia chiar cred, Bjørn! Mai mult, sunt dispuși să facă orice pentru împlinirea profeției. Așteaptă venirea diavolului și a fiului acestuia în același fel în care creștinii asteaptă reîntoarcerea lui Isus pe pământ de mai bine de două mii de ani. Însă toate acestea nu sunt decât teorii moarte în comparație cu ipotezele la dezvoltarea

cărora am lucrat în ultimii ani, spuse CC pufăind din nou din trabuc. Dar permite-mi să te reasigur de complexitatea acestor teorii, care pentru un ochi neexperimentat pot părea prea puțin credibile.

— Sau secrete?

— Ți se vor da toate răspunsurile, spuse CC în vreme ce trabucul se micșora încet. În momentul de față avem trei ipoteze. Toate sunt bazate pe informațiile pe care le avem din primele două părți ale Manuscrisului lui Lucifer și din diferitele scrieri ce fac referiri la partea a treia.

— Stai puțin, vrei să spui că vă aflați în posesia primelor două părți?

— Da, n-am încercat nicio clipă să-ți ascundem asta.

— Dar nu dispăruseră?

— La un moment dat, da.

— Și acum au reapărut?

— În posesia noastră se află acum primele două părți ale Manuscrisului lui Lucifer, iar tu, dragul meu, o deții pe a treia.

— Partea întâi trebuie să fi fost cea care a ajuns la Giovanni Nobile...

— Curatorul tehnic atașat universității a reușit să realizeze o reimprimare fotografică.

— Ce s-a întâmplat cu partea a doua?

— Am recuperat-o dintr-o mănăstire a drăculsângelui.

Îmi veni imediat în minte știrea pe care o citisem în arhiva Vaticanului.

— Vrei să spui că voi ați furat manuscrisul din mănăstire?

— Da! CC mă privi cu vădită indulgență. Dar, Bjørn, l-am luat din mâinile unor fundamentaliști religioși cu același simț exacerbat al onoarei și aceeași

viziune distorsionată asupra lumii ca și al-Qaida. Dacă te gândești bine, este ca și cum ai lua bâta din mâinile unui hoț sau computerul din mâinile unui hacker.

— Atunci de ce vor manuscrisul meu, dacă deja l-au pierdut pe al lor?

— Cu siguranță că vor fi făcut copii.

— Să înțeleg atunci că voi ați citit primele două părți?

— Da. Iar de îndată ce am citit atât prima parte cât și partea a doua, am înțeles nu numai cât de precisă și complexă este legătura dintre ele, ci și cât de necesară

este obținerea celei de-a treia părți pentru înțelegerea întregului mesaj. Pe de o parte avem textul inteligibil de pe coloana din stânga, care vorbește despre o apocalipsă mitologico-profetică. Pe de altă parte, simbolurile și semnele de pe coloana din dreapta nu pot fi citite în același fel. Nu au niciun sens în lipsa celei de-a treia părți. Bănuim că ar trebui să fie citite vertical, nu orizontal, însă

consecvent, de la prima până la ultima pagină. Așa că, pornind de la toate informațiile pe care le avem, am reușit să dezvoltăm trei ipoteze principale, pe

care le urmărim în paralel. Nu vom ști care dintre aceste ipoteze este cea corectă, continuă CC, fixându-mă cu privirea, decât atunci când vom obține și cea de-a treia parte.

În vreme ce, în sinea mea, reflectam asupra faptului că fusese foarte precis în folosirea cuvântului când și nu dacă, CC trase adânc din trabuc.

[2] A Doua Carte a Împăraților, capitolul 17, versetul 30 face referire la Nergal cu

exact această denumire.

VI: Orion

— Ce încerci să-mi ascunzi, CC?

Era deja miezul nopții. Stăteam pe o mică terasă din fața camerei de zi. Pe stradă

era liniște. Din când în când, liniștea era întreruptă de câte o mașină sau motocicletă grăbită. CC adusese o sticlă de Piemonte și două pahare înalte. Îi povestisem despre copilăria mea și despre aventurile mele în jurul lumii.

— Permite-mi să-ți răspund la întrebare cu o altă întrebare. Ce te face să nu ai încredere în mine?

Ne zâmbirăm unui altuia sau poate pentru noi înșine.

— Până acum nu am primit decât bucăți de adevăr. Mi se pare că faci tot ce-ți stă

în putință pentru a nu da cărțile pe față. Tot ceea ce am aflat până acum nu sunt decât aspecte lipsite de importanță. Iar acum întrebarea ar fi ce îmi ascunzi, de fapt? Care sunt acele secrete pe care te ferești să mi le împărtășești?

— Nu mai poate fi vorba de niciun secret odată ce acesta este divulgat.

— Nu știu dacă-ți dai seama, dar ai avea mult mai multe șanse de a obține cooperarea mea dacă m-ai implica în ceea ce se petrece. Doar sunt arheolog și meseria mea este aceea de a cerceta, de a cunoaște. Așa că va trebui să fii foarte deschis cu mine.

— Înțeleg.

— Tu știi totul despre mine, însă, în ceea ce te privește, eu nu pot spune același lucru. În afară de faptul că ai un doctorat în astrofizică de la Stanford și că ești liderul administrativ al proiectului Lucifer, nu cunosc mare lucru despre tine.

— Ne asemănăm în multe privințe, Bjørn. Și eu sunt genul de persoană care trebuie să simtă că pune lucrurile în mișcare.

Vinul alb avea sclipiri alb-argintii. Terasa se umplu de bâzâitul unui gândac de

noapte care se năpusti spre felinarul de deasupra noastră numai pentru a se prăbuși printr-un salt fatal pe podea.

— Ești căsătorit? îl întrebai.

Așa cum era de așteptat, întrebarea îl luă prin surprindere. Privi în gol pentru câteva clipe înainte să răspundă.

— Am fost. La nouăsprezece ani m-am căsătorit cu iubita din adolescență, Sue era numele ei. Eram deja împreună de cinci ani. Frumos, nu-i așa? Apoi, când eu am început studiile în California, ea a rămas să mă aștepte în Kansas. Lucrurile și-au urmat cursul firesc, iar când am primit titlul de doctor eram deja despărțiți.

Între timp, Sue s-a recăsătorit cu un individ care deține o feronerie pe strada principală din Fort Scott, este președintele consiliului parohial, francmason și președinte al camerei de comerț locale. Au și doi copii. Charlie se numește, Charlie Mancroft. Un tip mortal.

CC ridică paharul și mă privi prin vin așa încât ochiul îi apăru mare și distorsionat, apoi continuă:

— Ceea ce e dat naibii, Bjørn, și e de-a dreptul ridicol e că n-am reușit niciodată

s-o uit. Sunt demn de milă, nu-i așa? Are deja nepoți, n-am mai văzut-o de douăzeci și cinci de ani. Desigur, au mai fost și altele, alte femei, dar... Știi și tu cum e.

Știam atât de bine cum era.

— Așadar ești din Kansas.

— Fratele meu se ocupă încă de ferma ridicată de străbunicul nostru în 1856. Își închise din nou ochii pe jumătate. Kansas... Nu vei găsi în toată America un alt stat mai rustic. Îmi plăcea să mă plimb seara, pe întuneric.

Așa a și apărut de fapt interesul pentru astronomie. Aș fi putut petrece ore în șir în lanurile de grâu privind bolta senină a cerului. Ce mai priveliște! De cele mai multe ori se întâmplă ca interferența luminii să afecteze peisajul boltei cerești. Iată, de pildă, marile orașe cu luminația stradală, farurile mașinilor – întreaga lume pare a fi contaminată de lumină. În Kansas-ul anilor cincizeci era încă întuneric, dar întuneric bine! Închipuie-ți că era atât de întuneric, încât aproape că aș fi putut întinde mâna și atinge stelele de pe întreg curprinsul boltei cerești.

— Cât de des te întorci acasă, în Kansas?

— Ultima dată am fost acum douăzeci și cinci de ani, la moartea tatei. CC mă

privi intrigat. De ce vrei să știi toate lucrurile astea?

— Pentru a te cunoaște mai bine.

— Nu înțeleg de ce ai senzația că încerc mereu să-ți ascund ceva.

— Pentru că asta îți este meseria.

— Dar spune-mi atunci, Bjørn, de ce aș avea eu încredere în tine?

— Nu ți-am cerut niciodată să ai încredere în mine.

Se făcu liniște.

— Nu mi-ai povestit nimic esențial până acum.

— Eu în schimb am impresia că ți-am povestit o întreagă istorie.

— Trebuie să știu mai mult de atât!

— Permite-mi să-ți repet încă o dată ca să fie cât mai clar: urmărim trei ipoteze principale în încercările noastre de a tălmăci Manuscrisul lui Lucifer. Iar acum ești deja la curent cu mai mult de jumătate din toată povestea legată de proiectul Lucifer...

— Care sunt aceste trei ipoteze? Eu nu o cunosc decât pe aceea referitoare la fiul diavolului.

— Teoria aia este în strânsă legătură cu anumite indicii găsite în manuscris.

— Cum anume?

— Vom ajunge imediat și acolo.

— Și ne-am întors în același punct. Pretinzi că îmi dezvălui o întreagă istorie, când de fapt nu-mi spui absolut nimic.

Rămaserăm tăcuți câteva momente.

— Unde locuiești, în ce colț de lume? îl întrebai.

— Mda, iată o întrebare bună. Casa mea – ca să zic așa – se află undeva în apropiere de Washington DC, dar petrec mult mai mult timp pe drumuri: Roma, Londra, Houston, Stanford, așa că „acasă“ nu înseamnă altceva decât o reședință

mai stabilă decât celelalte.

— Locul în care locuim spune câte ceva despre cum suntem noi ca oameni. Eu, spre exemplu, locuiesc într-un bloc turn, în Oslo. Acela este căminul meu, un simplu apartament de bloc, cu trei camere.

— Iar acum suntem amândoi aici, în Cetatea Eternă.

Ridicarăm paharele și privirăm amândoi în noapte. Simții gustul intens al Piemont-ului până în spatele limbii, răspândindu-se pe cerul gurii.

CC arătă spre cer.

— Vezi constelația aia de deasupra acoperișurilor? Este Orion. Numele provine tocmai din limba acadiană, „Uru-anna“, și înseamnă „lumină cerească“.

Constelația s-a format cu o jumătate de milion de ani în urmă și va fi vizibilă

mulți ani de acum încolo. Apoi va dispărea. Nu stelele vor fi cele care vor dispărea, ci punctul relativ de perspectivă pe care îl avem de aici, de pe Pământ, se va fi schimbat. Orion este cea mai stabilă constelație din istoria Terrei.

Omenirea nu are decât două mii de ani vechime. Pentru noi, Orion a existat dintotdeauna, dar Orion, ca toate celelalte constelații, nu este decât o iluzie, o închipuire a minții bazată pe diferitele grade de iluminare ale stelelor și pe poziția lor văzută dintr-un punct pur întâmplător în univers: Pământul. Te întrebi probabil de ce îți povestesc toate astea? Nu pentru că aș fi astronom, ci pentru că

Orion are o proprietate cu adevărat fantastică, ne arată că nimic nu este exact așa cum pare: constelațiile, oamenii pe care-i întâlnim. Nimic nu este conform așteptărilor noastre. Nici măcar eu. Ceea ce vezi este doar o mică parte din mine, la fel cum tu îmi dezvălui doar o mică parte din tine. Este important însă, Bjørn, să învățăm să avem încredere unul în celălalt, iar faptul că nu știm tot unul despre altul sau că alegem să nu dezvăluim ceva nu trebuie neapărat să însemne că avem ceva de ascuns.

Încercam să par cât de cât interesat privind înspre Orion sau cel puțin dând această impresie. Vederea mea nu este tocmai cea mai ageră. Pentru mine, bolta cerească nu reprezintă altceva decât o imensă mare de ceață.

În lumina unui felinar stradal zării o insectă în zbor, cel mai probabil un greiere rătăcit de prin parcurile din apropiere. Mă identificam atât de bine cu disperarea, panica și fuga lui de niște urmăritori nevăzuți, dar simțiți, intuiți, ca și cum aș fi știut că se află acolo, fără să-i fi văzut vreodată. În momentul în care insecta se rătăci în întuneric, fu imediat înhățată de două păsări. Mă aplecai mai în față

pentru a vedea ceva, dar nu mai auzeam decât fâlfâitul unor aripi în întuneric.

„Ce știi de fapt, Carl Collins, și nu vrei să-mi dezvălui?“

CC goli paharul de vin, apoi spuse:

— Noapte bună, Bjørn! Gândește-te la discuția noastră, mai ales în ceea ce te privește. Este esențial să poți avea încredere în cei din jur.

Roma, mai 1970

Era trecut de ora unu când Luciana se întoarse acasă. Îl privi pe Giovanni vrând parcă să întrebe dacă mai apăruse vreo noutate, acesta însă clătină din cap, iar Luciana își așeză haina la cuier și intră în cameră. Părea să fi ieșit din duș.

Mirosul de șampon, săpun și parfum nu puteau masca izul de aftershave și țigări.

Să fi fost totul doar în imaginația lui? Ar fi putut face duș chiar înainte de a pleca de acasă. Putea să fi îmbrățișat pur și simplu pe cineva, de exemplu chiar pe Enrico. De ce să nu fie posibil să-ți îmbrățișezi șeful? Își dădu seama cât de irațional începuse să gândească. Îndoiala fusese întotdeauna o parte integrantă a sa. Considera că orice bărbat cu o soție tânără și frumoasă trebuie să lupte mereu împotriva acceselor inevitabile de gelozie.

— Unde ai fost?

— Afară.

— Afară...

— Nu mai rezistam să stau închisă aici, Giovanni.

— Mda, înțeleg.

— Nu mai rezistam să aștept la nesfârșit ca blestematul ăla de telefon să sune.

„Dar te așteptai ca eu să rezist“, se gândi el.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind așa.

— Chiar așa?

— N-am spus-o în nume de rău.

— Fiica noastră a fost răpită, Giovanni! Înțelegi? La naiba! Cum poți să fii atât de calm? La naiba cu toți! Începu să plângă. Iartă-mă!

Giovanni o cuprinse în brațe până se liniști.

— Și unde anume ai mers... afară? întrebă Giovanni încercând să pară cât mai destins, cât mai natural.

— Am trecut pe la... serviciu.

Nu fusese decât o mică ezitare de o zecime de secundă, dar Giovanni o sesiză

imediat.

Așadar la serviciu...

— Timp de trei ore?

Se uită în ochii lui și îl imploră parcă din priviri să nu înceapă din nou.

— Nu le-ai povestit de Silvana?

— Bineînțeles că nu.

— Ce mai face Enrico?

Din nou... aceeași privire.

— Bine, de ce?

— Doar știi că mă interesează tot ce are legătură cu tine.

Luciana nu fu sigură de ce anume ar fi trebuit să înțeleagă din vorbele sale.

— Până la urmă eu nu reprezint mare lucru ca bărbat, spuse el ridicându-i bărbia cu degetul arătător și privind-o adânc în ochi, ca și cum privirea lui i-ar fi putut dezvălui tot ceea ce se petrecea în sufletul său. Nu-i așa, Luciana? Nu-i așa că

pentru tine nu reprezint mare lucru ca bărbat?

— Giovanni, mă sperii!

— Nu sunt bun de mare lucru.

— De ce spui asta?

— Sunt sigur că ești de părere că ar fi trebuit să gestionez lucrurile cu totul altfel.

— Nu-i adevărat.

Valul de furie și autocompătimire se stinsese deja, așa că Giovanni merse până în bucătărie și își turnă un pahar cu apă.

— Ai reușit să recuperezi manuscrisul? îl întrebă ea când Giovanni se întoarse în cameră.

— Nu.

Giovanni îi povesti cele întâmplate, iar Luciana izbucni din nou în plâns.

VII: Rugăciunea sângelui

Roma

14 iunie 2009

1

La fel de albi și deformați ca figurile de ceară dintr-o cameră de tortură, călugării zăceau într-o baie de lumină și sânge.

Moartea vine mereu dintr-odată: două perechi de faruri ciocnindu-se pe autostradă, o strânsură rece în inimă, cedarea vaselor de sânge, lama unui cuțit, o flacără, o tumoră. Până și pentru bolnavii iremediabili care avuseseră timp să-și pregătească finalul iminent de săptămâni și luni bune și care își strânseseră în jurul lor toți apropiații, mereu suspinând, mereu așteptând, moartea vine la fel de brusc. Acum?Deja? Așa e moartea.

Dar acolo, ce se petrecuse acolo?

— Dumnezeule! exclamă CC.

Era sânge peste tot, pe podea, pe pereți, până și pe tavan. Soarele dimineții invada celulele prin ferestrele alungite de sus. Lumina strălucea jucăușă printre petele de sânge închegat în tot felul de modele de un roșu-închis.

Fusesem nevoit să mă întorc cu spatele la întreaga grozăvie. Suspinând, mă

rezemam de perete cu ambele mâini. Țineam ochii strânși în vreme ce luptam cu nevoia instinctivă de a vomita și de a nu da crezare imaginilor ce mi se înfățișau înainte.

Se auzi apoi vocea lui CC:

— Ce s-a putut întâmpla aici, pentru numele Domnului?

Îi răspunse o altă voce, de data aceasta a comandantului trupelor de pază:

— De neînțeles.

— Aorta?

— Trasă afară și sfâșiată.

Era un adevărat masacru, o baie de sânge.

Începusem să mă gândesc dacă era cu putință să se găsească atâta sânge în trupul unui om... Cinci litri. Puteau cinci litri de sânge să arate în halul acela?

Cei care detestă sângele se gândesc mereu la culoarea acestuia, la consistența lui, fiind mereu conștienți de faptul că locul lui este în interiorul corpului uman și nu în exterior. Foarte puțini se gândesc însă la miros, la izul acela de consistență

metalică. Eu sunt mult mai sensibil la mirosuri. Detectasem mirosul sângelui încă de dinainte să ni se deschidă ușa care ducea la coridorul pe care se aflau celulele. Încercam din răsputeri să respir numai pe gură.

Nouă dintre cadavre erau așezate în paturile lor. Părea că dorm. Cineva le așezase brațele în cruce pe piept. Gura unuia dintre ei se încleștase ca într-un strigăt mut, în vreme ce un altul privea pierdut în gol. Erau încă legați de perete, ca și cum cineva s-ar fi îngrijit să nu o ia la sănătoasa. Uniformele de deținuti fuseseră sfâșiate în bucăți și azvârlite într-un colț.

2

— Am găsit toate ușile încuiate temeinic la șapte și jumătate, ora obișnuită a micului dejun, când au fost descoperite trupurile, îi asigură comandantul trupelor de pază.

Ne mutaserăm în camera de pază de pe culoar, dar mirosul de sânge ajungea chiar și acolo.

— Este posibil să se fi ucis unul pe altul? întrebai.

— Ușile erau închise din interior, cu două rânduri de chei.

— N-ar fi fost posibil să sustragă un rând de chei?

— Imposibil.

— Și totuși?

— În celule nu este nici urmă de arme, niciun cuțit, nici măcar vreo lamă.

— Câte santinele am avut în noaptea asta?

— Trei echipe de pază, optsprezece soldați înarmați: doi pe hol, patru în camera de gardă din interior, șase în zona din spate și șase afară pe stradă.

— Ar fi putut cineva să se strecoare printre toate garnizoanele de pază, să-i fi ucis pe călugări, să-i fi încuiat la loc ușile și apoi să se fi făcut nevăzut?

— Nu.

— Atunci trebuie să fi acționat împreună cu paznicii.

— În niciun caz! Sunt oameni de încredere, aleși pe sprânceană.

— Soldați?

— Din cei mai buni.

— Până la urmă orice soldat, oricât de loial ar fi, ar putea fi cumpărat.

— Oamenii mei? Niciodată!

— ...Nici măcar dacă oferta ar fi suficient de tentantă?

— Voi alege să ignor această insultă.

— Au fost audiați?

— Desigur. Toți cei care au fost de pază noaptea trecută sunt încă aici. Dacă ar fi avut ceva de-a face cu crimele, de multă vreme ar fi fost departe.

— Asta dacă nu au rămas anume pentru a nu trezi suspiciuni.

— Observ că nu sunteți numai groaznic de suspicios, dar și incredibil de speculativ.

— Se cunoaște ora morții?

— Conform estimărilor inițiale ale medicilor legiști, ar fi vorba despre ora cinci, cinci și jumătate.

— La răsăritul soarelui, spuse CC. Este momentul în care își ucid de obicei victimele: la apus sau în zori, la granița dintre noapte și zi.

3

În întreg amalgamul de santinele, medici și cercetători, era o persoană a cărei figură se distingea clar. Avea o înfățișare robustă, păr subțire și era îmbrăcat într-o cămașă albă, cu cravată albastră pe care era imprimată o monogramă. Ignorând burta proeminentă, ridurile, părul rarefiat și cercurile de transpirație de sub braț, individul te ducea mai degrabă cu gândul la un băiețel năbădăios ce se cățărase în căsuța sa din copac pentru a pune la cale tot felul de năzbâtii.

— Mark! spuse CC.

Mark, respirând cu greutate, se mișca mai degrabă ca și cum ar fi fost personajul principal al unor imagini difuzate în reluare. În momentul în care se întoarse și dădu cu ochii de CC prin lentilele ochelarilor supradimensionați, se înfățișă în fața noastră în toată splendoarea plenitudinii sale. Nimic din comportamentul lui nu trăda că scenele sângeroase din jurul său l-ar fi afectat în vreun fel.

— El este Bjørn, spuse CC, Bjørn Beltø.

— Arheologul, desigur! Cel cu manuscrisul! Fața lui Mark se lumină de un zâmbet efuziv când, întâlnindu-mi privirea și strângându-mi mâna, se prezentă

drept Marcus Vanderleyden al III-lea. Însă toată lumea îmi spune Mark, continuă

el. Este oarecum de înțeles, doar străbunicul meu purta numele de Marcus Aurelius. Cunoașteți, nu? Împăratul Marcus Aurelius Antoninus Augustus? Cu atâta patos și avânt proclamă aceste nume, încât își atrase cel puțin câteva priviri din partea mai multor santinele. Asta cu „al treilea“ chiar nu ține de mine, spuse el. Tata nu era nici mai mult, nici mai puțin decât un snob. Singurul motiv pentru care am primit același nume cu al bunicului și al tatălui este că tata își dorise dintotdeauna un fiu căruia să-i spună Marcus Vanderleyen the fucking III. De parcă aș fi fost fiu de rege. Își puseseră în

minte că voi prelua banca, dar am dat dracului tot arborele genealogic de la cele mai umile descendențe până la nobilul sânge aristocratic, studiind politica internațională și implicându-mă în managementul de stat. Nici acum nu și-au revenit din marele șoc. Și iată întreaga istorie a vieții mele în câteva cuvinte.

— Și ce anume faceți aici? îl întrebai.

— Aici? Aici, în această închisoare din Roma?

— Mark face parte din personalul pus la dispoziția mea, răspunse CC. El...

CC fu întrerupt de comandantul de pază:

— Mister Collins? strigă acesta, arătând în direcția celulei în care fusese închis Primul Pilus.

— Așadar, ce vânt vă aduce prin această închisoare?

— Bună întrebare, al naibii de bună chiar! Ce naiba caut aici, nu?

Mark rămase pe gânduri contemplând răspunsul, de parcă întrebarea ar fi țintit vreun mister existențial. După câteva clipe își veni în fire și continuă brusc:

— Trebuie neapărat să vezi ceva.

Mă trase după el într-una dintre celule.

Călugărul cu nasul nefiresc de mare părea adâncit în somnul cel mai liniștit într-o baltă de sânge închegat. Complet gol, însângerat, livid, nici nu ai fi zis că e

aievea. Aveai senzația că trupul său fusese înlocuit cu cel al unui manechin.

Din cauză că pereții celulei erau plini de sânge și că imaginea era una cu totul dezarmantă, nu observasem cuvântul decât ghidându-mă după privirea lui Mark.

Pe perete era desenată o triquetră și fusese scris un cuvânt cu litere mari de sânge:

SFÂNT

O senzație de groază și greață mi se răspândi prin tot corpul.

Cine scrisese oare cuvântul? Să fi fost călugărul înainte de moarte? Sau chiar ucigașii?

— Astfel de cuvinte apar în toate celulele, spuse Mark.

— Ce anume apare scris?

— Habar n-am. Tot felul de cuvinte.

— Și ce semnificație au aceste cuvinte?

— Încă nu avem cum să știm. Ar trebui să traducem cuvintele mai întâi. Bănuim că sunt scrise în limba română. Călugării au lăsat în urma lor un mesaj scris cu propriul sânge chiar înainte de a muri.

— Și de ce anume?

— Pentru drăculsânge, tot ceea ce este scris cu sânge reprezintă un mesaj sacru.

Pentru ei, sângele în sine este sacru. Prin compunerea unui mesaj scris cu sângele viitoarelor jertfe, se întărește puterea sacră a rugăciunii, cam același procedeu întâlnit în rugăciunile comune ale creștinilor, despre care se presupune că ar avea mai multă însemnătate în fața lui Dumnezeu. Să mergem mai departe!

În celula vecină găsirăm un călugăr cu fața ațintită spre ușă, ca și cum pentru nimic în lume n-ar fi vrut să piardă reacția celor ce vor intra. O

expresie nătângă

i se întipărise pe față, ochii aproape îi ieșeau din orbite, iar buzele îi erau atât de supte încât îi dezveleau dinții. Pe perete acel călugăr scrisese: SÂNGE

Șiruri negre de sânge se scurseseră din litere și din desenul triquetrei.

— Macabru, nu? mormăi Mark.

— Mai întâi „sfânt“, apoi „sânge“. Mănăstirea lor purta denumirea de Sfântul Sânge.

— Într-adevăr. În română trebuie să aibă vreo semnificație legată de sfântul sânge.

Doar celula lui Primus Pilus nu ne era accesibilă din cauza legiștilor care încă

lucrau acolo. Mergând din celulă în celulă, Mark și cu mine notarăm diferitele cuvinte. Până la urmă obținurăm următoarea listă – fiecare cuvânt era însoțit de o triquetră:

SFÂNT SÂNGE MAESTRU SATANA

DORMI CADAVRU PIRAMIDĂ TREZI

HÂRGA-MË-GÏDDÔ-DÔM

— Înțelegi ceva din toate astea? întrebă Marc.

— Nu mare lucru, în afară de sfânt sânge. Bănuiesc că Satana se referă la diavol, iar Hârga-më-gïddôm-dôm nu poate fi altceva decât „sfârșitul lumii“.

Însă de ce aleseseră tocmai acele cuvinte care nu păreau sa aibă nicio noimă, mă

gândeam eu? De ce nu scriseseră numele criminalilor? Întrebarea în sine făcu loc unei revelații. Dintr-odată înțelesesem ce se petrecuse. Îl privii pe Marc.

— Înțelegi și tu ce s-a petrecut, nu-i așa?

— Tu înțelegi?

— Cred că da.

— Mi se pare că noi doi ar trebui să stăm de vorbă. Ne putem întâlni la ambasadă peste câteva ore?

— La ambasadă?

— Acolo lucrez.

— Ca diplomat?

— Ca să spun lucrurilor pe nume, lucrez pentru CIA.

4

— Bjørn...

Dacă se poate înțelege ceva printr-un „strigăt șovăielnic“, atunci acesta din urmă

fusese un strigăt șovăielnic.

CC stătea în fața celulei în care fusese închis Primus Pilus. Vocea sa căpătase o tonalitate bizară, ca și cum ar fi fost pe punctul de a-mi da niște vești pe care nu era tocmai încântat să mi le împărtășească. Îmi făcu un semn din ochi, mă apucă

de braț și mă conduse în celulă.

Spasmul cataleptic este unul dintre cele mai groaznice fenomene ale medicinei legale și se referă la o persoană care moare într-o stare de extremă încordare fizică sau psihică, înțepenind astfel pentru totdeauna în poziția denaturată din clipa morții.

Primus Pilus era singurul dintre cei zece călugări care nu era întins pe pat.

Acesta era îngenuncheat în rugăciune. Așa murise, gol, îngenuncheat, rugându-se, cu sângele șiroindu-i din corp, și așa și înțepenise. Capul îi era îndreptat în sus, ca și cum l-ar fi căutat pe Dumnezeu sau pe diavolul căruia îi încredințase propria viață. Îngenunchease pe podea și își așezase coatele pe saltea. Mâinile și degetele nefiresc de lungi îi erau încrucișate, iar gura îi era întredeschisă. Dacă

mi-aș fi coborât urechea la nivelul buzelor sale, poate aș mai fi auzit încă ecoul rugăciunilor sale...

Pe perete, aproape ascunse printre petele de sânge, zării o triquetră și șase cuvinte așternute pe zugrăveala palidă.

CC își așeză brațul peste umărul meu într-un gest aproape patern. Rămăsei multă

vreme acolo citind acele cuvinte:

BJØRN BELTØ!

MANUSCRIS!

ACUM!

AVE SATANAS!

VIII: Ziua judecății de apoi

1

Aproape ca o reptilă cu limbă extrem de lungă și ochi care pot privi în toate direcțiile, Marcus Vanderleyden III mă aștepta într-un birou ce părea mai mult un terariu, doar că fără vegetație sau bec incandescent. Un agent de pază mă însoți de la recepție până la încăperea de sticlă cu vedere panoramică în care eram așteptat de Mark. Am dat mâna.

— Tocmai am primit traducerea, spuse acesta oferindu-mi un scaun.

— Ce semnificație are mesajul?

— Luate individual, cuvintele nu au nicio semnificație anume. Din informațiile primite de la traducător, acestea nici nu ar forma vreo propoziție, iar gramatical nu sunt legate în niciun fel. Ar părea că au fost scrise cu totul independent unul de altul. Totuși, dacă așezăm cuvintele în ordine logico-cronologică, ingorând absența conexiunilor gramaticale, și ne alocăm un gram de libertate de interpretare, obținem un mesaj care ar suna cam așa... Luă o foaie de pe birou și citi: Sfânt sânge! Stăpânul Satan doarme asemenea unui trup neînsuflețit în piramidă și se va trezi la Ziua Judecății. Bjørn Beltø! Manuscrisul! Acum! Slavă

ție, Satana!

Preț de câteva secunde mă chinuii să procesez fiecare cuvânt. Până și tradus, mesajul nu părea să aibă vreun sens. Satana doarme ca un trup neînsuflețit? Și despre ce piramidă putea sa fie vorba?

— De ce apare numele meu?

— Din cauza manuscrisului, care se află în posesia ta. Ceea ce vezi acolo este o poruncă. Vor să le dai manuscrisul! Acum! Invocă și ajutorul diavolului.

— Și cu ce i-ar ajuta să-mi scrie numele în sânge, pe perete?

— Prin inscripționarea unui mesaj sacru, cu sânge, se invocă spiritul diavolului.

Încearcă să te oblige să le cedezi manuscrisul. Magia sângelui nu este altceva decât o rugăciune către diavol, Bjørn.

Era de-a dreptul ridicol, dar în același timp înspăimântător. Doar cineva al cărui nume fusese scris cu sânge de o grupare satanistă m-ar fi putut înțelege.

— Și ce zici, funcționează? întrebă el pe jumătate râzând. Dacă simți cumva că

ar funcționa, cât de puțin, atunci ne poți înmâna nouă manuscrisul fără nicio reținere.

— Spune-mi, lucrezi pentru CC?

— Yes, sir! Oficial sunt angajat al CIA, dar în ultimii ani am fost atașat Proiectului Lucifer. Mark își adună degetele în formă de gheară și schiță o grimasă aproape diabolică. La fel de oficial coordonez Departamentul de analiză

geopolitică, dar în prezent mă aflu cu totul la dispoziția lui CC. Inițial fusesem trimis la Langley având sub răspundere aparatul CIA-ului de supraveghere a activității al-Qaedei în spațiul virtual.

— Așadar, ești un fel de agent secret.

Mark izbucni în râs.

— După cum vezi, spuse el lovindu-se peste burtă, tocmai că nu sunt agent. Nu am nicio tangență cu acest domeniu. Sunt un simplu birocrat, un analist de birou, un biet funcționar însărcinat cu citirea zecilor de documente și rapoarte pentru a întocmi alte documente și rapoarte. Dar, Bjørn, ce-ar fi să ne jucăm puțin? Ce crezi tu despre mesajul de pe perete?

— Primus Pilus trebuie să fi avut cunoștință de iminența masacrului. A făcut trimitere la mesaj în timpul vizitei de ieri din celulă. Cu siguranță că

atât masacrul, cât și scrierea mesajului au fost plănuite.

— Foarte interesant. Spuneai că ți-ai dat seama cum au fost săvârșite crimele?

— Bineînțeles. Dar aș prefera să mă consult cu CC mai întâi și va decide el ce va transmite mai departe CIA-ului.

Marcus se așeză și mai confortabil pe scaunul de la birou, care scrâșni sub greutatea sa.

— Lasă-mă să-ți dau câteva detalii despre ceea ce facem noi de fapt. Desigur, tu va trebui să intervii cu informațiile pe care eu nu le cunosc. Aldo și cu CC

trebuie să-ți fi povestit despre profeția privitoare la fiul diavolului și la Antichrist. Fascinant, nu-i așa? Nu te duce cu gândul la Rosemarys baby, Exorcistul, Omen?

— Ce legătură ar putea să aibă un analist CIA specializat în urmărirea celulelor teroriste cu o teorie teologică privind fiul diavolului?

— Ar trebui poate să lărgim perspectiva. Cultul diavolului, al demonilor și al altor spirite malefice este foarte răspândit în anumite medii religioase și mai ales fundamentaliste. Până la urmă doar sunt menționați și în Biblie și în Coran și în multe alte texte religioase. În cele mai multe cazuri, adepții diferitelor religii vor simți nevoia să interpreteze scrierile biblice literalmente, ceea ce automat implică și credința în existența diavolului și a demonilor supuși lui. În cadrul anumitor secte și comuniuni religioase așteptarea sfârșitului lumii și a armagedonului este foarte bine conturată, sunt secte care lucrează doar cu escatologia sau cu știința despre prăbușirea lumii.

— În mitologia nordică avem noțiunea asemănătoare de ragnarok, intervenii.

Aceasta descria lupta dintre zei și spiritele rele ale uriașilor.

— Ragnarok-ul are elemente comune cu armagedonul creștin, doar și acesta din urmă descrie lupta finală dintre Dumnezeu și diavol. Nu sunt simple coincidențe.

Citește doar Apocalipsa după Ioan și te vei convinge singur: grindină de foc și sânge, tunete și fulgere, moarte și distrugere, stele care pică din cer! E cu totul înfricoșător! Iar fanaticii religioși iau totul exact așa cum e scris, nu ca pe o alegorie. Ziua Judecății de Apoi reprezintă fundamentul credinței celor mai multe religii și cu atât mai mult a creștinismului și a islamului. Fără aceasta, credința nu ar avea nicio finalitate sau vreo însemnătate. Sfârșitul lumii, în mod paradoxal, nu este altceva decât destinația finală a celor mai multe religii.

— Ce legătură au toate acestea cu Manuscrisul lui Lucifer?

— Drăculsângele consideră că Manuscrisul lui Lucifer nu conține numai data sfârșitului lumii, ci întreg parcursul acestuia. Îl văd de fapt ca pe un adevărat manual cu instrucțiuni. Problema este că detaliile esențiale nu sunt menționate decât în partea a treia, cea care se află în posesia ta, și nu în primele două. Iată

cam cum sună una dintre formulările din partea întâi: Peste 1 647 000 de zile pe Pământ va veni hârga-më-gïddô-dôm. Cum am putea înțelege o astfel de profeție? 1 647 000 de zile reprezintă o datare destul de precisă. Manuscrisul a fost scris acum 4500 de ani, ceea ce înseamnă că 1 647 000 ar trebui să fie cândva în zilele noastre, oricând. Mañana? În 2012? Și totuși nu mai târziu de 2024. Ce înseamnă hârga-më-gïddô-dôm cu exactitate? Să apară oare ca rezultat al războiului nuclear din Orientul Mijlociu? Ce țări vor fi implicate? Iran? Irak?

Pakistan? Israel? Înseamnă oare că terorismul va da naștere celui de-al treilea război mondial? Acestea sunt vagile interpretări pe care le-ar deschide textul și motivul pentru care CIA-ul se implică în goana după acest manuscris obscur.

Continuă fără să mă lase să pun nici cea mai mică întrebare.

— Drăculsângele interpretează sângele prin prisma diavolului și sunt mai mult decât pregătiți să ne ajute să întâmpinăm sfârșitul. În mănăstirea lor din Carpați nu pregătiseră doar o cameră specială unde ar urma ca diavolul să se împreuneze cu desfrânata, ci și o sală de nașteri și o cameră cu adevărat specială destinată

viitorului fiu. Ordinul drăculsângelui este în fond foarte bine monitorizat.

— Mai sunt și alții implicați?

— Ar mai fi vorba despre o grupare extremistă Jawm al Qījāmah, ce rivalizează

cu al-Qaida și al cărei nume înseamnă chiar Ziua Judecății de Apoi. În fruntea grupării se află un fanatic islamist cu mari resurse economice. Ca și drăculsângele, și adepții acestui ordin au descoperit nenumărate scrieri din care au înțeles că Allah ar avea nevoie de ajutor pentru dezlănțuirea marelui sfârșit.

— Nimic surprinzător. Doar islamul are la fel de mulți tălmăcitori câți adepți.

— Mai există niște corespondețe pe aceeași linie. În secolul al V-lea, drăculsângele dezvoltă așa numitul concept sanctus bellum, războiul sfânt, care nu este altceva decât o altă manifestare a jihadului islamic. La momentul de față, cele două grupări extremiste s-au aliat. Ce mai, o uniune de coșmar! Susțin că

sfârșitul lumii nu poate veni de la sine doar așa de la Dumnezeu și se simt datori să împlinească profețiile, desigur tot în numele Domnului.

— Cum? Prin terorism?

— Cel mai probabil. Dar care ar putea fi ținta unui atac terorist menit să

declanșeze sfârșitul lumii? Un atac cu bombă la Cupola Stâncii? Sau la sediul Națiunilor Unite? La una dintre platformele petroliere? La Centrul Nobel pentru Pace din Oslo? La vreun eveniment sportiv de anvergură cum

ar fi Jocurile Olimpice, Campionatul Mondial de Fotbal sau Super Bowl? Sau să fie oare vorba despre vreun atac nuclear asupra uneia dintre marile metropole vestice?

Dirty bomb într-un oraș ca New York?

Pentru câteva clipe prin fața ochilor îmi trecură toate aceste atrocități. Mark nu mai rosti niciun cuvânt.

— Mă mai întreb un singur lucru.

— Care ar fi acela?

— Tot ceea ce mi-ai povestit până acum trebuie să fie top secret, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Și cu toate acestea ai suficientă încredere în mine pentru a mi le dezvălui.

Așa, pur și simplu? Trebuie să existe un motiv.

Mark mă privi aproape înmărmurit de uimire.

— Pentru că acestea au fost indicațiile primite de la CC.

2

— Tu ai aranjat întâlnirea cu Mark?

CC mă fixă cu o privire obosită, oftând surd. Între timp se pare că renunțase la covoarele din birou. Soarele insistent al după-amiezii fusese înlocuit de lumina difuză a unei lămpi de birou.

— Da, răspunse el. S-a întâmplat ceva?

— Atunci de ce nu mi-ai dezvăluit ce urmăreai?

CC începu să-mi vorbească pe un ton aproape răstit.

— Îți închipuiai oare că te poți întâlni cu Mark fără ca eu să știu? Sau că el ți-ar fi dezvăluit informații fără știința mea?

Prin perete se auzi soneria unui telefon mobil care suna și suna. CC părea cu totul posomorât și extenuat. Deja de mult prea multă vreme îl privisem pe CC ca pe un potențial opozant, ca pe un dușman aflat mereu în căutarea unei modalități de a obține manuscrisul. Dar dacă toate suspiciunile mele nu erau decât manifestările unei nevroze deja patologice? De ce oare nu îmi trecuse vreodată

prin cap că CC putea fi un individ cu adevărat sincer?

— Pari extenuat, remarcai.

— Îți mulțumesc pentru grijă! Totul este în regulă.

— Mi-am dat seama cum au murit călugării.

— Cum?

— Mă gândesc că știi deja, nu?

— Rezultatele autopsiei ar trebui să fie gata din moment în moment. Care este teoria ta?

— Sinucidere.

— De acord. Întrebarea este însă cum să fi fost posibil?

Se auziră niște bătăi atât de puternice în ușă, încât pentru o clipă chiar crezui că

aceasta va fi doborâtă cu pumnii.

— Intră, Dick! strigă CC.

Dick Stone, nimeni altul decât conducătorul departamentului de securitate din cadrul Proiectului Lucifer, arăta întocmai după cum îi era și numele. Lat în umeri și plin de mușchi, începusem să-mi fac griji că nu va încăpea pe mica deschizătură a ușii și că va smulge ramele în tumultoasa sa trecere spre interior.

— Ce vești avem? întrebă CC.

— Sinucidere.

— În ce mod?

— Prin sfâșiere cu dinții.

— Cu dinții?

— Și-au sfâșiat aorta de la încheietura mâinii, cu dinții.

— Unui altuia?

— Individual.

Se făcu liniște.

Imaginile mă cutremurară și încercam din răsputeri să mi le alung din minte.

— Pentru numele Domnului! spuse CC.

— Cum se poate să-ți muști propriul corp până la moarte? întrebai.

Dick Stone mă privi impasibil, ca și cum întrebarea nici nu i-ar fi fost adresată.

— S-au oferit drept jertfă, spuse CC, asemeni martirilor. Sanctus bellum. S-au jertfit întru veșnicie.

— Sir? continuă Dick cu o nerăbdare care arăta că ar fi dorit să se întoarcă de îndată în sala de autopsii pentru o examinare și mai atentă a indiciilor.

Imediat ce Dick ne-a părăsit, am continuat să-l analizez pe CC. Până la urmă i-am împărtășit presupunerea pe care o avusem încă din momentul în care pășiserăm amândoi în celula lui Primus Pilus:

— Mesajul călugărilor înseamnă mult mai mult decât ar părea, nu-i așa?

CC ridică din umeri cu o expresie de indiferență prefăcută. Începusem deja să-l cunosc.

— Pentru mine mesajul este de neînțeles. Diavolul care își duce somnul asemeni unui trup neînsuflețit într-o piramidă și care se va scula la venirea sfârșitului.

Însă tu, CC, tu știi ce înseamnă toate acestea. Se vede pe tine că știi exact la ce se referă.

— Nu pot decât presupune și bănui, asemeni ție.

— Îmi spuneai că urmăriți trei ipoteze legate de Manuscrisul lui Lucifer. Există

trei ipoteze, trei părți are și manuscrisul, în raport era vorba despre trei călugări.

Acest trei se repetă peste tot. I-ai sugerat lui Mark să-mi prezinte una dintre teorii. Care sunt celelalte două?

— Ți-am mai spus, Bjørn, trebuie să ai răbdare.

— Tu nu urmărești altceva decât obținerea manuscrisului, fără însă a-mi dezvălui ceva semnificativ. Nici eu nu mă pot lăsa mai prejos.

— Adevărat, adevărat.

— Eu dețin manuscrisul, tu dețiii secretele acestuia. Dacă vrei ceva de la mine, atunci va trebui să cedezi și tu câte ceva. Trebuie să aflu tot ce știi!

Începeam să mă gândesc că ochii mei cu tentă roșiatică puteau părea destul de convingători din spatele lentilelor hidos de groase ale ochelarilor.

— Bjørn... spuse CC cu oftatul resemnat pe care doar un părinte l-ar putea manifesta față de un copil mult prea încăpățânat.

— Pot foarte bine să mă întorc acasă.

— N-ar trebui să iei decizii pripite.

— Vreau să cunosc celelalte două teorii!

CC mă privi concentrat.

— Celelalte două ipoteze se analizează în Marea Britanie, nu aici, la Roma.

— Atunci să mergem acolo!

— Tocmai până în Marea Britanie?

— Bineînțeles.

— Bjørn, nu merge chiar așa...

Însă bineînțeles că a mers.

În vreme ce mica mașină ne aștepta cuminte în parcare, CC și cu mine am pornit de pe aeroportul Leonardo da Vinci înspre Heathrow.

Roma, mai 1970

Fiecare om are o anumită limită de rezistență, iar dacă este împins dincolo de aceasta va atinge acel punct în care totul îi va fi fost de ajuns.

Giovanni merse la baie, îngenunche în fața vasului de toaletă și vomită. Așa, acum se simțea mai bine. În vreme ce se chinuia să se ridice în picioare simțea cum saliva îi alunecă pe la colțurile gurii. Robinetul scârțâi în momentul în care dădu drumul apei reci, care era mai degrabă călduță. Își umplu mâinile cu apă și se spălă pe față de mai multe ori. Se privi apoi în oglindă. „Arăți ca un mort, Giovanni.“ Fața îi era lividă, tumefiată. „Ar trebui să mă bărbieresc.“ Se privi în ochi, luă o gură plină de apă cu gust de clor, își clăti gura și scuipă. Se spălă pe dinți cu pastă din abundență după care își învălui fața în spumă și se rase.

Când Silvana avea doar o săptămână jumătate, imediat după ce Lucianei i se permisese să se întoarcă acasă, aceasta se îmbolnăvise destul de grav. Pielea îi era umedă și rece. Refuza să mănânce. Lui Giovanni îi veni în minte teama nesfârșită că ar fi putut s-o piardă. O înveliseră în cât mai multe pături și o duseseră înapoi la clinică, unde fusese consultată. Medicii îi dăduseră apă cu zahăr și o ținuseră sub observație preț de câteva zile. Încet își recăpătase pofta de mâncare și culoarea sănătoasă a pielii, însă nu aveau să știe niciodată de ce fel de boală suferise.

O fi fost posibil să pierzi un copil și să îți continui viața ca înainte, se gândi el?

Într-un sicriu...

Încă o dată își umplu mâinile cu apă clătindu-și fața. Șovăind, se îndreptă spre birou, închizându-se acolo. Se rezemă cu spatele de ușă și închise ochii. Avea atâta nevoie de puțină normalitate, de rutină, de muncă, de gânduri lipsite de ce ar putea să i se întâmple Silvanei.

Se așeză la birou și regăsi lista cu demoni pe care o mototolise și o azvârlise înspre perete într-un acces de furie. Îndreptă foaia cât de bine putu și o așeză pe masa de scris. Trase sertarul cel mai de jos și căută un teanc de liste scrise la mașină, la care lucrase încă de dinainte, anume pentru acest domeniu de cercetare. Îi plăcea să facă liste, așa reușea să sistematizeze informațiile. Listele puneau ordine în sânul haosului. Câte zile nu pierduse strângând informații despre demoni și punând cap la cap aceste blestemate liste? Fiecare religie avea propriul său catalog cu demoni. Petrecuse ore întregi răsfoind printre tot felul de legiuni demonice. La rândul său fiecare demon avea propria funcție și propriile caracteristici precum și propriile metode de înaltă tortură. Unii demoni reușiseră

chiar să facă parte din mitologiile mai multor religii. Folosind vechea mașină de scris Remington pe care o moștenise de la bunicul său, scrisese:
UN CATALOG AL DEMONILOR

Giovanni Nobile

Roma, martie 1969

Lista nu este completă și nici revizuită pentru includerea eventualelor varietăți de scriere a diferitelor nume (de exemplu, Samyaza poate apărea și ca Semyazza/Shemyazaz; Kôkabîêl este o altă variantă pentru Kokb’ael etc.). Lilith reprezintă o grupare de spirite feminine denumite lilû/lilitû. De asemenea, Pazuzu și Lamashtu sunt zeități demonice.

== EXEMPLE DE DEMONI CARE APAR ÎN MAI MULTE MITOLOGII ==

Abraxas Asmodai Azazel

== EXEMPLE DE DEMONI DIN MITOLOGIA CREȘTINĂ ==

Aamon Abaddon Abalam Agares Agramon Alastor Alloces Amaymon Belam Barbas Bathin Beleth Berith Bune Caim

== EXEMPLE DE DEMONI DIN DEMONOLOGIA EBRAICĂ ==

AAf Agiel Asb’ el Behemoth Danjal

== EXEMPLE DE DEMONI ISLAMICI ==

AAd-Dajjal Al-A’ war

== EXEMPLE DE DEMONI DIN RELIGIILE REGIONALE ==

AAllu Ammut Anat Anzu

== EXEMPLE DIN CARTEA GĂRZILOR ==

Samyaza Arâkîba Râmêêl Kôkabîêl Tâmîêl

Privirea îi alunecă pe listă în jos. Pazuzu, Nergal, cât de fără sens părea totul, Doamne Sfinte! Al naibii de fără sens! Ce fel de normalitate era aceea? Abraxas, Samyaza, Baphomet. Să fi fost asta rutina sa de fiecare zi? Crocell, Êyêqêêl. Să

fi fost asta o îndeletnicire normală? Barâqîjâl, Ad-Dajjal. Să fi fost blestemata aceea de listă aria sa curiculară? Al-A’war, Xaphan. Cum fusese oare posibil să

cadă pradă acelor închipuiri diavolești? Și nu doar că le căzuse pradă, dar ajunseseră să fie chiar justificarea parcursului său profesional, a cercetărilor și a studiilor sale. Cum să fi fost posibil așa ceva?

Samsâpêêl, Jômjâêl, Kôkabîêl.

Beelzebub, Lucifer, Satan

El, Elohim, JHVH, Jahve, Jehova, Domnul, Dumnezeu, Doamne, Doamne.

Abia atunci, după dispariția Silvanei, își dădu seama cât de lipsită de sens era blestemata lui de cercetare. Silvana în schimb era adevărată, se gândi el. Ea însemna cu adevărat ceva. Dar Dumnezeu? Era oare Dumnezeu mai real decât vreunul dintre acei demoni, decât acele creaturi ridicole, monstruozități ale răutății umane? Nume, nu erau decât niște nume. Ar fi putut face zeci de liste cu alte și alte nume: Zeus, Osiris, Odin, Apollo,

Bellona, Amon-Ra, Ptah, Baccus, Thor, Pan, Poseidon, Cupidon, Ashtoreth, Isis, Jupiter, Anubis, Balder, Nebo, Loke, Afrodite, Ahijah, Frøya, Hades, Njord, Mu-ul-lil, Frigg, Venus. Lista de zeități scăpătate era nesfârșită. În schimb, Dumnezeu domnea în cea mai perfectă

bunăstare, atotputernic și neegalat, El, care își înlăturase toți potrivinicii din ultimii trei mii de ani. Să nu-ți faci alți Dumnezei în afară de mine! Desigur că

nu, clar! Teologia, se gândea el amărât, nu era altceva decât un studiu al marelui neant. Neant! O infinită cercetare a scrierilor, ideilor, interpretărilor și reflecțiilor altora, o sistematizare a unor închipuiri religioase, nimic altceva decât niște fantezii și superstiții, un etern cerc vicios. O întreagă știință bazată pe convingerea că zeii și îngerii ar exista cu adevărat, niște ființe a căror existență

nu ar putea fi niciodată confirmată științific. Ce știință putea fi aceea de a analiza texte și idei despre zei, diavoli, îngeri și demoni, profeți și evangheliști, viziuni și revelații? Apoi, dintr-odată îi veni în gând: „Și dacă Dumnezeu nici nu există?

Atunci ce ne-ar mai rămâne din toată teologia asta? Dacă Dumnezeu nu este altceva decât un rod al minții, o aspirație, atunci nici teologia nu poate fi mai mult decât simplul studiu al superstiției umane duse la extrem.“ Acest gând îi provocă greață. Scaunul scrâșni. „Gândește-te la altceva, Giovanni...“ Dar la ce să se fi gândit? „La orice altceva.“ Încercă să se gândească la altceva:

„Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit? De ce nu-mi mai asculți rugăciunile? Strig către Tine ziua, Doamne, iar tu nu îmi răspunzi, noaptea nu mai am pace.“ Privi în gol. Trebuia să facă ceva, să o apuce într-o direcție. Oricum, Dumnezeu, își dădu el seama, nu avea de gând s-o salveze pe Silvana. „Să fie oare nevoie ca sărmana Silvana să moară din cauza unui manuscris? A unui manuscris diavolesc?“ Și ce are fi putut el să facă? „Ce naiba pot să fac?“ Simțea cum toată

teama și neputința lui începeau să se transforme în furie. Indiferent de importanța manuscrisului, de însemnătatea acestuia pentru o anumită sectă

religioasă, indiferent de informațiile pe care le poate conține, nimic nu putea fi mai important decât viața Silvanei. Așa că ce ar fi putut face? Nimic. Oare chiar nimic? Să fi așteptat aici la birou, plin de neajutorare și teamă ca inevitabilul să

se producă? Să fi încercat – dar oare ar fi reușit – să-l convingă pe decan să

deschidă seiful? Cum? Ar fi fost oprit de agenții de pază înainte să fi reușit să

facă doar câțiva pași.

„Naiba să mă ia, nu pot face nimic!“

Dar oare chiar nimic?

„Oare ce-ar fi făcut tata?“

Să fi putut face ceva...

Se întoarse cu scaunul și privi afară pe geam. Ședea și își asculta propriile bătăi ale inimii. „Acum ești unul dintre cei fără de Dumnezeu, Giovanni!“

Era ca o mărturisire, ca un punct de răscruce. Devenise un om fără de Dumnezeu.

Aproape că putu simți gustul lipsei în sine: fără de Dumnezeu. Ce strigase Isus de pe cruce? Elí, Elí, lemá sabaktáni? „Și eu L-am pierdut pe Dumnezeu“, se gândi el. Și Isus Își pusese toată încrederea în Dumnezeu. Și ce folos? Pentru ce?

„S-o salveze Dumnezeu pe Silvana atunci, dac-o iubește într-atât. Să încerce Dumnezeu să mă oprească dacă mă iubește într-atât.“

Giovanni se ridică încet și se duse până la dulapul în care păstra pistolul folosit de tatăl său în timpul războiului: un pistol semiautomat Beretta M 1934 de 9

mm. Când deschise cutia în care se afla muniția .380 ACP, simți cum întunericul îl cuprinde din interior. Trase piedica și încărcă arma. Sus pe cruce Mântuitorul nu mai rezista. Nu mai putea îndura să fie batjocorit, chinuit. Deajuns cu nebuniile Domnului! Cu voce tare Isus strigă: Elí, Elí, lemá sabaktáni?

Acum, gândi Giovanni, nici eu nu mai rezist.

„Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?“

De la: Primus Pilus

Trimis la: 15.06.2009 12:32

Către: Legatus Legionis

CC: Marele Maestru Criptare: S/MIME PKCS7

Dominus!

În numele stăpânului nostru înaintez mulțumirile mele pentru numirea mea în funcția de Primus Pilus. Suntem cu totul pregătiți să preluăm misiunea fraților noștri, martiri ai războiului sfânt, pacea fie cu ei! După spusele fratelui Rați, Beltø se află acum la Londra. Dominus, vă asigurăm că de această dată vom reuși! Întreg sediul este ținut sub observație. Nici Collins, nici Beltø nu sunt puși încă sub urmărire. Fratele Rați ne transmite că Proiectul Lucifer are mai multe sedii – la Hampstead, Windsor, Sailsbury, Oxford și Cambridge. Propun să

organizăm o supraveghere simultană. Pentru aceasta ar fi necesar să ne împărțim în mai multe grupuri. Cer permisiunea pentru această operațiune și aștept instrucțiunile Veteranilor.

Primus Pilus: Fratele Cherestețiu

XI: Armagedon

Windsor

15 iunie 2009

1

O stea se grăbi să cadă de-a lungul boltei cerești. Mii de galaxii îndepărtate și stele străluceau de departe din întunericul universului. Calea Lactee plutea difuz într-o pâclă de ceață.

— Minunat, nu? spuse CC încântat. Ce-ar fi să vedem un satelit?

Cu gâtul îndoit și mâinile în șolduri, CC urmări traseul unei comete pe boltă. Eu stăteam relaxat pe un scaun moale, urmărind progresul unui obiect mare asemeni unei găuri imense prin sistemul solar.

— De ce nu? Dacă nu e prea mare deranjul.

— Geoff! Să vedem un satelit!

Câteva secunde mai târziu, un satelit de comunicații apăru în câmpul vizual.

Trecu pe lângă noi, încet, aproape grațios, lumina soarelui reflectându-se pe întreaga sa suprafață de oglindă.

— După cum vezi, Bjørn, putem...

CC tăcu brusc. Pe fundal, din adâncurile boltei cerești, se iviră formele tot mai bine definite ale unui quasar.

— Geoff? Ce se petrece? Geoff!

Qasarul continua să se apropie în toată măreția formei sale. Simțeam cum încep să mă afund tot mai mult în scaun. Odată intrat în sistemul nostru solar, totul se petrecu aproape ca la carte: quasarul explodă într-un amalgam de strălucire orbitoare mută, care pentru o clipă avu forța necesară de a estompa întrega galaxie din care și noi făceam parte.

— Oh, murmură o voce. Era Geoff. Îmi pare rău.

— Un quasar? întrebă dr. Ian Maxwell, care până atunci se ascunsese undeva în întuneric, în spatele lui CC, dar care își făcu apariția asemeni unei zeități ce avea importanta misiune de a lua atitudine și de a îndrepta haosul cosmic.

— Iertați-mă o clipă, spuse el. Geoff? Geoff! De unde naiba a apărut quasarul ăsta?

Dr. Maxwell, un tip roșcat cu pistrui, ochelari rotunzi și cu un plasture lipit în frunte, era directorul științific al Institutului Astronomic Windsor. Pe drumul dinspre Roma, CC îmi povestise câte ceva despre bunul său renume în lumea academică.

În clipa imediat următoare reveni și lumina.

— Sorry, sorry, sorry! continuă aceeași voce de la început să înșire o ploaie de scuze.

Din spatele consolei de ultimă generație a planetariului se ivi o figură, nimeni altul decât Geoff, care privea fix către un punct mort, undeva pe podea.

— Sorry! Lucrasem la explozia quasarului până târziu. Cred că au apărut anumite erori la copierea fișierului în folderul cu propriul nostru sistem solar.

Foarte jenant, știu!

— Geoff, spuse dr. Maxwell cu un fel de răbdare mai mult controlată decât autentică, știi foarte bine ce ar însemna apariția unui quasar în sistemul nostru solar...

— Desigur, desigur, încuviință Geoff, îmi pare rău, voi șterge fișierul de îndată.

CC îmi aruncă o privire blajină.

— Acest planetariu poate recrea imagini și animații de o asemenea anvergură, încât, prin comparație, celelalte planetarii nu par mai mult decât

niște biete sisteme cinematografe ale anilor optzeci, clarifică CC așezându-se pe marginea scaunului din imediata mea apropiere. După cum știi, Manuscrisul lui Lucifer poate fi interpretat în nenumărate feluri. Dr. Maxwell este însărcinat cu urmărirea uneia dintre acele ipoteze despre care ți-am vorbit. Ian? Continui tu?

Un tânăr roșcățel apăru brusc în fața noastră.

— Interpretarea textului din perspectiva noastră urmărește o teorie care, evident, are legătură cu universul. Desigur, aspectul central este tot acela al sfârșitului lumii, dar văzut dintr-un alt unghi. Unele dintre formulările întâlnite în Manuscrisul lui Lucifer ar putea face referire la coliziunea dintre Pământ și un corp ceresc străin.

2

Pentru câteva secunde se așternu o liniște aproape perfectă.

— Bjørn? spuse CC.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor obișnuiți, noi, cei care suferim de albinism, nu avem capacitatea de a ne face albi ca varul. Nu știu exact din ce cauză, dar, în acele momente, pur și simplu nu mai părea că sângele reușește să-mi ajungă la creier. Nu puteam gândi limpede. Îmi ridicasem palmele pentru a-mi confirma mie că inima mea continuă să bată și să pulseze sânge, convingându-mă că am nevoie doar de puțin timp să-mi revin.

— Și ce anume ar justifica această teamă atât de concretă față de o coliziune cosmică? întrebai în cele din urmă.

— Din nou este vorba despre anumite ambiguități apărute pe fondul unei limbi cu totul străine utilizate de un autor neinițiat, explică CC.

Pe bolta planetariului apăru următorul text:

PESTE 1647000 PĂMÂNTUL VA REÎNVIA DUPĂ HÂRGA-MË-GÏDDÔ-DÔM

CÂND CORPUL CERESC VA DISTRUGE PĂMÂNTUL

UN NOU PĂMÂNT SE VA NAȘTE

ȘI NIMIC DIN CEEA CE VA EXISTA PE PĂMÂNT

NU VA MAI FI LA FEL

— Fragmentul provine din partea întâi a manuscrisului, spuse CC, mai precis acea parte găsită în peștera din Egipt în 1970 și adusă în Italia de profesorul Giovanni Nobile. Hârga-më-gïddô-dôm-ul l-am mai întâlnit, la

fel și referirile la ziua sfârșitului, iar cuvântul acadian a reînvia ar putea foarte bine însemna și înflorire sau trezire.

— Cum rămâne cu restul textului?

— Sintagma corp ceresc este oarecum ambiguă, în limba acadiană s-ar putea referi la ceva ce se găsește în cer sau ceva ce vine din cer. De aceea este atât de ușor să ne gândim că ar putea face referire la o cometă sau la un asteroid, însă în aceeași măsură ar putea să se refere pur și simplu la o zeitate. O traducere poate foarte ușor trece peste anumite nuanțe lingivistice destul de importante. Toate aceste formulări sunt traduse conform regulilor stricte ale limbii moderne dintr-o limbă cu o imagistică metaforică bogată așa cum era limba acadiană. Astfel că

interpretările ar putea fi nenumărate. Să fie marele obiect ceresc un asteroid sau chiar Însuși Dumnezeu?

Nu scosei niciun sunet, nici cel mai mic sunet. Când liniștea deveni apăsătoare, CC luă din nou cuvântul:

— Ipoteza astronomică s-ar putea încadra într-un scenariu apocaliptic. Nu ar fi un armagedon dezlănțuit de omenire, ci mai degrabă o catastrofă naturală de proporții halucinante.

— Nimic altceva decât un asteroid, repetă dr. Maxwell. În cazul în care Pământul ar fi lovit de un corp ceresc suficient de mare, consecințele ar fi catastrofale. Ar însemna nici mai mult, nici mai puțin decât dispariția oricărei forme de viață.

— Și de ce ar trebui ca în 2009 să plecăm urechea la asemenea profeții antice?

întrebai.

— Înaintașii noștri aveau cunoștințe foarte avansate de astronomie, pe care le-au utilizat mai departe în filosofie, matematică, fizică și chimie. Desigur, și în religie, dar aici lucrurile se schimbă puțin.

— Întrebarea este însă una foarte bună, spuse CC. De ce ar trebui să irosim timp, resurse și bani pe niște ipoteze bazate pe un simplu manuscris din vremuri atât de îndepărtate? Dr. Maxwell, poate ați putea să ne lămuriți?

— Pe scurt, lucrurile stau cam așa: astronomii din vechime ar fi putut descoperi o cometă sau un asteroid și înregistra data și localizarea sa exactă pe bolta cerească, în așa măsură încât să avem posibilitatea de a calcula traiectoria acestui corp ceresc. Cu alte cuvinte, am putea să ne dăm seama când ar putea avea loc o eventuală coliziune cu Pământul. Această traiectorie ar putea fi calculată și mai exact cu ajutorul informațiilor din partea a treia a Manuscrisului lui Lucifer.

Dr. Maxwell apăsă pe unul dintre butoanele sistemului de comandă care aducea mai degrabă cu consola unui Boeing 747, lumina deveni din nou difuză și bolta cerească apăru din nou deasupra capetelor noastre.

— Există nenumărați meteoriți, asteroizi și comete. Meteoriții sunt de dimensiuni mai mici. Majoritatea nu depășesc mărimea unei pietricele, iar cei mai mari nu pot depăși zece metri.

Pe proiecția planetariului apăru un meteorit ce se prefăcu imediat în foc și pulbere.

— Asteroizii sunt blocuri de piatră atrase de forțele gravitaționale ale sistemului nostru solar, continuă dr. Maxwell. Cei mai mari sunt adevărate blocuri masive de câteva sute de kilometri.

Pe bolta cerească se înfățișă un asteroid, un bloc de dimensiuni colosale rotindu-se prin spațiul cosmic.

— Unii dintre acești asteroizi traveresează orbita Pământului rotindu-se la rândul lor în jurul soarelui, spuse CC, și tocmai de aceea puțini dintre aceștia se apropie atât de mult de noi încât să poată pune probleme.

— Cometele, continuă dr. Maxwell, sunt și mai spectaculoase. De la același panou de comandă selectă imaginea unei comete cu coada de pulbere și gaz.

Există câteva diferențe între asteroizi și comete. De pe Pământ cea mai vizibilă

este coada cometei.

Proiecția cosmosului pâlpâi și fu înlocuită de o alta, aproape identică.

— Iată, spuse dr. Maxwell, așa era văzut cosmosul din China cu 2250 de ani în urmă. Observați cometa din dreapta sus? Este cometa Halley, așa cum apărea ea în observațiile astronomilor chinezi. Ultima traversare a sistemul nostru solar a fost in 1986. Următoarea traversare va avea loc în 2061.

Proiecția boltei cerești tresări ca atunci când se face trecerea de pe un canal de televiziune pe altul și o nouă cometă fu adusă în imagine.

— În vreme ce traiectoria cometei Halley este extrem de stabilă, există un alt fel de comete mult mai puțin previzibile. Una dintre acestea este Hale-Bopp, a cărei descoperire a fost făcută în 1995. Se va reîntoarce în anul 4377. Apoi mai este și cometa Hyakutake, care a traversat sistemul nostru solar în 1996. Se presupune că se va întoarce peste aproximativ o sută de mii de ani.

— Cât de mare este riscul ca Pământul să fie lovit? întrebai.

Cu un mic clic pe consola de comandă, dr. Maxwell proiectă imaginile animate ale orbitelor mai multor planete din sistemul nostru solar în paralel cu orbitele diferiților asteroizi și comete.

— Ne sunt cunoscuți nici mai mult, nici mai puțin de 5500 de asteroizi din imediata apropiere a Pământului și aproximativ 4000 de comete aflate pe orbita soarelui.

— Suntem loviți constant de tot felul de meteoriți inofensivi, spuse CC. Însă, o dată la o mie de ani, Pământul este lovit de corpuri cerești de dimensiuni mai mari, așa cum s-a întâmplat în 1908, la Tunguska, în Rusia. Chiar în martie anul acesta, un astfel de asteroid a trecut razant pe lângă Pământ, la o distanță de doar șaizeci de mii de kilometri.

— Ce riscuri prezintă toate astea pentru viitor? întrebai.

— Asteroidul cu cel mai mare grad de risc cunoscut poartă numele 2007 VK184.

Va trece prin apropierea Pământului în 2084. Dar problema nu o reprezintă

asteroizii și cometele a căror existență ne este cunoscută, ci toate celelalte corpuri cerești despre a căror existență nu știm absolut nimic și în privința cărora am putea fi avertizați de Manuscrisul lui Lucifer.

— Și ce folos? Ce măsuri se pot lua în eventualitatea unei coliziuni?

— Desigur că ar fi folositor, afirmă dr. Maxwell, dar avem nevoie de suficient timp pentru a putea calcula și estima cât mai precis toate măsurile de prevenție.

Totul depinde desigur de mărimea asteroidului. Una dintre alternative ar fi să-l spulberăm cu ajutorul armelor chimice sau să-l zguduim suficient de mult încât să-i schimbăm cursul. Însă pregătirea unor astfel de acțiuni ar putea dura ani și ani. De aceea este necesar să știm când ar trebui să ne așteptăm la o asemenea vizită.

— Și de aceea, continuă CC, avem nevoie de Manuscrisul lui Lucifer în versiune completă.

3

Priveam fix bolta cerească ce se întindea pe tot cuprinsul tavanului de deasupra mea. Dintr-un impuls – o curiozitate pe care o purtam în mine încă din anii copilăriei – întrebai aproape brusc:

— Credeți că există viață acolo?

— Viață? întrebară CC și dr. Maxwell aproape simultan.

— Da, alte forme de viață inteligentă.

— Normal, răspunse dr. Maxwell.

— Bineînțeles, confirmă CC.

— Noi, ca astronomi, căutăm constant alte forme de viață inteligentă, spuse dr.

Maxwell. Încă din 1960, astronomii de la Universitatea Cornell au încercat să

intercepteze semnale în jurul stelelor Tau Ceti și Epsilon Erodani cu ajutorul unui radiotelescop. În anii care au urmat au fost dezvoltate nenumărate proiecte SETI – Search for Extra-Terrestrial Intelligence.

— Sunt mult mai multe șanse să existe și alte forme de viață în univers, confirmă

CC. Astronomii au găsit aproape patru sute de exoplanete într-o mică secțiune a Căii Lactee. Acestea nu sunt altceva decât mici planete ce se rotesc în jurul unui soare. În martie anul acesta, NASA a lansat naveta Kepler echipată cu telescop și fotometru pentru a susține căutarea a și mai multor corpuri cerești de acest fel. În univers ar trebui să se găsească milioane de exoplanete.

De aici preluă dr. Maxwell.

— Ecuația lui Drake a fost dezvoltată de astronomul Frank Drake în anii ’60

pentru a cuantifica probabilitatea existenței vieții în galaxia noastră. Însă nu doar a vieții în general, ci a vieții inteligente. Rezultatele sunt uluitoare. Geoff, strigă

el, găsește, te rog, ecuația lui Drake!

Bolta cerească de pe tavan fu imediat înlocuită de formula:

N=N* x fp x ne x f x fi x fc x L

— Nu voi intra în prea multe detalii.

— În regulă.

— Dar trebuie să înțelegem că „N“ reprezintă șansele ca diferite forme de viață

inteligentă să se dezvolte într-o galaxie. „N“ devine astfel funcția diferiților parametri astronomici, ca numărul stelelor dintr-un sistem planetar, numărul planetelor cu potențial de a susține forme primitive de viață inteligentă *etc.*

— Și totuși, la ce concluzie se ajunge?

— Concluzia la care se ajunge poate fi cu greu contestată, și anume că ar fi

absurd ca Pământul să fie singura planetă din Calea Lactee care să îndeplinească

toate condițiile pentru susținerea formelor de viață inteligentă.

Roma, mai 1970

În vreme ce aștepta, Giovanni se rezemă de unul dintre felinarele de pe stradă.

Cu pălărie și pardesiu gri, era ca orice alt cercetător șomer care își făcea veacul în jurul Universității Gregoriana așteptând eliberarea vreunui post de profesor.

Lăsase bicicleta pe una dintre străduțele înguste din jurul universității, nu mai mare decât o alee, asigurându-se astfel că nu poate fi urmărit de nicio mașină.

Ochelarii de soare îi serveau drept mască, ascunzându-i privirea care îi urmărea pe toți cei care intrau și ieșeau din universitate. Una dintre mașinile oficiale, un Fiat 2300, vină înspre trotuar și parcă așteptând însă cu motorul pornit. Giovanni țâșni de lângă felinarul de unde așteptase, îndreptându-se spre intrare. Decanul Salvatore Rossi tocmai părăsea clădirea însoțit de cei doi oficiali egipteni. Unul dintre aceștia ducea un bagaj de mână învelit în piele neagră. Rossi spuse ceva amuzant pentru că egiptenii izbucniră în râs. Giovanni se apropie încet. Zărindu-i pe Rossi și pe oficialii egipteni, șoferul echipat în uniforma specifică ieși pentru a le deschide ușa din spate. Era evident că decanul se străduia din răsputeri să

facă o impresie cât mai bună asupra invitaților, tocmai pentru a șterge cât mai mult din reminiscențele conflictului iscat de întreaga poveste a manuscrisului.

Giovanni auzi menționându-se ceva despre aeroportul Fiumicino.

— No problem, răspunse unul dintre egipteni, we have plenty of time.

Doar câțiva pași și Giovanni se afla în fața lor. Rossi și egiptenii se opriră.

— Gentlemen, spuse Giovanni, strângând tot mai ferm pistolul din buzunar, îmi pare rău, dar va trebui să vă cer să-mi cedați cutia și manuscrisul.

— Profesore Nobile? murmură Rossi uimit.

— Manuscrisul! insistă Giovanni.

— Dumnealor sunt reprezentanții muzeului din Cairo, explică decanul, ca și cum Giovanni ar fi avut nevoie de explicații suplimentare.

— Din motive pe care nu le voi putea detalia decât ulterior, sunt nevoit să vă cer să-mi înmânați manuscrisul.

— Nu fiți ridicol!

Giovanni scoase pistolul din buzunar.

Egiptenii făcură un pas în spate.

— Profesore! izbucni decanul.

— Îmi pare atât de rău!

— V-ați pierdut complet mințile?

— Trebuie să vă rog să-mi înmânați manuscrisul!

Cei doi egipteni schimbară câteva cuvinte în arabă.

— I am very sorry, se adresă decanul egiptenilor. Apoi, întorcându-se, îi șopti intrigat lui Giovanni: Profesore Nobile, pentru numele Domnului, ce vă trece prin minte?

— Îmi este imposibil să vă explic acum, dar manuscrisul trebuie să ajungă la mine.

— Prostii!

— Este o chestiune pe viață și pe moarte!

— Pune la o parte pistolul!

— Vorbesc foarte serios!

— Vă rog să vă veniți în fire, profersore Nobile! V-o spun la modul cel mai sincer!

Giovanni îndreptă pistolul înspre oficialul egiptean cu micul bagaj negru.

Înspăimântat, acesta mai făcu un pas în spate.

— The manuscript! strigă Giovanni agitând pistolul.

Câțiva trecători zăriră arma și fugiră.

— Profesore! Giovanni Nobile! spuse decanul pe un ton dur, accentuând fiecare silabă.

Giovanni se îndreptă spre atașatul egiptean care încă ținea cutia neagră în brațe.

Înspăimântat, acesta așeză valiza pe scări, ridicând în aer ambele mâini.

Giovanni apucă mânerele bagajului în același moment în care celălalt atașat egiptean făcu același lucru. Câteva momente se scurseră în vreme ce bărbații încercau să-și smulgă cutia unul altuia. Cu mâna rămasă liberă, egipteanul încercă să smulgă pistolul din mâna lui Giovanni. Acesta se feri, iar egipteanul se agăță de mâneca hanoracului.

— Dă-mi drumul! țipă Giovanni în italiană.

Egipteanul încercă să-l lovească.

Împușcătura se declanșă în momentul în care Giovanni fu lovit cu pumnul în umăr. Se auziră țipetele înspăimântate ale turiștilor aflați în Piazza della Pilotta.

Atașatul egiptean dădu drumul cutiei. Aerul se umplu de mirosul prafului de pușcă. Mai întâi, Giovanni crezu că împușcătura se declanșase în aer. „A fost cât pe ce!“ Egipteanul se clătină câteva momente pe scări, apoi se așeză pe una dintre trepte. Giovanni observă apoi că acesta avea o mică gaură în sacou, chiar sub umărul stâng. Sângele începuse să curgă în jos pe pantalonii de culoare gri.

Egipteanul se ghemui la pământ, gemând. O baltă de sânge se formase deja pe scări, în imediata sa apropiere.

— Iertați-mă, murmură Giovanni.

Întreaga Piazza della Pilotta încremenise. Apoi, ca la comandă, lumea începu să

fugă. Alte țipete. Egipteanul rănit se întoarse pe o parte.

— Trebuie oprită sângerarea! i se adresă Giovanni celuilalt egiptean.

Apoi își dădu seama că vorbise în italiană și că celălalt nu ar fi avut cum să-l înțeleagă. Decanul Rossi se retrase în sus pe scări cu mâinile ridicate în aer întrun gest de dezaprobare absolută. Șoferul Fiatului era deja departe, în drum spre piațetă. Giovanni coborî scările, așeză cutia pe bancheta din spate a Fiatului, trânti ușa, înconjură mașina și se așeză într-un final la volan. Prin geamul deschis al mașinii putu deja să audă șuieratul primelor sirene. Băgă mașina în viteză și încercă să accelereze. În aer se împrăștie miros de cauciuc ars. Deblocă frâna, iar Fiatul tâșni în trombă înspre piațetă. Acceleră înspre Via dei Lucchesi și o luă la dreapta pe Via della Dataria. Întreaga Romă se umpluse parcă de vuietul sirenelor. Când ieși pe Via Nazionale, întâlni mai multe mașini de poliție și ambulanțe, dar se părea că mașina lui nu fusese dată în urmărire.

Dar dacă era urmărit de răpitori, poate că îi și pierduseră urma de ceva vreme deja.

Parcă Fiatul la câteva străzi distanță de casă, pe o alee lăturalnică aproape încremenită. Lăsă motorul să meargă. Cu puțin noroc, un hoț de mașini ar fi putut chiar fura mașina și induce poliția în eroare. Fugi spre strada principală și intră în magazinul de unde își cumpăra tutun. Proprietarul magazinului, tot un Giovanni ca el, devenise tocmai datorită acestui fapt nu numai furnizorul său principal de tutun, ci și prietenul său adevărat, pe viață. Clopotul ușii sună a mirare. Vânzătorul, ce părea sa aibă un metru și douăzeci de centimetri în înălțime și cam tot atâția în lățime, stătea pe un scaun în spatele tejghelei.

— Giovanni! spuse Giovanni.

— Giovanni! spuse Giovanni.

Era una dintre glumele lor obișnuite.

— Arăți sub orice critică, spuse vânzătorul, privindu-i uimit pălăria și hanoracul.

— Trebuie să mă ajuți, spuse profesorul.

— Oricând la dispoziția ta!

— Vorbesc foarte serios! Viața mea depinde de asta.

— Atunci sunt mai mult decât bucuros să-ți pot fi de folos.

— La mijloc este chiar viața Silvanei. Și nu e vorba de niciun fel de exagerare.

Chipul vânzătorului de tutun, cu tot cu mustața lui gri, sprâncenele stufoase și porii dilatați, deveni deosebit de serios.

— Dar ce s-a întâmplat cu micuța?

Era una dintre puținele persoane ce reușise să se apropie de Silvana.

Giovanni îi întinse valiza:

— Poți s-o ții aici până mă voi întoarce după ea?

— Sigur, prietene, sigur!

Vânzătorul luă în primire valiza.

— Ar fi indicat să n-o ții la vedere.

Se duse în spate cu micul bagaj și îl îndesă într-un dulap.

— Să nu cumva să-l dai altcuiva decât mie!

— Și normal că nu!

— Nimeni, absolut nimeni altcineva nu are voie să primească acea valiză în afară de mine!

— Desigur, amice!

— Nici măcar poliția!

Vânzătorul de tutun ridică neîncrezător din sprâncene.

— Îți voi explica toată situația din moment ce, acum, ești singura persoană în care pot avea încredere.

— Chiar te rog!

Părăsi magazinul prin spate, trecând printr-o curte ferită și prin pivniță. Ajunse pe o stradă lăturalnică, la mică distanță de clădirea în care locuia. Își trase pălăria peste față și începu să alerge ușor pe stradă. Presupunea că intrarea trebuie să fi fost ținută sub strictă supraveghere, dar nu-și dădea seama de unde. Poate că

închiriaseră vreun apartament pe aceeași stradă și-l priveau din ascunzișul perdelelor. Intră în casa scărilor urcând câte două trepte o dată. Ceasul arăta ora patru fără cinci.

*

Luciana nu era acasă. „Chiar n-are pic de rușine?“ Îi lăsase un bilet pe masa de bucătărie: Am ieșit! L. Merse până la geamul din camera de zi și se uită afară.

Poliția nu avea să întârzie prea mult. Auzi deja prima siernă. „Sună odată!“ se ruga el. „Sună, sună, sună!“ Șuieratul sirenei devenea din ce în ce mai puternic.

Telefonul sună fix la ora patru. Smulse receptorul din furcă:

— Nu pot vorbi mult. Poliția e pe drum. Ne vedem pe Scările Spaniole peste o jumătate de oră.

Închise exact în momentul în care se auzi soneria și bătăile în ușă ale poliției.

— Poliția! strigară mai multe voci, ca și cum Giovanni ar fi trebuit să înțeleagă

cumva că are de-a face cu o întreagă armată de misionari supradevotați.

Deschise fereastra care dădea în curtea din spate și se strecură afară pe acoperișul îngust. Apoi din terasa vecinilor se îndreptă spre scara de incendiu.

Era deja jos când auzi cum polițiștii doboară ușa apartamentului. Se strecură pe poarta de la intrare și ieși în strada de alături. Spre surprinderea sa, acolo nu era nimeni.

*

Se ascunse în spatele unor mașini parcate în spatele soclului Fecioarei Maria din Piața Trinità dei Monti, din imediata apropiere a Scării Spaniole, când zări Mercedesul negru apropiindu-se. Își dădu de îndată seama că nu puteau fi decât ei. Marele Maestru ședea pe locul din față. La volan se afla una dintre gorilele musculoase. Se apropiară atât de încet încât putu să deschidă portiera din spate și să se strecoare pe banchetă, unde îl întâmpinară Primus Pilus și încă o gorilă, în vreme ce mașina începu să accelereze. Nimeni nu rosti un cuvânt. Mașina mergea din ce în ce mai repede. Nici urmă, însă, de Silvana. Până la urmă nici nu se aștepta la așa ceva, și totuși parcă sperase.

— Văd că veniți cu mâinile goale, profesore Nobile, spuse de îndată Marele Maestru.

— Nu sunt chiar atât de prost pe cât ați putea crede. Unde este Silvana?

Continuară să gonească peste străzi într-o liniște completă.

— Ați mers direct la țintă, profesore. Suntem de-a dreptul impresionați. Am aflat despre întregul episod chiar de la radio. Nu v-aș fi crezut în stare de așa ceva.

— De așa ceva?

— Întocmai, de a ucide.

— E mort?

— Viața sa n-a mai putut fi salvată. Pierduse prea mult sânge. Trupul omenesc este deosebit de fragil. Nu e făcut pentru traumatisme.

Giovanni se simți pustiit, deși nu reușea să înțeleagă pe deplin gravitatea faptei înfăptuite. Încă nu, nu înainte ca Silvana să fi fost salvată. Totuși... „Am omorât un om. Sunt un asasin, un criminal."

— Sunteți dat în urmărire generală, dar sunt sigur că sunteți conștient de asta.

— Nu am vrut să trag în el. Nu a fost decât o întâmplare nefericită.

— Păstrați-vă explicațiile pentru proces.

Mașina se opri într-un fel de parcare.

— Deci cum procedăm? întrebă Marele Maestru.

— Silvana în schimbul manuscrisului.

— Măsturisesc că sunteți extrem de naiv, profesore. Nutream speranța că veți răsplăti respectul pe care vi l-am arătat.

— De un lucru puteți fi sigur. Dacă aș fi fost dat în urmărire generală, poliția m-ar fi arestat deja de multă vreme.

Pe stradă trecu un echipaj de poliție cu sirenele pornite.

— Propun să procedăm astfel, spuse Giovanni. Mergem să o găsim pe Silvana,

oricum vă bucurați de majoritate numerică. După ce o luăm pe Silvana, vom merge și în căutarea manuscrisului.

Ce doi din față făcură un scurt schimb de priviri. Marele Maestru încuviință.

— Putem proceda astfel, dar permiteți-mi să subliniez că atât dumneavoastră, cât și fiica dumneavoastră veți fi imediat uciși la cea mai mică abatere. Ați înțeles, profesore Nobile?

— Bineînțeles. Nimic nu este mai important decât Silvana. De îndată ce mă voi convinge că este nevătămată, vă voi ceda manuscrisul.

Marele Maestru schimbă din nou câteva priviri cu șoferul, ca și cum aceasta fusese o posibilitate pe care ar fi prevăzut-o și discutat-o, se gândi Giovanni urmărit de un continuu sentiment de neliniște.

X: Codul Biblic

Oxford

15 iunie 2009

1

Laboratorul de analiză al Proiectului Lucifer se afla într-o clădire din cărămidă, aflată la marginea unui parc din zona universitară a Oxfordului. Eram încă inert și somnoros când, la finalul călătoriei dinspre Windsor, CC vină ușor de pe strada principală, parcând în fața unei construcții joase ce aducea mai degrabă cu o centrală părăsită. Geamurile, așezate la înălțime, păreau mai degrabă niște crăpături în perete. Un gard ghimpat prost plasat înconjura zona ventilatoarelor din partea laterală a clădirii. Ușa de la intrare era din oțel.

Am fost primiți într-un fel de zonă de recepție securizată cu nu mai puțin de două rânduri de încuietori, după care am luat liftul până la al treilea nivel de subsol, acolo unde, în fața biroului său, ne aștepta dr. Alice Gordon, conducătoarea departamentului de cercetare a laboratorului. Nu părea să aibă

mai mult de patruzeci de ani.

— Deși nu ai cum să mă cunoști, eu știu deja o groază de lucruri despre tine, spuse ea în momentul în care am fost prezentați unul altuia.

— Alice are o vastă experiență în domeniul manuscriselor antice, îmi explică

CC. A văzut tot ceea ce se putea vedea, de la Manuscrisele de la Marea Moartă

până la biblioteca Nag Hammadi și Evanghelia după Iuda.

Dr. Gordon ne conduse pe coridorul care ducea la un amfiteatru gol ce cuprindea încă alte două etaje inferioare. Ne așezarăm chiar în mijlocul sălii. Scaunele, deși

rabatabile, erau moi și plăcute, ca într-o sală de cinema de lux. Lumina fusese redusă. Dr. Gordon își ocupă locul pe podium, în vreme ce un ecran mare glisa din tavan.

— La cererea expresă a lui Carl Collins, voi face o mică prezentare a muncii noastre de aici din laborator, precum și a ipotezei cu al cărei studiu ne ocupăm.

Trebuie să precizez că este pentru prima dată când dezvăluim detalii privitoare la activitatea noastră unei persoane din exterior.

O primă imagine fu proiectată pe ecran. Imaginea înfățișa Manuscrisul lui Lucifer, însă nu acea variantă care ajunsese în mâinile mele.

— Aceasta este partea întâi a textului la care ne referim drept Manuscrisul lui Lucifer. Deși manuscrisul ar putea aminti de textele vechi precreștine, se deoebește însă marcant de orice scriere din perioada sa contemporană. Pe coloana din partea stângă avem un text în limba acadiană, care, simplificând extrem lucrurile, se referă la viața unui străin în Babilon.

— Adică textul ar fi povestea unui evreu în exil?

Dr. Gordon dădu din cap.

— Este vorba despre un călător stabilit într-o nouă țară, care îmbină descrierea populației și a culturii din Mesopotamia și Orientul Mijlociu cu viziuni apocaliptice de natură mitologico-religioasă.

Cu un indicator laser arătă spre coloana dreaptă plină de simboluri neinteligibile.

— Încă nu știm în ce fel ar trebui să citim sau să interpretăm toate aceste semne.

În momentul de față nu le putem asocia cu nimic. În absența întregului manuscris e ca și cum am încerca să rezolvăm o ecuație din care lipsește una dintre necunoscute. Am stabilit deja că nu poate fi vorba despre vreo limbă

cunoscută, dar nu putem spune cu exactitate ce reprezintă de fapt aceste semne.

Litere? Numere? Simboluri? Semne pictografice? Sau ideografice ca în chineză?

Să fie vorba despre un alfabet fonetic? Nici nu poate fi vorba de așa ceva. Atunci cum trebuie interpretate? Avem unele teorii, dar, necunoscând textul în întregime, acestea nu pot rămâne decât la nivelul de bănuieli. Una dintre ipoteze ar fi că aceste simboluri ar reprezenta numere sau o combinație între litere și numere – o formă necunoscută de matematică care are la bază litere și nu numere.

— Ar părea că autorul Manuscrisului lui Lucifer ar fi avut însemnate cunoștințe matematice, interveni CC.

Pe ecran, imaginea manuscrisului fusese înlocuită de imaginea unei tăblițe de lut.

— Matematica este una dintre cele mai vechi științe, continuă dr. Gordon. Una dintre cele mai vechi scrieri matematice cunoscute apare pe această tăbliță de lut babiloniană, de acum patru mii de ani și care poartă denumirea de Plimton 322.

Babilonienii foloseau sistemul hexadecimal al sumerienilor, ce are la bază

numărul șaizeci și pe care îl mai păstrăm și astăzi în exprimarea gradelor unghiulare și a timpului.

Apăru o nouă imagine, un prim-plan al coloanei drepte. Dr. Gordon indică înspre unele dintre semne cu ajutorul indicatorului laser.

— O vreme am cochetat cu idea că simbolurile ar putea fi un text codificat, dar nici măcar cele mai inteligente computere sau programe de spart coduri nu au reușit să găsească vreun înțeles prin înlocuirea simbolurilor cu litere după

principiile cunoscute de decodificare.

— Una dintre cele mai interesante teorii ale noastre, interveni CC, te poate duce cu gândul la ipoteza dezvoltată în cartea The Bible Code, publicată în

1997.

Cartea a fost scrisă de jurnalistul american Michael Drosnin și se bazează pe cercetările profesorului de matematică de origine israeliană Eliyahu Rips de la Universitatea Ebraică din Ierusalim.

— În carte, Drosnin afirmă, susținut de nenumărate tabele elaborate de Rips, că

cele cinci cărți ale Pentateuhului ar conține codul secret al unor profeții ascunse, completă dr. Gordon. Cercetările lui Rips pornesc de la varianta originală a Pentateuhului, scrisă în ebraică. Înlăturând toate spațierile dintre cuvinte, întregul text este introdus într-o matrice de date, nimic altceva decât o grilă plină

de simboluri. Apoi computerul este lăsat să interpreteze textul prin înlăturarea unui anumit număr de simboluri pe baza unui sistem matematic. Spre exemplu, îndepărtăm zece semne și păstrăm unul, îndepărtăm alte zece semne și mai păstrăm unul. Sau am putea păstra fiecare al șaptelea semn sau al treisprezecelea din întreg textul. Presupusele profeții ar trebui să devină lizibile în momentul în care semnele rămase în grilă ar fi la rândul lor lizibile, fie pe verticală, fie pe orizontală, fie pe diagonală.

— N-o să-ți vină să crezi ce fel de mesaje a descoperit Rips în textele Pentateuhului! spuse CC. În multe cazuri este vorba despre mesaje cu referire la evenimente petrecute în timpurile noastre, cum ar fi uciderea președintelui Kennedy sau coliziunea cometei Shoemaker-Levys cu planeta Jupiter.

— Matematicienii și statisticienii consideră metoda lui Rips ca fiind o mare prostie, spuse dr. Gordon. Argumentul lor ar fi că ar putea găsi mesaje și profeții asemănătoare în Război și pace sau în Moby Dick.

— Și totuși textele descifrate sunt absolut fascinante, spuse CC. Până și serviciul de informații israelian, Mosad-ul, a început să manifeste interes pentru această

teorie.

— În 1994, autorul cărții a plecat spre Israel pentru a-l avertiza pe prim-ministrul de atunci, Yitzhak Rabin, spuse dr. Gordon indicând un fragment din textul proiectat pe ecran. Într-una dintre scrisorile sale, Drosnin îi scria lui Rabin: *Un matematician de origine israeliană a descoperit un cod ascuns în Biblie care ar părea că prezice materializarea unor evenimente ce ar urma să aibă loc la o mie de ani de la scrierea Bibliei. Motivul pentru care vă relatez toate acestea este că numele dumneavoastră întreg apare în interiorul acestui cod, însoțit de formularea „ucigaș care va ucide“.*[3]

— Nici Rabin, nici Mosad-ul nu au luat în considerare avertismentul lui Drosnin.

— Știm de altfel cu toții cum au decurs lucrurile. Rabin a fost ucis un an mai târziu.

— Atunci, Rips și Drosnin au făcut descoperirea unui detaliu extrem de neliniștitor: numele criminalului, Yigal Amir, se intersecta cu numele lui Rabin în textul Vechiului Testament, continuă dr. Gordon.

— În carte, Drosnin se întreabă dacă nu cumva la acest cod biblic se face referire și în Apocalipsa după Ioan.

Dr. Gordon trecu la textul următor:

Am văzut apoi, în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron, o carte scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceți. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea și să desfacă toate pecețile ei?

Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea. Și am plâns mult, fiindcă nimeni n-a fost găsit vrednic să

deschidă cartea, nici să se uite în ea.[31]

— Sau ar mai fi textul profetului Daniel din Vechiul Testament, completă CC: *Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește.*[32]

— La care mesaje și cărți fac oare referire acești profeți? se întrebă CC. Drosnin ar vrea să sugereze că mesajele secrete, ascunse într-o carte pecetluită, ar face trimitere la un alt mesaj ascuns în Biblie. Se întreabă și dacă nu cumva cunoștințele moderne din domeniul tehnologiei informației nu ar putea fi mijloacele care ne-ar facilita accesul la aceste coduri. Atunci, nu cumva ar fi posibil ca Manuscrisul lui Lucifer să conțină tocmai soluția de care avem nevoie pentru a putea înțelege mesajele încriptate în Biblie?

— Și cum ar fi fost posibil ca profeții Pentateuhului să poată ști ce ar urma să se întâmple peste mii și mii de ani? întrebai.

CC ridică din umeri.

— În cazul în care Dumnezeu există, atunci El este atotștiutor. Ceea ce înseamnă

că știe cu adevărat totul.

— Dar dacă Dumnezeu nu există?

Dr. Gordon se grăbi să intervină cu o explicație absolut livrescă:

— Tocmai pentru investigarea tuturor acestor ipoteze, Proiectul Lucifer a întrunit specialiști din toate domeniile. Încercăm să găsim răspuns tocmai la acest fel de întrebări.

2

După mica prezentare din auditoriu, am mai coborât încă un etaj păzit de nenumărate uși de oțel securizate cu tot felul de coduri de acces numerice sau cu amprentă. În mijlocul unei încăperi cu pereți negri și lumină difuză la care am ajuns printr-o ușă atât de groasă, încât te-ai fi așteptat să adăpostească rezervele americane de aur de la Fort Knox și care s-a deschis doar după ce dr. Gordon a introdus două șiruri nesfârșite de coduri și după ce și-a introdus fața pentru identificare în interiorul unui aparat sofisticat de control care i-a scanat irisul, se găseau trei rafturi metalice. Niciunul nu părea să depășească mai mult de un metru în înălțime și erau acoperite de sticlă fumurie.

Am pășit în încăpere. Un senzor a început să pâlpâie și să piuie.

— Este senzorul de temperatură, explică dr. Gordon. Nivelul temperaturii și al umidității din încăpere este influențat constant de prezența noastră aici. Este nevoie doar de câteva secunde pentru ca senzorul să se readapteze noilor condiții.

Piuitul încetă.

— Până și lumina este setată special la acest nivel, spuse dr. Gordon.

Sub sticlă, pe primele două rafturi, erau așezate două manuscrise.

Al treilea raft era gol.

— Primele două părți ale Manuscrisului lui Lucifer, spusei.

— Atinge sticla! insistă dr. Gordon.

Privii cu o oarecare îndoială înspre CC, care îmi așează palma pe sticlă. În mai

puțin de o fracțiune de secundă, cele trei rafturi fură înghițite de niște deschideri etanșe din podea, care fură la rândul lor pecetluite cu încuietori

de oțel. Un grilaj de metal alunecă din tavan, blocând ieșirea, iar ușa de acces fu încuiată automat.

Nici vuietul țiuitor al alarmei nu reuși să acopere huruitul motorului ce se activase pentru închiderea acelui imens seif. Dr. Gordon accesă o consolă din perete și tastă alt cod. Alarma se opri, dar ecoul sirenei îmi răsuna la fel de puternic în urechi. Grilajul de metal fu ridicat, ușa încăperii se deschise, iar cele trei rafturi se ridicară încet, din cele trei deschideri în care coborâseră, fiind apoi fixate în aceeași poziție de dinainte.

Îmi coborâi privirea asupra primei foi a manuscrisului așezat pe raftul din mijloc, în spatele peretelui de sticlă. Era vorba despre a doua parte a Manuscrisului lui Lucifer. Se vedea clar, chiar și prin stratul gros al sticlei de protecție, că pergamentul era fabricat din același material ca și partea a treia.

Avea aceeași netezime atemporală.

— Ați reușit să aflați cu ce a fost tratat pergamentul? întrebai.

— Încă lucrăm la analizarea acestuia, veni imediat răspunsul doctorului Gordon.

— Bine, dar nu aveți nicio ipoteză?

Dr. Gordon îl privi pe CC, care interveni de îndată:

— Până acum, preocuparea noastră principală a fost conținutul manuscrisului.

Nu ne-au interesat în mod direct nici calitatea pergamentului, nici tehnica de tratare.

— Nici n-ați încercat măcar să datați manuscrisul?

— Textul ar indica faptul că...

— Mă refer desigur la datarea cu Carbon 14 a pergamentului.

Dr. Gordon se înțelesese din priviri cu CC:

— Datările cu Carbon 14 nu au dat niciun rezultat.

— Și asta nu vă spune nimic?

— Ba da, este într-adevăr o ciudățenie.

Din nou același schimb de priviri.

[3] The Bible Code, capitolul 1: „Scrisoarea lui Michael Drosnin către Yitzhak

Rabin din data de 1 septembrie 1994“.

[31] Apocalipsa după Ioan, capitolul 5, versetele 1-4.

[32] Daniel, capitolul 12, versetul 4.

De la: Primus Pilus

Trimis la: 15.06.2009 18:22

Către: Legatus Legionis

CC: Marele Maestru

Subiect: Raport de activitate: Oxford Criptare: S/MIME PKCS7

Dominus!

Locația curentă a lui Bjørn Beltø este Oxford. Metodele de securitate ale americanilor în jurul tuturor locațiilor frecventate de B. Beltø și C. Collins au fost întărite. De aceea este necesară evaluarea strategiilor de securitate înainte să

trecem la capturarea lui Beltø.

Primus Pilus: Fratele Cherestețiu.

XI: Rugăciunea

Oxford

15-16 iunie 2009

1

Deși eram convins că urmează să ne întoarcem direct la Londra, CC a hotărât să

înnoptăm la Oxford. La câteva cvartale distanță de laboratorul de analiză se găseau o serie de locuințe puse la dispoziția conducerii Proiectului Lucifer. CC

s-a cazat într-un apartament cu trei camere de la etajul al doilea, iar eu am primit o locuință la etajul al treilea.

De pe o adresă de Hotmail proaspăt creată, i-am trimis un email lui Thrainn pentru a mă asigura că totul decurge cât se poate de bine cu analizarea manuscrisului. Apoi i-am scris și comisarului-șef Henrichsen, informându-l cu privire la ultimele întâmplări și dezvăluindu-i actuala mea locație. Am primit răspuns de îndată. Poliția norvegiană fusese sesizată de către poliția italiană cu privire la evoluția evenimentelor chiar în după-amiaza precedentă. De altfel, un raport al poliției italiene era așteptat să ajungă la Oslo în decursul următoarelor săptămâni. Până la primirea de noi dispoziții, investigarea uciderii lui Christian Keiser fusese suspendată.

După ieșirea din contul de e-mail, am decis să șterg și istoricul de navigare, venindu-mi brusc în minte posibilele scurgeri de informații. Era o simplă metodă

de precauție.

Trei sferturi de oră mai târziu am coborât în camera de zi, unde Monique servea un pahar de sherry în vreme ce CC o punea la curent cu ultimele noutăți.

— Monique! izbucnii cu un entuziasm imposibil de ascuns.

— BJØRN!!! scrise ea cu litere mari și jucăușe în același carnețel de notițe.

Bucuria de a o revedea era atât de copleșitoare, încât simțeam nevoia de a o lua în brațe și de a-i acoperi întreaga față cu sărutări. Mă mulțumii însă s-o îmbrățișez. Apoi o întrebai cum se mai simte Dirk.

— Nu foarte bine.

— Este mai rău?

Chiar înainte de a adresa întrebrarea, intuisem răspunsul. Monique aprobă din cap. Mă privi ca și cum ar fi avut ceva pe suflet ce nu se simțea în stare să-mi mărturisească.

— Cel mai bine ar fi să-i spui, adăugă CC, după care se corectă imediat, adică

să-i scrii.

— Dirk dorește să-ți vorbească.

— Dirk? Despre ce anume?

— O să afli în câteva clipe.

Monique avea la ea un laptop cu cameră video încorporată, pe care îl pusese pe masa din fața noastră. Se conectă pe MSN, îl selectă pe Dirk din lista de contacte și deschise o fereastră de chat. Apoi inițiară videochat-ul. Primul lucru pe care îl văzui era o mână care încerca să așeze camera în poziția cea mai potrivită, după

care se auzi vocea lui Dirk:

— Gata.

În imagine apăru peretele din spatele patului său. Poziționă în așa fel camera încât îi încadră perfect în imagine fața suptă, nici mai mult nici mai puțin decât chipul unui muribund.

— Monique, draga mea, fură primele sale cuvinte.

Monique trimise un sărut în direcția sa.

— Bjørn, iată o nouă modalitate de a ne întâlni mulțumită tehnologiei de ultimă

generație. Bună, Carl!

— Dirk!

Se cunoșteau?

Înainte să continue, Dirk fu copleșit de câteva accese de tuse pe care încercă să

le depășească dregându-și vocea.

— Lasă-mă să-ți mulțumesc mai întâi pentru că ai acceptat să vorbești cu mine, Bjørn.

— Nici nu se pune problema.

— După cum bine știi, sunt bolnav.

— Știu, Dirk.

— Închipuie-ți că aș fi împlinit optzeci de ani, anul viitor, dar nu cred că voi mai apuca să trăiesc până atunci. N-aș vrea încep să-mi plâng de milă tocmai acum, Bjørn, dar mă gândesc că fiecare zi pe care îmi este dat s-o trăiesc ar putea fi ultima. Așa mi-a fost scris. Dar sunt împăcat cu mine însumi, până la urmă cu o moarte suntem cu toții datori. Viața nu este altceva decât amânarea momentului inevitabil al morții. Nu am de ce să mă tem.

Niciunul dintre noi nu răspunse. Se auziră doar suspinele mute ale lui Monique, căreia îi dădură lacrimile.

— Verdoire, continuă Dirk. N-aș fi vrut să alunec pe panta aceasta ostentativ de melodramatică, dar iată-mă, tocmai aici am ajuns.

— Nu-ți face probleme, Dirk! spuse CC. Voiai să-i transmiți ceva lui Bjørn, nu-i așa?

— Unii dintre noi suntem binecuvântați cu necesitatea împlinirii unei misiuni anume în viață. Ne este dat un scop, care devine un sens în sine. Pentru mine acest scop a fost Manuscrisul lui Lucifer. Înțeleg perfect ezitarea lui Bjørn de a renunța la manuscris. Instinctul său de conservare este perfect justificat.

Nu mă simțeam în stare să-i răspund. De fapt, ca să fiu sincer, eram de-a dreptul mișcat de cuvintele sale. Până la urmă, Dirk era un om aflat la capătul drumului.

— Te voi însărcina cu o mare rugăminte, Bjørn.

Îi căutam privirea pe ecran.

— Aș vrea să te rog să-i cedezi manuscrisul lui CC. Carol Collins este cu adevărat o persoană de încredere.

Simții cum o apăsare își face loc în interiorul meu împingându-mă într-un abis fără fund. Avusesem o revelație. Ajunsesem în sfârșit să înțeleg.

Cedează-i manuscrisul lui CC.

Carol Collins este cu adevărat o persoană de încredere...

Dirk... C...

Faptul că se cunoșteau era evident, se cunoscuseră dintotdeauna.

Dacă Dirk îi făcea jocurile lui CC, oare să fi fost și Monique capabilă de același lucru? Încercam să analizez, să înțeleg. Căutam privirea lui Monique, dar aceasta nici nu mă privi.

— Voi vă cunoșteați? îi întrebai atât pe Dirk, cât și pe CC.

— Într-o oarecare măsură, răspunse Dirk.

CC nu spuse nimic. Nici Monique.

Într-o oarecare măsură.

Mărturisirea lui Dirk părea să spună mult mai mult decât ar fi indicat cele patru cuvinte rostite. Trebuia să existe o legătură ascunsă între Dirk și CC, și prin urmare și între Monique și CC.

Monique își așează mâna pe a mea, dar eu îmi retrăsei mâna.

— Bjørn, continuă Dirk, fără a cunoaște însă zbuciumul interior pe care mărturisirea sa mi-o provocase, simt că nu ne cunoaștem suficient de bine pentru

a avea dreptul să-ți cer să ne cedezi manuscrisul doar de dragul meu. Cu toate acestea, iată-mă aici. Crede-mă că aș fi în stare să merg până acolo încât să te implor, dacă aș ști că așa te-aș convinge în vreun fel. Aș fi capabil să cobor din patul acesta și să te implor în genunchi, dacă aș ști că rugămintea unui muribund te-ar putea impresiona, însă tu ești cu adevărat de neclintit, Bjørn, aș spune chiar încăpățânat.

Ultimele cuvinte fură rostite din umbra unui zâmbet înduioșător și cel mai probabil că avea mare dreptate.

— Cu mulți ani în urmă, în timpuri de mult apuse dintr-o cu totul altă lume, eram și eu așa cum ești tu, continuă Dirk, ambițios, însetat de cunoaștere, hotărât. Îți cunosc atât de bine îndoielile! Cu toate acestea, iată-mă aici, implorându-te. Mi-am închinat întreaga viață acestui Manuscris al lui Lucifer și mi-aș dori atât de mult să-i fi putut dezelga tainele înainte de a-mi da obștescul sfârșit. Vreau să știu...

Aceeași tăcere.

— Mă gândeam că am putea face un mic schimb, dacă te interesează, spuse Dirk. Îți voi povesti mai multe despre motivele care l-au determinat pe Giovanni Nobile să acționeze atât de lipsit de rațiune. S-ar putea să-ți fie de mare folos aceste informații. În schimb, însă, tu va trebui să te supui dorinței mele.

Dirk așteptă o clipă răspunsul meu, după care continuă:

— Îți voi povesti oricum. După cum știi, se spune că și-ar fi pierdut mințile împușcând patru oameni și dispărând apoi cu Manuscrisul lui Lucifer. Acestea sunt detaliile cunoscute. Dar nimeni nu se întreabă ce l-a determinat să ajungă

până acolo? Ce anume să fi fost oare, Bjørn? Ce schimbare profundă ar fi putut acest Manuscris al lui Lucifer să producă în sufletul neînțelesului teolog Giovanni Nobile? Ce ar fi putut să-l determine să devină criminal? Ce l-a împins să ucidă patru ființe umane? Și, mai ales, de ce devenise manuscrisul atât de important pentru el? Nimeni nu s-a obosit să-și pună atât de evidenta întrebare de ce? Autoritățile, presa, publicul larg nu au făcut altceva decât să constate consecințele, dar nimeni nu s-a întrebat cu adevărat de ce s-a ajuns la așa ceva.

— Ei bine, de ce?

Respirația lui Dirk era la fel de șuierătoare ca vântul tomnatic în trecerea sa

printre frunzele moarte.

— Probabil că știi deja povestea fiicei lui Giovanni Nobile, care a dispărut cam în același timp. Se numea Silvana, o fetiță drăguță ca oricare alta, în vârstă de numai zece ani... Silvana Nobile. Ceea ce nu știe nimeni, Bjørn, este că fusese răpită de acești fanatici religioși.

— Drăculsângele?

— Bineînțeles.

— Pentru a ajunge la manuscris?

— Pentru a-l determina pe Giovanni Nobile să renunțe la manuscris.

— Și l-au primit în cele din urmă?

— Nu.

— Cu fetița ce s-a întâmplat?

— A fost răpită din fața școlii și închisă într-un sicriu, un sarcofag din capela unei biserici abandonate de lângă Roma.

— Vrei să spui că au fost capabili să închidă un copil de zece ani într-un sicriu?

Este mult prea josnic până și pentru drăculsânge! Și ce s-a întâmplat cu ea? Să fi fost posibil să fi murit chiar acolo în sicriu?

Dirk continuă ca și cum nu ar fi auzit niciuna dintre întrebări.

— Pentru ordinul drăculsângelui totul căpătase amploarea unei adevărate ceremonii religioase, o împlinire a profețiilor de dinainte de timp. Credința ajunsese să-i orbească. Deveniseră pur și simplu inumani.

Îl privii pe CC pentru o clipă, dar acesta mă întâmpină cu o privire rece, calculată, specifică oricărui om de știință.

— Nu cred că voi reuși vreodată să înțeleg pe depling cruzimea nemărginită a unui astfel de sfârșit, spusei.

— Într-un sicriu, repetă Dirk.

— Și totuși ce s-a întâmplat cu ea? N-ai de gând să-mi povestești cum s-a sfârșit totul? Începusem să-mi simt gura uscată. A rămas fetița închisă în sicriu? Și apoi, ce s-a întâmplat cu Giovanni Nobile?

Privirea goală a muribundului era la fel de pătrunzătoare în ciuda distanței dintre Londra și Amsterdam și a întregii tehnologii care ne separa.

— Mai departe, continuă Dirk van Rijsewijk oftând șuierător, istoria nu ne mai dezvăluie absolut nimic.

2

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări, Monique.

CC părăsise încăperea. Fusese chemat, se pare, de șeful de la pază. În camera de zi mai rămăseserăm doar eu și Monique. Luă în mână creionul și carnețelul și mă

privi iscoditor.

— Nu mai înțeleg nimic, mărturisii. Este adevărat că Dirk și CC se cunoșteau de dinainte?

— Da, scrise ea.

Mâna îi tremura în același fel în care i-ar fi tremurat probabil și vocea dacă ar fi putut să vorbească.

— Adică și tu îi cunoșteai pe CC și pe Aldo Lombardi de dinainte?

— Foarte puțin.

— Care anume era misiunea ta?

— Nu ai încredere în mine?

— Care este motivul pentru care Dirk a insistat să mă însoțești?

— I-a fost foarte greu să renunțe la mine.

— Și cu toate acestea era planul pefect pentru a mă ține sub supraveghere.

— Știa că erai o persoană-cheie.

— Și astfel era dispus să se folosească de tine?

— Dirk știa foarte bine ce ai reușit să realizezi.

— Și totuși... De ce?

— Pentru că singurul lucru care îl mai ține în viață este dorința de a ști.

— Ce anume să știe?

— Dacă totul a avut vreun sens.

— Ce fel de sens?

— Toate studiile și cercetările nesfârșite. Ani și ani e muncă. Dumnezeule Sfinte, am ajuns să detest acest manuscris!

Ultimele cuvinte veniră ca o izbucnire. Literele deveniră mai mari, iar vârful creionului se afundă adânc în hârtie.

— Dirk ar putea muri în orice moment, continuă ea, apoi creionul se opri ca și cum ar fi căzut la rându-i pe gânduri.

— Iar eu ar trebui să le dau manuscrisul doar pentru liniștea sufletească a lui Dirk?

— Noi... scrise ea subliniind cuvântul înainte să continue, noi nu suntem niște nelegiuiți. Noi, cu toții, nu dorim decât binele. Trebuie să ai încredere în noi: în Dirk, în CC și în mine.

Creionul se roti de câteva ori în aer înainte ca Monique să aștearnă pe hârtie:

— Unde este manuscrisul?

3

La întoarcere, CC povesti că patru suspecți fuseseră observați într-un camion parcat în susul străzii. La apropierea paznicilor, mașina virase pe o stradă

înfundată unde fuseseră blocați de o camionetă de gunoi care tocmai făcuse o pană. Unul dintre indivizii din mașină deschisese focul asupra oamenilor

de securitate ai lui CC. Până la venirea poliției, toți cei patru se împușcaseră deja în cap cu același revolver, pe rând.

Fiecare purta un lanț cu o amuletă în jurul gâtului. Amuletele aveau imprimate triquetra pe o parte și o pentagramă pe cealaltă parte.

4

Monique s-a întors la Dirk chiar în dimineața următoare.

Nu știu dacă din teama că într-adevăr ar urma să-l piardă în orice moment sau pentru că pur și simplu își dăduseră seama că șederea ei nu-și mai avea rostul, din moment ce nu mai aveau de ce s-o folosească pentru ținerea mea sub observație. Desigur motivul ar fi putut fi și faptul că nu mai suporta să fie în preajma mea.

Aștepta cu valiza și haina afară pe hol când am coborât pentru micul dejun.

Déjà vu.

M-am oprit și am privito câteva secunde înainte să-și fi dat seama. Când m-a zărit acolo, a dat din cap ca și cum ar fi vrut să-și ia rămas-bun atât de la mine, cât și de la goana după Manuscrisul lui Lucifer. Simțeam că n-aș fi putut vorbi, așa că n-am rostit niciun cuvânt. M-am apropiat doar de ea și am îmbrățișat-o poate mai lung decât ar fi trebuit.

— Trebuie să mă întorc acasă, scrise ea.

— Înțeleg.

— Dirk.

CC tocmai apăru pe scări.

— Mașina te așteaptă. Bună dimineața, Bjørn!

CC îi duse bagajul până jos.

— Sunteți mai în siguranță în Amsterdam decât aici? întrebai.

Încuviință din cap.

— Încă ceva, scrise ea. Indiferent ce vei alege să crezi despre mine, eu am fost dintotdeauna de partea ta. Dintotdeauna. Am fost mereu alături de tine.

Nu mai puteam spune niciun cuvânt.

— Pui atâtea obstacole între tine și ceilalți oameni, Bjørn. Tu trebuie să fii mereu împotriva tuturor, Bjørn împotriva mulțimii. Dacă există cel mai mic motiv care ar putea lăsa loc unei neînțelegeri, atunci tu alegi mereu să crezi tot ce este mai rău. Dar asta nu înseamnă că toată lumea trebuie să-ți fie potrivnică sau că

suntem cu toții de partea răului. Poate ar trebui să mai reflectezi puțin la toate astea.

Cred că niciodată n-o văzusem scriind atât de mult. Ochii i se umplură de lacrimi, ai mei la fel.

— Ar trebui să încerci să ai încredere în cei din jurul tău, Bjørn Beltø!

Îmi zâmbi cu tristețe și îmi întinse mâna.

— Goodbye, îi răspunsei.

Lucrurile cele mai de preț în viață sunt mereu trecătoare: frumusețea, dragostea, apropierea de ceilalți, nimic din toate acestea nu are existență veșnică.

Multă vreme după ce Monique și-a făcut ieșirea din complexul de locuințe și din

viața mea mi-au venit în minte cuvintele scrise de ea în micul ei carnețel liniat.

Ar trebui să încerci să ai încredere în cei din jurul tău, Bjørn Beltø.

5

— Ești incredibil de încăpățânat, spuse CC.

— Știu, mi s-a mai spus de câteva ori.

Eram în camera de zi, savurând câte un pahar de coniac. Trecuseră deja zece ore de la plecarea lui Monique. Îi simțeam crunt lipsa. Gândul că îmi fusese alături în tot acel timp și că o rănisem cu neîncrederea mea mă copleșea.

Nu-mi puteam scoate cuvintele ei din minte. Ar trebui să încerci să ai încredere în cei din jurul tău, Bjørn Beltø.

— La ce te gândești? mă întrebă CC.

— De ce nu-mi spui întreaga poveste a acestui manuscris?

— Pentru că sunt obligat să respect anumite reguli de confidențialitate. Ar trebui să suport consecințele în cazul în care ți-aș dezvălui mai mult decât îmi este permis.

— Și cu toate acestea mi-ai povestit câte ceva.

— Pentru că există ceea ce am putea numi „protocolul treptat“.

— Care înseamnă ce anume?

— Înseamnă că nu este permisă dezvăluirea mai multor informații decât este absolut nevoie. Informațiile trebuie oferite punct cu punct. Nu este permisă

introducerea de informații noi, decât dacă este absolut necesar. Păstrează

întotdeauna câteva informații pe care să le poți oferi la schimb, atunci când este nevoie.

— Nu ai încredere în mine?

— Bineînțeles. Poate fi dificil de stat în preajma ta, mai ales atunci când te închizi cu totul în tine, așa cum faci mereu, dar mie sincer îmi placi.

— Putem fi complet sinceri unul cu celălalt?

— Chiar te rog.

— Este The Lucifer Project condus de CIA?

— Da și nu. Mai mult nu. Teoretic, suntem o organizație de sine stătătoare, dar, pentru a nu fi nevoiți să dăm socoteală în ceea ce privește finanțarea de care dispunem, apărem ca fiind susținuți de CIA. Din acest motiv le oferim și informații privitoare la evoluția investigațiilor. Ceea ce ne leagă cu adevărat de CIA este faptul că dispunem de întreg aparatul lor operațional – tehnologie, staff, agenți, totul din ordinul președintelui SUA prin Executive Order.

— Cui îi sunteți cu adevărat subordonați?

— Unei grupări exclusiviste.

— Cine sunt?

— Aceasta este o informație ultrasecretă.

— De ce te aștepți să primești ceva de la mine, din moment ce nu ești pregătit să

oferi nimic în schimb?

— Nu pot spune mai mult decât că gruparea este condusă de președintele însuși.

— Și toate astea pentru un manuscris vechi de câteva mii de ani?

— Pentru conținutul său și pentru consecințele pe care le-ar putea genera.

— Ceva îmi spune că bietul nostru Satana nu este decât țapul ispășitor al întregii povești.

— Doar în mod indirect.

— Cam cât din toate poveștile astea este de fapt adevăr?

— Mă înțelegi greșit. Nu te-am mințit în nicio privință. Toate teoriile noastre sunt mai mult decât reale. Desigur că nu investim prea multă muncă și resurse în tot felul de ipoteze nefondate extrase dintr-un biet manuscris antic. Tot ceea ce ți-am povestit până acum este purul adevăr.

— Și cu toate acestea afirmi că deții mult mai multe informații decât cele care mi-au fost împărtășite.

— Da.

— Adică recunoști că îmi ascunzi informații importante?

— Da.

— Și este adevărat că depindeți de obținerea manuscrisului aflat în posesia mea pentru a vă atinge obiectivele?

— Întocmai. S-au făcut descoperiri majore pe baza primelor două versiuni pe care am reușit să le obținem, dar suntem cu totul neputincioși fără cea de-a treia parte.

— Ați ajuns, ca să zic așa, la un deadlock, folosind un cuvânt de-al vostru, într-o situație fără ieșire.

— Bjørn, după o serioasă considerație, cred că a venit momentul să-ți fac o propunere. Vreau să te rog să te gândești foarte bine la ceea ce vei răspunde.

— Ce fel de propunere?

— Ce-ar fi dacă ni te-ai alătura?

— Și cui anume ar trebui să mă alătur?

— Proiectului Lucifer.

Am rămas fără cuvinte. Nici măcar nu-mi trecuse vreo clipă prin minte așa ceva.

Încă din primele momente în care fuseserăm puși față în față, am început să

nutresc un oarecare scepticism față de CC și întregul său proiect, o suspiciune care, până la urmă, ar fi putut fi cu totul nefondată. Se știe doar cât de încăpățânat și nesuferit pot fi, de cele mai multe ori. Eu, Bjørn Beltø, asistent universitar al departamentului de arheologie, un omuleț slab de înger din mica și îndepărtata țară a fiordurilor, să ajung să fac parte dintr-o organizație academică

top secretă ce dispune de acces nelimitat la resurse tehnologice paramilitare de ultimă generație?

Întreaga idee părea complet absurdă... interesantă... irezistibilă...

— Deci, ce spui, Bjørn?

— Dacă ar fi să mergi cu propunerea mai departe, la superiorii tăi, s-ar prăpădi de râs.

— În niciun caz. Comitetul Proiectului Lucifer – care are îndatorirea de a aproba includerea de noi membri prin vot unanim – a dat undă verde încorporării tale.

Activitatea ta, experiența și nu în ultimul rând integritatea ta profesională au fost doar câteva dintre motivele care te-au recomandat.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că mă aflu și în posesia manuscrisului de care aveți atâta nevoie.

— Bineînțeles.

Trebuie să mărturisesc că oferta mă flatase. Își doreau să mă alătur proiectului.

Mă primeau în cadrul unui grup exclusivist, top secret de cercetători. Voiau să

fac parte din echipa lor de elită.

— Vrei să spui că propunerea a fost deja prezentată comitetului de conducere?

— Toate formalitățile au fost îndeplinite, nu mai este nevoie decât de semnarea contractului de confidențialitate și a acordului de fidelitate. Îmi vei fi direct subordonat. CIA-ul, NMS-ul și PST-ul și-au dat deja toate aprobările necesare.

Eu voi fi direct răspunzător pentru tine.

Gândul de a face parte din acel proiect deschidea o serie de noi posibilități, posibilități pe care nici măcar nu le luasem în considerare până atunci și despre care nici nu știam încotro aveau să mă poarte.

— În cazul în care te vei decide să ni te alături, să fii parte din ceea ce suntem, ți-aș putea oferi mai multe informații. Mult mai multe informații.

Să fii parte din ceea ce suntem...

— De altfel, un arheolog ne-ar fi de mare folos. Am avut de-a face cu zeci de arheologi la excavarea în sine, însă de ceea ce aș avea cu adevărat nevoie ar fi un consilier personal, un arheolog pe a cărui expertiză să mă pot cu adevărat bizui și care să ajungă să devină ceea ce s-ar putea numi „mâna mea dreaptă“.

— Despre ce excavare este vorba?

— Ah, spuse CC calculat, lăsându-se pe spate, este vorba despre una dintre cele mai fascinante excavări arheologice întreprinse vreodată – o descoperire pe lângă care însăși scoaterea la suprafață a lui Tutankhamon ar păli în importanță.

O descoperire care va schimba lumea.

6

Cuvintele lui CC sunaseră atât de ireal și atât de exagerat de ostentativ, încât mi-am dat seama imediat că nu putea spune altceva decât adevărul.

— Ce urmărești de fapt, CC?

— Ce spui, Bjørn Beltø, ești pregătit să lași deoparte încăpățânarea asta afurisită, să-ți iei uneltele și să faci parte din ceva cu totul și cu totul fascinant?

— Întrebarea este dacă îmi vei spune tot ceea ce este de știut în cazul în care voi accepta.

— Toate la timpul lor, murmură el.

— Nu e niciun truc la mijloc, nu-i așa, CC?

— Nu, Bjørn, nu e vorba despre niciun truc. Unde este manuscrisul?

— Stai puțin! Mai întâi trebuie să clarificăm unele lucruri. Voi deveni membru cu drepturi depline în cadrul proiectului doar după ce vă voi fi dezvăluit locul în care se află manuscrisul ?

— Da.

— Și mi se va permite să particip la excavarea arheologică?

— Adevărat.

— Și nu-mi vei mai ascunde absolut nimic?

— Vei ajunge să știi totul, pe măsura implicării tale în cadrul proiectului.

Simțeam cum mi se ridică un nod în gât și cum inima începe să-mi bată din ce în ce mai tare.

— Ei, ce spui, Bjørn? insistă CC. Batem palma?

Îmi trecură prin minte Christian Keiser, Taras Koroljov, Marie-Élise Monnier și tot ceea ce le datoram.

Pe de altă parte puteam să continui să tac. Puteam să-mi duc mica bătălie singur, Bjørn Beltø, neobositul luptător pentru dreptate. Sau puteam să încep să am încredere în cei din jurul meu și să am și eu o țintă în viață.

Ar trebui să încerci să ai încredere în cei din jurul tău, Bjørn Beltø.

Aveam în sfârșit posibilitatea să aparțin unei comunități, să mă alătur umanității plin de voie bună și de speranța regăsirii.

— Ce spui, Bjørn?

Am tras aer adânc în piept și l-am privit în ochi înainte de a răspunde:

— Manuscrisul se află în Islanda.

7

Mărturisirea mea dezlănțui un val de ușurare, de speranță, de interes față de tot

ceea ce avea să urmeze. Eram aproape sigur că urmează să-mi regret decizia aproape instantaneu, dar spre marea mea surprindere eram cu totul împăcat cu mine însumi.

Islanda era răspunsul la care CC nu s-ar fi așteptat pentru nimic în lume. În aceeași măsură, pe chipul său se amestecau ușurarea cu bucuria și încântarea.

— În Islanda? repetă el.

— La Reykjavik, într-un loc foarte sigur.

— Cât de sigur?

— Într-un seif securizat.

Se vedea pe ochii lui cum încearcă să gândească, apoi izbucni:

— Desigur! La Institutul Árni Magnússon!

— Foarte puțini cercetători au fost implicați. Desigur, doar cei în care știu că pot avea încredere.

— Cât de repede putem ajunge acolo, Bjørn?

— Oricând.

— Voi aranja cu piloții în așa fel încât să putem pleca mâine în zori.

8

— Bun, adăugai eu cu entuziasm, simțind cum sângele îmi pătrunde cu putere în vene, acum e rândul tău. Care e marele secret?

Asemeni mie, CC ezită o clipă, ca și cum adevărul ar fi fost ascuns adânc în interiorul său. Cred că știu mai bine decât oricine cât de greu poate fi să dai drumul unei taine pe care ai adăpostit-o în tine atâta timp.

— Secretul de care vorbim, începu el, este de o mare complexitate.

— Protocolul treptat...

— Să începem totuși cu o primă dezvăluire.

Scoase dintr-un buzunar interior o hârtie ce părea să fie o copie a uneia dintre paginile manuscrisului.

— Privește semnele de pe partea dreaptă, aceleași semne care nu par să aibă

nicin sens.

— Nu par să aibă sens?

— În vremurile antice, nimeni nu a știut să le tălmăcească. Abia în ultimele secole civilizația noastră a ajuns la un grad de dezvoltare tehnologică suficient de avansat pentru a ne permite să realizăm marea descoperire din fața ochilor noștri.

— În ce sens, descoperire?

— Poate fi greu de crezut, dar semnele nedeslușite scrise pe coloana dreaptă a manuscrisului ar putea foarte bine să fie codul sursă al unui limbaj de programare primitiv.

— Poate fi vorba de așa ceva într-un manuscris cu o vechime de câteva mii de ani?

— Programul primitiv redă, cu mare precizie, punctele unui întreg sistem de coordonate, însă în absența valorilor din cadrul tuturor celor trei variante ale manuscrisului, toate căutările noastre sunt zadarnice.

— Despre ce fel de căutări este vorba?

Ezită o clipă înainte să răspundă. Își dădea seama cât de absurd sunau toate explicațiile sale:

— Ei bine, Bjørn, ceea ce căutăm, de fapt, sunt ruinele Turnului Babel.

— Turnul biblic despre care se spune că a fost dărâmat de Însuși Dumnezeu?

— Se știe foarte bine că lui Moise îi plăcea să exagereze. Turnul s-a prăbușit de la sine.

— Am considerat întotdeauna că Turnul Babel nu este decât o invenție mitologică.

— Biblia nu-l descrie deloc astfel.

— Biblia mai susține și că Pământul ar avea șase mii de ani vechime.

— La fel ca multe alte simboluri biblice, și Turnul Babel reprezintă mult mai mult decât un turn în sine, cum ar fi năzuința omului de a ajunge cât mai aproape de cer. Fiind alungați din Rai, singurul lucru pe care-l mai puteau face era să-și asigure intrarea în cer construind o scară până acolo. Înfuriat, Dumnezeu a distrus marea construcție și a aruncat asupra oamenilor pedeapsa diversificării graiurilor. Și vorbim aici de limbi grele, imposibil de înțeles.

— Ca germana.

— Dar, după cum bine știi, mitologia ascunde întotdeauna un sâmbure de adevăr.

Grădinile suspendate ale Babilonului trebuie să fi existat într-adevăr, acestea fiind una dintre cele șapte minuni ale Antichității. Însă ceea ce

căutăm, de fapt, nu este versiunea biblică a Turnului Babel. Nu-ți închipui că ne-am dori să găsim amprentele lui Dumnezeu pe ruinele construcției, nu, ceea ce urmărim sunt dovezile concrete ale unei construcții magistrale ridicate în Babilon cu multe mii de ani în urmă.

— Un turn care se ridica până departe în cer?

— Autorii Bibliei au fost nevoiți să exagereze pentru ca totul să pară miraculos.

Și nu au fost singurii. De-a lungul istoriei au existat nenumărate descrieri cu adevărat fanteziste ale turnului. Exagerările sunt la ordinea zile în toate reprezentările religioase sau mitologice. Una dintre aceste exagerări viza înălțimea turnului, dar și faptul că ar fi fost încrustat în aur, argint și pietre prețioase. Herodot, filosoful grec, considerat părintele istoriei ca disciplină, descrie un turn de opt etaje ridicat pe un fundament de două sute de metri pătrați.

Cele opt etaje erau toate formate din turnuri mai mici, suprapuse. În exterior șerpuia o scară spiralată care ducea la altarul din vârf. Da, trebuie să fi existat un turn nemaivăzut în Babilon, însă acesta nu a fost niciodată dărâmat de furia lui Dumnezeu. Explicația căderii sale trebuie căutată în rațiuni mult mai prozaice, cum ar fi neiertătoarea trecere a timpului.

— Cât de vechi se estimează că ar fi fost?

— Din păcate, nu cunoaștem cu exactitate nici când a fost ridicat, nici când s-a prăbușit, dar se spune că ar fi existat încă din cele mai vechi timpuri. Dacă turnul apare în descrierile lui Herodot, aceasta ar însemna că acesta a vizitat Etemenaki, un zigurat ridicat în cinstea zeului Marduk.

— Ce se urmărea prin construirea acestui turn?

— Bazat pe tradiția locală și pe stilul arhitectural, se poate afirma că Turnul Babel era un zigurat, un turn-templu construit în formă piramidală și prevăzut cu terase și scări. Babilonienii considerau că zeii locuiesc în interiorul acelor zigurate pentru a putea fi cât mai aproape de oameni. Rolul

preoților era acela de a se îngriji de bunăstarea zeilor. De aceea, numai preoții aveau acces la camera sacră din interiorul fundamentului.

— Și nu se știe nici ce i-a determinat să plece?

— Din nou, trebuie să dăm curs speculațiilor. Deși în Biblie nu se precizează

foarte exact, Nimrod ar fi trebuit să fie meșterul întregii construcții. Îl găsim deja în anul 94 la istoricul evreu Flavius Josefus, care, în Antiquitates Judaicae, lăsa să se înțeleagă că Nimrod urma să construiască un turn cu intenția de a-L sfida pe Dumnezeu. Și din scrierile lui Moise ar rezulta că Nimrod a fost primul care a pus bazele primului mare regat de după potop. Ai mai auzit de Nimrod până

acum?

— Deloc.

— Nimord a fost nepotul lui Noe.

Din moment ce informația nu produse nicio reacție vizibilă asupra mea, acesta continuă:

— Noe, cel cu arca.

— Știu cine este Noe, dar nu face decât să vină în sprijinul ideii mele că avem de-a face cu o construcție mitologică.

— Aici greșești, Bjørn. Iar în curând îți vei da seama de magnitudinea greșelii tale. De fapt, nici nu ne interesează turnul în așa mare măsură, ci ceea ce reprezintă.

În interiorul meu simțeam cum începe să se aprindă setea de cunoaștere, nevoia de a înțelege, de a ști.

— Și ce anume reprezintă?

— Puțină răbdare, Bjørn.

— Protocolul treptat?

— Protocolul treptat!

— Așa deci, voi căutați ruinele Turnului Babel cu ajutorul unui program de date scris acum câteva mii de ani...

— Noi, Bjørn, noi vom găsi ruinele Turnului Babel cu ajutorul unui program de date scris acum câteva mii de ani. Iar toate astea, adăugă CC cu un oftat adânc, nu sunt decât începutul.

XII: Poarta către Dumnezeu

17-24 iunie 2009

1

În ziua următoare, o miercuri, eram deja în drum spre Islanda. Alături de noi călătoreau două gărzi de corp, Doug și Duncan din echipele de elită Navy SEALs. Niciunul nu scotea o vorbă.

Thrainn ne aștepta la aeroport. Doug și Duncan ne escortară în coloană oficială

de la ambasada americană. Străbăturăm peisajul nocturn, arid și rece dintre Keflavik și Reykjavik în Fordul Bronco a lui Thrainn. Ne povesti cu încântare despre niște scrieri descoperite într-un sarcofag din Skálholt. Nu fuseseră

descoperite numai textele pierdute ale Sagăi despre Gunnar și ale Sagăi despre Njal – două dintre nenumăratele manuscrise care în secolul al XIII-lea alcătuiau Saga despre Njal –, ci și o serie de scrieri necunoscute până atunci, care aduceau o nouă perspectivă asupra formării tezaurului național islandez.

Odată ajunși la Institutul Árni Magnússon, Tharinn ne conduse pe lungul șir de scări spiralate care coborau până în subsol, acolo unde se afla seiful în care era păstrat manuscrisul. În spatele unei uși groase de oțel era conservată întreaga istorie scrisă a Scandinaviei, precum și cele mai vechi manuscrise islandeze.

Manuscrisul pe care i-l încredințasem în urmă cu o lună era ascuns într-o cutie marcată drept Einar þáttr Skúlasonar și așezată între textele în original ale Sagăi despre Egil și Sagăi despre Eirik Raude. Thrainn deschise cutia de carton și dădu la o parte folia protectoare.

Manuscrisul lui Lucifer.

— Ați mai descoperit vreun manuscris? întrebă Thrainn

— Nu tocmai, îi răspunsei șovăind.

Protocolul treptat...

— După cum știți, continuă el, uitându-se când la mine, când la CC, am reușit să

facem o analiză a materialului.

— Așa deci, spuse CC ușor încordat.

— Se bănuia că materialul ar fi fost un pergament rezultat prin tratarea unei piei de animal, dar nu este deloc cazul.

— Dar ce este? întrebai.

— Nu este foarte sigur, dar specialiștii noștri susțin că materialul ar avea compoziție sintetică.

— Compoziție sintetică? repetă CC.

— Desigur, poate fi vorba de o eroare în analiză, doar că nu ne putem da seama unde exact a intervenit eroarea.

Așeză cu atenție folia protectore peste manuscris și închise la loc cutia.

— Mulțumim pentru încrederea acordată, adăugă el în timp ce îmi întinse cutia în care se afla manuscrisul.

Cu alte cuvinte, era mai mult decât bucuros să ne vadă plecați.

2

În aceeași după-amiază eram deja întorși în Marea Britanie. Un elicopter ne preluă de la Heathrow și ne transportă până la laboratorul de analiză de la Oxford.

Întreg personalul laboratorului, format din trei paleografi, un matematician, un specialist în coduri, un lingvist, doi geografi, un semiotician și un istoric, așteptau înșirați, vizibil stăpâniți de nerăbdare și entuziasm, ca textul să-i fie predat doctorului Gordon.

Momentul avea o înaltă încărcătură emoțională. Pentru prima dată în ultimii 1700 de ani care se scurseseră de la Sinodul de la Niceea, Manuscrisul lui Lucifer fusese din nou adunat într-un singur codex.

Specialiștii se aflau în fața uneia dintre cele mai fascinante misiuni de până

atunci: descifrarea unor simboluri antice ce păreau să nu aibă niciun înțeles.

3

Ploua torențial în seara în care dr. Alice Gordon îi telefonă lui CC, cerându-ne să

ne întoarcem la laborator cât mai curând posibil.

Reușiseră să spargă codul.

— Este exact așa cum bănuiam, îi spuse dr. Gordon lui CC, în vreme ce veni în întâmpinarea noastră la punctul de securitate.

Cu respirația tăiată, obrajii rumeni și părul răvășit, părea mai degrabă să fi luat parte la vreo zbenguială.

— Odată cu cea de-a treia parte a manuscrisului, totul a devenit deosebit de simplu. Totul a început să prindă sens.

Stăpânită de un entuziasm aproape nefiresc, dr. Gordon ne conduse spre lift și apoi din nou în auditoriul subteran. Atât eu cât și CC fuseserăm udați leoarcă în scurtul drum de la mașină până la intrare. În vreme ce noi încercam să ne uscăm hainele, dr. Gordon porni sistemul audio-video și coborî nivelul luminii. Același zumzăit difuz anunța coborârea marelui ecran din tavan, pe pânza căruia dr.

Gordon proiectă numaidecât o imagine: Pământul.

— Ceea ce am reușit să facem până acum, explică ea, a fost să transformăm un

vechi sistem de coordonate în metrica modernă a gradelor longitudinale și latitudinale.

Din tonul ei s-ar fi zis că nici măcar nu-i venea să creadă că într-adevăr reușiseră.

— Minunat! spuse CC.

— Și cum anume ați ajuns la aceste rezultate?

CC îi făcu semn lui dr. Gordon să continue.

— Nu știu în ce măsură mi se permite să dezvălui anumite detalii... continuă ea, uitându-se când la mine, când la CC.

— Nu acum, spuse CC.

— ...Dar, după cum bine știți, sistemul longitudinal și latitudinal împarte Pământul într-un sistem de linii verticale și orizontale măsurate în grade, minute și secunde.

Printr-o animație rapidă forma Pământului fu imediat acoperită de linii orizontale și verticale ilustrând sistemul modern de coordonate.

— În cazul în care întregul șir de zecimale este suficient de lung și de precis, putem indica orice fel de localizare cu un grad de precizie extraordinară. Dacă

privim puțin spre cercul polar, vom observa că acesta este perfect paralel cu ecuatorul la 66˚33’39’’ latitudine nordică. Perpendicular pe liniile latitudinale găsim liniile longitudinale sau meridianele. Binecunoscutul meridian 0 trece tocmai printr-un observator din zona londoneză Greenwich. Însă aceasta nu este decât una dintre posibilele metode de împărțire a zonelor Pământului, babilonienii foloseau o altă metodă.

— N-ai putea să ne spui în ce constă descoperirea, de fapt? întrebai plin de nerăbdare.

— Sistemul babilonian de coordonare, dezvoltat în Antichitate și care a stat până

la urmă la baza ruperii codului, folosește aceleași principii de bază ca sistemul metric folosit în prezent: aceleași linii verticale și orizontale ce au la bază

numărul șaizeci. Cu toate acestea, există diferențe atât de mari încât...

— Și care ar fi concluzia? întrebă CC.

Privirea doctorului Gordon precum și mica pauză ce urmă indicau foarte clar faptul că nu era prea încântată de nerăbdarea noastră și se străduia să-și ascundă

iritarea.

— Cum doriți! Transpus în coordonatele din ziua de astăzi, Manuscrisul lui Lucifer face trimitere la următoarea localizare...

Un șir de numere și simboluri apărură pe ecran pe măsură ce erau citite de către dr. Gordon: 32˚29’34N44˚08’23Ø.

— Și unde exact ar veni asta?

Dr. Gordon apăsă pe telecomandă. Pe ecran, harta lumii fixă Orientul Mijlociu...

Irak-ul... Bagdad-ul... Al-Hilla...

Acolo se opri.

Al-Hilla. Irak.

— Acum înțelegi? întrebă CC.

— Da, răspunsei eu cu respirația tăiată, dar de fapt nu înțelesesem nimic.

4

Al-Hilla nici măcar nu era un loc foarte cunoscut. Orașul se găsește la 16

kilometri sud de Bagdad și pentru o bună bucată de timp a fost chiar un centru important al islamului. Aici fusese trimis profetul Ezechiel în exil și aici se găsește și mormântul lui. Însă Al-Hilla avea un cu totul alt nume cu mii de ani în urmă.

Un nume învăluit în aura mistică a miturilor: Babilon, nici mai mult nici mai puțin decât legendarul oraș-stat așezat între Tibru și Eufrat, din inima Mesopotamiei, leagănul civilizației.

— Este de-a dreptul impresionant că babilonienii aveau cunoștințele necesare care să le permită redarea atât de precisă a locației, spuse dr. Gordon plină de distanțarea specifică cercetătorilor ce nu obișnuiesc să aibă foarte mult contact cu lumea din exterior.

— Și în ce fel ne folosesc nouă aceste coordonate? întrebai. Era deja suficient de clar că Turnul Babel se afla în Babilon, și fără îndoială că vă era cunoscut și faptul că Al-Hallila adăpostește ruinele sale.

— Ne reduce enorm zona de căutare, spuse CC.

— Coordonatele nu arată cu precizie zona Al-Hallila, explică dr. Gordon. Ceea ce indică de fapt este o zonă aflată exact la granița dintre deșert și peisajul luxuriant de pe malurile Eufratului.

— Acolo, chiar acolo, spuse CC, se înălța cândva Turnul Babel.

— Profetul Moise, sau cine va fi fost cu adevărat autorul Genezei, nu a făcut altceva decât să distorsioneze suficient de mult adevărul prin redarea mitului distrugerii turnului Babel, continuă dr. Gordon.

Apoi apăsă din nou pe butoanele telecomenzii. Pe ecran se puteau citi următoarele rânduri:

Babylon

Babilu

Bāb-liu

לבב

Babel

Balbal

— Babilon este denumirea grecească pentru Babilu – sau Bāb-liu, așa cum apare în acadiană. În ebraică avem denumirea , care transpusă în alfabetul latin ar însemna babel. Cuvântul provine din verbul ebraic balbal, care înseamnă „a deruta“. Astfel a luat naștere mitul conform căruia Dumnezeu i-ar fi derutat pe oameni înzestrându-i cu graiuri diferite. În Vechiul Testament, cartea Genezei stă

scris întocmai:

Și au zis iarăși: „Haidem să ne facem un oraș și un turn al cărui vârf să ajungă

la cer și să ne facem faimă înainte de a ne împrăștia pe fața a tot pământul!“

Atunci S-a pogorât Domnul să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor. Și a zis Domnul: „Iată, toți sunt de un neam și o limbă au și iată ce s-au apucat să facă și nu se vor opri de la ceea ce și-au pus în gând să facă.

Haidem, dar, să Ne pogorâm și să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul.“ Și i-a împrăștiat Domnul de acolo în tot pământul și au încetat de a mai zidi cetatea și turnul. De aceea s-a numit cetatea aceea Babilon, pentru că acolo a amestecat Domnul limbile a tot pământul și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.[33]

— Acesta este mitul Vechiului Testament despre prăbușirea Turnului Babel.

Problema este că denumirea inițială Bāb-ilu nu este o variantă a termenului balbal din limba acadiană, după cum credea autorul Genezei. Bāb-ilu, în limba acadiană, are o cu totul altă semnificație decât aceea de a deruta, o semnificație care ar fi putut constitui punctul de plecare al unei relatări biblice mult mai impresionante.

— Și anume?

— Bāb-ilu, spuse ea, înseamnă Poarta către Dumnezeu.

Poarta către Împărăția lui Dumnezeu...

[33] Facerea, capitolul 11, versetele 4-9.

PARTEA A TREIA

Fiii Zeilor

„Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea, și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii: aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.“

FACEREA

„Pentru aceasta, bucurați-vă ceruri și cei ce locuiți în ele. Vai vouă, pământule și mare, fiindcă diavolul a coborât la voi având mânie mare...“

APOCALIPSA DUPĂ IOAN

Cele cinci cărți ale Pentateuhului au fost scrise de-a lungul unei perioade de cinci sute de ani, cel mai probabil de către autori diferiți. Conform ipotezei documentare Wellhausen, originile Pentateuhului ar trebui căutate în jahvism (950 d.Hr.), elohism (850 d.Hr.), deuteronom (620 d.Hr.), dar și în tradiția sacerdotală (450 d.Hr.).

Roma, mai 1970

Demonii dispărură.

Unde e? întreb eu.

Cine? șoptește Lo-Lo.

Demonul.

Care demon?

Cel care tocmai a fost aici.

Nu mai e nimeni aici în afară de noi doi.

Dar l-am văzut.

Ai visat doar.

Eram trează.

Ai halucinații.

Atunci și tu ești o halucinație!

Totul este o închipuire a ta.

Spui asta doar ca să mă liniștești.

Nu ești bine.

Dar nu mă supără nimic.

Ești deshidratată, derutată. Micuța de tine!

Mie mi-au spus că nici nu tu exiști, de fapt.

Cine spune asta?

Mama și tata. Spun că ești doar o închipuire.

Poate că au dreptate, răspunde Lo-Lo.

Deși nu mi-e frig, m-am întors pe o parte și mi-am tras genunchii la piept, cuprinzându-i cu amândouă mâinile.

Prin pereții groși ai sicriului de piatră se auzeau vocile îndepărtate ale călugărilor: In nomine Magna Dei Nostri Satanas. Introibo ad altare Domini Inferi. Ave, Satanas!

*

Înainte să moară, am mers s-o vizităm pe bunica la spital. Îmi amintesc că

mama spunea că ar fi fost în comă. Părea că doarme. Stătea întinsă pe pat cu capul rezemat pe o pernă albă, mare. Gura îi era larg deschisă și scotea sunete foarte ciudate, ca și cum ar fi încercat să ne vorbească sau ca și cum ar fi încercat din răsputeri să respire. I-am luat mâna într-a mea și am strânso. Ea nu mi-a strânso însă pe a mea. Nici măcar nu știa că sunt acolo.

*

Mi se învârte capul. Când deschid ochii, întunericul pâlpâie. Deși sunt culcată

pe spate, totul se învârte în jurul meu. Totul merge roată, roată, roată. Mă

sfârșesc. DOAMNE SFINTE, FĂ SĂ PRIMESC CEVA DE BĂUT! Toată gura îmi e uscată. Simt că mi s-a umflat limba.

Când au dat capacul la o parte, totul în jur s-a prefăcut într-o explozie de lumină. A trebuit să închid repede ochii. Lumina îmi făcea rău.

Absorbeam lacomă aerul proaspăt. Am încercat să mă ridic, dar eram atât de amețită și slăbită, încât m-am prăbușit înapoi.

S-a terminat? Pot să plec?

Stai liniștită, Silvana, a spus bărbatul acela cu vocea blândă.

Mi-a întins un pahar cu apă și o farfurioară pe care se afla un biscuit uscat și o roșie. Am băut toată apa și am mai cerut încă un pahar.

Mai târziu, a răspuns el.

Chiar pot pleca acum?

Nu încă, Silvana.

Am încercat să mă ridic sprijinindu-mă de marginile sicriului.

În curând, Silvana, în curând.

Am început să plâng.

Nu mai vreau să stau aici! am țipat.

*

M-au împins la loc în sicriu, în întuneric, așezând piatra de deasupra la loc.

I: Babilon – II

Al-Hilla, Irak

23-27 august 2009

1

Învăluit într-un nor de nisip și praf, vehiculul Apache bâjbâia pe drumul de la baza de aterizare a elicopterelor amplasată pe un aeroport improvizat. Elicopterul se ridică în vuietul asurzitor al elicei și se pierdu între razele soarelui. În depărtare, aproape învăluite în norii de praf pe care îi ridicau în aer, zărisem o coloană de mașini militare de camuflaj, Jeep-uri, Humvee-uri, tancuri M1

Abrams, toate patrulând în jurul zonei de excavare. Vântul deșertic aducea cu el valuri de nisip care în contact cu pielea formau o pojghiță fină ce se desprindea apoi în straturi subțiri. Îmi dusei brațul la frunte în încercarea de a produce o mică iluzie de umbră. Pe cer nu se vedea niciun nor, iar căldura devenise aproape insuportabilă. Pe dedesubtul uniformei kaki, căreia i se adăugau mănușile și eșarfa învăluită în jurul capului pentru o completă protecție a pielii mele lipsite de pigment, eram ud de transpirație. De dimineață, temperatura atingea deja patruzeci și cinci de grade, la umbră! În depărtare, linia orizontului se pierdea în valuri unduitoare de căldură. „Așa trebuie să fie când ajungi în iad“, îmi trecu inevitabil prin minte.

Manuscrisul lui Lucifer se afla în siguranță în seiful laboratorului de analiză din Oxford. CC nici nu și-ar fi închipuit un loc mai sigur. Întăriseră chiar metodele de securitate în eventualitatea în care drăculsângele ar fi plănuit vreo intervenție. De asemenea, tocmai pentru că întreaga vară fuseserăm practic însoțiți de prezența mai mult sau mai puțin evidentă a unor urmăritori nevăzuți, CC făcuse în așa fel încât să pară că manuscrisul ar fi fost adus cu noi, în tabăra din Irak.

Puțin mai în jos pe platformă, unde mă putusem adăposti la umbra unei prelate, un grup pestriț de arheologi și ingineri se îngrămădeau în jurul teodolitelor și altimetrelor, în vreme ce făceau tot felul de semne înspre pustietatea aridă. Un arheolog american și unul italian discutau intens și gesticulau. Câțiva indivizi ce trăgeau sfori dintr-un loc în altul peste site-ul imens de excavare își ridicară

agitați pumnii înspre un alt elicopter, un SuperCobra, care survola zona de excavare ridicând atâtea valuri de nisip, încât aerul devenise aproape imposibil de respirat. Unul dintre piloți deschise ușa și făcu niște fotografii înainte ca elicopterul să-și continue drumul spre portul de aterizare, aliniindu-se perfect deasupra plaformei marcate cu H. Un Humvee blindat, care până atunci așteptase în spatele unei barăci ce servea drept terminal, înaintă spre noi. O

figură nedeslușită sări de pe locul rezervat copilotului și, încovoiat, fugi pe sub brațele în mișcare ale elicei până la Humvee-ul aflat în așteptare. Apoi, elicopterul se liniști. Humvee-ul se îndreptă înspre una dintre unitățile militare deasupra căreia steagul american trona arborat pe un catarg înalt.

Îmi pusei ochelarii de soare pe care mi-i procurasem din Al-Hilla pentru a putea privi întregul șantier ce primise denumirea de Babilon-II. Undeva dedesubtul nostru ar trebui să se găsească ruinele faimosului Turn Babel. Soldații americani care ne asigurau protecția, dar și forța de muncă de pe întregul șantier reușiseră

deja să întemeieze o adevărată tabără militară și să împrejmuiască întregul site de excavare. Zona de acces era delimitată de garduri ghimpate deosebit de înalte, porți fortificate și nenumărate puncte de securitate. Uriașe grinzi oblice și blocuri de beton de un metru și jumătate se ridicau din pământ și înconjurau întreaga tabără. Gardul exterior era înalt de patru metri și întețesat cu sârmă ghimpată, cel interior avea o înălțime de doi metri și era electrificat. Circulau zvonuri că

centura groasă de zece metri așezată între cele două garduri ar fi fost minată.

Noaptea, întreaga zonă era iluminată, ceea ce atrăgea prezența a tot felul de insecte și târâtoare. Cei mai groaznici erau păianjenii-cămilă, care ajungeau la dimensiunea unei palete pentru tenis de masă. Faptul că nu erau veninoși era doar o palidă consolare.

Toți civilii se stabiliseră într-o cazarmă aflată la suficientă distanță de baza militară și de centrul comun de comandă. Camera care îmi fusese rezervată era atât de mică încât în cel mai bun caz ar fi adus cu o debara: pat de

campanie, masă, scaun și un dulap militar. Din fericire, șeful administrativ, Carolyn Olsson, avusese grijă să-mi repartizeze o cameră single, majoritatea camerelor fiind prevăzute doar cu paturi supraetajate.

2

— Nu ți se pare incredibil, începu CC în prima seară în care stăteam sub cerul înstelat pe șantierul din fața zonei de excavare, că ne aflăm tocmai în mijlocul legendarului Babilon?

Odată cu apusul soarelui, deșertul deveni rece ca gheața, iar insectele însoțite de o întreagă paletă de mirosuri necunoscute începeau să-și facă și ele simțită

prezența. Din partea de est, unde se întindeau câteva așezări cu terenurile agricole aferente, adia un iz de varză putredă și țeavă de canal.

Priveam fix în întuneric, gândindu-mă la vălul de poveste țesut în jurul zonei în care ne aflam: sumerienii, regatul acadian, Babilon, Asiria, Nabucodonosor...

— Într-adevăr, incredibil. CC, n-ai putea să detaliezi puțin tactica babilonienilor de împărțire a Pământului în grade latitudinale și longitudinale?

De nenumărate ori îi cerusem lui CC să-mi dezvăluie taina prin care babilonienii, cu câteva mii de ani înaintea erei noastre, reușiseră să inventeze nu numai un sistem de date primitiv, ci și un întreg sistem de coordonare pe care încă ne puteam baza în anul 2009.

— O să ne întoarcem la asta imediat, răspunse CC, a nu știu câta oară. Era una dintre replicile pe care ajunsese să le repete la nesfârșit. Protocolul treptat, probabil...

Deși fusesem deja integrat proiectului, deși în momentul acela eram unul de-al lor, totuși CC continua să-mi ascundă anumite informații. Cu o indiferență pe care o resimțisem de atâtea ori sub forma unei afectări aparte, schimba numaidecât subiectul începând să povestească tot felul de lucruri

despre baza militară în care ne aflam. Intuisem și singur faptul că relațiile tensionate din Irak presupuneau necesitatea constantă a supravegherii militare. Simplul fapt de a întreprinde săpături pe un pământ considerat de mulți sacru era din toate punctele de vedere o activitate destul de riscantă. Un camion încărcat cu explozibil ar fi putut să ne radă cu totul de pe fața pământului și să ne transforme într-un mesaj de propagandă al rebelilor irakieni.

Dar până și cel mai puternic adevăr nu este altceva decât o întrepătrundere de certitudini și îndoieli.

O întregă brigadă militară staționa în acea cazarmă. Era oare cu adevărat nevoie de câteva mii de soldați doar pentru supravegherea unui sit arheologic?

II: Turnul Babel

1

Ridicarea unui sit arheologic în inima deșertului nu reprezintă altceva decât un amalgam nesfârșit de praf și nisip într-o căldură atât de neîndurătoare, încât oricine, printr-un minim efort de empatizare, s-ar putea închipui pe sine pe punctul de a se topi și de a se scurge ca o mână de grăsime încălzită, ca un abur sau ca un pâlc de vise risipite.

Deși ne găseam în deșert, nu aveam o singură clipă de liniște. Buldozere imense încărcau constant un lung șir de camioane cu resturile ruinelor lăsate în urmă de constructori și de arheologi. Pâlcuri de elicoptere survolau încontinuu zona de excavare. Câteva generatoare diesel de o mărime considerabilă asigurau alimentarea cu electricitate a întregii baze militare. Instructorul arheologic avea responsabilitatea de a controla excavatoarele, buldozerele, precum și echipele de săpători care erau acolo pentru îndepărtarea blocurilor masive de piatră. Abia când se descoperea ceva care ar fi putut prezenta interes, interveneau arheologii cu spatulele, pensulele și infinita lor răbdare științifică. Ajutați de teodolite, fotografii din satelit, programe de date și rigle angulare, reușiserăm să împărțim imensitatea neregulată a deșertului într-o rețea detaliată de coordonate pe care le analizam din metru în metru. Chiar și folosindu-ne de sistemul precis de orientare al babilonienilor, în absența echipamentului de ultimă generație am fi fost nevoiți să renunțăm la orice speranță de a găsi ruinele magnificului turn. Din avion și asistați de indicatoare de la sol, întreaga zonă fusese scanată cu laser metru cu metru. Mai dispuneam de o serie de fotografii de înaltă precizie făcute dintr-un satelit de recunoaștere pe baza razelor infraroșii și a luminii naturale.

Acestea au fost introduse într-un computer și combinate cu rezultatele măsurătorilor seismice și geomagnetice. Ceea ce a rezultat în final au fost o serie de fotografii tridimensionale de o precizie extraordinară, cu un deosebit accent pe detaliu. Arheologul-șef alături de întreaga sa echipă manifestaseră încă de la început un interes crescut față de o vastă structură subterană la patru sute de metri înspre nord. S-ar fi părut că prezenta trei unghiuri ascuțite și, cu puțină

indulgență, ar fi putut fi considerată drept o structură de rezistență, însă bănuiala mea era aceea că nu era decât o stâncă subterană, iar geologii și echipamentele de forat mi-au dat dreptate până la urmă. Ceea ce cu adevărat ar fi prezentat interes, însă, era o mică ridicătură ce se ivise în peisaj la doar cincizeci de metri nord-est de cazarmă. Porțiunea fusese cu totul ignorată de arheologul-șef și de specialiștii în geologie care nu vedeau în ea nimic altceva decât o denivelare naturală fără potențial, însă mie îmi amintea de un tumul din era scandiavă

veche, pe care îl descoperisem în Rogaland. Ce era drept, acolo nu eram în căutare de tumuli, dar orice arheolog trebuie să dea ascultare instinctului când vine vorba de evaluarea unei posibile zone de intervenție.

— Denivelarea ar putea indica zona în care se află resturile prăbușite ale turnului, afirmai. Structura de formă pătrată ce se întrevede printre sedimentele subterane nu poate fi altceva decât structura de bază a ziguratului.

— Ceea ce vedeți acolo, spuse arheologul-șef susținut de zâmbetele apreciative ale specialistului în geologie, nu este altceva decât o formațiune pietroasă.

— Denivelările de acest tip nu pot fi specifice unui asemenea teren.

— Privește în jur! E plin de ele peste tot.

— Asta arată diferit.

Schimb de priviri, zâmbete cu subînțeles, ochi dați peste cap, același tip de reacții care mă întâmpinau peste tot.

Cu toate acestea, aveau să fie drastic contrazișI de imaginile 3D făcute de georadarul ce emitea semnale radar din sol, de datele parvenite prin magnetometrul ce înregistra orice schimbări de ordin magnetic induse prin activitatea umană, precum și de informațiile parvenite prin măsurătorile înregistrate cu ohmmetrul. Toate indicau existența unei structuri subterane pătrate de câteva sute de metri pătrați.

— Iată Turnul Babel! îi arătai lui CC, nu fără o oarecare urmă de încântare.

Pus față în față cu incontestabilele rezultate, arheologul-șef nu părea să

manifeste nici furie și nici măcar vreo urmă de invidie. Dimpotrivă, împins de un fel de rânvnă reînnoită, a stabilit noi planuri de excavare a zonei indicate. Pentru

a eficientiza întreaga operațiune, s-a trecut la împărțirea arheologilor și a echipelor de excavare în trei grupe: primei echipe îi revenea responsabilitatea efectuării săpăturilor, următoarea echipă se ocupa de construirea cilindrilor de acces, iar cea de-a treia, cu analiza maselor de pământ și nisip.

Se săpa cu deosebită grijă metru cu metru, oră după oră. De două zile săpam neîntrerupt sub soarele nemilos, dar și sub suflul înghețat al nopților deșertice.

Într-un final am descoperit ceea ce căutam: o structură de rezistență.

Era o construcție atât de solidă și de mare, încât nu mai lăsa loc de niciun fel de îndoială. Descoperiserăm Turnul Babel.

2

Pentru a putea ajunge la structura de rezistență parțial dezvelită, a fost necesară

introducerea unor scări oblice de aluminiu ce fuseseră fixate în schelăria cilindrilor de acces. Aerul uscat din interiorul craterului era încărcat de un praf nisipos amestecat cu căldură. În adâncuri, spre fund, nu se găseau decât ruine, cioburi și mușuroaie de scorpioni agitați de expunere. Un furtun imens de cauciuc sufla aer rece peste săpătorii din interiorul craterului, care în caz contrar ar fi început să se usuce pe picioare. Reușiseră deja să scoată la suprafață câțiva metri din fundament în momentul în care, însoțit de CC și de arheologul și inginerul-șef, am coborât în crater. Structura de rezistență era formată din blocuri pătrate de piatră cu dimensiuni năucitoare și care păreau să fi fost tăiate cu o precizie nemaivăzută până atunci. Cu atât mai interesant era faptul că tipul de piatră utilizat nici măcar nu se găsea în zona respectivă.

— Foarte solid, remarcă CC, atingând peretele cu palma.

— Interesant, spuse arheologul-șef. În Geneză se spune că Turnul Babel ar fi fost construit din cărămidă arsă fixată cu mortar.

— Nu prea m-aș baza pe Moise când vine vorba despre dileme arhitectonice, intervenii.

— Dar așa erau toate construcțiile din acele vremuri, răspunse arheologul-șef.

— De necrezut, continuă CC. Îmbinarea dintre blocurile de piatră este absolut perfectă.

Am pipăit suprafața structurii. Nimeni n-ar fi contestat faptul că turnul ar fi fost complet distrus, făcut una cu pământul. Pe tot parcursul căutărilor, ceea ce mă

așteptam să descopăr era o masă amorfă de sedimente, nisip, pământ și piatră, dar acea structură de rezistență era o masă solidă de granit.

Am încercat să identific muchiile cu ajutorul unghiilor, dar nu se putea distinge nicio zonă de întrepătrundere.

Nu-mi dau seama cu exactitate ce mă făcea să înțeleg ce descoperiserăm cu adevărat. Să fi fost suspiciunea dusă până la extrem ce mi se cuibărise adânc în minte și care îmi șoptea obsesiv faptul că CC tăinuie ceva, să fi fost crâmpeiele de informații rămase de la vreun seminar la care participasem în 2003 în Turcia pe tema tehnicilor antice de construcție sau putea foarte bine să fi fost doar pură

intuiție.

— Asta nu e piatră, spusei.

— Ce vrei să spui? întrebă CC.

— Nu poate fi altceva decât piatră, spuse inginerul-șef.

— Ce altceva ar putea fi? întrebă arheologul-șef.

— La momentul construirii turnului, babilonienii se văzuseră puși în fața unei duble alegeri, începui să explic. Puteau fie să transporte imensele blocuri de piatră de la cea mai apropiată carieră, care se afla la câteva sute de kilometri depărtare în inima deșertului, un plan imposibil de realizat, fie să ridice fundația exact în locul în care avea să dăinuiască ziguratul. Care dintre opțiuni vi se pare cea mai plauzibilă?

— Nu așa se pune problema, răspunse inginerul-șef, totul depinde în final de resursele și tehnologia disponibilă.

— Ce vrei să spui de fapt, Bjørn? întrebă CC.

— Blocurile acestea de piatră sunt turnate.

— Turnate? izbucni inginerul-șef.

— Turnate, repetai eu. Sunt făcute din beton.

CC și inginerul șef mă priviră uluiți, în vreme ce arheologul-șef atinse suprafața structurii.

— Interesantă idee, doar că betonul nici măcar nu exista la acea vreme.

— Nu dispuneau nici de cunoștințele necesare și nici de dezvoltarea tehnologică

necesară pentru fabricarea betonului, interveni inginerul-șef. Cimentul pe care l-ar fi putut fabrica la vremea respectivă era un material sfărâmicios, nedurabil.

Dacă acesta este într-adevăr beton, calitatea și rezistența de care dă dovadă ar indica o tehnologie demnă de toată invidia zilelor noastre.

— Uitați gradul înalt de progres tehnologic atins de marile culturi antice, spusei.

Babilonienii, egiptenii și romanii erau specialiști în astfel de construcții.

Mărturie stau nenumăratele opere care rezistă și în ziua de azi.

— Ruine, vreți să spuneți, punctă arheologul-șef.

— Stați puțin! interveni inginerul-șef, ca și cum omul de știință din interiorul său ar fi prins în sfârșit viață, fiind pe punctul de a demonta teoriile date drept sigure ale arheologului. Dacă ar fi să spunem că acesta este într-adevăr beton, continuă

el arătând înspre fundație, cum se explică faptul că e la fel de rezistent ca acum 4500 de ani?

— Cred că CC este cel mai îndreptățit să răspundă la această întrebare.

— Habar n-am, răspunse CC, ridicând mâinile în aer. Însă ideea asta mi se pare deosebit de interesantă, Bjørn. Cum ar fi fost posibil să transporte imensele blocuri de piatră până aici?

Pipăii suprafața construcției.

— Beton! repetai.

— Cel mai ușor lucru de demonstrat, îi spuse CC inginerului-șef. Vom face o

analiză a materialului.

— Perfect, CC! răspunse inginerul-șef.

— Și continuați săpăturile. Undeva de-a lungul acestui zid va trebui să dăm de zona de acces.

De la: Primus Pilus

Trimis la : 27.08.2009 14:42

Către: Legatus Legionis

CC: Marele Maestru

Subiect: Raport: Al-Hilla/Babilon II Criptare: S/MIME PKCS7

Dominus!

În calitatea mea de nou-numit Primus Pilus am ajuns la garnizoana botezată în mod cu totul prostesc de americani Babilon II, așa cum a fost stabilit. Deși sunt singur aici, am speranța că, spre deosebire de predecesorii mei, voi avea sorți de izbândă. Dominus, în raportul pentru ziua de azi pot relata că excavarea a descoperit fundamentul unui zigurat despre care arheologii spun că ar fi ruinele Turnului Babel. Majoritatea cercetătorilor de aici consideră că au de-a face cu Turnul Babel, noi însă căutăm cu totul altceva. O mică întrebare însă: să fie oare posibil ca rămășițele pământești ale marelui nostru stăpân Lucifer să fie adăpostite în acest zigurat? Să fie oare posibil ca Lucifer – asemeni lui Isus Hristos – să fi lăsat în urma sa un trup omenesc sau să fi sălășluit în vreun alt trup la a cărui moarte spiritul său să se fi eliberat? Dominus, ar fi oare posibil ca Turnul Babel să fie lăcașul de odihnă al domnului nostru Lucifer? Ar putea acest Bāb-ilû să fie construcția

la care se face referire în mărturiile sale la capitolul 14, versetul 5? Condițiile de lucru nu sunt deloc simple aici, la baza militară. Pentru a nu trezi suspiciuni, sunt nevoit să duc la îndeplinire toate însărcinările minuțioase ce îmi sunt încredințate de către superiorii mei. Iar faptul că mă aflu singur aici și prin urmare lipsit de sprijinul iubiților mei frați nu face altceva decât să-mi îngreuneze și mai mult misiunea. Cel mai probabil manuscrisul este ascuns în seiful bazei militare (eventual în camerele personale ale lui Collins sau Beltø).

Ave, Satanas!

Primus Pilus: Fratele Rat

III: Îndoiala

Al-Hilla

28-29 august 2009

1

— Tocmai ce am luat parte la o întrevedere cu secretarul pe probleme de securitate, spuse CC. S-ar părea că misiunea de excavare a fost compromisă.

Mă aflam în mica mea cameră și citeam, când CC bătu la ușă, se invită înăuntru, își luă singurul scaun din cameră, un scaun de lemn de cea mai proastă calitate, îl întoarse și se așeză cu pieptul rezemat de spătar. Așezai romanul pe măsuța de lângă pat.

— Din ce cauză?

— O persoană neautorizată a efectuat anumite schimbări în zone-cheie ale sistemului informatic de date.

— Cine?

— Nu se știe.

— Nu suntem cu toții supuși controalelor de securitate?

— Nu doar că suntem cu toții supuși controalelor de securitate, dar fiecare dintre noi vine recomandat de unul dintre colaboratorii atașați ai The Lucifer Project.

— Și atunci ce s-a înâmplat cu sistemul de date?

— Sistemul este setat pe diferite niveluri de securitate. Accesul la aceste niveluri este dat de funcția îndeplinită de fiecare în parte. De exemplu, lingviștii nu au acces la fișierele arheologilor și invers. De asemenea, inginerii au acces la anumite baze de date care nu sunt puse la dispoziția biologilor. Computerele sunt accesate pe baza unui nume de utilizator și a unei parole personale, sau există și posibilitatea unui nume de utilizator comun cu parolă comună. Aceasta asigură

accesul la fișiere de interes general – liste, date de contact –, dar nu și la fișierele cu grad de securitate înalt. Doar persoanele autorizate la cel mai înalt nivel de securitate știu ceea ce căutăm cu adevărat. Majoritatea celor care lucrează în bază știu doar că încercăm să descoperim Turnul Babel.

— Dar atunci ce căutăm de fapt?

CC continuă să vorbească de parcă nici n-ar fi auzit întrebarea:

— Ceea ce nu am dezvăluit niciunei persoane până acum este faptul că

personalul de securitate urmărește toate logările și traficul înregistrat pe intranet.

Astfel au descoperit că unul dintre utilizatorii care a accesat unul dintre numele de utilizator comune a încercat să spargă codurile de acces ale fișierelor secrete folosindu-se de o metodă numită brute force attack.

— Care înseamnă?

— Încercarea tuturor posibilităților existente până la descoperirea parolei corecte.

— Imposibil.

— Depinde până la urmă de parolă și de echipamentul avut la dispoziție. Nu au reușit spargerea parolei, dar personalul de securitate susține că încercările de decodificare au fost făcute cu ajutorul unui generator de parole de ultimă

generație. Dispune de un trafic de date extrem de rapid, iar în comparație cu acesta, alte decodoare de top ca EFF DES și COPACABANA nu par să fie decât niște biete C64. În decursul a treisprezece minute, cât a durat până la întreruperea atacului, mașinăria încercase deja câteva miliarde de combinații.

— Care a fost numele de utilizator comun folosit?

— Cel atribuit cercetătorilor.

— Există un cerc de suspecți?

— De aproximativ 125-150 de persoane.

— Vă gândiți la cineva anume?

— Nu. Aici ar intra câteva grupuri de colaboratori, de la arheologi la istorici, teologi, lingviști, din diferite țări și arii de specialitate.

— Iar unul dintre aceștia este așadar un spion.

— Strict vorbind, nu putem fi siguri, dar ultimele informații obținute ar indica într-adevăr asta. Dacă mașina de decodare nu ar fi fost folosită, s-ar fi putut presupune, cu un oarecare grad de indulgență, că persoana respectivă s-ar fi făcut vinovată doar de prea multă curiozitate. Însă echipamentul folosit pentru realizarea atacului brute force costă câteva milioane de dolari, ceea ce nu face decât să demonstreze că respectiva persoană lucrează pentru cineva, cineva care dispune de resurse uriașe, cum ar fi un serviciu de informații.

— Sau ar putea fi drăculsângele care încearcă să obțină informații despre excavare.

— Sau cineva din ordinul drăculsângelui, într-adevăr...

2

Ce altceva este viața dacă nu o înlănțuire de întâmplări și coincidențe?

Mulți ani după ce vechiul meu prieten Eskil se eliberase din clinica de boli nervoase secționându-și una dintre artere, dobândisem un fel de convingere că

demonul care pusese stăpânire peste trupul și sufletul său – așa numitul Pazuzu –

era unul și același demon care sălășluise și în trupul lui Regan, băiețelul posedat din Exorcistul. Cine a văzut filmul nu va reuși vreodată să uite scenele de groază. Eu îl văzusem când aveam în jur de cincisprezece ani, dar tot n-am reușit să mi-l șterg din minte. Uneori, când încercam să-l liniștesc înaintea sosirii asistentelor cu leacurile lor chimice, simțeam privirea demonului adânc înfiptă în ochii disperați ai lui Eskil. Ce-i drept, în acele momente nici eu nu eram prea sănătos la cap.

Se spune că frica este un rău mai mare decât motivele care o generează. Cea mai mare teamă a mea are legătură cu prezențele nevăzute din jurul nostru, toate înlănțuirile de evenimente în care ne aruncăm fără să ne dăm seama unde suntem, exact ca Pazuzu. Oare Eskil văzuse filmul? Sau citise măcar cartea? Sau să fi fost totul o simplă coincidență?

De acolo se trăgea acel Pazuzu, din Mesopotamia. Mă aflam pe teritoriul său, îi călcam, chiar, pe urme. Era ca și cum te-ai afla față în față cu un dușman de moarte, un dușman pe care îl întrezărisem în privirile de moarte ale vechiului meu prieten.

3

Zgomotul vocilor întărâtate se auzea clar prin pereți și prin huruitul găurilor de aerisire.

Ședeam pe scaunul din biroul garnizoanei legănându-mă cu picioarele așezate pe birou, în vreme ce răsfoiam ultimul raport al comisiei de excavare. La amiază, imediat după servirea mesei de prânz și a ședinței de informare, aveam obiceiul de a mă refugia din fața căldurii copleșitoare a deșertului în biroul garnizoanei, dotat cu aer condiționat. Cum CC însoțit de ceilalți instructori de specialitate își făceau obișnuitul rond de inspecție a activităților ce se desfășurau în bază, aveam o jumătate de oră bună în care mă puteam bucura de binefacerile aparatului de aer condiționat.

Inginerul-șef dădu buzna în birou aducând cu el un puternic val de căldură.

— Să fiu al naibii dacă n-ai avut dreptate! izbucni el, fluturând rapoartele inginerilor și chimiștilor care finalizaseră analiza materialului din compoziția fundației.

— Beton?

— Incredibil, nu? Materialul pare să fie o formă încă necunoscută de ciment, nisip, praf, cenușă, pietriș, bucăți ceramice, sticlă, fibre, ghips, calcar și tot felul de alte substanțe pe care n-am reușit să le identificăm încă, spuse el uimit.

Compoziția nu seamănă cu nimic altceva din Antichitate. Materialul este de zece ori mai rezistent decât orice fel de beton din ziua de astăzi.

Puse pe masă un raport încărcat de scheme, curbe și termeni ca megapascal și valori-C măsurând rezistența la presiune și abraziune. Se părea că rezultatele le stârniseră interesul experților.

— Întreg amestecul a devenit un beton atât de tare, continuă inginerul-șef, atât de rezistent și de dur, încât este cu mult superior celui mai scump,

rafinat și avansat beton din industria noastră. Nu se găsește așa ceva nici măcar pe platformele petroliere sau în structurile de rezistență ale podurilor.

— Și atunci de ce s-a prăbușit turnul?

— Numai fundația a fost turnată în acest superbeton: podeaua, pereții, acoperișul. Turnul în sine, ce se ridica deasupra fundației, a fost făcut din materiale fără pic de rezistență.

Inginerul-șef se opri o clipă privind graficele, apoi continuă:

— De neexplicat! Absolut de neexplicat!

IV: Crimele ritualice (4)

1

Dispariția Carolynei Olsson fusese semnalată seara, în jurul orei unsprezece și jumătate.

N-o cunoscusem personal. Nu îmi amintesc decât că o zărisem cândva în iulie, când îl asistasem pe CC cu formularea proiectelor arheologice pentru excavare și încă o dată chiar la sosirea în cazarmă, când îmi fuseseră repartizate camera și cardul de acces. Carolyn era de origine americană, dar se căsătorise cu un britanic și se stabilise la Liverpool. Era coordonatorul departamentului administrativ, precum și asistenta personală a lui CC în probleme organizatorice, logistice și pur practice. Responsabilitățile Carolynei cuprindeau de fapt tot ce ținea de domeniul administrativ, de la efectuarea plății salariilor, până la comandarea rațiilor de mâncare.

În momentul în care nu se prezentase la întâlnirea administrativă ce fusese ținută

cu o seară înainte și nici nu putuse fi contactată pe telefonul mobil, se demarase căutarea ei. Carolyn nu era genul de persoană care să lipsească nemotivat de la o întâlnire.

Nu era nici în camera sa, nici în cantină, nici în zonele de agrement și nici chiar în biroul său. Nu părăsise baza militară, întrucât toate plecările și sosirile erau înregistrate electronic. După o oră bună, CC și șeful departamentului de securitate fuseseră și ei anunțați.

Personalul de securitate însoțit de o trupă de soldați din baza militară au trecut la percheziționarea tuturor camerelor din complexul rezidențial, precum și a zonelor comune, însă Carolyn Olsson era de negăsit.

2

Fusese găsită o oră mai târziu într-una dintre barăcile de la marginea nord-estică

a cazarmei, chiar la granița dintre punctul de civilizație instaurat de baza militară

și întinderea nesfârșită a deșertului. Era unul dintre depozitele abandonate de constructorii care ridicaseră cele două garduri exterioare.

Doi dintre soldații care porniseră în căutarea ei într-un jeep, în eventualitatea foarte puțin probabilă în care ar fi ajuns să rătăcească prin deșert, o descoperiseră

din pură întâmplare. Nimic n-ar fi indicat că ar putea descoperi ceva anume în baraca părăsită, dar din instict au decis să oprească pentru a inspecta zona.

Ajuns în fugă la baraca părăsită, îl găsisem pe CC stând cu umerii rezemați de rama ușii. În momentul în care a dat cu ochii de mine, s-a îndreptat. Pe chipul său palid se citea o adâncă tulburare, nimic ieșit din comun în situația dată.

Carolyn îi fusese alături ani de-a rândul.

Ei? am întrebat eu dintr-o privire.

CC s-a mulțumit să încuviințeze din cap.

3

Carolyn Olsson era moartă.

Fusese ucisă.

Fusese întinsă într-un pat de campanie din mijlocul barăcii, complet goală.

Brațele îi erau încrucișate pe piept. Într-o mână strângea o amuletă de bronz pe care șeful departamentului de securitate Dick Stone era tocmai pe punctul de a i-o desprinde din încleștarea morții.

— Nici urmă de rigor mortis.

Ne arătă apoi amuleta. Nu mai încăpea îndoială că era exact de același fel ca înainte.

CC ne trase deoparte și spuse:

— Ce știm?

— Deocamdată nu foarte multe, spuse Dick Stone. Nu pare să fi murit de foarte multă vreme.

— Cauza morții?

— Ar trebui să i se facă autopsia înainte să ne putem pronunța. Nu există urme de plăgi externe.

— A pierdut sânge? întrebai.

— Încă nu putem ști.

— De ce Carolyn? se întrebă CC. De ce tocmai Carolyn?

— Era singura care știa parola seifului din birou, dar și parola fișierelor de înaltă

securitate din cadrul sistemului de date.

— Să le fi divulgat vreo informație?

— Seiful a fost deja deschis, dar nu știm exact ce anume căutau.

— Manuscrisul, spusei.

— Care se află în Marea Britanie, spuse CC.

— Da, însă noi suntem singurii care deținem această informație, spuse șeful departamentului de securitate.

— Care e planul de bătaie?

— Mai întâi am deconectat serverul de date, și suntem pe punctul de a genera parole de acces noi pentru toată lumea.

— Nu-mi rămâne decât să-i anunț soțul, spuse CC. Soțul devenit acum văduv.

Roma, mai 1970

Mi-e atât de teamă.

Nu vreau să mor.

Îmi ascult respirația de parcă nici n-ar fi a mea. Sunt mai degrabă niște suspine scurte și rapide. Nu, nu poate fi respirația mea. Respirația mea nu e aspră.

Nu am aer.

Îmi e teamă.

Lovesc pereții interiori și capacul sicriului. Sunt atât de slăbită încât loviturile devin simple atingeri.

Îmi lipesc gura de furtunul care aduce aer în sicriu și inspir adânc. Nicio schimbare.

Din afara sicriului se aud vocile lumii de dincolo – țipete, râsete, plânsete, pocnituri. Cineva cântă.

Cred că visez. Sper că visez.

Totul pare atât de aievea.

*

Silvana, șoptește Lo-Lo.

Îmi îndrept privirea înspre el.

Stă chiar lângă mine, la câțiva centimetri de fața mea. Dragul și bunul meu Lo-

Lo.

Silvana, șoptește el. Pare îngrijorat. Niciodată nu l-am văzut așa până acum.

Lo-Lo e aproape întotdeauna vesel, însă acum e supărat.

Lo-Lo, încerc și eu să șoptesc, dar nu reușesc. Nu pot scoate niciun cuvânt, ca și cum aș avea o bucată de carne blocată în gât. Respirația mea seamănă cu a bunicii. Murise chiar în noaptea ce a urmat vizitei noastre. Mama mă trezise dis-de-dimineață și îmi spusese că bunica nu mai e. Acum poate să respire? am întrebat eu. Toți cei care stau lângă Dumnezeu pot să respire, a spus mama. Așa am înțeles eu că bunica murise.

V: Triunghiul

Al-Hilla

30 august 2009

1

De zece ore, săpătorii aruncau în lături nisip și pietre. Începuseră la ora șase dimineața. Apoi, în sfârșit, descoperiseră poarta. Se întâmpla într-o duminică.

Gangul de intrare era de-a dreptul impresionant, lat de patru metri și înalt de trei.

Poarta, împărțită în două, era făcută dintr-un aliaj de metal cu bare diagonale și blocuri de beton. Încrustat în metalul și betonul de pe ambele părți era un simbol care îmi era de altfel foarte cunoscut: un triunghi cu un cerc și un soare în fiecare colț.

Triunghiul lui Osiris.

Foarte interesant. Triunghiul lui Osiris era de fapt un simbol egiptean, în niciun caz babilonian.

Poarta nu era prinsă în balamale. Inginerii au sugerat că fiecare parte ar fi trebuit trasă în câte o parte. Cel mai probabil că erau fixate în podea și în tavan printr-o fantă a fundamentului de beton. Oricum ar fi fost, ușa era imposibil de deschis.

Câteva ore la rând, inginerii încercaseră să găsească un mecanism de deschidere, fără niciun rezultat, însă. Din moment ce ușa nu prezenta niciun fel de clanță sau încuietoare, bănuiala inginerilor era aceea că ușa nu se putea deschide sau închide decât din interior, ceea ce era cu totul nemaiîntâlnit. Aceasta ar fi însemnat automat că cineva ar fi fost închis înăuntru – cu toate consecințele care ar decurge din această ipoteză. Sau ar mai fi existat posibilitatea unei alte intrări, plasate în cu totul altă parte și turnate în beton la final. Nu avea niciun sens.

La propunerea lui CC, care vorbea despre semnale infraroșu și unde ultrasonice, se trecu la o radiografiere a ușii cu ajutorul echipamentului militar specializat, care dezvălui existența unui mecanism ingenios, o

adevărată întrepătrundere de șuruburi, bolțuri și cârlige metalice fixate în jurul unor tije solide.

— Cum se poate deschide? întrebă CC.

— N-avem de ales, spuse inginerul-șef. În vocea sa se putea citi o dorință

aproape animalică. Acest tip de încuietoare, precum și ușile în sine sunt la fel de solide ca un seif armat. Nu putem pătrunde înăuntru decât forțând intrarea.

— Bine, dar cum?

— Am putea separa cele două uși cu ajutorul pulverizatoarelor hidraulice sau putem forța mecanismul de deschidere cu ajutorul echipamentelor de sudură, al laserului sau al mașinilor de foraj.

Emana testosteron prin fiecare por al ființei sale.

— Voi, inginerii, simțiți întotdeauna nevoia să distrugeți absolut orice păstrează

cea mai mică urmă de frumusețe? întrebai eu mai în glumă, mai în serios.

Vedeam ca și cum ar fi fost aievea cum ușile ar fi cedat în fața presiunii hidraulice într-un bubuit sfâșietor, strident, țiuitor chiar, de ruine.

— Această poartă este o mărturie culturală, continuai. Oare nu vedeți cât este de desăvârșită? Cum adică să o distrugem? Ar trebui s-o păstrăm așa, intactă, pentru totdeauna!

— Să înțeleg că ai cheia?

— S-ar putea spune și asa.

— Sunt numai ochi și urechi.

În momentul următor mă îndreptai spre CC, spunându-i:

— Cred că știu cum am putea debloca mecanismul.

— Așa deci?

— Suntem numai ochi și urechi, repetă inginerul-șef.

— Triunghiul lui Osiris inscripționat pe ușă îi simbolizează pe cei trei zei egipteni: Osiris, soția sa Isis și fiul lor Horus. Acest simbol apare în doar două

colțuri ale lumii: în picturile murale și monumentele egiptene și pe petroglifele prefecturii grecești Magnesia. Înțelepții egipteni își procurau pietrele magice tocmai de aici.

— Pietrele magice? întrebă inginerul-șef.

— Astăzi acestea ne sunt cunoscute sub o cu totul altă denumire: „magneți“.

Cuvântul provine din limba greacă, magnítis líthos, care nu înseamnă altceva decât „pietre din Magnesia“. Și termenii înrudiți ca „magnetit“, „minereu de fier magnetic“ provin tot de aici.

— Nu știam că arheologii se ocupă de așa ceva, spuse CC.

— Nu v-ați jucat niciodată cu magneți când erați mici?

— Și totuși unde vrei să ajungi? întrebă inginerul-șef.

— În Antichitate, triunghiul lui Osiris era un simbol al magnetismului. Poate că

acum înțelegeți, nu?

— Nu, răspunseră inginerul-șef și CC în același timp.

— Priviți ușa! Avem triunghiul lui Osiris și trei suprafețe metalice pe fiecare parte a porții. Pentru cei inițiați, acest simbol reprezintă de fapt cheia deschiderii porții.

— Cum anume? întrebă CC.

— Prin poziționarea unui magnet suficient de puternic deasupra celor trei suprafețe metalice, la mijlocul distanței dintre cei trei sori, se va forma un câmp magnetic, o adevărată forță electrică suficient de puternică pentru a debloca încuietoarea.

De undeva din baza militară se auziră motoarele unui camion care tocmai

pornea.

Inginerul-șef zâmbi plin de îngăduință:

— Foarte interesantă teorie, Beltø, chiar interesantă. Există însă câteva amănunte care însă nu se leagă. Încuietorile magnetice nu au fost inventate decât în 1989.

O astfel de încuietoare este construită dintr-un electromagnet, o placă de armătură și în plus mai este nevoie și de electricitate. Arheolog nu sunt, dar, din câte am înțeles, piramida asta are vreo 4500 de ani vechime.

— N-ar trebui să lăsați să se distrugă ușa asta, e pur și simplu magnifică, îi spusei lui CC.

Știam cât de nerăbdător era CC de a descoperi ce se afla dincolo de acea poartă, așa că nu m-aș fi așteptat nicio clipă să dea curs argumentelor mele, cu toate acestea tocmai asta se și întâmplă.

— Bjørn are perfectă dreptate, spuse el. Această poartă reprezintă o mărturie culturală în sine. Nu vom trece la distrugerea ei, înaintea excluderii tuturor celorlalte posibilități.

2

Aproape ajunseserăm la biroul bazei militare, când am fost prinși din urmă de Dick Stone, șeful departamentului de securitate. Am intrat cu toții în încăperea răcoroasă și ne-am servit cu câte o bere din frigider. Până și șeful securității simțea nevoia să bea un Budweiser.

— În ce stadiu suntem? întrebă CC după ce înghiți prima gură de bere.

— Trupul Carolynei nu a fost golit de sânge.

— Cu atât mai bine.

— N-ar fi avut cum să transporte tot echipamentul ritualic în bază.

— Cauza morții?

— Supradoza cauzată de un cocteil de stupefiante: temazepam, tranquipam și flunitrazepam. Și pentotal de sodiu.

— Serul adevărului.

— N-a fost o moarte chinuitoare, spuse Dick Stone. A alunecat pur și simplu într-un somn veșnic.

— Cine naiba a putut să facă asta? întrebă CC. N-ați reușit să dați de el?

— Cercetările sunt în plină desfășurare. Sperăm să-i dăm de urmă cât mai curând. Din nefericire, criminalul dispune de echipamente tehnologice de ultimă

generație. Nu ne putem explica prin ce metode a reușit să se facă nevăzut. În prezent interogăm cincizeci de persoane al căror alibi nu se leagă. Asta nu înseamnă însă nimic. Unii dormeau, alții aveau activități individuale. Momentan analizăm toate mărturiile și alibiurile în încercarea de a obține o înșiruire cronologică de date care să ne indice exact localizarea spațială și

temporală a fiecărui suspect. Și asta vă privește inclusiv pe dumneavoastră, domnii mei, fără

să citiți în asta mai mult decât ar trebui, așa e procedura.

— Și dacă criminalul sau criminalii au reușit deja să fugă? întrebai.

— Imposibil! Nimeni n-a părăsit baza după săvârșirea crimei.

— Criminalul se află așadar printre noi, constată CC.

— Și asta nu e tot. Respectivul comunică cu cineva din exterior prin intermediul e-mailului.

— În ce constau aceste e-mailuri?

— Nu sunt lizibile. Textele sunt criptate și apoi transformate într-un cod electronic pe care numai destinatarul îl poate descifra. Sunt trimise cu ajutorul unui laptop și al unui telefon prin satelit. Am descoperit doar că se trimit, nu și ce conțin. Oamenii mei percheziționează acum toate zonele private și comune în încercarea de a găsi echipamentul de transmisie. Va fi o acțiune de durată.

— Bine, dar nu avem timp pentru acțiuni de durată!

— Ce ironie, remarcai eu, călugării unei secte vechi de câteva mii de ani și-au ales e-mailurile criptate drept modalitate de comunicare.

— Faptul că principiile și credința lor provin din cele mai vechi timpuri nu are nicio legătură cu metodele moderne și tehnologia de care dispun, spuse Dick Stone.

— Cum procedăm în continuare? întrebă CC. Este necesar să oprim orice activitate până la prinderea asasinului?

— Deocamdată am întărit forțele de pază. Nu va trece mult timp până când vom pune mâna pe el.

— Deci spui că oprirea activității nu este necesară?

— Oprirea activității nu ar ajuta nici la mersul anchetei și nici nu ar însemna o creștere a nivelului de securitate.

— Tu ce părere ai, Bjørn?

— Dacă singura alternativă este aceea de a sta închiși în birouri până la demascarea spionului, atunci este de preferat continuarea activității. Oricine ar fi criminalul sau criminalii, n-ar îndrăzni să atace un grup masiv de oameni în plină

zi.

3

După ce Dick Stone părăsi încăperea, socotii că venise momentul potrivit pentru a-l descoase pe CC. Mai luai niște bere din frigider.

— Cred că știu ce se ascunde dincolo de poarta ziguratului.

— Așa deci?

În vocea sa se putea citi o oarecare încordare.

Mă gândisem mult la asta, foarte mult, de altfel, încă din iunie de când încercasem să reconstruiesc întreg contextul dezvăluirilor și secretelor lui CC.

Luai o gură de bere.

Ideea îmi venise de la una dintre cărțile lui H.G. Wells pe care o citisem în adolescență, când devorasem tot ce se putea din science-fiction în jurul vârstei de șaisprezece, șaptesprezece ani. La fel ca Jules Vernes, și Wells fusese un autor vizionar, ca și cum ar fi avut un al șaselea simț ce i-ar fi permis prezicerea viitorului.

— Și ce anume crezi că se ascunde în interiorul ziguratului? întrebă CC.

Teoria avea un grad atât de ridicat de absurditate, încât ar fi putut fi de-a dreptul nebunească. Cu toate acestea avea la bază un puternic suport logic. În perimetrul strâmt al unui univers pătrat, îndrăzneala este aceea de a întrezări cercuri. Până la urmă era nevoie de ceva suficient de nebunesc pentru a justifica tot comportamentul lui CC și tot ceea ce încerca să ascundă. Și atunci reușisem în sfârșit să-i aflu secretul. Sau cel puțin așa credeam.

— Mașina timpului.

CC mă privi cu atâta mirare de parcă i-aș fi mărturisit că în timpul liber vânam zâne pe care apoi le adormeam cu alcool etilic pentru a le înfige un

ac în aripi înainte să le expun frumos într-un insectar.

Se mulțumi să rostească un simplu „Hm!“, în vreme ce privirea îi rătăcea ca și cum n-ar fi fost sigur în ce direcție să o apuce.

— Am sau nu dreptate?

Niciun cuvânt. Doar... privirea.

— O mașină a timpului ar putea explica totul, continuai, programul de date inscripționat în Manuscrisul lui Lucifer, coordonatele menite să indice locația, toate referirile la viitor, profețiile, codul biblic, materialul sintetic pe care este imprimat textul, betonul super-rezistent, încuietoarea magnetică, interesul ieșit din comun manifestat de autoritățile americane, toate resursele investite în Proiectul Lucifer.

— O mașină a timpului...

Nicio reacție. Părea mai mult o proiecție a sa, decât o prezență în sine.

— Voi știți fără umbră de îndoială că o persoană din viitor s-a întors în trecut, cu ajutorul unei mașini a timpului și că v-a lăsat un mesaj chiar aici, în interiorul Turnului Babel.

CC continua să mă privească fără încetare.

— În aceeași măsură în care se pot face primii pași pe Lună, ar trebui să fie posibile și călătoriile în timp.

— Asta da teorie, Bjørn!

Acestea fură singurele lui cuvinte.

Asta da teorie, Bjørn!

Acestea fiind spuse, se ridică zâmbind și își mai luă încă o bere.

De la: Primus Pilus

Trimis la: 30.08.2009 19:13

Către: Legatus Legionis

CC: Marele Maestru

Subiect: Raport Al-Hilla/Babilon-II Criptare: S/MIME PKCS7

Dominus!

De îndată ce vor deschide ușile, specialiștii în diferite domenii vor pătrunde în interiorul ziguratului. Eu nu mă număr printre ei.

Nergal, zeul morții la babilonieni, nu era doar o zeitate a focului și a luminii, ci și o zeitate demonică. Asemănările dintre acesta și marele nostru stăpân Lucifer sunt mai mult decât evidente. Ceea ce mă întreb este dacă nu cumva Turnul Babel nu ar putea fi tocmai intrarea în Regatul Morții, o zonă de trecere între cele pământești și lumea de dincolo. Dominus, știu desigur că Regatul Morții, sau Lumea de dedesubt, Iadul, Sheol, Gehenna, Irkall, Hades, Kurnugia, nu are cum să se găsească fizic dedesubtul vechiului Babilon, însă babilonienii erau oameni foarte religioși, care foloseau și magia. De asemenea se știe că la ei morții se puteau întoarce din lumea de dincolo printre cei vii. Eu cred că

babilonienii, cu ajutorul cunoștințelor lor, au reușit să descopere legătura dintre lumea noastră și regatul de dincolo. Și mai important, cred că intrarea în Regatul Morții – prin poarta Domnului, Bāb-ilû – se află chiar aici, dedesubtul ziguratului. Ar fi posibil ca babilonienii să fi descoperit zona de întâlnire dintre lumea noastră și cea de dedesubt. Aștern aceste umile reflecții în fața înțelepciunii Marelui Sfat.

Nu-mi voi neglija misiunea. În această noapte voi căuta manuscrisul în camerele personale ale lui Bjørn Beltø și Carl Collins.

Primus Pilus: Fratele Rați.

VI: Gazul

Al-Hilla

30 august – 1 septembrie 2009

1

Când m-am întors în sfârșit înapoi în cameră, era deja târziu.

Căutasem o firmă de unde am fi putut procura magneții de care aveam nevoie.

Urmase apoi o întâlnire cu inginerul și arheologul-șef și apoi cu Dick Stone și cu câțiva dintre colaboratorii săi cheie. La întoarcerea în cazarmă am încercat din nou să-l provoc pe CC la niște răspunsuri, dar era ursuz, reținut și tăcut. CC

refuzase să poarte orice discuție ar fi avut legătură cu teoria mea legată de mașina timpului. Singurele sale cuvinte legate de această temă au fost

„Interesantă ipoteză“, care până la urmă nici nu confirmau, nici nu infirmau teoria.

Am adormit după câteva minute. Trebuie să fi dormit vreo două, trei ore. Eram pierdut într-un vis în care se făcea că mă aflam pe un teren întins înconjurat de călugări, al căror chip nu reușeam să-l disting. M-am trezit brusc auzind zgomote la ușă.

Am deschis ochii larg în întuneric. Pot dormi foarte bine în sunetul unei alarme de incendiu, dar în același timp tresar la cel mai mic zgomot.

Lumina lunii se strecura printre perdele. Stăteam întins pe spate.

Întrezăream un punct alb, cel mai probabil reflexia ceasului meu pe tavan.

Eram undeva între somnoros și dezorientat, la care se mai adăuga micul moment de adrenalină din momentul trezirii.

Bătuse cineva la ușă?

Trebuia desigur s-o fi încuiat, însă nu era posibil. Niciuna dintre ușile interioare nu era prevăzută cu yală și încuietoare.

În natură există două strategii de supraviețuire: contraatacul sau să te prefaci că

ești mort. Eu sunt adeptul celei de-a doua variante. Dacă aș fi fost mai puternic sau mai curajos sau mai dur și dacă n-aș fi avut nevoie de ochelarii de pe măsuța aflată la mai bine de o jumătate de metru distanță, atunci poate, doar poate aș fi sărit din pat, m-aș fi rostogolit pe podea, aș fi sărit în picioare și i-aș fi tras un picior în față călugărului care stătea în prag încercând să-mi golească trupul de sânge.

Din păcate, însă, nu sunt nici puternic, nici curajos și nici nu am nu știu ce pregătire în kickboxing sau în diferitele tehnici de apărare. Așa că am încremenit de spaimă acolo unde eram, sperând că ceea ce auzisem nu fusese altceva decât în imaginația mea sau că era vorba doar de cineva care greșise camera.

Se auzi apoi o pocnitură.

Câteva șoapte...

Un șuierat...

Și apoi...

Nimic.

2

— Lillebjørn!

E vocea tatei. Am din nou doisprezece ani. Îl zăresc sus pe munte. E chiar acolo,

lipit de stâncă. Sfori verzi și albastre merg de jur-mprejurul corpului său asemeni cablurilor pentru curent electric.

— Lilebjørn!

Aceeași voce insistentă.

Mama mă prinde de față ca și când aș fi făcut ceva rău.

— Lilebjørn!

Într-o fracțiune de secundă care durează parcă o veșnicie, tata face o mișcare bruscă desprinzându-se din echipamentul de siguranță. Asemeni unei păsări, unui uliu mai precis, își desface aripile și începe să plutească.

Mama mă lovește din nou.

— Lillebjørn! strigă tata.

Dă din răsputeri din aripi.

Dar se prăbușește printre stânci.

— Lilebjørn! strigă tata.

Tata strigă, dar e mort.

3

— Bjørn!

M-am trezit brusc tresărind. Nu vedeam decât niște umbre în ceață.

Să fi fost călugării? Am mijit ochii ca să pot distinge ceva. Era CC. Ședea pe marginea patului.

— Bjørn! Mă auzi?

Mi-am pus ochelarii.

În spatele lui CC erau Dick Stone și alți patru musculoși din personalul de securitate. Fiecare își păstra cu conștiinciozitate masca deasupra nasului și gurii.

— Bjørn! strigă CC, din nou.

— Ce se întâmplă? întrebai sau cel puțin încercai să întreb, deoarece cuvintele pe care le rostisem de fapt sunau de fapt cam așa: e... se... plă?

Limba ca și întreg corpul îmi erau amorțite, lipsite de viață, ca și cum aș fi primit doza greșită de anestezic.

— Mi-au făcut-o și mie, spuse CC.

Nici el nu părea să fie în apele sale.

— Cine? Ce se întâmplă? Ci...e? ...e ...e ...plă?

— *Gaz tranchilizant. Am fost trezit la rândul meu acum zece minute. Mi-au cotrobăit prin cameră, cel mai probabil și prin a ta, dar n-aveau cum să*

găsească ceea ce căutau.

— Manuscrisul!

4

Am avut nevoie de întreaga zi ca să ne venim complet în fire. Până la urmă poți înfăptui nenumărate miracole medicale cu un duș, câteva aspirine și zece litri de apă rece ca gheața, toate presărate cu mult somn.

În același timp, serviciile de securitate continuau ancheta. O parte dintre colaboratorii de elită ai lui Dick Stone lucraseră pentru FBI și pentru Serviciile Secrete. Atât crima, cât și atacul cu gaz erau evaluate tactic și tehnic. Prelevaseră

tot felul de probe, de la amprente până la mostre ADN, confirmaseră alibiuri și interogaseră potențiali martori.

Nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu știa nimic.

Magneții comandați de CC au ajuns cu avionul pe înserat. Niciunul dintre noi nu s-a simțit în stare să-i folosească.

VI: Iadul

1

Cei zece soldați înarmați care ne asigurau protecția nu păreau mai mult decât niște forme amorfe în arșița soarelui și imensitatea nedefinită a cerului.

Doar cincisprezece persoane, pe lângă mine și CC, fuseseră de față la încercarea de a deschide poarta cu ajutorul magneților. Metoda fusese denumită de ingineri metoda magică Beltø. Nu-mi rămânea decât să savurez gustul amar al sarcasmului.

— Sunteți pregătiți? întrebă CC oarecum nervos, încordat, așa cum nu-i stătea în fire să fie.

— Bineînțeles.

Privirea îmi alunecă înspre pietre, unde zărisem un șarpe strecurându-se agale. Îl trăsei puțin deoparte pe CC.

— Acum n-ai mai avea motive să-mi ascunzi ce urmează de fapt să descoperim înăuntru.

— Ce-ar fi să deschidem ușile mai întâi?

— CC!

— Vreau să vezi cu propriii ochi.

— Am avut dreptate? E cumva vorba despre mașina timpului?

Șarpele dispăru într-o groapă.

— Spune-mi CC! Așa este?

CC tăcu.

— CC! insistai.

— Te aud.

— Tu știi ce se ascunde în spatele acestor uși, nu-i așa? Tu ești singurul care știe!

— Da, mai bine zis, nu pot ști cu exactitate, dar am o bănuială întemeiată.

— Se află cumva o mașină a timpului înăuntru?

— Nu.

Îl privii atent. Oare mințea? Să fi fost tot protocolul treptat?

— Din păcate nu, continuă el. E o teorie mai mult decât interesantă, trebuie să

mărturisesc, și ești îndreptățit să încerci să afli adevărul, dar nu, nu asta mă

aștept să descoperim acolo.

Răspunsul lui mă dezamăgi. Eram atât de convins că reușisem să-i citesc gândurile, și nimic din ceea ce bănuisem nu părea să se potrivească.

— Nu? Nu este vorba despre mașina timpului?

— Nu.

— Atunci ce crezi că vom găsi acolo? Vreo zeitate?

— Acum ești puțin mai aproape de adevăr, spuse CC.

2

Încercările de deschidere a marii porți fură demarate la ora zece fix.

Inginerul-șef, pe a cărui față încremenise deja un rânjet, le ceru oamenilor să

aducă cele șase bucăți puternice de magnet ce fuseseră despachetate din cutiile lor speciale și purtate până în fața ușilor.

— Să mai fie oare nevoie de niște ritualuri, master Beltø? întrebă inginerul-șef.

Ceilalți ingineri pufniră în râs. Poate chiar un dans magic?

— Să înțeleg că stăpânești tainele voodoo-ului?

— Băieți, băieți, interveni CC, ce-ar fi să ne punem pe treabă?

Primul magnet se fixă atât de puternic pe unul dintre simboluri, încât bietul neștiutor care îl purtase își strivi vreo două degete și trebui dus de urgență la infirmerie.

— Suntem atenți de acum încolo, da? avertiză inginerul-șef. Nu ne grăbim nicăieri.

Ca să spun așa, forța magnetică ne luase prin surprindere cam pe toți.

Cu mare atenție, unul dintre ingineri așeză și restul magneților, unul câte unul, deasupra simbolurilor rămase libere.

Fiecare magnet se lipi perfect de simbolurile încrustate în metal, ceea ce nu făcu decât să-mi confirme teoria.

Metoda magică Beltø.

Până la urmă, trei magneți fuseseră atașați de o parte a ușii, și alți trei de celalaltă

parte.

— Sesam, deschide-te! murmură unul dintre ingineri.

Nu se întâmplă nimic.

Murmur în surdină.

Undeva în depărtare lătra un câine.

Nimic.

Absolut nimic.

Ce e amuzant cu toate teoriile e că par atât de logice – teoretic. Cel mai adesea nu sunt altceva decât simple ipoteze, în lumea gândurilor, unde ar trebui să și rămână.

Simțeam nevoia să fac același lucru ca șarpele de mai devreme, să dispar într-o groapă, una cât mai adâncă.

CC oftă. Nu știu dacă din cauza mea sau a propriei dezamăgiri, poate din cauza amândurora.

Arheologul-șef fu primul care vorbi:

— Oricum, merita încercat.

— Serios? Chiar crezi asta? spuse inginerul-șef.

— A fost o idee demnă de luat în calcul.

Din nou, același murmur printre ingineri.

— Da, da, da, spuse inginerul-șef. Să mai încercăm cu altceva?

— Altceva? repetă CC cu gândurile în altă parte.

— Cu ajutorul presiunii hidraulice?

CC ezită.

— Nu avem altă opțiune.

În aceeași clipă se auzi un scârțâit prelung.

Ne întoarserăm cu toții spre ușă.

Încet, incredibil de încet, cele două părți ale porții începură să se dea la o parte.

Metoda magică Beltø.

CC zâmbi. Și eu zâmbeam.

Inginerul-șef rămase cu gura căscată.

— Să fiu al naibii! izbucni el. Nu poate fi posibil.

Ușile continuau să se deschidă centimetru cu centimetru.

— Pare să funcționeze deocamdată... spuse CC laconic.

— Încuietorile magnetice nu funcționează după asemenea principii, continuă

inginerul-șef, care evita să mă privească. Care e mecanismul de deschidere?

Contrabalansul?

În clipa aceea mă privea ca și cum ar fi trebuit să dețin răspunsul. Ridicai din umeri. Adesea dispun de mai multe idei decât de răspunsuri.

— Ăsta e mecanismul de funcționare? continuă el. Magneții pun în mișcare un mecanism care creează un contrabalans din interior, deschizând ușile?

Dar cum e posibil să funcționeze încă după 4500 de ani?

— Să fie magie? propusei.

Într-un final, când ușile fură complet deschise, mișcarea încetă.

CC îi făcu semn unui individ care aștepta pregătit, echipat în costum de protecție cu mască de gaze și lanternă. Cu pașii la fel de nesiguri ca ai unui astronaut, acesta pătrunse în întuneric pentru a proba calitatea aerului cu ajutorul unui aparat de analiză. Nu fură înregistrate nici gaze otrăvitoare și nici bacterii în aerul din interior. Pentru orice eventualitate, două țevi flexibile fuseseră trase până în interiorul turnului, fiecare dintre ele fiind conectată la câte un aparat de ventilat, pentru a aduce înăuntru aer proaspăt răcit.

3

Încăperea era mult mai mare decât mi-aș fi putut închipui. Din pragul ușii pornea în jos o rampă lungă de vreo patru, cinci metri. Acoperișul, desupra căruia se ridica odată turnul în sine, se sprijinea pe patru rânduri de coloane masive.

La prima vedere ar fi părut că încăperea e cu totul goală, cam ca o parcare

subterană din care lipseau mașinile, întunecoasă, pustie. Eu îmi închipuisem o adevărată cameră a comorilor, încărcată cu aur, statui și sarcofage bătute cu pietre prețioase. Pereții și acoperișul îi vedeam acoperiți cu picturi aurite ale zeilor și cu tot felul de basoreliefuri mitologice. Însă totul era gri și lipsit de culoare.

Încet am început coborârea de-a lungul rampei lungi și late. Costumele de protecție foșneau la fiecare pas. Echipa ce fusese trimisă în recunoaștere montase faruri uriașe pe niște stative înalte. În fața țevilor de aerisire se formaseră

vârtejuri de praf și nisip. De-a lungul pereților, parțial ascunse de umbrele coloanelor, se puteau distinge intrânduri și camere laterale. Deși farurile iluminau mari părți din încăpere, a fost totuși nevoie să ne folosim de lanterne pentru a putea distinge ce se afla în încăperile din jur. Din loc în loc se zăreau zone acoperite de covoare împletite, însă nu se putea distinge foarte bine de la distanță.

La capătul spațioasei încăperi, farurile iluminau un uriaș portal de piatră. Ajunși în fața acestuia, ne-am dat seama că portalul foarte bogat ornamentat se continua cu o scară care ducea și mai jos, în adâncuri.

Intrarea pe scară era vegheată de două statui de piatră închipuind doi demoni cu figuri amenințătoare. Statuile aveau cam trei, patru metri înălțime și întruchipau niște siluete scheletice, osoase, gârbovite. Soclurile pe care erau așezate erau acoperite de inscripții.

— Stop! ordonă CC și îi făcu semn paleografului-șef să se apropie.

Împreună se aplecară asupra soclurilor de piatră și luminară inscripțiile.

— Scriere cuneiformă acadiană, confirmă paleograful.

— Ce scrie?

— Va fi nevoie de timp pentru analizarea și traducerea textului, dar deasupra, spuse el arătând înspre scrierea cuneiformă, se poate distinge clar: Irkalla...

— Irkalla! repetă CC.

— ...Este păzită de... Îngerul Luminii.

— Îngerul luminii... Lucifer, spuse CC atât de încet încât abia fu auzit.

4

Din adâncurile tenebrelor adia un curent de aer umed și rece ce aducea cu el un iz putred.

Scara continua să coboare până la un platou de piatră ce ducea înspre gura unei grote imense de unde se auzea cursul nevăzut al unei albii de rău.

— Trebuie să fie o ramură subterană a Eufratului, spuse CC.

Gura grotei ce se putea distinge de pe platoul de piatră părea să fie puțin abruptă.

Hăul trebuia să fi avut cel puțin o sută de metri adâncime și douăzeci, treizeci de metri înălțime. Înăuntrul său era plin de formațiuni stâncoase și pante abrupte.

Lumina puternică a lanternelor tăia întunericul. Aerul umed îmi aburi ochelarii, așa că vederea îmi era încețoșată.

— Dumnezeule! murmură CC.

Îmi îndreptai de îndată lanterna înspre formațiunea indicată de CC, dar nu înțelegeam exact în fața a ce mă aflam. Copaci? Ramuri pietrificate?

— Schelete! spuse CC.

Abia după ce auzisem cuvântul și ochii și mintea reușiseră să proceseze informațiile, puteam la rândul meu distinge prezența scheletelor.

Hăul era înțesat de schelete umane. Mii de schelete: pe jos, pe stânci, îngrămădite în intrândurile dintre pietre, pe platou și pe margini. Unele erau lipite de pereții stâncilor, în vreme ce altele se nimiciseră în prăpastie. Erau atât de multe încât se făcuseră una cu peretele și apăreau drept mase pietrificate.

— Ce fel de loc e ăsta? șoptii.

— Ei, bine, Bjørn, te afli tocmai în iad.

Îl priveam neîncrezător. Nu părea să râdă, dar nici nu mă privea în ochi.

— În iad?

— Nu știu dacă îți mai amintești de unul dintre articolele profesorului Giovanni Nobile cu privire la diferitele reprezentări ale iadului. Ceea ce voia să

demonstreze era faptul că reprezentările ebraic-creștine ale iadului își au originile într-o necropolă dintr-o babiloniană. Exact unde ne aflăm acum!

— Nu prea aduce a iad.

— Desigur că nu. A fost nevoie de câteva mii de ani pentru ca grota din Babilon să fie transformată în infernul de flăcări al diavolilor.

Mă uitai în jur.

Mă aflam în iad...

— Așadar cum e să fii în iad? spuse CC, căruia îi revenise jovialitatea obișnuită

în voce.

Mi-am lăsat privirea să alunece peste vârfurile ascuțite și marginile abrupte ale stâncilor și apoi asupra scheletelor ce se contopiseră în grămezi pietrificate de oase.

Să fi fost oare cu putință ca acel imens sarcofag subteran, acea catacombă

naturală a babilonienilor să fi fost sursa prefigurărilor medievale ale iadului?

Nu lipseau decât flăcările, desigur Satana, Lucifer, marele prinț al iadului, împreună cu Beelsebub și toți ceilalți demoni și țipetele de groază ale sufletelor pierdute în suferința veșnică.

Cu gura căscată mă holbam în întunericul adâncurilor, apoi, deodată, am izbucnit în râs. O reacție destul de neașteptată, de altfel. Da, deși poate părea de necrezut, ajunsesem tocmai în iad. Fiecare dintre noi e propriul său demon, scria cândva autorul roman Virgiliu. Eu cu siguranță am mai mulți: l-am văzut pe tata prăbușindu-se de pe munte, pe mama căsătorită cu amantul său – toate acestea lasă urme. Toată viața am fost prizonierul acestor gânduri blestemate, al strigătelor și gândurilor de deznădejde: strigătul tatei prăbușindu-se spre moarte, trădarea mamei, iată micul meu iad. Anii n-au reușit să schimbe mare lucru. Cine spune că timpul vindecă ceva minte. Timpul nu schimbă nimic. Odată ajuns la capătul puterilor, n-am găsit alinare nicăieri altundeva decât în liniștea întunericului, așa ca aici, în iad.

M-am întors brusc și am început să alerg pe scară în sus.

— Bjørn? a strigat CC, dar nu m-am oprit până ce n-am ajuns înapoi în încăperea de la intrare.

Acolo m-am oprit să-mi trag răsuflarea. Acolo, în auzul propriilor bătăi ale inimii, puteam fi una cu mine, cu temerile mele.

De îndată ce am auzit pașii celorlalți grăbindu-se pe scări în sus, am decis să mă

ascund în întuneric. Cu ajutorul lanternei mi-am ales colțul cel mai întunecos în adâncurile căruia m-am afundat tot mai mult. Pe jos era un strat gros de praf, pietriș și nisip. Analizam fiecare încăpere în care pătrundeam, plin de nesațul cunoașterii. Una dintre camere, cea din mijloc, era încadrată de un arc din piatră.

M-am oprit, examinând încăperea.

La prima vedere avusesem impresia că privirea îmi este amăgită de contrastul dintre umbrele întunericului și lumina lanternei, că ochii și creierul nu percep corect imagina ce se înfățișa cu atâta tărie înaintea mea.

Apoi, cu groază, am început să înțeleg ce descoperisem. Am făcut un pas înapoi, tremurând.

Din spatele meu se auzeau pașii celor ce se apropiau, acel foșnet al cauciucului în contact cu pietrișul și praful pământului.

Nimic, absolut nimic din nebunia ultimelor luni nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce se găsea în momentul acela în fața ochilor mei.

Roma, mai 1970

Se înnoră brusc când traversară străzile înguste din Trastevere. Cerul se înnegri amenințător. Pentru Giovanni, norii erau asemeni bumbacului pătat. Traversară

Tibrul, o luară prin centru și apoi direct pe autostradă. Era ca și cum cerul ar fi fost gata să izbucnească într-o furtună violentă în orice moment. O luară în direcția Napoli. În San Cesareo trecură pe lângă un punct de control al poliției, dar nu fură opriți. Traficul era lejer. Giovanni, prins între Primus Pilus și ușă, nu vedea decât capul șoferului și zarul roșu ce atârna legănându-se de oglinda retrovizoare. Departe, spre orizont, se întrezăreau combinele în lanurile de porumb, care în ochii lui Giovanni erau asemeni gurilor înflăcărate ale tunurilor.

Murmurul tunetelor începu să bolborosească în depărtare sau poate zgomotul venea doar de la cauciucurile prost umflate. După câțiva kilometri o luară pe un drum lăturalnic, întoarseră și continuară din nou în direcția Roma. Probabil se asigurau că nu sunt urmăriți, se gândi Giovanni. Drumul era mărginit de copaci.

Aleea părea să fie mai lungă de un kilometru. Giovanni își închipui că odinioară

drumul trebuia să fi dus la un fel de conac acum lăsat în paragină. Nimeni nu scotea un cuvânt. Trecură pe lângă o fostă fermă în curtea căreia se găseau câteva tractoare dezafectate și ceva ce părea să fi fost o căruță din vremuri de mult apuse. Giovanni se gândi apoi la Silvana, la atașatul egiptean și la decanul Rossi. Apoi la Luciana și la Enrico. Se gândi la cum, în doar câteva ore, viața sa, așa cum o știuse până atunci, fusese pur și simplu nimicită. Cu toate acestea, nimic altceva nu mai conta decât Silvana. Crima, căsnicia, manuscrisul, toate acestea trebuia să aștepte până când

Silvana avea să fie salvată. Trecură printr-un mic sat cu străzi înguste. În fața unui zid, câțiva băieți jucau fotbal. Privirea tuturor era ațintită asupra mingii, ca și cum nimic altceva n-ar mai fi existat în jur. Pe când traversau piața centrală, unde nu era nici țipenie de om, prin ușile larg deschise, Giovanni apucă să zărească interiorul bisericii. Ochii i se opriră

asupra crucii Mântuitorului Isus Hristos. Pe furiș, își împreună mâinile.

„Doamne Dumnezeule, iartă-mă! Iartă-mă pentru că m-am îndoit de Tine. Iartă-mă pentru că am crezut că m-ai părăsit. Oare ai putea să mă ierți? Nu permite să

i se întâmple ceva Silvanei. Nu-i decât un copil. Avem nevoie de ajutorul Tău mai mult decât oricând. Ajută-ne! Ajut-o pe Silvana! Ascultă ruga mea, Doamne! În numele Domnului nostru Isus Hristos, amin.“

Continuau să meargă înspre nord-est. Giovanni nu mai fusese niciodată prin acele locuri. Cerul devenea din ce în ce mai întunecat.

— Mănăstirea spre care ne îndreptăm, începu Marele Maestru atât de brusc încât Giovanni tresări, a fost construită în Evul Mediu, în anul 1423. A fost părăsită de congregație în timpul războiului, în 1942. De fapt, cuvântul părăsită nu e tocmai cel mai potrivit. Toți călugării au fost uciși de fasciști. Nu mă îndoiesc că vă este cunoscut conflictul de interese dintre Biserica Catolică și mișcările fasciste.

Ordinul religios Santa Vergine Maria susținea o ideologie religioasă considerată

drept amenințătoare de regimul lui Mussolini. Mai apoi nimeni n-a îndrăznit să

revendice proprietatea, Biserica, din motive de pietate religioasă, autoritățile locale, din considerație față de stat și alegători, iar statul în sine, de teama răscolirii vechilor conflicte cu ordinele înrudite cu Santa Vergine Maria.

— Și ce legătură au toate astea cu Silvana?

— Santa Vergine Maria era una dintre parohiile înrudite cu ordinul din care facem parte.

Lui Giovanni nici nu-i trecuse prin cap că drăculsângele ar fi avut legături cu ordine sau biserici italiene. Crezuse întotdeauna că drăculsângele era o mișcare religioasă marginalizată. Faptul că un ordin atât de cunoscut precum Santa Vergine Maria avea legături cu drăculsângele îl înspăimânta. Oare câte alte parohii și secte se inspiraseră, în taină, de la asemenea grupuri fundamentaliste precum drăculsângele? Și pentru ce? Oare cine îi sprijinea în prezent? Unii oameni, se gândi el, pur și simplu o iau razna.

Mergeau mai departe sub aceeași amenințare a furtunii care se apropia.

VIII: Scheletul

Al-Hilla

1 septembrie 2009

Scheletul era așezat pe ceva ce aducea cu un altar din granit roșiatic. Patru coloane pe care erau sculptate frunze de viță-de-vie împletite împodobeau colțurile soclului, oferind rotunjime marginilor ascuțite. Fundamentul proeminent era decorat cu basoreliefuri și inscripții sculptate în piatră.

Craniul se rostogolise într-o parte, dând astfel impresia că ochii cadavrului erau ațintiți asupra noastră. Globii oculari se atrofiaseră ajungând de dimensiunea unor pietricele. Materialul subțire ce servise drept acoperământ se deteriorase de mult și acum zăcea putrezit printre resturi și oase. Fire de păr netede ca mătasea încununau craniul. Părți mari din schelet erau încă acoperite de piele și masă

musculară. Majoritatea organelor interne fuseseră conservate. Dinții erau minusculi, plați, amintind mai degrabă de dentiția de lapte. Brațele trebuie să-i fi fost încrucișate deasupra pieptului în momentul morții, întrucât mâna dreaptă

atârna deasupra coastelor. Pe degetul mijociu mai purta încă un inel incrustat cu pietre prețioase. Unghiile negre și groase aduceau mai degrabă

cu ghearele unui animal sălbatic. Întregul braț stâng se prăbușise cu totul peste osatura pieptului.

În jurul gâtului atârna un lanț cu un pandantiv în formă de triquetră.

Nimic însă din toate acestea nu avuseseră niciun efect asupra mea, la momentul respectiv.

Ceea ce era cu adevărat incredibil, halucinant chiar, pentru toți cei adunați acolo, era mărimea. Mortul trebuie să fi măsurat peste patru metri în înălțime în timpul vieții. Să fi fost oare vreun uriaș, vreun titan?

Întregul corp – de la picioare, coapse, brațe la coloana vertebrală – era extrem de alungit și nelegat. Craniul era mare și rotund – fața bietei ființe trebuie să fi fost

aproape diformă.

— Cerule! șoptii ca pentru mine, cu vocea și respirația tremurânde.

CC se îndreptă direct spre rămășițele creaturii și le privi încremenit. În spatele nostru, toți ceilalți formară tăcuți un semicerc.

— Ce este chestia asta? întrebai. Cum poate fi atât de uriașă?

CC examină craniul înainte să se întoarcă înspre mine.

— Chestia asta, spuse el, nu este nimic altceva decât un nefilim.

Pentru prima dată auzeam un tremur în vocea lui CC.

— Un nefilim? izbucnii. Vrei să spui unul dintre acei uriași biblici?

CC se întoarse către întreg grupul ce se aliniase în spatele său.

— Dragi prieteni și prețuiți colaboratori, începu el cu solemnitate, tușind de câteva ori, ceea ce ne este dat să vedem astăzi este o ființă ce provine din semințiа uriașilor legendari, despre care se povestea în Vechiul Testament că ar fi trăit printre oameni înainte de marele potop.

Roma, mai 1970

Îmi e din ce în ce mai greu să respir. Îmi tremură întreg corpul.

Vei muri, Silvana.

Nici măcar nu mai contează acum.

Pur și simplu nu mai rezist.

IX: Nefilimii

Al-Hilla

1 septembrie 2009

Soarele serii inunda ziguratul prin deschiderea pătrată a portalului asemeni unui uriaș val de lumină. Căldura deșertului se infiltra prin pereți. Zgomotele exteriorului – generatorare, buldozere, camioane – se pierdeau în depărtare, contopindu-se într-un huruit difuz.

Simții mâna lui CC care mă atinse ușor pe umăr:

— Mergem, Bjørn?

Setea, căldura, teama și gândul la binefacerile aerului condiționat din biroul de campanie făceau intervenția lui CC mai mult decât potrivită.

— Da, răspunsei.

Ne îndreptarăm împreună înspre imensul gol de lumină amestecată.

În vreme ce arheologii și ceilalți specialiști trecură numaidecât la conservarea și analizarea rămășițelor uriașului, eu îl însoții pe CC în biroul de campanie.

Ventilația reușise să coboare temperatura interioară la douăzeci și două de grade.

Mă cufundaiîntr-unul dintre scaunele din jurul mesei de conferință. Eram ud leoarcă. Îmi împreunai mâinile ca să nu se vadă cât de tare tremură.

— Niște apă, Bjørn?

— Da, mulțumesc.

Îmi turnă apă, așeză paharul în fața mea pe masă și apoi se întoarse cu o Biblie veche pe care o luase din biblioteca de deasupra mesei. Am băut jumătate din apă dintr-o singură înghițitură.

— Ca să clarificăm puțin lucrurile, spuse CC, cel mai înalt om din lume a fost Robert Pershing Wadlow, care la moartea sa măsura doi metri și șaptezeci și doi de centimetri.

— Bine, dar creatura asta trebuie să fi avut patru, chiar cinci metri înălțime.

— Adevărat, în schimb creatura în sine nu e tocmai un om.

— Ci un nefilim?

— Nici mai mult, nici mai puțin decât un uriaș. Cuvântul biblic nefilim vine din ebraică sau din arameică. Semificația cuvântului este încă pusă sub semnul întrebării, lingviștii rămânând indecișI în fața celor două posibile sensuri, acela de uriaș și acela de cel care aduce prăbușire.

Își umezi degetul și răsfoi printre paginile Genezei până când găsi ceea ce căuta: *Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ și li s-au născut fiice, Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit. [...] În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași[34], mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime.[35]*

— În majoritatea culturilor există mituri ce vorbesc despre existența uriașilor. Și voi, norvegienii, aveți giganții și trolii voștri. Grecii aveau și ei titani și giganți.

Hindușii îi numeau Daitya. În Vechiul Testament se povestește despre împăratul amoriților, Og, ultimul din seminția refaimilor, o seminție de uriași. Tradiția spue că Og ar fi supraviețuit marelui potop rămânând agățat de arca lui Noe. A ajuns la vârsta de trei mii de ani. Despre Og găsim informații și în Deuteronom: *Căci numai Og, regele Vasanului, mai rămăsese din Refaimi. Iată patul lui, pat de fier, și astăzi este în Rabat-Amon: lung de nouă coți și lat de patru coți, coți bărbătești.*[3]

— Sicriul lui era lung de patru metri și jumătate – destul de mare, cu toate că

vorbim de un sarcofag împărătesc.

Răsfoi mai departe în Vechiul Testament:

Pământul pe care l-am străbătut noi, ca să-l vedem, este un pământ care mănâncă pe cei ce locuiesc în el și tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari.[37]

— Cine erau de fapt acești nefilimi? întrebai.

— Bună întrebare. Oricum trăiau mult mai mult decât oamenii obișnuiți. Dacă ar fi să ne luăm după mitologie, nu ajungeau să fie numai extrem de înalți, ci și extrem de bătrâni. Într-o oarecare măsură erau destul de asemănători primilor oameni: Adam trăise până la vârsta de 930 de ani, Noe, până la 950 de ani, Matusalem, până la 969 de ani, Iared, până la 962 de ani, iar Set, până la 912 ani.

Referiri la nefilimi se mai găsesc și în Cartea lui Enoh, un text profetic exclus din Vechiul Testament:

Și rămăseseră grele și născuseră uriași. [...] Și când nu mai fu cu putință să fie născuți de oameni, uriașul se întoarse împotriva lor și îi mâncă. Și începură să

păcătuiască cu păsări și animale, cu târâtoare și pești și începură să-și mănânce trupurile și să-și bea sângele.[38]

— A șasea carte a lui Enoh poartă numele de Cartea uriașilor, fiind opera esențială pe baza căreia profetul Manis a pus bazele religiei maniheiste, de unde

și drăculsângele își extrage mare parte din ideologie. Tot din scrierea lui Enoh aflăm despre lupta dintre uriașul Ogias și un balaur. De asemenea, în Talmud, Ogias apare menționat împreună cu Ghilgameș. Observi cum totul începe să se lege? În versiunea babiloniană a Talmudului, dăm peste același uriaș, doar că

aici poartă numele de Ohia, tatăl lui Sihon și al lui Og, pe care îl regăsim în Geneză. Ohia era fiul lui Samyaza, unul dintre îngerii căzuți care a avut copii cu femei de pe pământ. Cu adevărat interesant este faptul că, în tradiția creștină, Samyaza este asociat cu Satana.

— Și totuși cine anume erau uriașii, repetai, de unde veneau?

— Răspunsul depinde oarecum de cine te aștepți să-ți răspundă. În Targum, o versiune a Vechiului Testament în limba aramaică, nefilimii nu ar fi altceva decât urmași ai îngerilor căzuți care au avut urmași printre pământeni. Alte surse susțin că nefilimii s-ar fi tras din niște zeități evreiești venerate înainte ca acestea să fie nimicite de Yehova, zeitatea atotcreatoare. Dacă ar fi să luăm în considerare această ipoteză, atunci ar trebui să acceptăm și faptul că astfel de detalii au fost excluse din Pentateuh tocmai pentru că nu serveau scopului cărților, și anume acela de a crea religia unui singur Dumnezeu atotputernic.

Conform unor texte descoperite în urma săpăturilor arheologice ce au scos la iveală vechiul oraș sirian Ugarit și care, printre altele, conțineau liste ale zeilor vremii, Dumnezeu ar fi avut șaptezeci de fii, fiecare fiind așezat în fruntea seminției sale.

— Deci acești uriași, nefilimii, erau urmașii lui Dumnezeu?

— Nu ai lui Dumnezeu! Ai Satanei!

— Bine, dar nu tocmai spuneai...

— Vechile mituri sunt adesea amestecate. Teoria cea mai comună este că

nefilimii provin din rândurile îngerilor căzuți care și-au continuat viața pe pământ alături de femeile de aici.

— N-aș fi zis că și îngerii se gândeau la sex.

— Pe vremea lui Noe, mulți dintre îngeri se lăsau ispitiți de împreunarea cu femeile pământene, părăsindu-L astfel pe Dumnezeu. Îngerii li se înfățișau femeilor în trup bărbătesc. Și nimeni și nimic nu li se putea pune împotrivă.

Copiii ce rezultau din aceste împreunări erau adevărate ciudățenii, cu alte

cuvinte nefilimi, uriași agresivi, răi, cu puteri supraomenești. Odată cu venirea marelui potop, nefilimii au fost exterminați. Zămislitorii acestora, îngerii căzuți, reușiseră să se salveze revenind la forma inițială, aceea de duhuri. Însă pentru aceste duhuri porțile cerului fuseseră închise, așa că s-au refugiat în împărăția lui Satana. Aceștia sunt demonii din ziua de azi.

Fu întrerupt de telefonul mobil care începu să sune. Își alesese drept sonerie faimoasele cuvinte ale lui Neil Armstrong, That's one small step for a man, one giant leap for mankind. Se discutase ani de-a rândul dacă Armstrong cu adevărat rostise a-ul dinaintea cuvântului man sau dacă pur și simplu îl omisese sau fusese pierdut în transmisiune. CC ascultă și pusese câteva întrebări.

— Fantastic! murmură în repetate rânduri.

Când închise clapeta telefonului printr-o mișcare vrednică de un iluzionist, întregul chip îi era luminat de un zâmbet aproape strengăresc.

— Au mai descoperit un manuscris într-o casetă de argint ascunsă într-o adâncitură din pereții ziguratului. Un adevărat morman de texte în scriere cuneiformă acadiană. Nefilimii încearcă să ne mai transmită încă un mesaj.

[34] Nefilimi.

[35] Facerea, capitolul 6, versetele 1-2 și 4.

[3] Deuteronomul, capitolul 3, versetul 11.

[37] Numeri, capitolul 13, versetul 33.

[38] Cartea I a lui Enoh, capitolul 7, versetele 1-6.

X: Sulul de aramă

1

În visele mele îl văd însetat, urmărit, pierzându-se în zare, ducându-și mâna la frunte pentru a se apăra de căldură. Vântul este cald și uscat. Deasupra sa, aproape nevăzut în înaltul cerului, plutește un șoim. Ciobanul Muhammed edh-Dhib aruncă o piatră în peșteră pentru a goni una dintre caprele rătăcite în întuneric.

Îl întâmpină un zgomot de vas spart...

Poate că nici nu-l chema de fapt Muhammed edh-Dhib. Sunt atâtea legende.

Abia după ce acest ciobănaș necunoscut reușise să spargă vasul din peșteră, fuseseră găsite multe alte vase de lut prin peșterile și grotele din jurul Qumran-ului, în partea de vest a țării. În acele vase de lut, pecetluite pentru veșnicie, se ascundeau aproape o mie de astfel de manuscrise antice, unele din papirus, altele din pergament.

Acele texte vechi de aproape două mii de ani erau o adevărată comoară pentru cercetători. Textele scrise de-a lungul a trei sute de ani, fie pe papirus, fie pe piei de animale, de către secta evreiască a esenienilor veneau să confirme scrierile biblice, dar și să aducă noi informații cu privire la acestea.

Multe dintre acele texte făceau parte din Vechiul Testament. Unele manuscrise conțineau chiar comentarii biblice și referințe religioase. Expuneau informații destul de prețioase pentru arheologi, teologi și alți cercetători în ceea ce privește perceperea credinței, a disciplinei și a relațiilor intersociale evidențiate prin colecțiile de legi, copii ale Decalogului, sulurile de text războinic Lupta dintre Fiii luminii și Fiii întunericului. Multe dintre manuscrise fuseseră considerate drept scrieri apocrife, fiind excluse din canonul biblic. Un astfel de text era și Cartea lui Enoh.

Colecția de texte descoperită de Muhammed edh-Dhib în 1947 este cunoscută

lumii întregi sub o cu totul altă denumire, mult mai specială.

— Sulurile de la Marea Moartă! izbucni CC.

Rezemat cu coatele de masă, CC se înclină în direcția mea de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să mă facă să înțeleg întreaga importanță a acelor scrieri antice dintr-o singură privire.

— Îți dai seama, Bjørn? O mie de vechi scrieri! Descoperirea Sulurilor de la Marea Moartă a reprezentat ceva cu totul extraordinar, atât pentru credincioși cât și pentru necredincioși, poate nu într-atât pentru istorici, arheologi, paleografi, cât pentru teologi. Teologia și arheologia și-au regăsit sensul. În plus, acea colecție de texte aducea ceva în plus față de celelalte scrieri pe papirus și piele, ceva cu totul ieșit din comun. Ai auzit vreodată de 3Q15?

— Aduce cu numele roboților din Star Wars.

— Ascuns între vechile pergamente și papirusuri din interiorul celei de-a treia peșteri din Qumran, se găsea ceva cu totul și cu totul deosebit.

CC se întoarse cu un dosar pe care îl scoase din sertarul biroului și printr-o mișcare aproape teatrală așeză o fotografie pe masa din fața mea.

— În mod destul de ciudat, foarte puțin știu de existența acestui 3Q15.

În imagine era înfățișat ceva ce semăna cu o bucată de staniol complet netezită.

— Ce vrea să fie asta? întrebai. Niște rămășițe metalice?

— 3Q15 se referă la cel de-al 15-lea manuscris găsit în cea de-a 3-a peșteră din Qumran. Descoperirea a fost de domeniul senzaționalului. Majoritatea textelor găsite la Marea Moartă fuseseră scrise fie pe papirus, fie pe pergament. 3Q15

fusese însă redactat pe un material metalic. Textul fusese învelit într-un strat subțire de cupru bătut, amestecat cu un procent de cositor.

— De ce ar alege cineva să scrie pe metal?

— Pentru că acest text trebuia să reziste în timp. Papirusul și pergamentul au o durată de viață de câteva sute, poate chiar câteva mii de ani, metalul însă are existență veșnică.

— Pentru veșnicie, așadar... Și ce anume inscripționaseră în metal?

— Pentru că metalul fusese rulat și prin urmare se corodase, a fost necesară

tăierea sa pentru ca textul să poată fi cât de cât deslușit. Spre deosebire de majoritatea sulurilor obișnuite, textul de pe sulurile din aramă nu era de natură

biblică sau religioasă, ci conținea descrieri despre modurile în care pot fi descoperite tot felul de comori: douăzeci și șase de tone de aur, șaizeci și cinci de tone de argint, manuscrise secrete. Textul descrie totul în cele mai mici detalii.

Ascultă doar – tuși și îmi cită un fragement din memorie: *Printre ruinele Horebbah-ului din Valea Achor, chiar dedesubtul treptelor, la patruzeci de pași înspre est se găsește un cufăr de argint ce cântărește șaptesprezece talanți.*

Textul este urmat de trei litere grecești, KEN, ce suscită încă interesul cercetătorilor. Continuarea sună cam așa:

În camera mortuară din cea de-a treia secțiune pietroasă se găsesc o sută de lingouri de aur. Nouă sute de talanți sunt ascunși în spatele deschizăturii de sus, în adâncul cisternei celei mai mari din curtea mănăstirii.[3]

— S-a găsit vreuna dintre aceste comori?

— Se spune că n-ar fi decât povești, că aceste suluri din cupru nu sunt nici mai mult, nici mai puțin decât fanteziile unor vânători de comori. Cercetătorii nu se pot decide încă dacă sunt într-adevăr o hartă autentică sau o înșiruire de inepții.

Întrebarea este însă de ce să se fi irosit atâta timp și resurse pe niște istorisiri fără

sens? Doar a fost nevoie de preparearea metalului, de împărțirea sa în fâșii

suficient de subțiri pe care au fost apoi cizelate în jur de 1500 de cuvinte. Nimeni nu se chinuie într-atât doar pentru întărâtarea arheologilor posterității!

— Mărturisesc că aș invidia o astfel de satisfacție.

— Există însă un detaliu contrariant mai ales pentru lingviști și paleografi, și anume problemele de ordin lingvistic și ortografic. S-au descoperit nici mai mult, nici mai puțin de treizeci de greșeli de ortografie. Nu există nicio explicație pentru asta. Scribii din acele vremuri proveneau din rândurile învățaților. S-a vehiculat ipoteza că textul a fost copiat de un autor străin care nu stăpânea suficient de bine limba. O altă ipoteză ar fi aceea că a fost nevoie ca manuscrisul să fie redactat în grabă, chiar înainte de izbucnirea războiului dintre evrei și romani din anul 66. În zilele noastre, însă, se speculează că sulurile din cupru ar arăta unde anume se găsesc comorile salvate din primul și cel de-al doilea templu al Ierusalimului. Însă în acest caz nu mai poate fi vorba despre aur, argint, pietre prețioase și texte secrete, ci de alte feluri de valori cum ar fi Chivotul Legământului și tablele celor Cele Zece Porunci. Nimeni până acum nu a reușit să dea de cap acestor suluri din aramă, nici istoricii, nici teologii, nici paleografii, asta până la înființarea The Lucifer Project.

— Și ce este de fapt?

— Printre descrierile tuturor comorilor s-a descoperit ceva cu totul neașteptat, un cifru. Un cod.

2

— Sulul de aramă 3Q15 a fost descoperit în 1952, continuă CC, dar abia în anii șaizeci au apărut primele traduceri oficiale. De fapt, specialiștii noștri –

arheologi de origine americană și israeliană, lingviști, paleografi și mulți alții –

pregătiseră deja o versiune preliminară în același an. Oricum, ideea de bază e că

au reușit să descifreze codul.

— Și cum anume sună mesajul descifrat?

— Sulul din cupru menționează șaizeci și trei de ascunzători subterane răspândite pe teritoriul Israelului de astăzi, în care ar fi fost ascunse tone de aur și argint sub forma unor adevărate comori. Cu toate acestea, însă, codul secret pare să spună o cu totul altă poveste, și anume povestea găsirii unui sul de bronz.

Se pare că esenienii s-ar fi folosit de sulul de cupru tocmai pentru a ascunde informațiile codificate ce indicau locația sulului de aramă.

— Pe care să înțeleg că l-ați găsit?

— Da.

— Și ce anume conținea?

CC schimbă ritmul.

— Conținea o altă trimitere, către o altă grotă. Esenienii ascunseseră sulul de argint în spatele unui zid fals dintr-o peșteră din Qumran. Și asta nu e tot: în sulul de argint era folosit simbolul triquetrei și era schițat și simbolul păunului Melek Taus. Înțelegi acum cum întreg haosul începe să se risipească?

3

— Ei bine, Bjørn, descoperirea celor două suluri nu a fost niciodată făcută

public. Numai un grup foarte restrâns, de mai puțin de o sută persoane, știe de existența acestora, iar acum și tu faci parte din el.

Nu mai înțelegeam nimic din toate manuscrisele și sulurile acelea metalice.

— Ce informații ați descoperit în sulul de argint? întrebai. Tot un cod? O altă

destinație?

— Sulul de argint nu este altceva decât o relatare mitologică în limba acadiană, ceea ce a făcut înțelegerea textului cu atât mai dificilă. Însă până și acest aspect își are o justificare. Autorul textului scris în sulul de argint vorbea o cu totul altă

limbă decât cea vorbită de babilonieni, ca să spun așa. Dând dovadă de o extraordinară minuțiozitate, acesta a reușit să învețe limba babilonienilor tocmai

în țara lui natală, din dorința ca textele sale să fie citite și înțelese mii de ani de atunci încolo. Sulul de argint a constituit și rațiunea înființării The Lucifer Project în anul 1952.

Zâmbetul lui CC părea să ascundă ceva. Înțelegeam în sfârșit că începeam încet, încet să ne apropiem de dezlegarea tuturor misterelor țesute în jurul Manuscrisului lui Lucifer.

— Descoperirea sulului de argint a declanșat o adevărată nebunie, continuă CC.

A dus la desființarea unor mari instituții și la atribuirea unor însărcinări despre a căror justificare nu se cunoștea nimic. Una dintre cele mai cunoscute instituții de acest fel, care a fost deființată tocmai drept urmare a

descoperirii sulului de argint, reprezintă în continuare o puternică sursă de generare a teoriilor conspiraționale în întreaga lume. Instituția fusese subordonată direct The Lucifer Project, cu toate că nici nu bănuiau acest lucru. Credeau că raporturile lor merg către ministrul Apărării, însă nici măcar acesta din urmă nu avea idee cum stau lucrurile de fapt. Din exterior, proiectul făcea parte dintr-o strategie americană de apărare aeriană la fel de nejustificată și de inexplicabilă ca orice strategie de acest fel. Cei implicați nu puteau să-și explice motivele pentru care li se dădeau asemenea sarcini fără nicio noimă. Nici n-ar fi fost necesar să înțeleagă până la urmă. Toate aceste echipe nu trebuia decât să ne asigure un flux continuu de informații.

— Dacă vorbim de anul 1952, atunci s-ar putea să știu despre ce este vorba.

— Și despre ce anume crezi că este vorba, Bjørn? întrebă CC, făcându-mi semn cu ochiul.

— Project Blue Book?

— Întocmai, răspunse CC, în vreme ce își privea unghiile impecabile.

— Vorbim oare despre cercetările întreprinse de US Air Force pentru elucidarea existenței OZN-urilor?

CC se opri din admiratul unghiilor și mă privi.

— Oficial, proiectul Blue Book se ocupa cu analizarea a 12 618 posibile localizări de OZN-uri, de la avioane la baloane meteorologice, fulgere globulare sau tot felul de fenomene meteorologice neidentificate. Comisia Blue Book urma, tot în mod oficial, să stabilească dacă acele OZN-uri reprezentau vreo amenințare pentru Statele Unite. Desigur că toate acestea nu urmăreau decât păstrarea aparențelor, când adevăratul motiv din spatele întregului proiect nu era altul decât descoperirea sulului de argint.

[3] Traducere după versiunile din limba engleză ale textului ebraic în original.

Roma, mai 1970

S-a sfârșit.

Nu mai rezist.

Nu mai pot să respir.

Nici Lo-Lo nu mai spune nimic. Mi se face teamă. Oare de ce tace Lo-Lo?

Lo-lo? îl strig.

Șșt, șoptește Lo-Lo luându-mi mâna într-a lui și strângând-o cu grijă.

Nu reușesc să i-o strâng înapoi.

Lo-Lo, o să mor?

Nu-mi răspunde, doar îmi strânge mâna.

Lo-Lo?

Draga mea, șoptește Lo-Lo, mângâindu-mă pe frunte. Trebuie să fii tare. Rezistă

de dragul lui mami și al lui tati. De dragul meu, chiar.

Mi-e somn.

Nu dormi, nu acum.

Mi-e atât de somn.

XI: Oûäh

Al-Hilla

1 septembrie 2009

— Sulul de argint, spuse CC, a fost scris chiar aici în Mesopotamia, în Babilon, acum 4500 de ani.

De afară pătrundeau zgomotele șantierului: buldozere, ciocane, elicoptere care soseau sau părăseau baza.

— Explică-mi, te rog, intervenii, cum e posibil ca un simplu text mitologic vechi de 4500 de ani să fie responsabil pentru înființarea unor proiecte de asemenea anvergură, precum Project Blue Book și The Lucifer Project?

CC își lipi palmele una de alta înainte să continue:

— Hai să începem prin a stabili că există niște asemănări cel puțin interesante între miturile sumero-babiloniene și cele ebraice. Multe dintre aceste mituri se regăsesc și în Pentateuh. Uite, de exemplu, Epopeea lui Ghilgameș, în versiunea originală a fost găsită de...

— ...De arheologul Austen Henry Layard în anul 1849, intervenii eu, doar sunt arheolog. Printre ruinele bibliotecii regelui Ashurbanipals din orașul antic Ninive

– localizat în apropierea orașului Mosul din ziua de azi, în Irak. Aici au fost de altfel descoperite nenumărate tăblițe de piatră inscripționate cu mituri din vechime și epopei. În Epopeea lui Ghilgameș se povestește atât despre un potop, cât și despre câțiva oameni care au supraviețuit din mila Domnului. Există

câteva asemănări cu potopul biblic, într-adevăr.

— Sunt mai mult decât simple asemănări. La fel ca în episodul izgonirii din Rai, eroul epopeii se întâlnește la rândul său cu un șarpe viclean, care îi fură taina vieții veșnice, astfel că Ghilgameș, regele Uruk și întreaga omenire își pierd nemurirea. Apoi se povestește despre Enkidu, prietenul lui Ghilgameș, care, asemeni lui Adam, este creat din pământ după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Plecat în căutarea vieții veșnice, Ghilgameș îl întâlnește pe Utnapisjtim, singura ființă rămasă încă nemuritoare. Fiind sfătuit de dumnezeul său, Utnapisjtim construiește o arcă în care se refugiază împreună cu familia sa și cu câte o pereche din fiecare specie de viețuitoare. Apoi același dumnezeu a chemat un potop asupra omenirii. Până și povestea chinuirii lui Iov de către diavol își are originile în poemul

mesopotamian scris în limba acadiană, Ludlul bēl nēmeqi. În istorisire, acest precursor al lui Iov este supus aceloraşi încercări.

— De asemenea, mitul babilonian al creației, Enuma elish, prezintă asemănări izbitoare cu filosofiile religiilor ulterioare, zisei. Atât în Enuma elish, cât și în Biblie creația universului este redată treptat. Mai întâi, Dumnezeu creează cerul și pământul, apoi lumina și întunericul, apele, mările și uscatul, flora, fauna și la final omul. Și în ambele mituri, Dumenzeu se odihnește la finalul creației. Nimic nou, CC. Sumerienii și babilonienii aveau nenumărați zei și tot la fel de multe mituri ale căror ecouri le mai găsim și astăzi prin diferitele ideologii religioase.

— Interesant că aduci vorba tocmai de Enuma elish.

CC scoase o foaie din dosarul său și o așternu pe masă, în fața mea: *Când te vei coborî din înaltul cerului şi-ţi vei găsi un loc pe pământ, acel loc se va numi Babilon, „Marele lăcaş al zeilor“.*[4]

— Există numeroase asemănări între imaginea Pământului așa cum apare ea în Vechiul Testament și cum este redată în mitul babilonian Enuma elish. Ca să fim preciși, Enuma elish nu era de fapt un mit al creației, ci mai degrabă o încercare literară de transformare a zeului Marduk în zeul suprem al panteonului mesopotamian.

— Într-adevăr, o asemănare clară cu Pentateuh, scris cu două, chiar trei sute de ani mai târziu. Însă în vreme ce Enuma elish îl consideră pe Marduk drept cel mai puternic dintre zei, Vechiul Testament merge și mai departe și îl proclamă pe Dumnezeu drept singurul Dumnezeu adevărat. Așadar nu cel mai important – ci unicul și singurul Dumnezeu atotputernic!

— Versiunea descoperită de Layard datează din anul 700 î.Hr., iar celelalte versiuni sunt cu 500 sau 700 de ani mai vechi. Cele două mitologii, cea ebraică

și cea babiloniană, au apărut practic în același timp. Să fie aceste coincidențe pur întâmplătoare? Zeul Adapa, cunoscut ulterior drept Oannes, le insuflă

înțelepciune oamenilor ajutându-i să creeze civilizații. Marduk, în schimb, era căpetenia celor cincizeci de zei ai panteonului sumerian, ale căror funcții, cum ar fi acelea de patroni ai orașelor, amintesc de însărcinările sfinților creștini.

Devenisem deja nerăbdător să înțeleg unde voia să ajungă CC cu toate poveștile sale.

— Vrei să spui că simplul fapt că există anumite asemănări mitologice între diferitele religii ale lumii ar justifica tot interesul stârnit în jurul Manuscrisului lui Lucifer și al sulului de argint?

— Răspunsul este mult mai simplu de atât.

CC mă privi dând întrebător din cap, ca și cum eu, neștiutorul, păgânul, ar fi trebuit deja să fi găsit o explicație.

— Iar răspunsul este strâns legat de autorul sulului de argint.

— Și cine anume este autorul sulului de argint?

— Un străin venit în Mesopotamia acum 4500 de ani, însoțit de câțiva compatrioți. În total, 200 la număr. Erau cu totul diferiți și au fost luați drept zei.

— Nefilimi nomazi? încercai să glumesc.

— Pentru că erau atât de mari, au dat naștere miturilor contemporane cu privire la înfățișarea nefilimilor.

— Scheletul pe care l-am descoperit acolo este al autorului sulului de argint, nu-i așa?

— Adevărat.

— Și cine era el de fapt?

— Numele său era Oûäh și venea din cosmos.

[4] Enuma elish, Tăblița 5, scriere cuneiformă, 127-129.

Roma, mai 1970

Acolo sus, la capătul tunelului întunecos, se vede o lumină atât de puternică, încât nici nu mă pot uita la ea.

Lo-Lo, şoptesc eu sau poate doar îmi închipui că şoptesc, ce fel de lumină e asta?

Care lumină? întreabă Lo-Lo.

Lumina aia puternică.

Draga mea, e întuneric beznă în sicriul în care eşti închisă, şi ai şi ochii închişi.

Tu nu vezi lumina?

Nu.

Nici îngerii de acolo?

XII: Păgânul

Al-Hilla

1 septembrie 2009

Atunci când nebunia începe să-ți încolțească în minte, există multe locuri de refugiu. Unii se refugiază în râs, alții se refugiază în brațele împăciuitoare ale respingerii și negării, în vreme ce alții își vor îndesa pur și simplu degetele în urechi urlând cât îi ține gura LALALALALALA-LALALALA, pentru a acoperi toate vocile pe care refuză să le asculte. Așa sunt oamenii. Sau cel puțin unii, cei ca mine. Astfel reușim să evităm și să ne debarasăm de tot ceea ce nu considerăm a ne fi necesar. Îl privii cu mare atenție pe CC pentru a-mi putea da seama dacă nu cumva sunt luat peste picior. Însă pe fața lui nu se putea citi nimic, gura nu schița niciun zâmbet, iar ochii nu trădau nici cel mai mic indiciu că ar fi fost vorba de vreo farsă. Expresia lui

CC era cu totul vidă, ca și cum ar fi așteptat ca vorbele lui să ajungă la mine și să-și reverse sensul în interiorul conștiinței mele.

Numele său era Oûäh și venea din cosmos.

Fiind o ființă prin definiție rațională, simțeam cum aceste cuvinte încep să-mi trezească furia, chiar teama, fără să înțeleg însă de ce. Să fi fost oare din cauza faptului că o parte din mine, o foarte mică parte din mine asupra căreia nu reușeam să-mi exercit pe deplin controlul, era gata să accepte veridicitatea spuselor lui CC?

Numele său era Oûäh și venea din cosmos.

Când eram mic și hoarda însetată de răutate a colegilor de clasă mă persecuta în timpul pauzelor numindu-mă „față palidă“ și „ochi de sânge“ sau încerca să mă

sfâșie cu privirile sau cu vârfurile ascuțite ale creioanelor, obișnuiam să caut mângâiere în compania doamnei Ulrichsen, vesela și buna femeie de serviciu a

școlii, care era responsabilă și cu supravegherea noastră în minutele libere. În momentele în care mă aflam sub protecția acestei doamne Ulrichsen, mă

simțeam ferit de ceata de Pygocentrus piraya care mă urmărea constant sperând să mă sfâșie în orice clipă. Câțiva ani mai târziu, pe când serveam prânzul singur, închis în birou, răsfoind un ziar, am dat peste un articol despre doamna Ulrichsen. Îmi amintesc și acum cum am rămas cu jumătate de sandviș

atârnându-mi în mână și cu gura pe jumătate deschisă. Timp de cincisprezece ani, doamna Ulrichsen fusese persecutată de colegii profesori, iar atunci se decisese în sfârșit să dea școala în judecată.

Metodele colegilor ei fuseseră cu siguranță mult mai subtile decât ale colegilor mei, dar rezultatul era până la urmă același. Asemeni mie, doamna Ulrichsen era un intrus, cineva care nu aparținea nimănui. La rândul ei fusese înconjurată de tăcere, priviri respingătoare și cuvinte nemiloase. La

rândul ei, doamna Ulrichsen își căutase refugiul în liniștea curții școlii. Pornind zi de zi în periplul singurătății sale de la țâșnitoare până la refugiul de ploaie, ajungea să salveze netrebnici ca mine de furia nemiloasă a urmăritorilor. Niciodată nu-mi trecuse prin minte că ea, la rândul ei, ar fi fost victima aceluiași tip de tratament. Mereu îmi vine în minte doamna Ulrichsen când lucrurile nu par tocmai ceea ce ar trebui să fie, când intuiesc că ceva nu se leagă, ceva ce se poate citi printre rânduri.

Numele său era Oûäh și venea din cosmos.

Încă din primul moment în care am aruncat o primă privire plină de nesaț asupra Manuscrisului lui Lucifer, dar și pe întreg parcursul copleșitoarei goane după

dezlegarea misterului în care era învăluit, am simțit că mă aflu în prezența a ceva cu totul diferit, ceva ce nu îmi mai fusese dat să întâlnesc până atunci.

Și acel ceva era Oûäh...

Cu toate acestea, explicațiile lui CC erau de-a dreptul copleșitoare, menite să-ți ia pur și simplu respirația, ca și cum ți s-ar fi spus că suferi de o boală incurabilă.

Mă loveam de același refuz de a crede și de aceeași dorință nebună de a da timpul înapoi.

Oûäh din cosmos ...

Până și doamna Ulrichsen își găsise refugiul în curtea școlii.

Eu, în schimb, nu mai aveam încotro s-o apuc.

Roma, mai 1970

Merseseră câteva sute de metri de-a lungul unui zid lung, pe jumătate prăbușit, care lăsa să se vadă urmele a ceva ce părea să fi fost o viță-de-vie care cândva trebuie să fi aparținut vreunei ferme sau mănăstiri, dar care atunci trebuie să fi fost îngrijită de cineva din împrejurimi. Din loc în loc zidul se prăbușise și aducea mai degrabă cu niște ruine de război. Marginea

zidului era împânzită de buruieni și iederă și înțesată cu tot felul de resturi abandonate de-a lungul anilor: butoaie ruginite, cauciucuri, containere mari din plastic, paleți de lemn, baterii auto, canistre de combustibil, aparate de radio, damigene și chiar o cadă spartă.

Mașina ridica în urma sa un nor de praf ce se așternea peste vegetația crescută

de-a lungul drumului pietruit. Un tractor cu remorcă staționa undeva, departe pe câmp. Pe deasupra lor trecu un stol de grauri. În curând, se gândi Giovanni, în curând avea să plouă. Fu aruncat puțin în față când șoferul frână brusc pentru a evita o groapă din drum. Dincolo de zid, printre copaci, începea să se zărească

clopotnița unei biserici.

— Aceasta, spuse Marele Maestru, este biserica Santa Vergine Maria.

Giovanni își aminti de o livadă de măslini în care lucrase pe vremea când era flăcău. Toate mirosurile îi erau încă proaspete în minte; izul aparte al măslinelor coapte amestecate cu pământ uscat, frunze și insecte. Dezvoltase chiar un oarecare respect pentru vechii copaci, pentru scoarța acestora, ce purta mărturiile secolelor. În mod bizar, copacii ajunseseră să-i amintească de bunici, de chipurile lor pe care se puteau citi urmele adânci ca văile unei hărți scrise de-a lungul celor șaptezeci de ani de viață. La umbra acelor măslini, Giovanni reflectase pentru prima dată la trecerea nemiloasă a timpului. Timpul, descoperise el atunci, nu descrie curgerea rectilinie a vieții. Ceasornicele nu măsoară timpul de fapt, se gândise Giovanni, ci îl împart în părți cât mai mici pe care apoi le așază

într-o perfectă ordine.

Pătrunseră în curtea bisericii. Poarta de fier forjat căzuse pradă degradării cu mulți ani în urmă. În mijloc se mai găsea încă o fântână secată. Heruvimul rubicond care ar fi trebuit să umple bazinul cu apă era acoperit de câteva straturi de excremente de păsări, mușchi și uitare. Pentru o clipă, Giovanni încercă să-și imagineze curtea așa cum ar fi arătat odinioară, își

închipui călugării grăbindu-se la slujbe, porumbeii gângurind, licăririle apei în fântână.

Mercedesul se opri în fața scărilor de la intrare.

— Iată-ne ajunși, spuse Marele Maestru.

O clipă nimeni nu făcu nimic, ca și cum nici n-ar fi îndrăznit să părăsească

mașina.

— Mergem?

Ieșiră din mașină și intrară în ruinele ce adăpostiseră odată clădirea mănăstirii.

XIII: Misterul

Al-Hilla

1 septembrie 2009

— Oûäh?

Încercasem să-i pronunț numele la fel cum auzisem. CC mă privi cu aceeași blândețe de tată care își reprimește fiul risipitor, plin de dăruire. Era vorba tocmai de acceptarea sensurilor absurde ce stăteau la fundamentul vieții. Până la urmă, nimeni nu-și asumă necunoscutul, incomensurabilul existenței.

— Oûäh din cosmos?

Vocea îmi oglindea perfect starea de spirit.

CC se îndreptă spre zona bucătăriei și îmi mai aduse un pahar cu apă, pe care mi-l oferi fără a rosti vreun cuvânt. L-am golit dintr-odată.

— Îți închipui probabil că reacția ta nu-mi este cunoscută? spuse el. Ei bine, află

că nu e așa.

Am pus deoparte paharul.

— Când mi-a fost dat să aud aceste teorii pentru prima dată, am părăsit pur și simplu sala de ședință. Eram ferm convins că mi se joacă farsa vieții.

Încă nu eram sigur cum să reacționez.

— Întreaga noastră accepțiune asupra lumii se bazează pe convingerea că noi, pământenii, am fi singuri în univers, că suntem unicele rezultate ale creației dumnezeiești. Aici CC făcu o scurtă pauză. Ceea ce până la urmă nu este altceva decât o închipuire destul de arogantă, ca să zic așa. Numai în Calea Lactee se găsesc sute de milioane de stele, iar Calea Lactee la rândul său nu este decât una dintre miile de milioane de alte galaxii. Iar noi, în autosuficiența noastră

nebunească, ne închipuim că suntem singurii locuitori ai acestui infinit univers?

Din nou n-am scos niciun cuvânt, mulțumindu-mă să încuviințez din cap.

Încercam să înmulțesc sutele de mii de milioane de stele cu miile de milioane de galaxii, dar operația devenise mult prea complicată.

— Faptul că ceva este de neconceput, continuă CC, nu indică altceva decât faptul că creierul uman are limitele sale de înțelegere. Cu câtă ușurință și-ar fi putut închipui un soldat roman sau un biet țăran din secolul al XVIII-lea primii pași ai unui astronaut pe Lună? Mai mult, în trasmisiune directă pe întreg mapamondul? Ar fi putut oare vreun învățat din timpurile lui Isus să-și închipuie computerul sau bomba atomică? Probabil că te gândești că trăiau în cu totul alte vremuri, la fel cum și noi trăim în cu totul alte vremuri. Asemeni oamenilor din Epoca de Piatră, și tu și eu suntem prizonierii limitărilor epocii din care provenim.

Băui și restul apei în vreme ce CC continuă:

— Nouă, oamenilor, ne este foarte ușor să cădem victime unor asemenea erori de gândire, tocmai pentru că nu luăm în considerare altceva decât experiențele și nivelul de cunoaștere al prezentului. Ne considerăm a fi punctul terminus al evoluției și nici măcar nu ne putem închipui existența unei tehnologii care să nu își aibă punctul de pornire în propriile noastre cunoștințe. Noi doi, Bjørn, suntem asemeni primitivilor cărora li se cere să înțeleagă misterele fizicii cuantice.

— Să înțeleg atunci că există locuitori de pe alte planete care au ajuns deja pe Pământ?

— Întocmai! Dificultatea este dată însă de distanțele enorme. Cosmosul este infinit de mare. Steaua Proxima Centauri se află la mai mult de patru ani lumină, Tau Ceti la doisprezece ani lumină. Și acestea sunt cele mai apropiate destinații.

— Și atunci cum au ajuns aici?

— Încă nu am reușit să le stabilim traseul, așa că nu putem face altceva decât să

presupunem. Problema noastră este că suntem atât de înapoiați. În comparație cu Oûäh, până și cei mai avansați astronomi și fizicieni nu sunt altceva decât bieți copii care încearcă să înțeleagă cum să folosească o armă laser. Termeni ca „propulsia nucleară“, „rachete de fuziune“, „raze laser“ sunt deja de domeniul istoriei. Nu sunt metode suficient de rapide. Vorbim aici despre termeni ca

„tahionii“ – care până la urmă nici nu există – „câmpuri tahionice“ și

„condensare tahionică“, cu alte cuvinte câmpuri de forțe incredibile, teoria corzilor bosonice, teoria câmpului cuantic, teoria câmpurilor gauge.

— Ah!

— Nici voi încerca să intru prea mult în detalii, Bjørn. Este vorba despre niște noțiuni necunoscute până și pentru fizicieni. Rațiunea pură nu pare să se potrivească foarte bine cu fizica cuantică. Pentru a străbate drumul dintre

stele avem nevoie de un cu totul alt model cosmologic. Trebuie să ne eliberăm de limitările ce țin de timp, spațiu, viteza luminii și legile naturale așa cum le-am cunoscut până acum.

— Nu știu cum ar putea fi posibil așa ceva.

— Trebuie să învățăm să gândim altfel și să găsim punctele de legătură dintre diferitele dimensiuni, găurile de vierme ce leagă timpul și spațiul, tunelele între multiversuri. Fizicienii susțin că ar exista universuri paralele cu cel locuit de noi.

Acestea s-ar fi format odată cu the Big Bang acum paisprezece miliarde de ani și toate s-ar fi dezvoltat în mod independent unul de altul. În toate aceste universuri, Bjørn, există câte o replică a fiecăruia dintre noi.

De la: Primus Pilus

Trimis la: 01.09.2009 20.55

Către: Legatus Legionis

CC: Marele Maestru

Subiect: Raport: al-Hilla/Babilon-II Criptare: S/MIME PKCS7

Dominus!

Plin de recunoștință aduc mulțumiri distincției ce mi se aduce și sanctificării în numele marelui nostru stăpân Lucifer. Ani de-a rândul mi-am închinat viața frăției noastre. Sanctus bellum a reprezentat dintotdeauna cea mai de preț

însărcinare a ordinului nostru. Dominus, fiți convins că mă aflu la dispoziția ordinelor voastre!

Primus Pilus: Fratele Rat

XIV: Străinii

Al-Hilla

1 septembrie 2009

1

CC își luă o bere din frigider. Mă întrebă din priviri dacă vreau încă un Budweiser. Refuzai. Eram deja puțin amețit.

— Dacă Pământul a fost vizitat de extratereștri, începui eu, atunci ar trebui să

existe dovezi.

— Te referi desigur la Oûäh?

— Trebuie să fi lăsat vreun indiciu, vreo urmă?

CC desfăcu doza de bere al cărei conținut năvăli în lături. Râzând, acesta continuă:

— Au mai existat multe alte teorii, la fel de incredibile, despre astronauți preistorici aflați în misiune pe Pământ. Immanuel Velikovsky a făcut anumite legături între diferite istorisiri și mituri biblice și formarea planetelor, mai precis a Pământului și a planetelor Venus și Marte, în timpuri preistorice. Zecharia Sitchin susținea că ar exista o planetă necunoscută în sistemul nostru solar, pe numele său Nibiru, care ar fi locuită de niște forme de civilizație foarte avansate, care fac vizite pe Pământ de fiecare dată când cele două planete se apropie suficient de mult. David Icke are o teorie care afirmă că Pământul ar fi condus de Frăția Babiloniană – o rasă de reptile cu chip uman, în fruntea cărora se află

regina Elisabeta a II-a, George W. Bush și Kris Kristofferson.

— S-ar putea ca și eu să fiu unul dintre ei. Mă simt în orice caz ca o reptilă în fiecare dimineață, la trezire.

— Cel mai cunoscut astroarheolog este elvețianul Erich von Däniken. În toate cărțile sale, acesta susține că, în Antichitate, Pământul ar fi fost vizitat de ființe extraterestre și că ar exista nenumărate dovezi arheologice în acest sens.

Problema ar fi că acești extratereștri nu s-au mai întors de patru, cinci mii de ani, iar pentru a le da de urmă trebuie să învățăm să citim printre rândurile tuturor miturilor și religiilor. Mărturiile aparițiilor acestor zei ai cerurilor sunt încă vii în manifestarea tradițiilor religioase.

— Cum ar fi alegoriile?

— Da, mituri, alegorii, viziuni, vedenii. Până și în Biblie se povestește despre o navetă spațială care ar fi aterizat chiar sub ochii unui profet convins că se află în toiul unei viziuni divine.

Din grămada de foi, CC scoase o pagină scrisă de sus până jos, pe care o așează

pe masă.

— În Vechiul Testament avem o astfel de apariție la Ezechiel. Ce-ar fi să facem un mic experiment? Citește textul prin prisma omului modern. O să vezi că

Ezechiel îi descrie pe vizitatori drept coborând dintr-un obiect cu totul străin, învăluit de flăcări și un zgomot huruitor ce ar putea fi tocmai motoarele unei navete spațiale. Referirile la metal, sticlă, electronică, unități de alimentare sunt mai mult decât evidente.

Eu priveam şi iată venea dinspre miazănoapte un vânt vijelios, un nor mare şi un val de foc, care răspândea în toate părţile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie. Şi în mijloc am văzut ceva ca patru fiare, a căror înfăţişare semăna cu chipul omenesc.

Înfăţişarea acestor fiare se asemăna cu înfăţişarea cărbunilor aprinşi, cu înfăţişarea unor făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc ţâşneau raze şi fulgere. Fiarele alergau înainte şi înapoi iute ca fulgerul. Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată la fiecare din cele patru feţe ale lor. Aceste roţi, după înfăţişarea lor, parcă erau de crisolit, iar după

făptură toate aveau aceeași înfățișare. Și după alcătuirea și după făptura lor ele

parcă erau vârâte una în alta.

Când mergeau fiarele, mergeau și roțile de lângă ele, și când se ridicau fiarele de la pământ, se ridicau și roțile.

Deasupra capetelor fiarelor se vedea un fel de boltă, întinsă sus, deasupra capetelor lor, care semăna cu cristalul cel mai curat. Iar sub bolta aceasta erau întinse aripile fiarelor una spre alta, și fiecare fiară mai avea câte două aripi, care le acopereau trupurile. Când mergeau fiarele, auzeam fâlfâitul aripilor lor, ca un vuiet de ape mari, ca glasul Celui Atotputernic zgomot strașnic, ca zgomotul dintr-un lagăr ostășesc; iar când ele se opreau, își lăsau aripile în jos.

După ce fiarele se opreau și își lăsau aripile în jos, zgomotul se auzea încă sub bolta ce se întindea deasupra capetelor lor. Pe bolta de deasupra capetelor fiarelor era ceva care semăna cu un tron și la înfățișare era ca piatra de safir; iar sus pe acest tron era ca un chip de om. Și am mai văzut ceva, ca un metal înroșit în foc, ca niște foc, sub care se afla acel chip de om și care lumina împrejur; de la coapsele acelui chip de om în sus și de la coapsele chipului aceluia în jos se vedea un fel de foc, un fel de lumină strălucitoare care-l împresura de jur-împrejur.[41]

— Cu ce avem de-a face aici, de fapt, se întrebă CC, cu o viziune, cu exaltare vizionară de tip religios? O revelație divină? Sau cu sosirea unei navete spațiale lansate dintr-o navă mai mare aflată în trecere pe lângă Pământ? Ezechiel nu a fost singurul martor al sosirii vizitatorilor spațiali. În Epopeea lui Ghilgameș, Enkidu este purtat pe deasupra Pământului pe aripi de vultur. Și Enoh descrie sosirea navetei în versuri. În cartea sa, întâlnirea cu astronauții extratereștri este prezentată ca o întâlnire cu niște ființe îngerești, ca să nu mai menționăm faptul că aici întâlnim și prima descriere a Pământului de sus.

2

— Adepții teoriei paleocontactului – a teoriei astronautului antic – se folosesc de tot felul de argumente pentru a-și susține teoriile, de la picturi rupestre care înfățișează figuri asemănătoare astronauților, până la modelul perfect de construire a piramidelor, spuse CC. În orice caz, acestea nu sunt decât niște indicii, iar în unele cazuri este vorba chiar despre interpretări forțate, care duc până la evaluări cu totul greșite.

— Ce fel de indicii?

— Sunt sigur că ai auzit vorbindu-se de Stonehenge, Piramida din Giza, liniile Nazca din Peru, calendarul aztec, matematica maiașă, astronomia chinezească, bateria de la Bagdad; chiar și mecanismul de la Antikythera, o invenție a mecanicii de acum două mii de anii, care este considerat chiar primul computer analog. Și lista poate continua. Însă totul este lăsat la libera interpretare din moment ce nimeni nu a reușit să găsească o legătură concretă înte toate aceste indicii, cel puțin până acum. Noi însă nu lucrăm cu interpretări. Noi avem dovezi, obiecte care în mod cert nu sunt de origine terestră și cărora acum li se adaugă acest schelet.

Trăsei aer adânc în piept și oftai.

— Îți înțeleg scepticismul, Bjørn, dar eu sunt sigur că Oûäh nu poate fi de pe Pământ. Și nu sunt niciun fanatic, nici măcar nu mă interesează domeniul science-fiction. N-am urmărit niciodată Star Trek, Babylon 5, Dosarele X și niciunul dintre serialele astea din ziua de azi. Îți povestesc toate acestea tocmai pentru că știu sigur ce spun, pentru că dispun de toate dovezile istorice, sau mai bine zis preistorice.

3

CC sorbi de câteva ori din bere înainte să se așeze din nou la masă.

— Dar să ne întoarcem la descoperirea Sulurilor de la Marea Moartă din 1947 si

a sulului de argint din 1952. Sulul de argint relata în cele mai mici detalii povestirea unui astronaut venit din altă lume. Autorul textului se semnase Oûäh.

Oûäh vorbește despre locul de unde veniseră și pe cine întâlniseră aici pe Pământ. Limbajul său – încărcat de simbolismul și lexicul specific preoților de la care învățase limba – dă naștere multor zone de ambiguitate. Cei care, de-a lungul timpului, au reușit să citească și să tălmăcească sulul de argint n-au interpretat textul ca aparținând unui astronaut extraterestru, ci ca aparținând unuia dintre îngerii căzuți. Oûäh a devenit astfel Satana. Ceea ce nu e foarte ciudat, mai ales că în sulul de argint acesta se descrie pe sine, dar și pe ceilalți astronauți, fie ca noi cei care locuiam în cer, fie ca noi cei care am fost izgoniți din cer. O exprimare cam stângace pentru a indica faptul că fuseseră trimiși de pe planeta lor într-o misiune pe Pământ. Una dintre formulările tipice ar fi noi cei înaripați căzând din cer. Avem de-a face cu aceeași ambiguitate și stângăcie în exprimare. Atunci când Oûäh folosește cuvântul aripi, cu siguranță se referă la actul de a zbura, făcând trimitere la naveta spațială, însă cei ce i-au citit scrierile le-au interpretat literalmente, văzând astfel îngeri căzând din cer. Textul nu este tocmai bine scris. De fapt este chiar prost formulat, ca și cum ar fi fost scris de mâna unui copil sau de către cineva care tocmai și-a însușit o limbă fără să fi înțeles pe deplin toate detaliile de natură sintactică și gramaticală. Ceea ce s-a și întâmplat. Oûäh a fost nevoit să învețe limba locală, limba acadiană, care avea un sistem gramatical deosebit de complicat. Îți poți închipui cât de dificil ar fi să

înveți limba unei cu totul alte planete? Toate detaliile ce țin de fonetică, simbolurile, gramatica, ortografia...

— Mie până și germana mi-a creat probleme.

— Despre el însuși, Oûäh scria că ar fi venit din înaltul cerului. Desigur că se referea la spațiul cosmic. Textul abundă în astfel de ambiguități și formulări bizare, de aici și nenumăratele interpretări ce i-au fost atribuite, mai ales cele de natură religioasă. Și textele lui Nostradamus pot fi citite în sute de feluri. În orice caz, acest text a fost scris de o ființă obișnuită să gândească și să se exprime întrun cu totul alt fel decât noi, oamenii. Atunci când Oûäh se descrie pe sine drept un zeu al cerurilor prăbușindu-se asemeni unei stele înflăcărate, aceste cuvinte nu trebuie luate ca atare. Este evident că își însușise vocabularul prețios al preoților de la care învățase limba și care îl considerau o zeitate. Simplul fapt că

Oûäh a întâmpinat anumite dificultăți lingvistice îl face oarecum mai uman. Nici nu e de mirare că și-a însușit exact exprimările alegorice ale clerului.

— Incredibil...

— Într-adevăr, e ceva ce nu auzi în fiecare zi, continuă el. Oûäh povestește despre alți două sute de astronauți-îngeri care își părăsiseră planeta și ajunseseră

aici pe Pământ. Deși aveau trăsături umane – ființe bazate pe carbon cu două

picioare, două mâini, cap cu ochi, nas și gură –, din punct de vedere genetic erau complet diferiți. Erau de două ori mai înalți, iar speranța lor de viață era mult mai mare. Noi, oamenii, putem ajunge până la o sută, o sută douăzeci de ani.

Oûäh și cei de seama lui puteau trăi câteva mii de ani.

— Cum e posibil așa ceva?

— În momentul în care vom afla răspunsul la această întrebare, vom putea dezvolta anumite tehnici de prelungire a propriilor vieți.

— Și totuși, trebuie să vă fi făcut vreo idee cel puțin?

— Biologii vor încerca să găsească o explicație în ADN-ul lui Oûäh. Desigur, există tot felul de teorii: ADN regenerant, prezența unui alt tip de enzime, antioxidanți și radicali liberi de oxigen. Trebuie să fie ceva legat de organizarea metabolică capabilă să încetinească pulsul, menținând în același timp un flux al circulației suficient de puternic către inimă și creier. Posibil să fie vorba despre mitrocondrii regenerante sau ceva cu funcție regeneratoare pentru întreg organismul. Orice ar fi, există multe modalități teoretice de prelungire a vieții.

Oûäh și cei din specia sa sunt genetic creați astfel.

— Închipuie-ți cum ar fi să trăiești o mie de ani!

— Până și rămășițele sale trupești sunt extrem de bine conservate. Ceva trebuie să fie responsabil atât pentru încetinirea îmbătrânirii, cât și a degradării. Doar ai văzut cu ochii tăi.

— Ca să fiu sincer, arăta destul de rău.

— Eu, în schimb, Bjørn, cred că ne-am fi înțeles tare bine, în ciuda mărimii sale și a faptului că era cu totul diferit față de noi.

4

— Care ar fi scopul acestor texte până la urmă?

— Ceea ce bănuim noi este că Oûäh și cei din specia sa ar fi dorit să ne ajute, să

ne transmită din cunoștințele lor. Din punct de vedere tehnologic, civilzația lui Oûäh era cu zeci de mii de ani mai avansată. Dându-și seama destul de repede că

oamenii erau mult prea primitivi pentru a putea înțelege orice i-ar fi putut ei învăța, din moment ce informațiile pe care le aduseseră de pe planeta lor erau mult prea avansate pentru cunoștințele oamenilor de atunci, și-au dorit totuși ca posteritatea să știe de venirea lor pe Pământ. De aceea Oûäh a avut grijă să

ascundă foarte bine orice dovadă care ar fi indicat trecerea sa pe Pământ până în momentul în care omenirea va fi atins nivelul optim de dezvoltare, care i-ar fi permis înțelegerea mesajului său. Pe lângă tot ceea ce Oûäh a lăsat în urma sa aici în Turnul Babel, ne mai rămâneau două texte – sulul de aur și sulul de argint – menite să asigure găsirea acestei ascunzători, însă doar în momentul în care aveam să fim cu adevărat pregătiți.

— Stai puțin! Sulul de aur? Există și un sul de aur?

— Din nefericire, sulul de aur s-a pierdut. Așa cum indică și numele, textul a fost imprimat pe foiță de aur pur. În el ar trebui să se găsească locația precisă a Turnului Babel codificată sub forma unui set de coordonate redate prin simboluri geometrice și matematice. Dar după cum știi, aceste informații erau de-a dreptul inutile pentru oamenii acelor vremuri și până la urmă și pentru oamenii vremurilor noastre. Abia având la dispoziție textul complet și în acest fel întreaga formulă de codificare, a fost posibil ca dr. Gordon, alături de echipa sa, să descifreze misterul localizării Turnului Babel.

— Sulul de argint... Sulul de aur... Ce reprezintă atunci acest Manuscris al lui Lucifer?

— Știu că sună ciudat, dar Manuscrisul lui Lucifer nu este altceva decât o copie de date, bineînțeles nu în sensul pur tehnic, însă textul în limba acadiană de pe coloana stângă nu este altceva decât o transcriere a Sulului de argint. Iar simbolurile și semnele de pe coloana dreaptă ar trebui să corespundă

informațiilor din sulul de aur. Manuscrisul lui Lucifer a fost scris pe un material care nu este de origine terestră și care nu se poate deteriora. Iată încă o eventualitate prevăzută de Oûäh, în cazul în care celelalte texte vor fi fost distruse, ceea ce s-a și întâmplat de fapt.

— Și unde anume le-a ascuns?

— Sulul de aur și cel de argint au fost ascunse într-un seif puternic.

— Și cu toate acestea au fost găsite?

— Seiful construit de el era cel mai solid și indestructibil din timpurile sale, și încă mai există. L-ai văzut chiar tu cu ochii tăi.

— Unde? Când?

— Pune-te puțin în locul lui Oûäh. Singur într-un zigurat din Babilon, zi de zi, noapte de noapte, își pregătea moștenirea pentru posteritate. Toți cei care veniseră împreună cu el trebuie să fi murit deja. El însuși era considerat o zeitate, însă era conștient de faptul că totul e în zadar. Tot ce prezentul construise, viitorul putea distruge într-o clipită. Aceasta este natura oamenilor, lucru pe care Oûäh îl cunoștea foarte bine. Astfel a decis să ia măsuri de siguranță. Ziguratul care îi servea drept locuință era ferecat tocmai pentru a nu cădea pradă

jefuitorilor de morminte. Cred că îți aduci foarte bine aminte de modul în care am reușit să deschidem ușile. Vânătorii de comori din acele vremuri n-ar fi avut nicio șansă. Oûäh știa foarte bine faptul că turnul care dăinuia deasupra fundamentului ce-i servea drept locuință urma să se prăbușească la

un moment dat, tăinuindu-i și mai mult ascunzișul. Însă, în cazul în care ar fi rămas mult prea bine ascuns, ar fi riscat ca el și întreaga sa moștenire să nu fie găsiți niciodată. Astfel s-a hotărât să găsească niște locuri tainice în afara țării unde să

plaseze strategic anumite indicii, și aici mă refer desigur la sulul de aur și la cel de argint. Avea însă nevoie de un material solid care să poată supraviețui secolelor și de un conținut cu adevărat spectaculos care să trezească fascinația posterității. În acest fel, s-a gândit Oûäh, omenirea va ajunge la un moment dat să descopere ascunzătoarea – în cel mai fericit caz, într-un moment în care civilizația umană va fi atins un grad suficient de ridicat de dezvoltare pentru a înțelege magnitudinea descoperirii în fața căreia se afla. Iar sfârșitul poveștii este ușor de ghicit de aici.

— Nu chiar.

— Gândește-te! Care civilizație a fost cea mai importantă și cea mai puternică pe vremea lui Oûäh?

— Cu 2500 de ani înainte de Hristos? Mda... Egiptul?

— Întocmai.

— Piramida din Giza? Marea Piramidă a lui Keops?

— Exact. O piramidă ar fi fost ideală pentru ceea ce avea în plan Oûäh. Așa că s-a dus de unul singur în Egipt și l-a convins pe faraonul Keops – sau Khufu, cum i se spunea în limba egiptenilor – să ridice monumentala construcție ca și cum ar fi fost viitorul său mormânt. Însă piramida nu avea să fie niciodată un mormânt, ci o ascunzătoare, ascunzătoarea lui Oûäh.

— Iată mărinimia unui rege cu adevărat puternic...

— Faraonul trebuie să-l fi văzut pe Oûäh ca pe un zeu. Ei nici nu și-ar fi putut închipui că ar fi fost posibil să aibă în față un astronaut extraterestru, pentru ei Oûäh era o zeitate! Iar dacă Dumnezeu ar bate la ușa ta și ți-ar cere ajutorul, până și tu, Bjørn, ți-ai învinge necredința și ai lua măsuri pentru a-ți asigura un loc în marea operă de mântuire. N-am dreptate? Ei

bine, faraonul Keops nu a ezitat nicio clipă și s-a apucat de îndată să construiască piramida așa cum îl rugase Oûäh.

— Și acolo a ascuns Oûäh cele trei suluri?

— Oûäh avea nevoie de trei încăperi. Încăperea principală, cunoscută ulterior sub denumirea de „camera regală“, se află în centrul piramidei. De aici se ridică

două axe. Una către Zeta Orionis din Centura lui Orion și către Alpha Draconis, iar cealaltă către steaua polară a Antichității, Thuban din Constelația Dragonului.

Una dintre ipotezele noastre ar fi aceea că una dintre aceste axe ar indica sistemul solar din care venea Oûäh. În încăperea principală, într-un sarcofag de piatră, a fost ascuns sulul de aur. Era așezat într-o cutie de lemn de acacia și învelit în aur. Cutia a fost apoi pusă în sarcofagul ce măsura exact 130 de centimetri lungime și 78 de centimetri în lățime și înălțime. De altfel, aceleași măsurători ale Chivotului Legământului, așa cum apar ele în Biblie.

Evitam să fac vreo observație.

— Sulul de argint a fost ascuns în așa-numita încăpere a reginei. Până în ziua de azi egiptologii nu se pot pune de acord – ca să nu spunem că nu știu – în privința destinației acestei camere. Și apoi mai rămânea copia, stick-ul de memorie al lui Oûäh, așa numitul Manuscris al lui Lucifer, transcrierea sulului de aur și a celui de argint. Acesta a fost ascuns într-o încăpere săpată la aproape treizeci de metri sub pământ. Cu toate acestea, inevitabilul s-a produs. Jefuitorii de morminte au reușit să treacă de nenumăratele sisteme de securitate care blocau accesul la încăperile interioare. Oûäh își închipuise că sacralitatea piramidelor și toate zidurile de piatră care blocau intrarea în camerele interioare aveau să împiedice accesul hoților la manuscris. Dar lucrurile nu au stat tocmai așa. Jefuitorii de morminte din Egipt erau niște șarlatani. Comorile piramidei trebuie să fi dispărut cândva în vremea Regatului Mijlociu. Sulul de aur a dispărut pentru totdeauna.

Nu putem decât să presupunem în ce condiții. Jefuitorii, care nu aveau capacitatea de a înțelege importanța textului, cel mai probabil că au tăiat aurul în bucăți cât mai mici cu scopul de a le vinde apoi separat. Lucrurile au stat puțin diferit cu celelalte două manuscrise. Cutia din lemn de acacia, fără aurul în care fusese învelită, apare în legendarul templu din Ierusalim al regelui Solomon.

Aceeași soartă au avut-o și sulul de argint și Manuscrisul lui Lucifer.

CC se îndreptă spre fereastră și se uită afară înainte să continue:

— Când au distrus Al Doilea Templu din Ierusalim în anul 70, romanii au luat cu ei câteva comori și obiecte sacre, însă printr-o alianță stranie formată între cler și esenieni, sulul de argint a fost scos din templu și ascuns în peștera în care a și fost descoperit de arheologii noștri în anul 1952.

— Mă gândesc că le-a trecut prin minte că sulul de argint ar fi putut fi un fals?

— Crezi oare că nu asta a fost prima reacție a celor care au citit manuscrisul pentru prima dată? La începuturi, obiectivul întregului proiect a fost acela de a dovedi că Oûäh nu e altceva decât o închipuire și că prin urmare sulul de argint nu era altceva decât un fals.

— Ce i-a convins de contrariul?

— Obiectele extraterestre lăsate în urma sa de Oûäh. De exemplu, materialul pe care este scris Manuscrisul lui Lucifer. Acest material aduce puțin cu pielea de animal, dar, așa cum au observat și colaboratorii tăi din Islanda, este de fapt sintetic. De asemenea, în sipetul sulului de argint se găsea un material organic – o foaie – care la rândul lui nu putea fi de proveniență terestră. Părea să fi fost proaspăt așezată acolo și era de un roșu intens. Într-un fel sau altul este conservată pentru eternitate. Biologii, chimiștii și alți specialiști au întreprins tot felul de analize în ultimii șaizeci de ani, însă foaia nu poate fi decolorată.

6

Tocmai urma să-l întreb pe CC cum e posibil ca foaia să nu poată fi decolorată, când ușa biroului fu împinsă la o parte și Dick Stone se ivi în prag.

— L-am prins!

În spatele său – în micul spațiu dintre rama ușii și conturul corpului lui Dick Stone – se întindea deșertul în întuneric.

— A fost arestat? întrebă CC.

— Încă nu, spuse el închizând ușa în urma sa. Nu l-am găsit în cameră, dar nu poate fi prea departe. Oamenii mei îl caută chiar acum.

— Cine este?

— Cineva care nici măcar nu apărea pe lista suspecților, spuse Stone, venind până lângă masă. Venise recomandat din partea profesorului Aldo Lombardi.

Când văzu reacția de pe chipurile noastre, acesta ridică mâinile în semn de protest.

— Profesorul este nevinovat. Tocmai am vorbit cu el la telefon acum câteva minute. Nu-și poate reveni. A fost la fel de îngrozit ca voi. Lombardi îl recomandase spre angajare la Universitatea Gregoriana cu mult înainte să fie cooptat în Proiectul Lucifer.

— Cine este? repetă CC.

— Un italian, Vittorio Tasso, unul dintre semioticieni.

Parcă primisem o lovitură. Mi-l aminteam pe Vittorio Tasso. Îl cunoscusem chiar prima dată când mă aflasem în biroul lui Aldo Lombardi. Ne întâlniserăm până

și în arhiva secretă a Vaticanului. Acolo, în baza militară, își petrecea marea parte a timpului singur, chiar și în cantină sau în celelalte zone comune, foarte rar îl vedeai schimbând câteva cuvinte cu cineva. Încercasem de câteva ori să îl atrag în câte o conversație, dar niciodată nu păruse interesat.

— E destul de tristă toată povestea, spuse Stone. Tasso a fost protejatul profesorului Lombardi.

— Trebuie să fi fost spionul drăculsângelui dintotdeauna, spuse CC meditativ.

Doar așa au putut avea acces la atâtea informații. Ne cunoșteau locația, activitățile. Prin intermediul lui Vittorio Tasso, Aldo Lombardi a devenit la rândul său, cel mai probabil în mod involuntar, informatorul drăculsângelui.

— Suntem pe cale de a-i verifica datele în colaborare cu serviciile de informații italiene. După spusele profesorului Aldo Lombardi, Vittorio Tasso a fost angajat la Universitatea Gregoriana în anul 1998. Lucra deja de mai mulți ani în sistemul universitar și avea referințe impecabile de la Universitatea din Bologna și de la Universitatea din Torino. Își făcuse doctoratul la Cambridge.

— Și de când face parte din drăculsânge?

— Cel mai probabil dintotdeauna. Bănuim că ar fi fost ceea ce noi numim o

„legătură latentă“. Documentele arată că s-ar fi născut în Brescia, însă toate actele sale – de la certificatul de naștere, până la diplome și pașaport – au fost falsificate. Am verificat registrele locale de evidență a populației și arhivele școlilor, nicio urmă. Prima menționare a lui Vittorio Tasso în registrele oficiale italiene apare doar în momentul angajării sale la Universitatea din Torino. Se pare că l-au angajat pe baza unor documente false. Nu avuseseră niciun motiv să-i verifice datele. În momentul de față încercăm să aflăm dacă nu cumva ar veni din România, care este de altfel una dintre bazele principale ale drăculsângelui.

7

— Incredibil!

Vittorio Tasso era un individ mic, scund, retras, aproape chel și purta niște ochelari învechiți ce-i dădeau imaginea unui intelectual îmbătrânit. Și iată-l acum la intrarea dintre birou și holul de acces într-o ipostază deloc intelectuală.

— În picioare! Toată lumea!

Vocea sa era puțin cam nazală și mult prea subțire pentru a-l înzestra cu aerul de autoritate pe care de altfel ar fi trebuit să-l fi dobândit drept urmare a gradului de doctor, a curriculum-ului vitae încărcat de realizări științifice și nu în ultimul rând a Glock-ului pe care îl ținea îndreptat înspre noi.

Ne ridicarăm în picioare. Șeful de securitate făcu un pas într-o parte.

— Nu mișcă nimeni!

— Vittorio, spuse CC.

— Nu! De data asta ce-ar fi să-mi spuneți pe nume, fratele Rață!

— Fratele Rață... repetă CC. Cum dorești. Să înțeleg că ești un adept fervent al drăculsângelui?

— Am devenit drăculsânge la vârsta de treisprezece ani. Locuiam deja de zece ani în mănăstirea Sfântului Sânge. Călugării s-au ocupat de creșterea mea.

— Cauți manuscrisul?

— Bineînțeles.

— Atunci vei fi foarte dezamăgit.

— Unde este?

— Manuscrisul nu se află în baza militară.

— Sper că nu mă considerați prost!

— Frate Rați, manuscrisul servea unui singur scop: acela de a ne indica unde anume se găsește Turnul Babel. La ce vă folosește o asemenea informație?

Profețiile pe care credeți că le veți găsi în cea de-a treia parte a manuscrisului nu există. Nu veți găsi niciun cuvânt despre Dumnezeu, Satana sau costhul.

Interpretarea voastră este complet greșită. Ascultă-mă! Voi...

— Unde este manuscrisul?

— La loc sigur. Nici tu, nici ceilalți frați ai tăi nu veți reuși să puneți mâna pe el.

Fratele Rați făcu încă un pas în cameră.

— Atunci facem altfel. Mai întâi îl împușc pe Beltø, apoi pe șeful de securitate și la final pe tine, în ambii genunchi și apoi în stomac. Se spune că un glonț în abdomen aduce o moarte groaznic de dureroasă. Până la urmă vei termina prin a-mi spune exact unde se află.

Își îndreptă privirea și arma spre mine.

Sunt un pămpălău. Teama de durere și perspectiva unei morți bruște și rapide îmi înmuiară genunchii. A trebuit să apuc scaunul pentru a nu mă prăbuși pe podea.

— Ei bine, cum facem? îi spuse fratele Rați lui CC.

CC spuse atunci că desigur îi va povesti unde se află manuscrisul, dacă așa se punea problema. Urechile îmi țiuiau atât de tare, încât nu auzeam tot ce se spunea. Urma să leșin în câteva secunde, asta dacă nu eram împușcat înainte.

— Unde? strigă fratele Rați cu atâta tărie, încât vocea aproape îi cedă.

Abia atunci observai cele două puncte ce dansau pe fruntea fratelui Rați.

Credeam că începusem să am vedenii.

— Unde? strigă el din nou.

— Da, da, îți voi spune numaidecât... spuse CC.

Lunetiștii, aveam să aflu mai târziu, așteptau pe un camion parcat chiar în fața biroului. Prin intermediul unui microfon aflat asupra șefului de securitate auzeau tot ceea ce se spunea.

— Știam deja că bănuia că fusese descoperit și că în acest caz voi ați fi fost primele sale ținte, ne explică apoi șeful de securitate. Totul fusese foarte bine pus la punct. Atunci când mă ridicasem și făcusem un pas într-o parte, le lăsasem calea liberă lunetiștilor.

În momentul în care cele două puncte laser se întâlneau pe fruntea fratelui Rați, explodară mai întâi geamul și apoi capul călugărului. Nu era o priveliște tocmai plăcută ochiului. Într-o ploaie de cioburi de sticlă apucasem să mă arunc la pământ, dar atunci totul se terminase deja. Rămășițele fratelui Rați se odihneau în sângele pe care odinioară îl considerase atât de sacru.

[41] Profetul Ezechiel, capitolul 1, versetele 4-27 (cu prescurtări).

Roma, mai 1970

Lumină.

Lumină puternică, orbitoare.

Și aer.

Tresar. Tușesc. Inspir.

Aer...

Îmi acopăr ochii cu mâna. Suspin. Tușesc.

Așază capacul pe podea. Lumina îmi bate direct în ochi. Mă scot din sciriu. O

parte din mine rămâne acolo, în sicriu. Mă spală și apoi mă îmbracă. Omul cu voce blândă îmi dă un biscuit uscat și un pahar cu suc.

*

Silvana stătea pe unul dintre scaunele mari ale fostei cantine ale mănăstirii.

Ghiozdanul ei se afla pe podea, lângă scaun. Bluza i se lipea de trupul firav de fetiță. Fața îi era palidă și asudată.

Giovanni izbucni în plâns.

— Silvana!

Vocea lui o făcu să se uite în sus. Zâmbi puțin, dar fără să se ridice. Nu fugi să-i sară în brațe, ci continuă să stea, puțin într-o parte, pe scaun.

„Ce i-ați făcut?“

— Silvana. Micuța mea!

*

Tata...

Îl văd în lumină.

Tata?

Tata a venit după mine. Sau să fie cineva care seamănă cu tata? Cineva îmbrăcat în trupul tatei, cineva care se uită la mine cu aceiași ochi.

Lo-Lo a plecat. Mereu dispare.

Silvana! spune tata.

*

Fugi la ea și o ridică. Ea își lăsă brațele în jurul gâtului său.

— Silvana, Silvana, Silvana! șopti el în părul ei unsuros și umed de transpirație.

Pielea rece și lipicioasă mirosea puternic a ea.

*

Mă ridică de pe scaun. Parcă vorbește de departe: Silvana, Silvana, Silvana...

Încerc să zâmbesc. Oare e chiar tata? Unde e mama? Și Bella?

Miroase ca tata.

*

— Ce-i cu tine, micuțo?

Silvana suspină.

— A venit tata după tine. Mama te așteaptă acasă. Acasă. A fost atât de îngrijorată! Dar acum totul o să fie bine.

Silvana se agață de el.

Îi auzea respirația sacadată.

— Gata, gata, micuța mea!

O așează înapoi pe scaun, ținându-i fața între palme. „Dumnezeule Sfinte, ce i-or fi făcut?“ Privirea îi era apatică, pierdută. Își trecu mâna peste fruntea ei și o simți umedă și rece. Plin de furie, se întoarse spre grupul din spatele său.

— Ce i-ați făcut?

Marele Maestru făcu un pas înainte.

— Nu i s-au aplicat rele tratamente, profesore Nobile.

— Bine, dar priviți cum arată!

— Câteva zile la aer curat și va fi ca nouă.

— Aer curat?

— Nu i s-a întâmplat absolut nimic.

— Pentru numele Domnului, de ce n-ați închiso pur și simplu într-o cameră?

Într-un apartament? De ce tocmai asta?

Marele Maestru își împreună încet brațele, mișcare ce îi dădu aerul unui episcop aflat în fața congregației sale.

— Pentru că așa a fost scris.

— Scris? Unde?

— În scripturile cele sfinte.

— În Biblie nu scrie așa ceva, nicăieri! Nicăieri nu se găsesc asemenea grozăvii!

Nicăieri!

— Există, profesore Nobile, și alte scripturi sfinte. Un teolog atât de ilustru cum sunteți dumneavoastră știe cu siguranță acest lucru.

— Sunteți pur și simplu demenți, asta sunteți! Sunteți nebuni! Nebuni! Pentru numele Domnului, nu înțelegeți că...

Silvana ațipi pe umărul său.

— Omul trebuie să se supună și să accepte voința divinității, spuse Marele Maestru.

— Poftim? Divinitate? Despre ce divinitate vorbiți?

*

Tata...

Pare supărat. Pe indivizii ăștia.

Tata, nu te supăra.

*

Pe drumul de întoarcere începu în sfârșit să plouă.

O ținea în brațe pe Silvana. În mașină se mai aflau Marele Maestru și cei doi musculoși. Un alt Mercedes în care se aflau alți doi indivizi îi urmărea din spate.

Ploaia își arunca șuvoaiele peste peisajul întins. Stropii mari se loveau de capota mașinii, în vreme ce alții se zdrobeau de asfalt. Mișcările montone și obositoare ale ștergătoarelor de parbriz îi amintiră de metronomul din casa profesoarei de pian unde mersese până la vârsta de doisprezece ani. Traficul de după-amiază

înspre Roma părea să se fi liniștit, însă din direcția opusă întâlniră un flux strâns și constant de mașini. Giovanni socotea câți ani avea să petreacă în detenție.

Faptul că Silvana fusese răpită ar fi trebuit să fie considerat drept circumstanță

atenuantă, însă aceasta nu-i dădea dreptul să ia viața unui egiptean care n-avea nicio legătură cu cele întâmplate. Crima fusese un accident nefericit. Nici măcar nu intenționa să tragă. Însă atunci nu avea de ce să poarte arma

asupra sa și cu atât mai mult o armă încărcată. În cel mai bun caz avea să fie acuzat de ucidere din culpă sau crimă cu premeditare, asta dacă instanța s-ar fi îndoit de spusele sale. În cel mai rău caz ar fi trebuit să răspundă pentru ambele capete de acuzare.

Până la urmă el fusese cel care găsise vechiul revolver, îl încărcase și se deplasase la universitate, unde îi așteptase pe decan și pe egipteni. Nu era tocmai vorba de neglijență, cel puțin nu din punct de vedere juridic, deși el chiar nu intenționase să tragă. Și oare avea să-l creadă cineva pe cuvânt? Ce pedeapsă îl va fi așteptând? Zece ani? Mai mult? Nu era foarte la curent cu procedurile penale. Nelegiuiții, obișnuia să-și spună, își merită pedeapsa. În acel moment, însă, devenise unul dintre ei.

Silvanei avea să-i fie bine alături de Luciana. Biata de ea, va crește având un tată

criminal. Oare va depăși trauma prin care trecuse? Spera din tot sufletul ca tot ceea ce i se întâmplase să n-o fi afectat în vreun fel. Ce traume putea lăsa închiderea într-un sicriu asupra psihicului unui copil? Habar nu avea. Va fi nevoie să apeleze la ajutor de specialitate, asta în mod evident. Și dacă Silvana suferise traume multiple în urma acelui episod? Asta numai timpul o va arăta.

Biata Silvana...

Ce va spune oare Luciana? Luciana, mereu impunătoare, care nu era în stare să

ia viața unei muște. Se chinuia cu acceptarea dureroasă a probabilității că

Luciana urma s-o ia pe Silvana și să se mute în altă parte. Poate la Enrico? În niciun caz, nu putea fi chiar atât de josnică. Dar nici nu l-ar fi așteptat până la sfârșitul pedepsei. Asta niciodată. Dragostea ei nu avea cum să fie atât de adâncă. Luciana era genul de femeie care trebuia curtată, iubită, adorată. N-ar fi rezistat niciodată zece ani fără compania vreunui bărbat.

Desigur, urma să fie și demis. Decanul Salvatore Rossi asistase la înfăptuirea crimei. Cel mai probabil că va deveni martorul-cheie al acuzării.

Da, asta i s-ar fi potrivit de minune formalistului Salvatore Rossi... Teoretic, Giovanni și-ar fi putut continua cercetările și în captivitate. Nu era mare diferență între a lucra într-o celulă îngustă sau într-un birou la fel de îngust. Dar, desigur, în mod practic, era cu totul irealizabil. Universitatea nu ar fi acceptat niciodată ca un criminal condamnat să profeseze ca profesor în teologie, cu atât mai puțin ca demonolog. Se lovi de realizarea că totul era pierdut: Luciana, munca, cercetările, viața așa cum fusese până atunci. Totul.

Când se apropiară de autostradă, Marele Maestru îl întrebă încotro s-o apuce.

— Mergem acasă.

— Cum să nu! Acasă, direct în brațele poliției.

— Veți putea parca la câteva străzi distanță. Vă voi arăta drumul.

*

Parcară la patru, cinci străzi distanță de blocul în care locuia Giovanni. Ținând-o de mână pe Silvana, Giovanni îi ghidă de-a lungul unor străzi paralele, apoi o luară în jos pe niște străzi lăturalnice pline de biciclete, scootere și containere cu miros de fructe putrezite.

— Imediat ajungem acasă, Silvana, spuse el, acasă la mama și la Bella.

Silvana nu spuse nimic. Ieșiră în strada principală, la doar câțiva metri distanță

de magaziunul de tutun al lui Giovanni. Acolo, ca de obicei, nu era nimeni.

Chipul vânzătorului de tutun se lumină când dădu cu ochii de Giovanni și de

Silvana.

— Scumpa mea! strigă el entuziasmat.

Silvana zâmbi apatic.

— Giovanni! spuse Giovanni.

— Giovanni! spuse Giovanni.

— Totul în regulă?

Vânzătorul de tutun îi privi cu neîncredere pe indivizii îmbrăcați în negru care umplură tot spațiul micului său magazin.

— Am nevoie de geamantan.

Vânzătorul de tutun ezită o clipă în vreme ce îi analiză pe indivizii străini.

— Ești sigur, Giovanni?

— Da. Îți mulțumesc pentru tot. Am nevoie doar de geamantan, totul este exact așa cum trebuie să fie.

Vânzătorul intră în încăperea din spate. Îi auzeau fiecare mișcare. Se întoarse cu geamantanul pe care i-l întinse lui Giovanni.

— Deschide-l! spuse Marele Maestru.

Giovanni deschise geamantanul. Manuscrisul era învelit în carton.

— Mulțumesc, spuse Marele Maestru.

Apoi îi făcu un semn unuia dintre musculoși care scoase un pistol și-l împușcă

pe vânzătorul de tutun între ochi. Acesta se prăbuși greoi mai întâi peste rafturile cu țigări de foi, apoi într-o parte pe podea, fiind acoperit de sute de țigări. Nu mai apucă să scoată decât un gâlgâit prelung.

— Regret, profesore Nobile. Vocea Marelui Maestru era lipsită de orice sentiment. Fără martori și fără supraviețuitori, din păcate. Sunt sigur că veți

înțelege. Am apreciat spiritul dumneavoastră de cooperare, dar așa trebuie să fie.

Îmi pare rău.

„Bineînțeles“, se gândi Giovanni, „acum nu mai au nevoie de noi, nici de mine, nici de Silvana. Au găsit ceea ce căutau și acum urmează să se descotorosească

de amândoi. Niciun martor, într-adevăr. Urmează să-și îndrepte pistolul înspre mâna mea, mâna profesorului smintit, a profesorului care și-a pierdut mințile și a ajuns să fie posedat de demonii pe care-i studia. Același profesor care a luat viața unui egiptean din cauza unui amărât de manuscris antic, continuându-și apoi atrocitățile prin uciderea unui biet vânzător de tutun, a fiicei sale și încheind prin curmarea propriei vieți. Bineînțeles.“

Giovanni o împinse pe Silvana în spatele său, înspre tejghea, în vreme ce apucă

tot mai strâns pistolul din buzunarul drept al hainei. Nimeni n-ar fi bănuit că nu se descotorosise de arma crimei, el, care nu era decât un biet profesor, un universitar inofensiv. Nimeni nu și-ar fi închipuit că încă purta pistolul asupra sa.

Cu arma încă în buzunar, îl împușcă pe Marele Maestru în piept și pe malacul înarmat în cap. Amândoi se prăbușiră la pământ. Apoi trase în celălalt individ musculos care se grăbi să apuce arma. Ceilalți doi trebuie să fi fost neînarmați.

Rămăseseră nemișcați, încremeniți chiar, cu mâinile ridicate în aer.

— Culcat! strigă Giovanni.

Se culcară pe podea.

— Nu mișcă nimeni!

Îi întâlni privirea Marelui Maestru. Stropi de sânge începuseră să i se scurgă din gură. Încercă să spună ceva, dar cuvintele erau de neînțeles.

— Silvana, spuse Giovanni, vino, draga mea!

Giovanni înhăță geamantanul în care se afla manuscrisul, o luă de mână pe Silvana și o trase afară din încăpere.

XV: Monique

Al-Hilla

2 septembrie 2009

1

Când soarele a revenit deasupra deșertului, nimic nu părea să se fi întâmplat.

M-am trezit ca de obicei la ora șase, când se dădea deșteptarea în baza militară.

Am coborât scările, am trecut de zona toaletelor și am mers mai departe spre dușurile comune, unde l-am găsit pe CC bărbierindu-se.

— Totul bine? întrebă CC.

— Îmi alunecă încă atâtea imagini prin fața ochilor.

— Înțeleg prin ce treci. O să stăm de vorbă cu medicul de campanie. O ședință

de consiliere ajută întotdeana.

Cercetătorii lucrau în trei ture de la ora cinci dimineața. Fiecare metru pătrat din interiorul ziguratului fusese fotografiat, filmat, schițat și descris. Rămășițele lui Oûäh fuseseră învelite într-o folie protectoare de plastic. Mostre din încăpere fuseseră prelevate pentru ca biologii să-și poată desfășura nestingheriți analizele.

În laboratorul de campanie unde se clasificau toate probele aduse din camera mortuară era activitate zi și noapte. După înregistrare, obiectele erau introduse în cutii de aluminiu cu spumă turnată în așa fel încât să se potrivească perfect formei artefactului. Aceste cutii erau apoi depozitate în containere speciale și trimise în Statele Unite pentru efectuarea de analize detaliate.

Un adevărat centru media se formase la intrarea în bază – numeroase televiziuni își trimiseseră de la Bagdad corespondenții de război și echipamentele de transmisiune prin satelit. Deși fuseseră tipărite articole lungi cu privire la Turnul Babel și fuseseră realizate chiar documentare pe

aceeași temă, nu se menționase niciun cuvânt cu privire la Oûäh. CC se temea că descoperirea lui Oûäh ar putea să fie făcută publică. O astfel de știre, considera el, trebuia prezentată în fața lumii cu toată ceremonia și respectul ce i se cuveneau. Planul era acela ca președintele SUA să informeze Adunarea Generală a ONU prin intermediul unui discurs transmis în direct pe tot mapamondul.

Jurnaliștii interpretau descoperirea Turnului Babel ca pe o curiozitate istorică cu implicații de natură politică și militară. Nici nu-și puteau închipui cu ce ne ocupam de fapt. Până la urmă, era bine exact așa cum era.

2

Tocmai părăsisem sala de mese pentru a mă îndrepta spre birou, când am zărit-o.

Fusese lăsată în parcare și mergea într-un nor de praf pe aleea îngustă de acces dinspre zona barăcilor rezidențiale.

Monique.

Când mă văzu, se opri și rămase așa. Vântul îi sufla prin părul care nu mai era blond, ci negru cărbune.

— Monique! spusei eu când se află suficient de aproape.

Ochii îi erau umflați, roșii și sticloși. Abia atunci începeam să înțeleg. Undeva în alt colț de lume, în patul său din Amsterdam, Dirk van Rijsewijk încetase să mai lupte pentru fiecare gură de aer.

O îmbrățișai.

— Condoleanțe! șoptii.

Mă strânse de braț și îmi mulțumi. Stingher, îmi lăsai brațul să alunece în jurul ei

într-un gest aflat la granița dintre îmbrățișare și dezmierdare. Își scoase carnețelul.

— Am fost lângă el până în ultima clipă, scrise ea.

Privirea ei îmi transmise o stare de disconfort. Părea că ar fi vrut să scrie mai mult. Ezită. Ceva – un gând, o incertitudine – nu-i permitea să se exprime. Apoi, în sfârșit, se hotărî:

— Mi-e sete!

3

— Sunt aici pentru că am ceva să-ți spun, scrise Monique.

Ne așezarăm pe platformă, fiecare cu porția sa de limonadă americană cu bucăți de gheață. Făcusem rost de două ventilatoare, unul pentru Monique și unul pentru mine. Curentul de aer făcea ca foile din carnețelul ei de notițe să se răsfire.

Undeva în interiorul meu îmi doream să-mi fi scris că mă iubește, că își dorește să îmbătrânim împreună, că putea în sfârșit să se elibereze de Dirk și să dea curs sentimentelor sale pentru mine. Oricum, ceva în genul ăsta. Bjørn, romanticul incurabil.

— Nu ți-am putut spune până acum. Oricum, nu în acele momente, scrise ea.

Dar acum, că Dirk nu mai este... El a insistat, dintotdeauna. Era categoric în privința anonimității noastre.

Mă privi cu nehotărâre.

— Cred că n-ai înțeles nimic.

Nu-mi puteam închipui la ce se referă.

Își petrecu zece, cinsprezece secunde desenând tot felul de modele pe carnețel,

după care scrise:

— Cine era Dirk?

— Dirk era soțul tău.

Se încruntă, ca și cum Dirk ar fi devenit un spirit malefic și ar fi fost gata să

pună stăpânire pe ea.

— Soțul meu? Ce te-a făcut să crezi asta?

Nu mi-am putut ascunde expresia autentică de profundă surprindere.

— Mereu am crezut că așa era. Cineva trebuie să-mi fi spus asta. Vrei să spui că

nu erați căsătoriți?

— Casătoriți? Niciodată! Ar fi fost absurd!

Dădu insistent din cap.

— Nu ți-am dat niciun motiv să crezi asta.

— Îmi pare rău. A fost doar impresia mea, dar se pare că nu a fost vorba decât de o neînțelegere.

Din nou aceeași ezitare, apoi scrise:

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce eu și Dirk trăiam ascunși de ochii lumii?

— Pentru că preferați discreția și o viață mai retrasă?

— Bunul și naivul Bjørn!

Curentul de aer produs de ventilator mă gâdila pe șina spinării.

— Dirk van Rijsewijk nu era olandez, scrise ea. Era italian. Numele său adevărat era Giovanni Nobile.

4

Giovanni Nobile...

Nimeni altul decât demonologul, teologul italian.

— Credeam că Giovanni Nobile a fost ucis.

— Exact asta își dorea să se știe.

O privii și apoi dintr-odată înțelesei totul sau aproape totul.

În sfârșit înțelegeam cât de prost fusesem.

Ochii îmi alunecară pe chipul ei frumos, cu reflexe aurii și ochii aceia cafenii.

— Ești fiica lui.

Încuviință din cap.

— N-ai fost niciodată căsătorită cu el pentru că tu nu ești nimeni altcineva decât fiica lui Giovanni Nobile.

Încuviință.

— Tu ești Silvana.

Încuviință din nou.

— Da, scrise ea, eu sunt Silvana Nobile.

5

Începu apoi să povestească.

Scrise multă vreme. Îi citii întreaga poveste, foaie după foaie, aproape fără să

clipesc.

Citisem și despre ziua în care fusese răpită din fața școlii și depusă în sicriu.

Citisem și despre lungile ore pe care le petrecuse închisă acolo.

— De atunci n-am mai putut vorbi, scrise ea. Doctorii n-au găsit nicio explicație.

Tata m-a dus la tot felul de specialiști, însă vocea mi-a rămas acolo, în sicriu. Nare niciun sens, așa că nici măcar nu mă aștept să înțelegi ceva din toate astea.

Dar nu mai pot rosti niciun cuvânt. Povestea păianjenului n-a fost decât o minciună albă. SICRIUL mi-a luat vocea.

Ne privirăm în ochi. Simțeam curentul de aer produs de ventilator și aroma difuză a parfumului Chanel No. 5.

— Așa că am fugit împreună cu tata. Mai întâi am plecat din Roma, fugind de poliție și de călugări. Toți erau pe urmele lui: poliția, secta, universitatea, anticarul Luigi. În primele săptămâni ne-am refugiat la unul dintre prietenii tatei din Orbetello. Apoi am petrecut alte câteva săptămâni la Grado, în Trieste. Tata își făcuse multe relații, și printre acestea erau câțiva oameni pe care se putea baza. Ei sunt cei care ne-au ajutat să ne formăm identități noi, falsificând pașapoarte, acte de identitate. Am furat identitatea unor persoane decedate, a unor olandezi. Tata a fost apoi ajutat de un alt coleg să se stabilească la Amsterdam.

— Și ce s-a întâmplat cu mama ta?

Simți o umbră de durere.

— A venit în secret până la Orbetello. Toată situația devenise copleșitoare pentru ea. E foarte greu de explicat. Nu s-a simțit în stare să suporte incertitudinile vieții de fugar. Poate că nici nu se mai înțelegea foarte bine cu tata. Nu știu.

— Și i-a permis tatălui tău să plece pur și simplu cu tine?

— Și-ar fi dorit să mă întorc cu ea la Roma, dar tata a refuzat. Nu am fi fost în siguranță acolo.

— De înțeles.

— Mama urma să revină alături de noi după ce apele se vor fi liniștit, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată.

— Din ce cauză?

Privi în gol multă vreme. Era ca și cum ar fi trebuit să-și găsească forța interioară

pentru a putea formula un răspuns.

— Tata a fost declarat mort de autoritățile italiene. Câțiva ani mai târziu, mama s-a recăsătorit cu șeful său, Enrico. Au avut și doi copii împreună, doi băieți. Nu i-am întâlnit niciodată pe frații mei vitregi. Cel mai probabil ei cred că am murit împreună cu tata.

Îmi veniră în minte mama și fratele meu vitreg. Povestea lui Monique era foarte asemănătoare cu a mea.

— Am mai văzut-o pe mama doar de cinci ori până la moartea sa, scrise ea.

— Cum a reușit Proiectul Lucifer să vă dea de urmă în Amsterdam?

— A fost invers, de fapt. Tata i-a găsit pe ei. Nu a reușit niciodată se se desprindă de Manuscrisul lui Lucifer. Îi urmărise mereu evoluția în mediile academice, în reviste de specialitate. După câțiva ani și-a dat seama că

manuscrisul era vânat atât de drăculsânge, cât și de un grup de cercetători internaționali. Așa că s-a folosit de câteva indicii false, reușind astfel să atragă

atenția lui CC.

Răsfoi în carnețel.

— Când s-a simțit suficient de sigur pe CC, tata i-a relatat situația noastră și i-a înmânat manuscrisul pe care îl păstrase din 1970. A fost cooptat în grupul de cercetători asemeni ție. Și la fel ca tine s-a transformat într-o resursă importantă

a proiectului.

Își deschise geanta și scoase un plic pe care mi-l întinse.

— E din partea tatei. A trebuit să-i aduc vechea mașină de scris din pod. I-am sugerat să folosească laptopul meu, dar nici n-a vrut s-audă. Nu dorea să

folosească alt instrument de scris în afară de vechiul Remington. Îi fusese trimis de mama împreună cu întreaga sa colecție de discuri și cu jucăriile mele, la mutarea sa din apartamentul nostru din Roma.

Creionul îi ezită din nou.

— Tata a murit chiar în ziua de după scrierea scrisorii.

XVI: Scrisoarea (II)

Amsterdam

30 august 2009

Dragă Bjørn Beltø,

Tânărul meu prieten statornic. Mă voi folosi de această ocazie pentru a-mi cere iertare. Acum, că Silvana îți va fi dezvăluit întreaga poveste, sper că-ți vei găsi forța necesară pentru a mă înțelege și pentru a mă ierta. Pentru

mine este deja prea târziu. Când Silvana îți va fi înmânat această scrisoare, eu voi fi mort.

Te rog, de la bărbat la bărbat, să nu-i porți ranchiună Silvanei. Știu că te apreciază cel puțin la fel de mult ca mine. Regăsesc o mare parte din ceea ce eram cândva, în tine. Ți-aș fi atât de recunoscător dacă ai fi atât de bun să ai grijă

puțin de fiica mea. Acum, că eu nu mai sunt, a rămas singură pe lume.

Mi-am dedicat întreaga viață înțelegerii Manuscrisului lui Lucifer. Încă din primele clipe în care textul a ajuns în mâinile mele, am fost de-a dreptul vrăjit.

Acest manuscris mi-a marcat până la urmă întreaga existență. Îți voi face o mărturisire: când am primit telefonul lui Carl Collins, care mă informa că Oûäh a fost descoperit, am izbucnit în lacrimi. Și crede-mă că nu sunt genul de om care plânge ușor.

Mai simt doar nevoia – ca un ultim gest lipsit de importanță – de a mă explica,

de a pune lucrurile în ordine. Te întrebi probabil care este legătura dintre Oûäh și miturile privitoare la diavol? Manuscrisul lui Lucifer conține de fapt cheia tuturor neînțelegerilor și erorilor de interpretare apărute de-a lungul istoriei.

După apariția manuscrisului odată cu prăbușirea celui de-Al Doilea Templu în anul 70, acesta a fost privit drept un text eretic, cu proprietăți magice. Acele părți ale scrierii care nu au putut fi tălmăcite au fost clasificate drept oculte, iar acele părți care au fost tălmăcite – care, de altfel, erau scrise în acadiană – au ajuns să

fie interpretate greșit. Clerul și învățații au interpretat imediat referințele și alegoriile ca simboluri ale îngerilor izgoniți, ale luptei dintre fiii luminii și ai întunericului, ale aruncării lui Lucifer din cer. Așa cum desigur îți poți închipui, scrierea abundă în alegorii ce se regăsesc în epocile premergătoare apariției creștinismului.

Toate miturile referitoare la Lucifer prăbușindu-se din cer asemeni unei forțe, la Satana, la nefilimi, la îngeri și demoni – absolut toate sunt consecințe ale întâlnirii dintre umanitate și seminția lui Oûäh, acele ființe cu trăsături omenești, dar mult mai mari, mai puternice și mai înțelepte decât noi. Ți se mai pare ciudat că oamenii i-au primit ca pe niște zeități?

În acele vremuri, conceptul de înger încă nu exista – nu în accepțiunea creștină, de spirite semidivine. Atunci când clerul a vrut să-l reprezinte pe Oûäh în întreaga imagine a slavei sale – sub forma unei ființe înaripate care venise zburând din cer –, s-au gândit la un simbol care pentru ei reprezenta cea mai frumoasă și măreață pasăre pe care și-o puteau închipui, și anume păunul, Melek Taus, primul înger.

Și nu este oare atât de caracteristic naturii umane ca, lăsându-se influențată de cler și de profeți, să transforme aceste figuri în ceea ce azi numim „îngeri“ și

„demoni“?

Miturile spun că Satan ar fi luat cu sine o treime dintre îngerii cerului în urma confruntării sale cu Dumnezeu. Totul a pornit de fapt de la un număr de două

sute de astronauți care au ajuns la noi pe calea cerului, din cosmos. Cât de nedrepți ne-am arătat față de ei, transformându-i în diavoli și demoni, când ei nu voiau decât să ne ajute! Au venit ca prieteni și învățați. Ne-au transmis știința agriculturii, a organizării statale, a astronomiei și a matematicii – toate elementele necesare pentru dezvoltarea unei societăți. Datorită lor am evoluat din niște primitive triburi nomade în ființe civilizate, raționale. Lor le datorăm formarea umanității așa cum o cunoaștem astăzi. Ei sunt cei care au pus bazele civilizației organizate.

Și cum i-am răsplătit? Transformându-i în spirite malefice, percepându-i drept o amenințare, un pericol, într-un cuvânt, demoni, acoliți ai răului. I-am privit în cel mai rău mod posibil. Și nu-i așa că e tipic omenesc să vedem mereu ce-i mai rău în cei din jurul nostru?

Era nevoie ca cineva să-i reabiliteze. Era meritul lor până la urmă. Iar acum, Bjørn Beltø, îți voi încredința această provocare: transmite acest adevăr mai departe. Fă în așa fel încât să li se acorde slava, respectul și recunoștința pe care o merită.

Iată, Bjørn Beltø, tot ceea ce am avut să-ți povestesc. Am obosit de-acum și mai multe nu am de spus. Pacea fie cu tine!

Al tău,

Giovanni Nobile

PS: Este pentru prima dată în ultimii patruzeci de ani când în sfârșit pot semna o scrisoare cu numele meu adevărat, fără nicio teamă. Este ca și cum m-aș fi regăsit.

PS 2: Nu cred că Silvanei i-ar displăcea dacă ați păstra legătura și pe viitor.

XVIII: Visul

Al-Hilla

3 septembrie 2009

1

În noaptea aceea, întins în pat, înecercam să-mi dau seama când anume ar fi trebuit să fi înțeles totul. Să fi fost oare așa de naiv cum sugera Monique? Da, se putea. Cel mai probabil.

Monique se întorsese acasă în aceeași zi. Trebuia să se ocupe de organizarea înmormântării. I-am promis că-i voi scrie.

— Bine, scrisese ea în carnețelul ei.

Era ceva în privirea ei...

Bine...

Ar fi trebuit desigur să-i spun pe nume de-acum, să-i spun Silvana, dar pentru mine nu va înceta niciodată să fie Monique.

Când în sfârșit am reușit să adorm, am avut un vis despre planeta lui Oûäh.

Planeta îmi trezea un sentiment de familiaritate, fie planeta, fie visul în sine, n-aș

putea să spun cu precizie. Rătăceam printr-o pădure roșie, nu verde, ca și cum ar fi fost în toiul toamnei. Valea în care mă aflam era înconjurată de munți și de păduri. Soarele era mai mare decât cel obișnuit și era la rândul său roșiatic.

Planeta aceea avea două luni. Una dintre ele era mare, de culoare roz, în vreme ce a doua era mult mai mică și albăstruie; ar fi fost posibil ca cea de-a doua să fi fost satelitul celei dintâi. Mi se arătă apoi o mare cu vapoare ce aminteau de corăbiile fenicienilor, așezate una lângă alta, doar că ambarcațiunile acelea construite dintr-un metal sclipitor păreau să fie ultramoderne și ultrarapide.

Valurile se spărgeau de stâncile alunecoase ale malurilor. Din loc în loc, pe marginea apei, se zăreau niște copaci cu aspect straniu, unii erau

asemănători palmierilor, în vreme ce alții aveau niște frunze imense sub formă de spini, iar alții erau acoperiți de flori mici. Lumina apusului făcea ca frunzele să se coloreze în roșu. Reflecția luminii producea un efect straniu, ca o iluzie de un auriu lucios, ca atunci când, ridicând mâna în lumină, aceasta ți-ar învălui mâna întru totul. În depărtare, imediat sub poalele munților, se puteau distinge contururile unui oraș. Clădirile erau înguste și înalte, părând mai mult turnuri decât case, însă forma pe care o aveau – fără colțuri și margini ascuțite – îi dădeau orașului imaginea unei localități cu clădiri supradimensionate cu aspect de mușuroaie înalte. Unele clădiri erau îmbogățite cu nișe, turnuri și turle, în vreme ce altele păreau dezgolite, lucioase. Unele case erau chiar legate între ele prin pasarele. Ferestrele păreau să fie plasate cu totul arbitrar, ca și cum clădirilor le-ar fi lipsit etajele sau ca și cum etajele ar fi fost construite fără nicio noimă. Din loc în loc zburau păsări...

— Bjørn!

...Cu aspect de șopârlă.

— Trezește-te, Bjørn!

CC bătu la ușă, o deschise și mă smulse din vis dintr-o singură mișcare. Pătrunse în cameră pe aripile unui nor de praf și entuziasm.

— Intră, bâiguii eu pe jumătate adormit, ridicându-mă în capul oaselor.

Luai ochelarii și ceasul de mână, care arăta ora 02:36.

CC îmi flutură în fața ochilor un teanc de hârtii.

— Este fantastic! Trebuie neapărat să mă însoțești!

— Dar e abia două jumătate...

— Hai odată!

— ...Noaptea.

— Trebuie să vorbim, neapărat!

— Acum?

— Hai afară! Vino să privim stelele!

— Afară... să... privim... stelele...

— Îmbracă-te gros. E răcoare!

2

Afară, într-o beznă profundă, deșertul se întindea înghețat sub clarul cerului. Mi-am strâns haina pe mine, în vreme ce CC mă conducea în jurul ziguratului. În depărtare se zăreau luminile puternice ale zonei de securitate. Când în sfârșit ne-am oprit, CC a rămas cu mâinile în șolduri privind cerul. Deasupra noastră bolta era plină de stele.

— Mai mult de cinci mii de stele se pot vedea cu ochiul liber, spuse CC. Iar dincolo de acestea se mai găsesc alte trilioane și trilioane de stele pe care nici măcar nu le putem vedea. Cu toate acestea, ele sunt acolo.

Cum nu-i răspunsei, continuă:

— A privi stelele este ca și cum ai privi viitorul. Atât de îndepărtate sunt. Luna se află la o jumătate de secundă distanță, soarele la opt minute distanță, însă

unele dintre stelele pe care le zărim acolo trimiteau aceeași lumină și în vremurile excomunicării lui Luther, ale răstignirii lui Isus, ale ridicării piramidelor. Când astronomii privesc în adâncurile întunecoase ale universului, aproape că pot intui amintirea timpurilor în care Pământul nici nu exista.

Își încrucișă brațele de câteva ori pentru a se încălzi, apoi continuă:

— Incredibil cât de frig poate fi!

Se comporta ca și cum ar fi dorit să amâne dezvăluirea enigmei cât mai mult posibil.

— Echipa de paleografi, lingviști și filologi însărcinată cu analizarea textului a reușit să realizeze o primă interpretare provizorie a manuscrisului lui Oûäh.

Lovi cu piciorul o grămăjoară de lut care se risipi într-un nor de praf. Apoi arătă

spre un punct de pe cer:

— Galaxia Andromeda! Iată unul dintre cele mai îndepărtate corpuri cerești care poate fi zărit cu ochiul liber. Se află la o distanță de nici mai mult nici mai puțin de 2,5 milioane de ani lumină. Privită cu ochiul liber, arată ca o singură stea, însă

în această galaxie există de fapt peste o mie de miliarde de stele. Pe vremea aceea, primii oameni abia ce evoluaseră din maimuțe.

CC se întoarse spre mine. În privirea sa, de fapt pe întreaga sa față, puteam distinge reminescențele copilului ce se refugia pe câmpurile întise din Kansas pentru a privi stelele.

— CC, de ce ne aflăm în mijlocul deșertului la ora trei noaptea?

— Îți mai aduci aminte că am mai discutat despre expresia hârga-më-gïddô-dôm?

— Ziua Judecății de Apoi.

— Nu, nu, nu! Greșit! Niciuna dintre aceste interpretări nu este corectă: Ziua Judecății de Apoi… asteroizi… Cea de-A Doua Înviere… corpurile cerești…

Absolut greșit, spuse CC izbucnind în râs. Abia acum, după ce lingviștii au parcurs și ultimele scrieri ale lui Oûäh, ne putem în sfârșit da seama la ce anume se referea. Și este de-a dreptul fantastic, Bjørn, fantastic!

— Și la ce anume se referea... de fapt?

— Cuvântul hârga-më-gïddô-dôm este o transcrire în acadiană din limba lui Oûäh. Și nu are nicio legătură cu Judecata de Apoi, cu sfârșitul lumii sau cu alte asemenea noțiuni. În limba lui Oûäh, cuvântul hârga-më se referă la ceva înapoiat sau ceva care se întoarce, iar gïddô-dôm nu este altceva decât un nume propriu, și anume denumirea dată de seminția lui Oûäh Pământului.

— Vrei să spui că hârga-më-gïddô-dôm înseamnă de fapt... întoarcerea pe Pământ?

CC nu reuși să-și ascundă zâmbetul.

— Nu e incredibil?

Îmi trebuiră câteva secunde de răgaz în frigul nopții pentru a-mi da seama de importanța acelei descoperiri.

— Vrei să spui că se vor întoarce? Civilizația lui Oûäh se va întoarce aici?

— Da! Nu este absolut incredibil?

— Aici? Pe Pământ?

— Întocmai! Toate aceste formulări criptice, toate încercările noastre de a interpreta și înțelege nu pot fi traduse decât într-un singur fel, si anume acela că

își anunță întoarcerea.

CC începu să râdă. Sau poate plângea. Era greu de spus.

— Faptul că va veni un timp nou nu înseamă că Pământul va fi distrus, spuse CC

după ce își mai veni în fire. Acel timp nou se referă la faptul că se vor întoarce, iar de data aceasta vor întâlni o civilizație care ar putea beneficia din colaborarea cu civilizația lor. Acum, în sfârșit, suntem pregătiți pentru a învăța de la ei, pentru a ne dezvolta, pentru a ne însuși cunoștințele lor și a nu mai repeta greșelile făcute de ei. Gândește-te la toate cunoștințele lor! La tot ceea ce știu!

Civilizația lui Oûäh își datorează cunoștințele sutelor de mii de ani de evoluție.

Și cel mai important, își doresc să ne facă părtași progresului lor.

— Singura greșeală a lui Oûäh a fost că a ajuns mai devreme cu câteva mii de ani.

— Oûäh n-a fost primul vizitator al Pământului. Textele susțin că civilizația sa a vizitat regulat planeta noastră, cam o dată la cinci mii de ani de-a lungul epocilor preistorice. La prima lor misiune, înaintașii noștri nu erau altceva decât niște biete triburi animalice. Ei sunt cei care ne-au transformat în ceea ce suntem.

— De ce? Ce motiv ar fi avut?

CC ezită. Privi cerul și apoi ziguratul înainte să-și întoarcă privirea spre mine.

— Am primit și raportul preliminar al biologilor. Au reușit să finalizeze primele analize ale rămășițelor trupești ale lui Oûäh.

— Și ce au descoperit? Desigur, în afară de faptul că este mort...

— Suntem înrudiți, Bjørn! Apoi se opri puțin. Există un grad de înrudire între civilizația lui Oûäh și rasa umană. Nu este absolut incredibil? Asta schimbă cu totul întreaga noastră percepție asupra universului.

— Cum adică sutem înrudiți?

— Avem o analiză preliminară a probelor ADN.

— O analiză ADN efectuată după 4500 de ani?

— Analiza ADN-ului mitocondrial prelevat de la Oûäh indică faptul că noi suntem urmașii săi. S-au descoperit elemente comune între ADN-ul uman și probele prelevate de la Oûäh. Asta înseamnă că este absolut necesar să ne gândim la univers într-un cu totul alt mod. Ar mai exista desigur și posibilitatea ca Oûäh și cei din aceeași semințe cu el să fi avut urmași cu femei de pe Pământ, ceea ce ar însemna că Oûäh și civilizația sa sunt strămoșii noștri, iar noi nu putem fi altceva decât urmașii lor. Sau o altă posibilitate ar fi aceea ca atât Oûäh, cât și noi, oamenii, să ne tragem dintr-un strămoș comun aflat undeva în univers.

Încercam să găsesc logica informațiilor care mi se prezentau, ceea ce nu era deloc simplu.

— Vrei să spui că avem elemente de biologie comune?

— Chiar mai mult de-atât! Fie civilizația lui Oûäh avea proprietățile necesare pentru procrearea cu femeile de aici – ceea ce ar indica o clară înrudire biologică

între cele două rase –, fie originea noastră comună trebuie căutată undeva într-un strămoș mult mai îndepărtat din istoria universului. Nu știu care dintre aceste două variante este cea mai plauzibilă.

— Origine comună? Pe o altă planetă?

— N-am cum să răspund la această întrebare. Noi suntem undeva în epoca de piatră, Bjørn, nu avem cum să înțelegem toate astea. Una dintre ipotezele din domeniul astrobiologiei este panspermia. Conform acestei ipoteze, semnițele vieții ar fi existat deja în univers. În ciuda faptului că universul este enorm, tot ceea ce ne înconjoară provine din momentul Big-Bang-ului, acea imensă

manifestare de energie ce a dat naștere întregului univers. Aceste semințe ale vieții au fost astfel împrăștiate peste tot în univers. Exogenesis, o ipoteză înrudită

cu aceasta, susține că anumite bacterii cu rezistență crescută au fost aduse pe Pământ de meteoriții aflați în cădere, dând astfel naștere vieții pe planetă.

Aceleași bacterii ar fi putut ajunge, în exact același fel, și pe alte planete asemănătoare cu Pământul, dând naștere altor forme de viață.

— Și asta fără nicio implicare din partea lui Dumnezeu...

— Cine poate ști? Oare există un scop anume în spatele formării întregului univers?

Din reflex, privirăm amândoi cerul înstelat de deasupra noastră.

— Dacă aș fi filosof sau teolog, L-aș defini pe Dumnezeu ca pe acea forță

primară a universului. O forță pură, nepremeditată, nu o figură patriarhală ce se îngrijește de umanitate și de fiecare om în parte, o forță apărută concomitent cu întregul univers, ca o parte integrantă a acestuia.

— O combinație între new age și panteismul hindus.

— Poți să-i spui cum vrei. Oare ce sunt toate religiile umanității dacă nu niște încercări de a găsi o justificare pentru existența unei asemenea forțe? O forță pe care cei mai mulți o numesc Dumnezeu?

CC scoase un trabuc din buzunar și îl aprinse. Scrumul luci ca o bilă portocalie în întuneric. Îmi oferi și mie unul. Spre surprinderea amândurora, acceptai.

— Și când se vor întoarce? întrebai în vreme ce îmi aprindeam trabucul cu un chibrit primit de la CC.

— Oûäh scria că următoarea vizită ar urma să aibă loc peste 1647000 de zile.

Asta ar însemna cândva în descursul următorilor cincisprezece ani. Poate chiar în

2012. Oricum nu mai târziu de 2024.

— Se vor întoarce aici pe Pământ... repetai eu copleșit, aproape neînțelegând înțelesul acelor informații care tocmai îmi fuseseră transmise. Fumul trabucului mi se răspândi în întreaga gură. Rudele noastre îndepărtate.

— Nu e absolut fantastic, Bjørn?

— Totuși, de ce să se întoarcă?

— E chiar așa de greu de crezut că și-ar dori să înfăptuiască o faptă atât de banală ca aceea de a ne ajuta?

— Și cu ce anume să ne ajute?

— Încă n-ai înțeles? Vor să ne ajute să creăm o lume mai bună.

3

Când m-am întors în cameră, l-am revăzut pe Oûäh în vis.

Crezusem că mă aflam pe o planetă străină, dar când Oûäh îmi veni în întâmpinare mi-am dat seama că eram amândoi acolo, în deșert, pe Pământ.

Gïddô-dôm.

Zâmbea, sau cel puțin așa mi se părea. Nu-mi prea puteam da seama. Gura sa nu avea buze foarte proeminente și nu arăta deloc ca o ființă omenească. Totuși, puteam distinge ceva uman în formele ce se conturau pe sub mantia largă – două

mâini, două picioare, gât și cap. Era extrem de înalt și părea extrem de firav.

Capul îi era îngust și alungit, cu frunte ascuțită. Era chel, dar avea câteva fire de păr în vârful capului și în spatele a ceva ce păreau să fie urechile. Nasul părea mult prea mic în comparație cu forma mult prea ovală a feței.

Bjørn.

Nu-i auzeam vocea. Cuvintele – sau mai bine zis gândurile sale – se materializau în mintea mea.

Oûäh, am răspuns.

Și-a întins mâna noduroasă și mi-a mângâiat părul.

Sunteți în siguranță acum.

A zâmbit, sau cel puțin așa cred. În privirea sa stinsă se putea citi o umbră de tristețe. În vis simțeam o dorință nedeslușită de a mă apropia de acea ființă caldă, nedefinită, care murise cu atâta vreme în urmă.

Și dacă acesta nu este un vis, Bjørn?

Nu visez?

Poate că visele au puterea de a ne aduce împreună, dincolo de tot ceea ce ne desparte: timpul și spațiul, viața și moartea.

Privirea sa a întâlnit-o pe a mea. Nu-mi puteam da seama ce culoare aveau ochii lui. Am întins mâna și l-am atins. Pielea lui era diferită. Era groasă, dură, aspră, de culoare roșiatică.

Oûäh...

Nu mai știam ce să spun. Visul era deja pe cale să se spulbere. Încercam cu disperare să mă agăț de el, de senzația pe care mi-o dădea, de duioșia pe care o simțeam față de acea ființă extraordinară.

Și dacă...

Și deodată a dispărut.

Am deschis ochii încercând să mă reîntorc în vis, dar nu a fost cu putință. Visul se năruise deja.

Îmi rămăsese doar acea senzație de dor, deși nu fusese decât un vis.

Poate că într-un fel ceea ce văzusem era o proiecție a mea. Amândoi eram singuri, diferiți, atât de departe de casă. Îmi stătea oricum în fire să mă atașez

ușor de aproape orice.

Epilog

„Aici s-au sfârșit cuvintele.“

PROFETUL DANIEL

„Acesta nu este sfârșitul.

Nu este nici măcar începutul sfârșitului.

Dar este probabil sfârșitul începutului.“

WINSTON CHURCHILL

Babilon

2560 î.Hr.

„Voi muri în noaptea asta“, se gândea el. „Sunt sigur de asta, nu este nicio urmă

de îndoială. Simt cum mă cheamă liniștea ca o convingere a neființei... Viața mea aici pe Pământ se apropie de sfârșit. Da, da, da...“ Oare se simțea abătut?

Mai presus de orice simțea un dor nestăpânit, un sentiment inexplicabil de a se întoarce acasă. Moartea, se gândea el, nu este decât o trecere, o schimbare.

Pas cu pas se chinui să urce treptele abrupte ce duceau înspre vârful piramidei.

Articulațiile îmbătrânite îl susțineau cu greutate. Se opri. Mai avea doar cinci trepte. Respirația îi devenise greoaie. Ostenise. „N-am mai rămas decât eu“, se gândi el, „iar în noaptea asta a sosit în sfârșit și ceasul meu.“ Inspiră adânc și o porni târâș mai departe. Întreg corpul alungit i se clătina. Înaintă cu grijă și se prăbuși pe tronul ce îi fusese pregătit. Îi plăcea să stea așezat acolo, în vârful piramidei, privind cerul și în zare orașele și deșertul. Felinarele și lămpile de ulei străluceau în depărtare. Babilonul... Câtă vreme îl adăpostise? Mult prea multă.

Pielea sa vânăt-roșiatică era aspră și începea să se desprindă pe alocuri. Încă de la sosirea sa acolo, pielea îi fusese uscată și chinuită de erupții. Soarele deșertului era atât de nemilos! De aceea iubea noaptea, întunericul, adierile de vânt ce purtau atâtea mirosuri. Deasupra sa, încărcată de stele, se

întindea bolta cerească. Iubea cerul. Cu mulți ani în urmă, pe când vizitase orașul de lângă

mare, simțise aceeași bucurie tăcută de a sta și privi orizontul. Și mările își au malurile lor, cerul, în schimb, este nemărginit, gândea el. Zgomotele orașului ajungeau până la el, un clinchet de voci, lătratul câinilor, muzica alăutei, sunetul ascuțit al unui flaut. Îl ajunseseră până și mirosul de mâncare – chiar și după toți acei ani nu se putuse obișnui cu mâncarea de acolo – și mirosul dulceag al culturilor de pepene galben.

Când focurile se stingeau și orașul adormea, el cobora din nou toate treptele până

la baza ziguratului. Se îndreptă spre intrare. Apoi se opri o clipă. Mai aruncă o ultimă privire întinderii și orașului. Își ridică ochii spre cer, inspiră adânc aerul aspru și uscat al deșertului și apoi expiră ușor.

Textele erau deja pregătite. Scrisese singur fiecare cuvânt, fiecare rând și le pusese la loc sigur pentru a fi găsite cândva în viitor. Scrierea de aur care arăta unde anume vor putea fi găsite rămășițele sale și întreaga sa moștenire, manuscrisul de argint în care își povestise întreaga viață, și copia celor două

texte, scrisă pe amphorium, un material pe care îl adusese de acasă. Ascunsese foarte bine scrierile într-o piramidă a unui faraon din îndepărtatul regat al Egiptului. Care era oare numele lui? Nu-și mai amintea. Fuseseră atâtea nume străine... Oare vor fi textele descifrate vreodată? Și oare când? Peste o mie de ani? Peste cinci mii de ani? Buzele sale se curbară într-un fel de zâmbet. Peste zece mii de ani? Sau poate niciodată? Oamenii sunt atât de simpli, atât de naivi, de limitați, dar în același timp primejdioși pentru ei înșiși și pentru cei din jurul lor.

Ce vor găsi următorii veniți peste alte cinci mii de ani? Omenirea ar putea foarte bine să dispară cu mult înainte de vreme. Existau atâta violență, atâtea războaie și atâta ură! Poate că progresul le va aduce și pace, în timp, desigur. „Speranța nu moare niciodată“, se gândi el.

Intră în zigurat, aprinse felinarul și fixă încuietorile care blocau cele două uși, apoi activă sistemul de închidere. Rămăsese doar el, în liniște și în întuneric.

Încet, bâjbâi pe culoar până ajunse la soclul de piatră ce-i servea drept pat.

Fuseseră două sute la număr pe când ziguratul era proaspăt construit și oamenii îl închinaseră lor.

Se așeză în pat gemând scurt. Se întinse și apoi se culcă. Își împreună mâinile deasupra pieptului.

„Acasă...“ Se opri o clipă și privi în întuneric. Apoi închise ochii.

„În noaptea asta“, se gândi Oûäh.

e-nu-ma e-li šá-ma-mu

šap-liš am-ma-tum šu-ma la zak-rat

„Înainte ca înaltele ceruri să fi fost [înainte să fi primit nume]

Și pământul de dedesubtul lor nu fusese creat [nu primise nume]“

MITUL BABILONIAN AL CREAȚIEI ENUMA ELISH

„Și a căzut din cer o stea mare

care ardea ca o făclie.“

APOCALIPSA DUPĂ IOAN

Mulțumiri

Aduc mulțumiri redactorului Øyvind Pharo și colaboratorilor noștri Egil Birkeland, Arnstein Bjørkly, Åse Myhrvold Egeland, Eva Christine Kuløy, Alexander Opsal, Kari Spjeødnæs, Trygve Åslund. Mulțumesc editurilor Aschehoug și Aschehoug Agency. De asemenea, mulțumiri pentru întreaga documentație :Vegard Egeland, Leif Gjerde, Kristin S. Kvisvik, Gisli Sigurdsson, Sotirios Souliotis, Paula Stevens.

Evanghelia după Lucifer este un roman – un joc al gândurilor la granița dintre realitate și ficțiune, dintre fantezie și mitologie. Pentru acei cititori care vor dori să aprofundeze subiectele abordate în această carte, am adăugat o listă cu scrieri literare, link-uri și multe alte informații pe pagina mea personală: www.tomegeland.no.

Document Outline

- Cover Page
- Evanghelia dupa Lucifer
- Prolog
- Partea întâi. Slujitorii diavolului
- Partea a doua. Cele șapte peceți
- Partea a treia. Fiii Zeilor
- Epilog